

CÙNG NGƯỜI CHUNG ÁO

TRƯỜNG YÊN

Editor: Chanh, Sashimi, Siesta, Aki, Canmilia

Beta: Diên, Mọt

Cùng Người Chung Áo

Tác giả: Trường Yên

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, hài, ngọt, hoan hỉ oan gia, Có đầu óc trung khuyển Giang Tự Hành công x then thùng đáng yêu Lâm Tử Nghiên thụ,

Độ dài: 70 chương + 10 PN

Chuyển ngữ: Canmilia, Chanh, Sashimi, Siesta, Aki

Chỉnh sửa: Diên, Mọt, Sắc

Văn án

Này này, người... thoát quần áo của ta làm gì???

- -----

Một ngày mùa đông tuyết rơi đầy trời, Giang Tự Hành gặp một mỹ nhân đơn bạc, hấn sợ người đẹp bị đông lạnh, nên cởi áo cho người mặc.

Và, hấn bị đông lạnh nên sinh bệnh

Mỹ nhân cảm ân muốn báo đáp, ngồi cạnh giường trông nom hấn một ngày.

Giang Tự Hành từ từ khỏi bệnh, nhưng vừa tỉnh lại, không nói một lời, luôn nhào lên cởi áo của mỹ nhân.

Mỹ nhân: Người, người cởi áo ta làm chi?

Mục lục:

Chương 1: Đại ca, huynh có lạnh không?
Chương 2: Kéo quần áo ta làm gì?
Chương 3: Người đó trông thế nào vậy?
Chương 4: Người mới muốn cưới vợ!
Chương 5: Các người, gấp thế à?
Chương 6: Bán thịt heo ở thành Đông
Chương 7: Con trai ta tên là Vương Phú Quý.
Chương 8: Thụ sinh đều trắng như vậy à?
Chương 9: Đàn ông cũng có thể sinh sao?
Chương 10: Thế mà đánh nhau rồi
Chương 11: Mở cửa cho cha đi
Chương 12: Treo hắn lên cây đánh
Chương 13: Ta không thích nam nhân
Chương 14: Lạnh thì mặc thêm áo vào
Chương 15: Không phải cha ta sinh
Chương 16: Nghe được rồi thì có liên quan
Chương 17: Sao người không đánh y?
Chương 18: Tốt xấu gì cũng ôm một cái chứ
Chương 19: Muốn đi cưới quần áo y hả?
Chương 20: Sao lại ăn nhiều thế?
Chương 21: Ôm cũng được đó chứ
Chương 22: Không thấy người trong lòng đâu
Chương 23: Bị cha người đuổi đánh
Chương 24: Cha còn có đứa con trai khác
Chương 25: Chũ này xấu quá hả?
Chương 26: Chỗ đó có chân giò không?
Chương 27: Người biết hầm chân giò không?
Chương 28: Buông ra, để ta tới
Chương 29: Vừa ngốc vừa ngây ngô
Chương 30: Mất mấy trăm con heo
Chương 31: Trong thoại bản đều viết thế đấy.
Chương 32: Hắn muốn cưới đồ TA
Chương 33: Là một tên hái hoa tặc
Chương 34: Sao lại lòi chuyện cũ ra?
Chương 35: Tính quyết nợ à?
Chương 36: Dù sao A Tụ cũng nhìn qua rồi
Chương 37: Bọn họ ăn gà của ta

[Chương 38: Vậy người mua ta làm chi?](#)
[Chương 39: Người có học rất đẹp](#)
[Chương 40: Hôn thêm mấy lần nữa là quen à](#)
[Chương 41: Nhưng bà ấy gọi ta là cô nương?](#)
[Chương 42: Ngáy to lắm](#)
[Chương 43: Không thể vong ân phụ nghĩa](#)
[Chương 44: Là hoạt huyết hóa ứ](#)
[Chương 45: Không bằng bán thịt heo](#)
[Chương 46: Sợ người lại đụng bị thương](#)
[Chương 47: Là người trong lòng người](#)
[Chương 48: Sao người cũng bị bắt vào đây?!](#)
[Chương 49: Có thể nạp năng lượng làm thiếp](#)
[Chương 50: Không biết ngâm thơ vẽ tranh](#)
[Chương 51: Các người đang thiến heo à?](#)
[Chương 52: Người cướp quần áo của ta](#)
[Chương 53: Ăn nhiều gà nướng quá thôi](#)
[Chương 54: Xông tới đâm ông ta](#)
[Chương 55: Là người quyến rũ ta](#)
[Chương 56: Biết đập đá trên ngực](#)
[Chương 57: Người rút cuộc là ai](#)
[Chương 58: Năm nay còn chưa có động tĩnh gì](#)
[Chương 59: Dùng chân vẽ còn đẹp hơn](#)
[Chương 60: Đêm nay ngủ ở đó](#)
[Chương 61: Kề gối thủ thỉ tâm tình](#)
[Chương 62: Thả công tử nhà ta ra](#)
[Chương 63: Vậy thì nói chúng ta bỏ trốn](#)
[Chương 64: Thích kiểu người như thế nào?](#)
[Chương 65: Sao vẫn chưa quay lại?](#)
[Chương 66: Tiểu Giang nào?](#)
[Chương 67: Thái tử phi là nam](#)
[Chương 68: Quý hơn nửa ngày](#)
[Chương 69: Bảo nó ở rể Lâm gia](#)
[Chương 70: Kết thúc](#)
[Chương 71: Phiên ngoại 01: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA \(1\)](#)
[Chương 72: Phiên ngoại 02: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA \(2\)](#)
[Chương 73: Phiên ngoại 03: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA \(3\)](#)
[Chương 74: Phiên ngoại 04: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA \(4\)](#)

[Chương 75: Phiên ngoại 05: ĐOÀN VƯƠNG X ĐẠI CA \(5\)](#)
[Chương 76: Phiên ngoại 06: ĐOÀN VƯƠNG X ĐẠI CA \(6\)](#)
[Chương 77: Phiên ngoại 07: ĐOÀN VƯƠNG X ĐẠI CA \(7\)](#)
[Chương 78: Phiên ngoại 08: ĐOÀN VƯƠNG X ĐẠI CA \(8\)](#)
[Chương 79: Phiên ngoại 09: ĐOÀN VƯƠNG X ĐẠI CA \(9\)](#)
[Chương 80: Phiên ngoại 10: TRIỆU PHỤNG X NINH MẬT](#)

-----oOo-----

Chương 1: Đại ca, huynh có lạnh không?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Canmilia

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Mặt đường phủ đầy tuyết, những cơn gió lạnh phả vào mặt.

Giang Tự Hành mặc áo choàng thúc ngựa chạy nhanh trong tuyết.

Sắc trời âm u như thể lại sắp có tuyết rơi.

Trời càng lúc càng lạnh rồi, hắn nghĩ. Hắn nhìn lên thì thấy có một chiếc xe ngựa đang dừng phía trước.

Thân xe hơi nghiêng, nửa bánh xe bị vùi trong tuyết

Giang Tự Hành không để tâm, tiếp tục thúc ngựa chạy về phía trước nhưng chợt nghe một giọng nói hoảng hốt vang lên: "Công tử... Công tử, người sao rồi?!"

Trong xe ngựa có tiếng ho suy yếu của người nào đó, đoạn một giọng nói nhẹ nhàng cất lên: "Không sao..."

Về mặt Giang Tự Hành hơi thay đổi, còn chưa kịp kéo dây cương thì có một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi chui ra từ xe ngựa bên cạnh chặn đường hắn lại.

Gương mặt thiếu niên bị cọng đến đỏ bừng, thấy người kia ghìm ngựa ngừng lại, vội nói: "Đại ca, đại ca, xin huynh hãy cứu lấy công tử nhà ta!"

Giang Tụ Hành nhìn thiếu niên một hồi mới xoay người xuống ngựa. Hắn đi đến chỗ xe ngựa, thấy một công tử dáng vẻ thư sinh ngồi dựa vào xe, một tay giữ chặt vạt áo trước ngực, tuy đang khoác áo lông cừu thuần trắng nhưng vẫn run rẩy không ngừng.

Lâm Tử Nghiên nghe thấy tiếng động, khuôn mặt trắng bệch ngẩng lên, ngơ ngác nhìn Giang Tụ Hành.

Y thấy lạnh quá, cái lạnh thấu xương khiến y không giữ được tỉnh táo. Răng môi run rẩy, thở ra khói trắng nhưng không thốt ra nổi nửa từ.

Giang Tụ Hành khựng lại, cởi áo ngoài của mình choàng lên người Lâm Tử Nghiên, lại ra hiệu cho thiếu niên đến đỡ công tử nhà mình dậy.

"Công tử, cẩn thận..." Lâm Mặc đỡ Lâm Tử Nghiên, vừa quay đầu đã thấy Giang Tụ Hành vịn xe ngựa, hai chân ghì xuống sau đó dùng sức đẩy một cái, bánh xe gỗ lúc này cậu đẩy mãi cũng không nhúc nhích giờ lại 'lộc cộc' lăn từ trong tuyết ra.

Lâm Mặc: "...". Vị đại ca này, huynh có thể chia cho ta chút sức được không?

Giang Tụ Hành đẩy xe xong, phúi tuyết dính trên áo rồi nhấc chân định đi nhưng Lâm Tử Nghiên đã lạnh đến choáng váng, Lâm Mặc nhỏ con không cách nào đỡ công tử nhà mình lên xe được, gấp gáp la lên: "Đại ca! Đại ca!"

Giang Tụ Hành: "..."

Giang Tụ Hành chỉ có thể quay trở lại. Hắn nhìn người đang run rẩy được bọc trong áo dày, khom người bế y lên.

Nào ngờ vừa mới ôm người lên xe xong còn chưa kịp đứng dậy thì người kia đã trực tiếp chui vào lòng ngực hắn, gò má lạnh như băng

cọ vào cổ hắn, không tỉnh táo lắm lắm: "Lạnh..."

Giang Tự Hành hơi run lên vì bị y chạm vào, hắn sợ người này thật sự sẽ lạnh chết, đành phải ôm y ngồi yên, nói với Lâm Mặc đang đứng bên ngoài xe: "Đánh xe."

"Vâng vâng..." Lâm Mặc cũng vội vàng leo lên xe, sốt ruột lại cẩn thận giở roi đánh ngựa,

Nếu hôm nay không phải do cậu mất tập trung làm xe ngựa rơi vào hố tuyết, đầy kiêu nào cũng không lên thì công tử nhà cậu cũng sẽ không bị lạnh trong tuyết lâu như vậy.

Công tử từ nhỏ đã yếu ớt, không chịu được lạnh, dăm ba bữa là lại phải sắc thuốc uống. Mấy năm nay y đi học bên ngoài, thường xuyên đốt đèn học đêm, khuyên sao cũng không nghe nên gầy đi rất nhiều. Nếu bây giờ xảy ra chuyện gì thì biết ăn nói sao với lão gia đây?

Mắt Lâm Mặc ngấn nước, gương mặt bị gió lạnh tát đến đau, cầu nhàu mắng cái thời tiết hay thay đổi thất thường này.

Hôm nay lúc bọn họ ra khỏi khách điếm rõ ràng trời vẫn còn rất trong, không lạnh như thế này. Ấy vậy mà vừa qua buổi trưa thì cơn lạnh thấu xương chợt ập đến, ngay cả tai cậu cũng lạnh tới đỏ bừng.

Nhưng khi ấy bọn họ đã đi được nửa đường, quay về cũng không kịp nên chỉ có thể thúc ngựa đi nhanh chút. Đột nhiên xe mất thăng bằng rồi nghiêng qua một bên, bánh xe kẹt vào trong hố tuyết.

"Đều tại ta, hu hu hu..."

Lâm Mặc vừa đánh xe vừa khóc, "Công tử, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nha..."

Trong xe ngựa, Giang Tự Hành nhìn người cọ tới cọ lui trong lòng

mình, bắt đắ dĩ cời tiếp một áo nữa khoác lên người Lâm Tử Nghiê.

Hắ luyện võ quanh năm nên không sợ lạnh, không nhớ nổi lần trước bị cảm lạnh là năm nào tháng nào nữa.

Lâm Tử Nghiê vẫn còn lạnh, ôm chặt quần áo tiếp tục cọ cọ trong lòng hắ.

Giang Tự Hành khựng lại, tiếp tục cời thêm một lớp áo...

Vì thế nên khi bọn họ đến cổng thành, Lâm Mặc vén rèm lên nhìn thì trông thấy công tử nhà cậu rúc trong một đồng quần áo, chỉ để lộ nửa gương mặt trắng mềm, mà Giang Tự Hành thì chỉ còn mặc mỗi đồ lót, gió lạnh thổi qua chột hắt hơi một cái.

Lâm Mặc: "..."

"Đại, đại ca." Lâm Mặc không dám hỏi hắ có lạnh không, "Đến thành Phong Châu rồi."

Giang Tự Hành nhìn cổng thành. Thành Phong Châu là điểm dừng chân gần chỗ bọn họ nhất. Trước mắt thì trời đã tối mà người trong lòng lại khí hư thể nhược, không thích hợp tiếp tục lao lực.

"Trong thành có y quán, tên là Tế Thế Đường." Lâm Mặc nói, "Công tử nhà ta..."

Giang Tự Hành gật đầu.

Lâm Mặc vội thúc xe đến Tế Thế Đường.

Ánh đèn trong thành dần sáng lên, bóng nến thi nhau chiếu sáng.

Lão đại phu của Tế Thế Đường đang hí mắt bốc thuốc trước quầy thì chột nghe bên ngoài có tiếng bước chân. Ông quay đầu thấy một nam tử mặc đồ lót, ôm một người trong lòng bước từng bước lớn đi

vào.

"Đại phu." Lâm Mặc đi theo sau Giang Tụ Hành, gấp gáp nói, "Ông nhanh xem cho công tử nhà ta với!"

Lão đại phu đi lên phía trước, nhìn Giang Tụ Hành rồi lại nhìn Lâm Tử Nghiên trong lòng hẩn. Sau đó, đưa tay sờ lên trán Giang Tụ Hành.

Giang Tụ Hành: "... Không phải ta, là y."

"Ta thấy người cũng bệnh không nhẹ." Lão đại phu trừng mắt, "Hôm nay trời giá rét, người mặc thể này không lạnh sao?"

"Không..." Giang Tụ Hành chưa nói hết câu đã hắt xì một cái.

"Người trẻ tuổi không biết nặng nhẹ gì cả." Lão đại phu lắc đầu, dẫn hẩn vào trong phòng.

Giang Tụ Hành đặt Lâm Tử Nghiên xuống giường, thấy trong phòng có đốt lò sưởi, không còn lạnh nữa thì định lấy lại quần áo.

Nhưng hẩn vừa kéo thì cái người đang mơ mơ màng màng nọ lại không chịu thả mà còn nắm chặt hơn.

Giang Tụ Hành: "..."

Lâm Mặc yên lặng ôm một tấm chăn từ cái giường khác đưa cho Giang Tụ Hành: "Đại, đại ca, hay là huynh... quần chăn nha?" Đừng cướp quần áo của công tử nhà ta.

Giang Tụ Hành chưa kịp mở miệng lại hắt hơi một cái.

Vì vậy, tối hôm đó, Giang Tụ Hành quần chăn ngồi một bên nhìn lão đại phu chăm cứu cho Lâm Tử Nghiên nằm trên giường, sau đó lại nhìn Lâm Mặc đút thuốc cho công tử nhà cậu ta.

Hắn nhìn rồi lại nhìn, đầu càng lúc càng mê man, như rơi vào mây mù, ý thức dần dần mờ màng. Toàn thân ớn lạnh mà trán lại nóng hổi.

Lâm Mặc cho Lâm Tử Nghiên uống thuốc xong, quay đầu lại giật mình kêu lên: "Đại ca, sao mặt huynh đỏ quá vậy?!"

Giang Tự Hành nặng đầu đưa tay sờ trán mình, nghĩ một hồi đáp: "Nóng..." Sau đó lại hắt hơi một cái, ôm chăn ngây ngẩn: "Lạnh..."

Lâm Mặc: "... " Không hay rồi, vị đại ca này gốc mát rồi!

-----oOo-----

Chương 2: Kéo quần áo ta làm gì?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Canmilia

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

"Ngốc gì chứ, hần bị cảm lạnh, sốt đến hồ đồ rồi." Lão đại phu bị Lâm Mặc kéo vội qua rót một bát thuốc cho Giang Tự Hành uống, lại thấm khăn ướt đắp lên cái trán nóng hổi của hần, dặn Lâm Mặc cứ cách nửa giờ đổi một lần.

Lâm Mặc nhìn Giang Tự Hành đang nằm trên giường, lại nhìn sang Lâm Tử Nghiên nằm trên giường khác, bất đắc dĩ thở dài.

Hôm sau, Lâm Tử Nghiên ôm một đống quần áo chậm rãi mở mắt ra, thấy ánh ban mai xuyên qua cửa sổ, từng tia nắng rơi vào phòng.

Y mơ hồ nhìn quần áo trong lòng mình, cảm thấy hơi lạ.

Hình như... không phải quần áo của mình?

Lâm Mặc bưng thuốc tiến vào, thấy Lâm Tử Nghiên đã tỉnh vui mừng kêu lên: "Công tử, người tỉnh rồi?"

Lâm Tử Nghiên: "Tiểu Mặc..."

"Công tử, hôm qua người hù chết nô tài đó." Lâm Mặc ghen ngào, "Do nô tài không tốt, cho nên xe mới rơi vào hố."

"Không sao..." Lâm Tử Nghiên ngồi dậy, xoay đầu nhìn thấy trong phòng còn có một người nằm trên một cái giường khác.

"Đây là vị đại ca đẩy xe chúng ta ra đó." Lâm Mặc giải thích, "Nhưng hần cũng bị cảm lạnh rồi."

Lâm Tử Nghiên lờ mờ nhớ lại, đồng quần áo mình đang ôm hình như là của hần...

"Tại ta." Tai Lâm Tử Nghiên ửng đỏ, "Do ta cướp quần áo của hần."

Lâm Mặc thiên vị: "Công tử lạnh quá mà, không phải cố ý."

Huống hồ vị đại ca này nhìn qua thân thể cường tráng, mặc ít mấy lớp cũng không sao!

Mà kể có bị bệnh thì... cũng, cũng không liên quan đến công tử nhà mình!

Lâm Tử Nghiên áy náy, xuống giường nhìn ân nhân.

Dường như ân nhân rất khó chịu, đang đắp chăn, gương mặt trông như nhìn thấy người có thâm cừu đại hận với mình.

"Công tử." Lâm Mặc nói, "Uống thuốc trước đi đã."

Lâm Tử Nghiên nhận chén thuốc, cau mày uống một hơi cạn sạch sau đó di chuyển cái ghế, ngồi bên cạnh giường Giang Tự Hành.

Lâm Mặc: "... Công tử, người đi nghỉ ngơi đi." Ngồi bên cạnh giường hần làm gì?

Lâm Tử Nghiên lắc đầu: "Hần cứu ta, lại vì ta mà nhiễm lạnh, về tình về lý ta đều phải chăm sóc hần."

Lâm Mặc nói: "Có nô tài ở đây, công tử người mới tỉnh lại, nên đi nghỉ ngơi đi."

Lâm Tử Nghiên vẫn lắc đầu.

Lâm Mặc không khuyen được chỉ đành tùy y.

Nhưng công tử trước nay là người đọc sách thánh hiền, đã chăm sóc người khác bao giờ đâu.

Lâm Mặc không yên tâm, sợ công tử nhà cậu nhất thời run tay, chuyện tốt làm thành chuyện xấu nên cũng ở lại trong phòng.

Nhưng mà, Lâm Tử Nghiêן chỉ ngồi bên cạnh giường lặng lẽ ngắm Giang Tự Hành.

Ngắm một cái là ngắm hết một ngày trời, ăn sáng xong tiếp tục ngắm, ăn trưa vẫn tiếp tục...

Lâm Mặc: "... " Thật là đang 'chăm sóc' hử ư?

Lúc tối muộn, lão đại phu kêu người nấu nước nóng, nói Lâm Tử Nghiêן thân thể yếu ớt, hôm qua lại ở trong trời tuyết quá lâu, cần phải tắm thuốc đuôi hàn.

Lâm Mặc và người làm khiêng thùng nước vào phòng, theo lời lão đại phu căn dặn, sau khi phục vụ công tử nhà mình vào tắm nước thuốc xong thì đi giúp nấu thuốc.

Không biết qua bao lâu, Giang Tự Hành tỉnh lại trong cơn nóng. Hửn mơ màng mở mắt, cảm thấy hơi khát nên muốn đi tìm nước uống.

Nước, nước...

Hửn vén chăn xuống giường, bước chân loạng choạng, vừa đi được vài bước thì đột nhiên nghe thấy tiếng nước truyền đến từ phía sau bình phong.

Hửn không tự chủ được mà đi qua đó.

Lâm Tử Nghiêן ngâm nước hồi lâu mới đứng dậy ra khỏi thùng tắm.

Cả người y đồ ửng, chân vẫn còn hơi yếu, từ từ đi qua lấy quần áo, còn chưa kịp mặc thì nghe thấy sau lưng có vài tiếng động.

Y quay đầu lại, nhìn thì thấy người vốn nên ngủ trên giường, giờ đang đứng bên cạnh bình phong.

Lâm Tử Nghiên kinh ngạc,

"Ân, ân nhân..."

Giang Tự Hành đột nhiên sải chân bước qua, hai mắt sáng rực.

Lâm Tử Nghiên ôm quần áo, hơi không biết làm sao, "Người..."

Trên đất đều là nước đọng, Giang Tự Hành vốn không tinh táo, chột lảo đảo, đụng ngã bình phong, đầu đập xuống đất, ngất đi.

"Ân nhân?" Lâm Tử Nghiên vội vàng khoác áo, đi qua xem xét, "Ân nhân?"

Nhưng người nọ đã bất tỉnh, kêu sao cũng không phản ứng.

"Công tử, sao vậy?" Lâm Mặc nghe thấy tiếng động chạy vội vào xem, thấy Giang Tự Hành nằm trên mặt đất, không hiểu chuyện gì, hỏi, "Sao đại ca lại ngủ trên mặt đất rồi?"

Lâm Tử Nghiên: "... Té đập đầu, ngất rồi."

Lâm Mặc tìm người làm của Tế Thế Đường đến, đỡ Giang Tự Hành về giường.

"Nặng muốn chết." Lâm Mặc tức giận nói, "Đang yên đang lành hán đi đến bình phong làm gì?"

Lâm Tử Nghiên cũng không biết xảy ra chuyện gì, càng không biết lúc này vì sao ân nhân lại lo lắng không yên.

Có lẽ là sốt đến mơ hồ chẳng? Y sờ cái trán đang nóng lên của ân nhân, lại sờ cục u sau ót hần, trong lòng vô cùng áy náy, lại kéo ghế qua, tiếp tục 'chăm sóc' ân nhân.

Lần tiếp theo Giang Tự Hành tỉnh lại đã là ngày hôm sau.

Lâm Tử Nghiên và Lâm Mặc đang thu dọn đồ đạc trong phòng.

Bọn họ phải về kinh thành. Thành Phong Châu cách kinh thành không xa lắm. Trước đó, Lâm Tử Nghiên đã viết thư gửi về Lâm phủ nói chuyện sẽ về nhà với cha. Cha y đã sai người đến thành Phong Châu đón y. Nhưng mấy hôm nay gió mạnh tuyết lớn, người Lâm phủ bị trễ hai ngày đường nên hôm nay mới tới nơi.

Lâm Tử Nghiên định đợi ân nhân khỏi bệnh mới đi, nhưng sợ về trễ khiến cha y lo lắng. Đã ba năm y không về nhà, không muốn để cha phải nhọc lòng thêm nữa, bèn đưa cho lão đại phu Tế Thế Đường một thỏi bạc mong ông ấy chăm sóc tốt cho Giang Tự Hành.

Không biết ngày sau còn có duyên gặp lại không đây, Lâm Tử Nghiên vừa thu dọn đồ đạc vừa nghĩ, vẫn nên nói tiếng cảm ơn trực tiếp...

Sau đó, y nghe thấy tiếng Lâm Mặc nói: "Đại ca, huynh tỉnh rồi?"

Lâm Tử Nghiên quay người lại thì thấy Giang Tự Hành đang ôm đầu muốn xuống giường.

Y vội vàng bước qua, "Đỡ hơn không? Ta..."

Y chưa dứt lời, Giang Tự Hành bỗng nhào qua, nắm lấy quần áo của y.

Lâm Tử Nghiên giật mình kéo áo nói: "Huynh, huynh kéo quần áo của ta làm gì?"

Nhưng Giang Tự Hành giống như không nghe thấy gì cả, một lòng

muốn cởi quần áo của người trước mặt. Hắn rút đai lưng của Lâm Tử Nghiên, sau đó lại muốn lột đồ, bị Lâm Mặc xông tới đẩy ra.

"Người làm gì vậy?!" Lâm Mặc tức giận nói, "Không được ăn hiếp công tử nhà ta!"

Mắt Giang Tự Hành đỏ lên như bị điên. Hắn đẩy Lâm Mặc ra, lại muốn lột quần áo của Lâm Tử Nghiên.

Lâm Tử Nghiên bị dọa sợ, liên tục lui về phía sau, Lâm Mặc vội vàng la lên: "Có ai không, mau tới đây!"

Người Lâm phủ vội vàng xông vào, ba chân bốn cẳng đè Giang Tự Hành lại.

Nếu là bình thường, mấy người này chắc chắn không đánh lại Giang Tự Hành, nhưng dưới tình huống hắn bị sốt khó chịu, tay chân vô lực, trong Lâm phủ vừa hay lại có một người lưng hùm vai gấu, sức lực lớn, không qua bao lâu đã đè chặt hắn xuống đất.

Hắn dùng sức giãy mấy lần mà mãi không thoát ra được, chỉ đành ngẩng đầu, sầm mặt nhìn thẳng vào Lâm Tử Nghiên.

Lâm Tử Nghiên bị hắn nhìn đến hơi nhát, "Sao, sao vậy?"

Hơi thở Giang Tự Hành nóng lên, như con thú bị nhốt trong lồng, ánh mắt như khoét vào bên hông y, khàn giọng: "Để ta xem..."

-----oOo-----

Chương 3: Người đó trông thế nào vậy?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Canmilia

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

“Nhìn gì mà nhìn?!” Lâm Mặc ngăn cản trước mặt Lâm Tử Nghiên, hung dữ nói, “Vô liêm sỉ!”

Cậu vốn tưởng rằng vị đại ca này là chính nhân quân tử, còn cứu công tử nhà mình thì hẳn là một người mặt lạnh tâm thiện. Sao giờ lại giống một tên háo sắc vậy chứ?

“Tiểu tử người gan lớn thật nhỉ?” Lâm Đại Ngưu đang đề Giang Tự Hành nói, “Biết công tử nhà ta là ai không? Kính thành...”

“Đại Ngưu.” Lâm Tử Nghiên ngắt lời, “Đừng nói bừa.”

Lâm Đại Ngưu chỉ đành buồn bực ngậm miệng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lão đại phu chậm rãi vào phòng, thấy tình hình trong phòng, không hiểu, “Các người... đánh nhau?”

Lâm Mặc tức tối: “Hắn khinh bạc công tử nhà ta!”

Lão đại phu: “...” Hả?

Giang Tự Hành lại dùng sức giấy dựa, Lâm Đại Ngưu lập tức giơ tay lên một chưởng đánh ngất hắn.

Lâm Tử Nghiên: “...” Hắn mới tỉnh mà.

Lâm Mặc sợ người này tỉnh lại sẽ lại muốn cởi đồ công tử nhà mình, vội khuyên Lâm Tử Nghiên nhanh chóng về kinh.

“Có lẽ có hiểu lầm gì đó.” Lâm Tử Nghiên nói, “Ta thấy hấn không giống người như vậy.”

Lâm Mặc: “Nhìn thì không giống nhưng không biết trong lòng đang nghĩ gì đấy!”

Lâm Tử Nghiên bất đắc dĩ, chỉ có thể giao phó Giang Tự Hành cho lão đại phu, rồi sau đó đi về kinh trước cùng bọn Lâm Mặc.

Vì thế, khi Giang Tự Hành lại ôm đầu tỉnh lại lần nữa, người nhật được trong tuyết đã chạy xa rồi.

Hấn dừng lại, nhớ tới lời tên ngốc kia nói, biết công tử nhà ta là ai không? Kinh thành...

Kinh thành?

Đúng lúc, hấn nghĩ. Ta cũng về kinh thành.

Kinh thành, Lâm phủ.

Lễ bộ thượng thư Lâm Tu Viễn đang ở thư phòng viết sổ sách, càng viết càng tức, thở dài, giang sơn Đại Diên tràn ngập nguy cơ.

Những năm gần đây, hoàng thượng ốm đau triền miên nằm trên giường bệnh, mười ngày nửa tháng mới tảo triều một lần, thái tử ngày ngày trốn trong đông cung cầu tiên hỏi đạo. Mấy tháng mới lên đại diện một lần, hôm nay lại còn trắng trợn tuyên dương tiên đạo trên điện, khuyên bá quan và ông cùng đi phi thăng!

Còn ra thể thống gì nữa! Còn ra thể thống gì nữa!

Càng đáng giận hơn là, cái lão già Giang Thành Nhạc kia còn mặt

liệt phụ họa điện hạ nói có lý.

Ta nhờ vào! Lão hồ đồ!

Hiện giờ Đại Diên loạn trong giặc ngoài, đội kỵ binh Bắc Kỳ vẫn trú ở kinh thành, còn nói gì mà tiên đạo phi thăng?! Giang sơn lâm nguy! Lâm nguy!

“Lão gia.” Lâm Tu Viễn đang đau lòng ôm đầu, đột nhiên nghe quản gia nói, “Công tử về rồi.”

Ông đột ngột đứng dậy, bút chưa đặt xuống đã vội chạy ra ngoài, “Ở đâu?”

Lời còn chưa dứt đã nhìn thấy con trai ôm cuộn tranh đứng ngoài cửa.

“Cha.” Lâm Tử Nghiên nhẹ giọng nói: “Con về rồi.”

‘Cạch’ một tiếng, bút trong tay ông rơi xuống, Lâm Tu Viễn suýt nữa ướm khước mắt.

Con trai ông gầy đi rồi, tay chân vốn nhỏ bây giờ còn không có bao nhiêu thịt.

“Con còn biết về à?!” Lâm Tu Viễn nghiêm mặt, “Danh gia Đại Nho ở kinh thành ít lắm hả? Phải chạy ra ngoài học? Một lần đi là đi mất ba năm, trong mắt con còn có người cha này không? Cha...”

Lâm Tử Nghiên ôm tranh nhét vào ngực ông, “Cha, bản gốc của thánh nhân Chu Di.”

“Chu...” Cơn tức gì đó của Lâm Tu Viễn ném hết ra sau đầu, đoạt lấy tranh, “Bản, bản gốc của Chu Di?”

Lâm Tử Nghiên gật đầu.

Lâm Tu Viễn cẩn thận từng li từng tí mở tranh ra, tay run rẩy.

Cả đời này không có bao nhiêu người mà ông kính phục, Chu Di chính là một trong số đó, chỉ vì tay nghề hội họa có một không hai ngàn vàng khó cầu. Nhưng Chu Di tính tình cổ quái, tung tích khó tìm, ông chưa bao giờ có duyên gặp được. Một năm trước nghe nói ông ấy đã qua đời, Lâm Tu Viễn như mất đi bạn tri giao, đau buồn không dứt.

“Thật sự là ‘Vân Thủy Tự’ của Chu tiên sinh?” Lâm Tu Viễn sờ bức tranh giống như sờ di vật của người bạn cũ, “Đáng tiếc đời này vô duyên không gặp được Chu tiên sinh một lần...”

“Cha.” Lâm Tử Nghiên nói, “Thật ra...”

“Lão gia, công tử.” Quản gia đi đến nói, “Cơm đã chuẩn bị xong.”

Lâm Tu Viễn đè nén tâm trạng, sửa sang lại vạt áo cho con trai, “Được rồi. Đi ăn cơm thôi, con nhìn con đi, ốm thành dạng gì rồi.”

Hai người họ cùng nhau đi đến phòng khách, Lâm Tử Nghiên nhớ tới lúc bước vào cửa quản gia nói cha y không ăn cơm trưa, sau khi tảo triều về thì làm ổ trong phòng sách viết sổ sách, giống như bị chọc tức.

Lâm Tử Nghiên hơi đau lòng, hỏi: “Có phải cha gặp chuyện phiền lòng gì không?”

“Nói đến chuyện này là ta tức.” Lâm Tu Viễn tức tối nói, “Thái tử thật sự càng ngày càng vô lý. Ngay trên đại điện sao có thể nói xằng bậy! Còn lão gia Giang Thành Nhạc kia nữa, càng sống càng hồ đồ!”

Lâm Tử Nghiên: “...” Lại là Giang thượng thư?

Trước khi Lâm Tử Nghiên rời nhà đã không ít lần nghe cha mình mắng Giang Thành Nhạc. Tuy hai người cùng làm quan trong triều, nhưng dường như Lâm Tu Viễn có thành kiến rất lớn với vị Hình bộ

thượng thư này. Thậm chí gặp nhau trên đường cũng phải đi đường vòng. Mà hình như hai người họ cũng không có thù oán gì, ấy vậy mà Lâm Tu Viễn đã từng vỗ bàn tức giận nói: “Thấy lão già đó là bạc!”

Còn về tức cái gì, không ai biết.

Mấy ngày sau Giang Tự Hành mới đến kinh thành. Hắn bị lão đại phu của Tế Thế Đường bắt uống mấy chén thuốc, còn nói bệnh chưa khỏi không cho đi.

“Cái dáng vẻ bệnh tật này của ngươi mà còn muốn chạy lung tung trong tuyết lớn à?” Lão đại phu tức giận, “Nếu như chết rét bên ngoài, làm sao ta xứng với bạc... à không, dạn dò của vị công tử kia!”

Giang Tự Hành: “...”

Nhưng Giang Tự Hành sốt ruột, bệnh khỏi bảy tám phần thì dắt ngựa từ chuồng ra chạy suốt đêm.

Hắn giục ngựa đến kinh thành, còn chưa vào thành đã nhìn thấy người huynh đệ của hắn – Triệu Phụng đang đứng trên tường thành nhìn hắn chằm chằm, vẻ mặt hết sức hung ác.

Giang Tự Hành lặng lẽ xuống ngựa, bước lên tường thành, chưa kịp nói nửa câu đã nghe Triệu Phụng mắng to: “Giang Tự Hành, ngươi con mẹ nó rút cuộc cũng chịu về rồi?! Đã nói chỉ đi năm ngày, tới giờ đã là mười mấy ngày rồi! Nửa đường ngươi bị tuyết chôn hả?!”

“Ngươi gào cái gì.” Giang Tự Hành đi tới, dựa vào tường thành nói, “Trên đường gặp chút chuyện.”

Triệu Phụng: “Chuyện gì?”

Giang Tự Hành nhớ tới chuyện bản thân bệnh tới đầu óc quay cuồng, còn bị người ta đánh một quyền, nhất thời không có mặt mũi

kể lại, chỉ nói: “Không có gì, chỉ làm lỡ mấy ngày.”

Triệu Phụng: “Không có gì mà người còn chạy nhiều ngày như vậy?!”

Giang Tụ Hành: “Dù sao người ở đây cũng không thiếu một người như ta.”

Triệu Phụng: “...” Người còn nhớ mình là lính giữ cửa thành không?

Hắn không biết có chuyện gì với cha Giang Tụ Hành, đường đường là Hình bộ thượng thư, cần gì phải đuổi con trai mình đến giữ cửa thành. Nếu không, với võ công của Giang Tụ Hành thì trong cấm quân cũng không có bao nhiêu đối thủ. Bây giờ chỉ có thể ở đây làm một tiểu binh dưới trướng giáo úy hắn ta.

“Đúng rồi.” Giang Tụ Hành đột nhiên nói, “Mấy hôm nay người có thấy một thư sinh áo trắng vào thành không?”

Triệu Phụng: “... Mỗi ngày có tới mười mấy thư sinh vào thành. Người tìm ai?”

Giang Tụ Hành: “Y còn dẫn theo một thiếu niên cỡ mười sáu mười bảy tuổi.”

“Công tử nhà ai mà không mang theo thư đồng?” Triệu Phụng không nhịn được nói, “Người không thể nói rõ hơn chút sao? Người đó trông thế nào?”

Giang Tụ Hành nghĩ một hồi, bứt rứt phun ra hai chữ, “Đẹp trai.”

Triệu Phụng: “...”

-----oOo-----

Chương 4: Người mới muốn cưới vợ!

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Canmilia

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

“Đẹp cái đầu nhà người!” Triệu Phụng mắng, “Người đi tìm vợ chắc?!”

Giang Tụ Hành nhìn hắn, vẻ mặt ghét bỏ, “Muốn cưới vợ rồi à?”

“Người mới muốn cưới vợ!” Triệu Phụng suýt nữa bị hắn làm tức chết, “Ta đang hỏi người, thư sinh kia trông như thế nào, cái gì mà đẹp với không đẹp chứ?! Bỏ đi bỏ đi, người đó tên gì? Ta kêu người đi tra...”

Giang Tụ Hành: “Không biết.”

Triệu Phụng: “...”

“Tên gì cũng không biết? Vậy người tìm người ta làm gì?”

“Có chuyện.” Giang Tụ Hành không muốn nói nhiều, “Tìm được không?”

Khóe miệng Triệu Phụng giật giật, “Người không biết cái gì về người ta thì ta đi đâu tìm cho người?”

Nếu là người khác, không biết tên có lẽ còn có thể vẽ bức họa để tìm, nhưng Giang Tụ Hành thì vẽ con mèo con chó cũng không biết chứ đừng nói chi là vẽ người.

Đành chịu vậy, Triệu Phụng chỉ có thể kêu người đi tìm hiểu xem những thư sinh vào thành trong mấy ngày qua ở chỗ nào rồi để Giang Tự Hành đi tìm từng nhà một.

Tối hôm đó, Giang Tự Hành leo lên nóc nhà lật ngói khắp nơi. Lật hồi lâu cũng không tìm thấy người kia, ngược lại còn nhìn thấy khá nhiều thứ không nên xem.

Cách này cũng không được. Hắn phiền não ngồi trên nóc nhà trầm nghĩ, nếu người kia vừa khéo đi ra ngoài lúc này thì dù Triệu Phụng có tìm ra địa chỉ của y thì hắn vẫn sẽ không tìm được người.

Sau lưng chợt có tiếng động, Giang Tự Hành quay đầu lại thì thấy Triệu Phụng cũng lén lút bò lên nóc nhà.

“Tìm được không?” Triệu Phụng nhỏ tiếng, y như tên trộm.

Giang Tự Hành: “Không tìm được.”

“Vậy tiếp tục tìm đi.” Triệu Phụng nói, “Ngồi ở đây làm gì?”

Giang Tự Hành nhú mày: “Nếu y không có ở nhà thì sao mà tìm được?”

“Vậy chứ người tính sao?” Triệu Phụng ghét bỏ, “Tranh người có vẽ được đâu, định ra đường chính tìm hả? Nhanh đi đi, bao bố ta cũng đem đến cho người rồi, tìm được người thì trùm lẹ lên rồi vác đi.”

Hắn vừa nói vừa lấy bao bố từ sau lưng ra, to lớn chắc chắn.

Giang Tự Hành: “...”

Giang Tự Hành bị Triệu Phụng kéo đi lật ngói tiếp, suýt chút nữa còn bị con chó vàng lớn canh đêm phát hiện, sủa mấy tiếng về phía nóc nhà.

“Nhà này cũng không phải.” Triệu Phụng lật miếng ngói lên nhìn, Giang Tự Hành còn chưa kịp nhìn thì hắn đã đắp lại chỗ cũ.

“Sao người biết không phải?” Giang Tự Hành khó hiểu nói, “Ta còn chưa xem.”

Triệu Phụng: “Không phải người nói người nọ đẹp sao? Người này như khỉ ốm vậy, không đẹp.”

Hắn ta nói xong lại như nhớ tới điều gì đó, lẩm bẩm: “Đẹp...”

“Đúng rồi!” Đột nhiên hắn ta vỗ đùi nói, “Bằng Lan Các!”

Giang Tự Hành không hiểu, “Bằng Lan Các?” Đó không phải câu lan viện ở thành Nam sao?

“Không phải là tra được có một người vào Bằng Lan Các làm tiểu quan sao?” Triệu Phụng nói, “Người này chắc chắn đẹp.”

Giang Tự Hành lại nhớ tới lời Lâm Đại Ngưu từng nói, biết công tử nhà ta làm ai không? Kinh thành...

“Chắc không phải.” Giang Tự Hành cân nhắc nói, “Nhà y hình như không nghèo.” Cha y có lẽ còn là người có máu mặt.

Triệu Phụng: “Lỡ đâu trong nhà xảy ra biến cố thì sao?”

Giang Tự Hành: “...” Thảm thế à?

“Đi đi, đi xem thử.” Triệu Phụng thúc giục Giang Tự Hành, “Nói không chừng là y đấy...”

Lâm Tử Nghiên ngồi trong phòng tại Bằng Lan Các, nhìn một bàn các công tử ôm cô nương uống rượu cười nói mới bàng hoàng nhận ra nơi đây là câu lan viện.

Y và con của Lại bộ thượng thư, Hà Trung Quân từng là bạn cùng

trường. Lần này về kinh đúng lúc gặp Hà Trung Quân tổ chức hội thơ, mời mọc nhiều lần thành ra Lâm Tử Nghiên cũng không tiện từ chối nên dẫn theo Lâm Mặc đến đây.

Thấy cũng khuya rồi nên Lâm Tử Nghiên tính đi về, y bảo Lâm Mặc đi lấy xe trước.

Nào ngờ một nhóm công tử văn nhã lại đột nhiên đòi đi Bằng Lan Các, xô xô đẩy đẩy kéo Lâm Tử Nghiên đi cùng.

Vì thế nên khi Lâm Mặc đánh xe tới cửa thì ngó thấy một đám người ồn ào hò nhau lên mấy xe ngựa khác. Cậu cũng không để ý, một lòng đợi công tử nhà cậu bước ra nhưng đợi hoài đợi mãi cũng không thấy y đâu.

Lúc này cậu mới thấy hình như có gì đó sai sai, tá hỏa chạy vào trong thì hỡi ôi, nào còn có ai!

Lâm Mặc: "...” Không hay rồi! Không thấy công tử đâu!

Bằng Lan Các mới mở cửa đón khách hai năm trước, Lâm Tử Nghiên rời nhà ba năm nên không biết đây là chốn nào.

Y vốn tưởng là mấy chỗ như đàn các, trà lâu các kiêu, vào rồi mới hay nơi này không chỉ có cô nương mà còn có tiểu quan.

Lâm Tử Nghiên kinh ngạc, chợt nhớ đến cha y.

Nếu để cha biết y đến câu lan viện, e là sẽ tức đến ngất đi mất, sau đó sẽ phạt y đến từ đường quỳ ba ngày ba đêm.

"Công tử, sao ngài không uống rượu?" Bên tai truyền đến một giọng nói nũng nịu, tiếp đó là một luồng hơi ấm tràn đến.

Lâm Tử Nghiên hơi run lên, đứng bật dậy.

Hà Trung Quân say khướt hỏi: "Tử Nghiên huynh... Sao, sao vậy?"

“Ta... Ta ra ngoài một chút.” Lâm Tử Nghiên xoay người mở cửa chạy đi. Cả người Hà Trung Quân đầy mùi rượu, lão đảo đuôi theo, “Tử, Tử Nghiên huynh... Huynh đi đâu vậy? Rượu còn chưa uống mà... Hức...”

Lâm Tử Nghiên sợ bị hấn kéo lại nên chạy lẹ không lựa đường, lúc quẹo qua khúc cua tiện tay đẩy cửa một căn phòng vội vàng trốn vào trong.

Giang Tự Hành đang ngồi trong phòng đợi tiểu quan.

Triệu Phụng kéo hấn tới Bằng Lan Các, đi tìm tú bà đưa cho bà một thỏi bạc rồi nói: “Gọi hết tiểu quan mới đến mấy hôm nay tới đây.”

“Vâng vâng...” Tú bà cầm bạc, mặt mày hớn hở, “Hai vị chờ một chút. Ta đi gọi người đến ngay.”

Triệu Phụng gật đầu, đợi bà ta đi rồi mới đột nhiên vỗ đầu nói: “Quên gọi thêm mấy bầu rượu rồi.”

“Nghe nói trong các mới mua mấy vò rượu ngon.” Triệu Phụng nói với Giang Tự Hành, “Người ở đây đợi ta. Ta đi gọi mấy vò.”

Giang Tự Hành: “...” Thì ra người muốn đến đây uống rượu.

Triệu Phụng thêm rượu mở cửa đi xuống lầu, Giang Tự Hành mới ngồi xuống bên cạnh bàn thì nghe một tiếng ‘két’, cửa phòng chợt bị mở ra rồi đóng lại.

Hấn ngẩng đầu lên thì trông thấy người mà hấn lật nóc nhà tìm hơn nửa thành không ra đang đứng cạnh cửa.

Lâm Tử Nghiên ngây ngẩn nhìn người trước mặt, “Huynh...”

Y hoàn toàn không ngờ tới mình sẽ gặp lại ân nhân cứu mạng ở câu lan viện này.

Ân nhân nhìn y chăm chú, sau đó giơ tay lên móc một thỏi bạc từ trong ngực ra ném lên bàn, mở miệng nói: “Cởi quần áo.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

-----oOo-----

Chương 5: Các người, gấp thế à?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Canmilia

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Lâm Tử Nghiên nhất thời cho rằng mình nghe lầm, “Cái... Cái gì?”

Chỉ thấy ân nhân lại lấy thêm một thỏi bạc ra, gần từng chữ mọt: “Cởi quần áo.”

Lâm Tử Nghiên ngẩn người, lùi về sau một bước dán sát lên cánh cửa, nhỏ giọng nói: “Không cởi.”

Giang Tự Hành: “...”

Sao mắc quá vậy? Hấn nghĩ. Cởi một bộ đồ thôi mà nhiều đây bạc còn không đủ?

Hấn chỉ có thể lấy thêm một thỏi bạc nữa, “Đủ chưa?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu: “Ta không thiếu tiền.”

Không thiếu tiền mà người còn đi làm tiểu quan hả? Giang Tự Hành không tin lắm, chỉ coi như đây là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt trong chốn câu lan viện.

“Vậy người muốn gì?” Hấn chống bàn, hơi nghiêng về phía trước, “Không muốn bạc vậy người muốn gì?”

Lâm Tử Nghiên nghĩ một hồi, đang muốn mở miệng lại cảm thấy

không đúng, tại sao mình phải cởi quần áo?

“Ta không cần gì cả.” Lâm Tử Nghiên lại dán sát vào cửa, “Không cởi.”

Giang Tự Hành hơi bực mình, không phải chỉ là cởi đồ thôi à, sao cứ đông dài vậy?

Hắn đi qua bàn gỗ, tóm lấy Lâm Tử Nghiên, lại táy máy tay chân muốn lột đồ.

“Huynh, huynh...” Lâm Tử Nghiên giữ chặt áo, kinh hoảng nói, “Huynh làm gì vậy?!”

Giang Tự Hành nắm lấy cổ tay y đè lên cửa, đang định xé lớp áo quần bên hông y thì cửa ‘két’ một tiếng bị đẩy ra, “A Tự, rượu đến rồi!”

Lâm Tử Nghiên bị cửa đẩy nên ngã người về phía trước đụng vào ngực của Giang Tự Hành. Hai người đồng loạt ngã xuống đất.

Triệu Phụng cầm hai vò rượu đứng trước cửa hét nhìn Lâm Tử Nghiên quần áo xóc xếch đè trên người Giang Tự Hành rồi lại nhìn Giang Tự Hành đang ôm người đẹp, vẻ mặt hơi phức tạp: “Các người... vội vàng thế à?”

Ngoài cửa, Hà Trung Quân đang say khướt đi tìm Lâm Tử Nghiên, lơ đãng nhìn vào trong phòng thấy người thì vui vẻ nói: “Tử... Húc... Huynh ở đây à... Vẫn chưa uống rượu đó, nhanh về với ta đi...”

Hắn ta nói xong muốn tới kéo Lâm Tử Nghiên, “Về... Về thôi...”

Lâm Tử Nghiên vội vàng muốn đứng dậy, nhưng bị Giang Tự Hành kéo lại.

“Bao nhiêu tiền?” Giang Tự Hành nhìn Hà Trung Quân, chỉ coi hắn là khách gọi Lâm Tử Nghiên, “Ta đền cho người.”

Hà Trung Quân choáng váng, cũng không nghe rõ Giang Tự Hành nói gì, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiền gì đó...

Mấy ngày trước hắn đến Bằng Lan Các bị cha phát hiện nên đã tịch thu hết tiền của hắn. Vì chuyện này mà hắn còn bị mấy công tử khác chê cười mấy lần.

Hiện tại vừa nghe thấy chữ ‘tiền’, cho là người này đang cười nhạo mình, nhất thời tức giận kéo Lâm Tử Nghiên: “Bỏn công tử không thiếu tiền! Đi, đi uống rượu!”

Giang Tự Hành không chịu buông tay, Lâm Tử Nghiên bị kéo đau, chân mày xoắn lại, “Đau...”

Triệu Phụng vội buông rượu xuống, đến kéo Giang Tự Hành, “Ồi chao, người nắm đau người ta kìa! Sao lại mê trai tới mức này?!”

Mất mặt quá, nghỉ chơi thôi.

Giang Tự Hành bị Triệu Phụng kéo đi, tay vừa buông lỏng thì Lâm Tử Nghiên đã bị Hà Trung Quân lôi đi mất.

“Đứng lại!” Giang Tự Hành muốn đuổi theo nhưng bị Triệu Phụng dùng cả tay lẫn chân giữ lại, “Đừng có làm mất mặt nữa. Người ở trong các này có quy định cả đấy, coi chừng bị đánh đuổi ra ngoài bây giờ!”

“Người mới mất mặt!” Giang Tự Hành cắn răng, “Buông ra!”

Triệu Phụng giữ chặt hắn, “Nếu người nhìn trúng y thật thì bỏ thêm nhiều ngân lượng hơn là được, sao lại đi cướp người chứ?”

Giang Tự Hành: “Ta không nhìn trúng y!”

“Không nhìn trúng mà giữ con người ta không buông à?” Mặt Triệu Phụng đầy nghi ngờ, “Lúc này còn ôm dính lấy nhau nữa.”

Giang Tụ Hành: “Ta...”

“Nhị vị đại gia.” Tú bà dẫn theo mấy tiểu quan bước vào, cười nói, “Người đến rồi, nhị vị mau nhìn đi, đều là những tiểu quan mới vào cửa mấy hôm nay, thanh tú lắm đó...”

Giang Tụ Hành và Triệu Phụng dừng động tác, xem đi xem lại một loạt những người mới bước vào mà vẫn không tìm được người ban nãy.

“Ở đây hết cả rồi à?” Giang Tụ Hành đẩy Triệu Phụng ra, hần hỏi: “Không còn người khác?”

Tú bà nắm khăn đáp: “Vẫn còn một người, nhưng Chi Vân công tử hiện đang có khách nên không tiện qua đây, mong hai vị lượng thứ.”

Giang Tụ Hành nhớ tới quý say lúc nãy.

Đúng rồi, có khách.

“Vậy khi nào mới có thể dẫn y qua?” Triệu Phụng nháy mắt nói, “Huynh đệ của ta nóng lòng.”

Giang Tụ Hành: “...”

Tú bà che miệng cười nói: “Đêm nay là đêm đầu tiên Chi Vân công tử tiếp khách, nếu ngài đây có ý, lát nữa hãy xuống lầu ra giá, chỉ cần không có ai trả cao hơn ngài thì đêm nay Chi Vân công tử sẽ là của ngài.”

Giang Tụ Hành nghĩ, sao mà phiền vậy. Còn không bằng đánh một phát cho ngất đi rồi trực tiếp cởi đồ.

Nhưng lại nhịn không được mà nghĩ tới dáng vẻ người kia nắm chặt quần áo, sống chết không chịu cởi...

Hắn trầm ngâm hồi lâu, xoay đầu hỏi Triệu Phụng, “Có tiền không?”

Triệu Phụng nghẹn một hơi trong bụng, “Người sung sướng mà bắt ta bỏ tiền à?!”

Giang Tự Hành không kiên nhẫn: “Ngày mai trả người.”

“Chắc chắc.” Triệu Phụng lắc đầu, “Còn nói không nhìn trúng người ta. Mua đêm đầu tiên rồi cùng nhau đọc thoại bản hả?”

Giang Tự Hành đưa tay đòi tiền: “Ít nói nhảm đi. Bạc.”

Triệu Phụng móc ra một xấp ngân phiếu đưa hắn, “Tiền rượu vẫn chưa trả đó, người dùng vừa phải chút...”

Đêm ấy, chuyện công tử nhà Hình bộ thượng thư bỏ mấy trăm lượng bạc mua một đêm của tiểu quan ở câu lan viện được truyền khắp cả thành ai cũng biết, ngay cả Lâm Tu Viễn đang uống trà ở nhà Lại bộ thượng thư cũng nghe nói, ghét bỏ mắng hai câu, “Vô học, tuổi trẻ phóng túng xốc nổi. Thượng bất chính hạ tất loạn!”

Mà Giang Tự Hành đợi người trong Bằng Lan Các hoàn toàn không hay biết về chuyện này.

Lúc khách nhân ra giá thì tiểu quan đứng ở sau bình phong, Giang Tự Hành không nhìn thấy người trông như thế nào, cũng không nghĩ nhiều, ra đủ tiền thì về phòng uống rượu với Triệu Phụng đợi tú bà dẫn người đến.

“Rượu này thật sự không tệ.” Triệu Phụng vừa uống vừa nói, “Đủ mạnh.”

Giang Tự Hành cũng uống mấy ly, chợt nghe ngoài cửa có tiếng động, tiếp đó tú bà đẩy cửa bước vào, theo sau là một công tử thanh tú.

“Thưa hai gia, Chi Vân công tử đến rồi.”

Ninh Chi Vân đi tới trước, mỉm cười với hai người trong phòng.

Giang Tự Hành: “...”

Triệu Phụng vỗ vai Giang Tự Hành, híp mắt nói: “Là ta uống rượu say rồi hả? Người này hình như... Không phải người lúc nãy?”

-----oOo-----

Chương 6: Bán thịt heo ở thành Đông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Chợt có tiếng chén vỡ, chén rượu trong tay Giang Tự Hành xuất hiện vết nứt uốn lượn lên trên.

Tú bà nhìn ánh mắt nặng nề của Giang Tự Hành, nơm nớp lo sợ nói: "Ngài, sao... Sao vậy?"

Giang Tự Hành liếc Ninh Chi Vân, trầm giọng nói: "Người ta mua, là y à?"

Tú bà gật đầu: "Vâng... Đúng vậy, chính là Chi Vân công tử, mới nhập các vài ngày."

Triệu Phụng nâng tay vỗ vỗ Giang Tự Hành, nói: "Dáng vẻ cũng không đến nỗi nào, hay là..."

"Cho người đấy." Giang Tự Hành một bụng lửa giận, nhắc chân đi ra ngoài.

Vẫn nên đánh một chưởng hôn mê cho đỡ mất việc, hần nghĩ thầm, mất trắng nhiều bạc như vậy, còn chờ cả ngày, kết quả thì sao?

Còn không biết người đã đi chưa nữa.

Hần nghĩ nghĩ, thôi đi xốc mái nhà tìm tiếp vậy.

"Này." Triệu Phụng hô, "Sao lại bỏ đi thế?"

Giang Tự Hành không để ý đến hắn, tự bước đi.

Tú bà vò khăn, lúng túng nói: "Chuyện này..."

Triệu Phụng nhìn Ninh Chi Vân, thầm nghĩ tiền cũng đã tiêu, không nên lãng phí, thêm một người uống rượu cùng cũng được, lập tức nói: "Được rồi, để lại đi."

"Được được." Tú bà cười đáp ứng, lại quay đầu dặn dò Ninh Chi Vân, "Hầu hạ ngài đây cho tốt."

Ninh Chi Vân dịu ngoan gật gật đầu.

Tú bà lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Triệu Phụng nâng cằm lên, hỏi người trước mặt: "Người biết uống rượu chứ?"

"Vâng." Ninh Chi Vân đi tới, rót đầy rượu cho hắn, nâng chén cười yếu ớt, "Mời ngài."

Triệu Phụng hơi nâng khóe môi, giờ tay như muốn đón chén rượu rồi chợt nắm lấy tay y.

"Á... Đau..." Ninh Chi Vân hít một hơi, trong tay bỗng nhiên rơi ra một bọc giấy nhỏ đựng bột phấn màu trắng.

"Đây là cái gì?" Triệu Phụng ánh mắt sắc bén, nói, "Đồ nhắm rượu hả?"

Ninh Chi Vân cắn môi, dừng một chút, đột nhiên quỳ xuống, khóc lớn: "Ngài... Ngài tha cho ta! Ta không có ý muốn hại người, chỉ là thuốc mê mà thôi."

Triệu Phụng khó hiểu nói: "Thuốc mê? Vì sao người phải hạ thuốc

mê với ta?"

"Ta..." Ninh Chi Vân mắt đỏ lên, nói, "Thật ra ta bị lừa bán vào đây."

Y kể, mấy ngày trước đến đây lộ phí đã dùng hết rồi, vừa hay đi ngang qua trước cửa Bằng Lan Các thì có người trong đó nói ở đây không chỉ cho ăn cho ở mà còn có tiền cầm về. Y cũng không nghĩ nhiều, cứ thế đi vào. Nhưng không ngờ rằng đây là nơi phong nguyệt, còn bị ép đi tiếp khách.

Triệu Phụng nói: "Vậy sao người không bỏ chạy?"

Ninh Chi Vân ủy khuất nói: "Bọn họ nhiều người, ta không chạy được."

Triệu Phụng suy nghĩ một hồi, đi qua mở cửa sổ ra, nói: "Đằng sau này không có ai, nhảy xuống rồi đi sát vào tường là có thể ra ngoài."

Ninh Chi Vân: "..."

"Cao, cao quá." Ninh Chi Vân lúng túng nói, "Ta sợ..."

Triệu Phụng: "Không cao, yên tâm, không chết người được."

Ninh Chi Vân: "Không, ta..."

"Không sao." Triệu Phụng lôi kéo y về phía cửa sổ, Ninh Chi Vân vịn chặt bệ cửa sổ không chịu nhảy, "Ta, ta sợ độ cao!"

Triệu Phụng: "Thế thì nhắm mắt lại."

"Ta..."

Hai người lôi lôi kéo kéo, lại nghe vang lên một tiếng 'kéo kẹt'.

Triệu Phụng vừa quay đầu lại thì thấy thư sinh Giang Tự Hành muốn tìm kia đang đứng dính sát vào ván cửa.

Lâm Tử Nghiên vốn là bị Hà Trung Quân kéo về uống rượu, từ chối không nổi nên bị người ta rót cho vài ly.

Y vừa lo ở đây lâu sẽ bị cha phát hiện vừa sợ bị đám công tử chuốc thêm, loay hoay mãi vẫn không ra được.

Lúc đang sốt ruột thì bỗng thấy gã sai vặt của Hà Trung Quân xông vào, nói lão gia đang tới bắt thiếu gia về.

Hà Trung Quân nghe mà hoảng, chạy tới chạy lui muốn tìm chỗ trốn, nhất thời trong phòng hỗn loạn cả lên.

Lâm Tử Nghiên cũng sợ hãi. Lại Bộ thượng thư rất thân thiết với cha y, nếu ngài ấy biết y tới câu lan viện thì kiểu gì cha y cũng biết.

Y nhân lúc hỗn loạn chạy vội ra ngoài. Có lẽ là do hơi rượu bốc lên mà mơ mơ màng màng đẩy cửa căn phòng nọ.

Lâm Tử Nghiên nhìn hai người đứng bên cửa sổ, ngăn người, chuẩn bị mở cửa chạy tiếp, "Thứ lỗi, ta... Ta đi nhầm."

"Từ từ," Triệu Phụng vội vàng chạy tới ngăn người lại, "Huynh đệ của ta đang tìm người đó, người có thấy hắn không?"

Lâm Tử Nghiên lắc đầu.

Triệu Phụng nói: "Đi, ta mang người đi tìm hắn."

Lâm Tử Nghiên: "... Ta tìm hắn làm gì?"

Triệu Phụng kéo người đi, còn không quên dặn Ninh Chi Vân bên cửa sổ: "Đi nhanh đi kẻo lát nữa bị người phát hiện."

Ninh Chi Vân: "... Ừ."

Giang Tự Hành cơ hồ lật hết ngói nhà trong Bằng Lan Các rồi mà

vẫn không thấy bóng dáng người cần tìm đâu, thế mà lại trông thấy Hà Trung Quân bị cha hắn véo tai lôi đi trong đám đông ồn ào.

Hắn trong lòng vừa động, đang muốn đuổi theo thì bị Triệu Phụng gọi lại, "A Tụ!"

Triệu Phụng đi tới, cười nói: "Ta mang người đến cho người."

Giang Tụ Hành nhìn ra sau lưng hắn, hỏi: "Người đâu?"

"Không phải ở phía sau..." Hắn quay đầu, phía sau làm gì có người nào, "Ồ? Người đâu?"

Giang Tụ Hành lạnh mặt nhìn hắn.

"Cũng... Cũng không sao, dễ tìm thôi." Triệu Phụng muốn kéo lại mặt mũi. "Nãy ta có hỏi qua, y nói tên y là Vương Phú Quý, nhà bán thịt heo ở thành Đông."

-----oOo-----

Chương 7: Con trai ta tên là Vương Phú Quý

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

"Bán thịt heo?" Trong đầu Giang Tự Hành chợt hiện ra hình ảnh Lâm Tử Nghiên xắn tay áo, băm thịt heo phầm phập phầm phập trên thớt, trái tim tức khắc run lên, "Cũng... Không giống lắm nhỉ?"

"Tất nhiên không giống, là cha y bán thịt heo chứ không phải y." Triệu Phụng nói: "Nếu người không tin thì lát nữa về ta cho người tra xem thành Đông có nhà họ Vương nào bán thịt heo không rồi ngày mai đi xem thử."

Giang Tự Hành còn chưa nói gì thì chợt thoáng thấy một bóng người quen thuộc, nhìn kĩ hơn thì nhận ra đó là cái tên treo 'công tử nhà ta' trên miệng đang rình mò ngoài cổng.

Lâm Mặc đứng ở cửa, nhìn hết người này đến người khác đi ra từ Bằng Lan Các mà vẫn chưa thấy công tử nhà mình đâu.

Cậu tưởng rằng công tử nhà mình mất tích, lòng nóng như lửa đốt chạy về Lâm phủ gọi người đi tìm thì trên đường lại gặp được gã sai vặt của Hà Trung Quân.

Gã thấy cậu gấp đến sắp khóc, hỏi cậu sao thế?

Lâm Mặc mắt hồng hồng nói: "Công tử nhà ta mất tích rồi!"

"Mất tích?" Gã sai vặt kỳ quái nói, "Không phải ngài ấy đang uống

rượu ở Bằng Lan Các với thiếu gia nhà ta à?"

Lâm Mặc: "Bằng Lan..."

Bằng Lan Các này Lâm Mặc có nghe nói qua, mấy ngày trước Lâm Đại Ngưu còn cười tủm tỉm nói với cậu đó là câu lan viện nổi tiếng nhất kinh thành.

"Sao... Sao công tử lại đến đó?" Lâm Mặc giật mình nói, "Lão gia mà biết thì tức chết mất!"

"Không sao đâu." Gã sai vật không để bụng nói, "Lão gia nhà ta cũng nổi quạu miết mà thiếu gia vẫn cứ ba ngày hai bận chạy tới đó đấy thôi."

"Không được." Lâm Mặc vội la lên, "Không thể để lão gia phát hiện!"

Cậu vội vàng tính chạy đến Bằng Lan Các thì gã sai vật giữ cậu lại: "Vội gì chứ, muốn đi Bằng Lan Các nhất định phải đi chỗ này, chúng ta canh ở đây là được rồi. Nếu thấy người trong phủ tới thì vọt lẹ qua báo cho thiếu gia là được."

Lâm Mặc: "Thế, thế à?"

"Yên tâm, ta và thiếu gia làm thế này miết." Gã kéo cậu ngồi xuống một quán mì bên cạnh. "Đói chết ta, ông chủ, cho bát mì!"

Lâm Mặc: "... Ta, ta cũng đói bụng.

Vì thế, hai người ngồi xuống húp mì xì xụp. Đang ăn dở thì gã chợt như bị nghẹn mà vỗ ngực thật mạnh: "Khụ khụ..."

"Người làm sao vậy?" Lâm Mặc nói, "Nghẹn à?"

Gã sai vật chỉ tay về phía trước, lắp bắp nói: "Lão... Lão gia!"

Lâm Mặc vừa quay đầu thì thấy một cổ kiệu màu đỏ thẫm vội vàng

chạy đến.

"Đó là kiểu của lão gia nhà các người à?" Cậu ngoảnh lại, lời còn chưa dứt thì gã sai vặt đã vội vội vàng vàng chạy đến Bằng Lan Các, vừa chạy vừa vỗ ngực thuận khí.

Lâm Mặc ngơ ngác nhìn hắn chạy xa, cúi đầu ăn thêm hai miếng mới sực nhớ công tử nhà mình cũng ở đó, đứng bật dậy ù té chạy theo.

Lâm Mặc thở hồng hộc chạy đến Bằng Lan Các, thấy Hà Trung Quân bị cha hắn véo tai kéo ra ngoài.

"Cha, cha, đau..."

"Người còn biết đau! Nghịch tử!"

Lâm Mặc nhìn bọn họ đi xa rồi cũng chạy vào trong các đi tìm công tử nhà mình, vừa vào đến cửa đã bị tú bà trang điểm lộng lẫy ra đón, "Tiểu công tử...."

Cậu sợ tới mức lại chạy ra ngoài, chỉ dám đứng ở ngoài cửa nhìn người lui người tới tìm bóng dáng công tử.

Chẳng ngờ chưa tìm thấy công tử đã đụng phải tên biến thái muốn lột quần áo công tử nhà cậu đi ra.

Lâm Mặc vô thức lui về sau một bước, nhú mày nhìn hắn chăm chăm.

Giang Tự Hành thấy cậu đề phòng mình như rắn rết, sợ không hỏi được gì nên định hòa hoãn lại chút.

"Tiểu..."

Lần trước người nọ gọi gì nhỉ? Giang Tự Hành suy nghĩ, hình như là...

"Tiểu Hắc"

Lâm Mặc tức khắc nổi giận, "Người mới đến, cả nhà người đều đến!"

Giang Tự Hành: "..."

Giang Tự Hành đành phải hỏi: "Người tên gì?"

"Sao ta phải nói cho người?" Lâm Mặc hung dữ nói. "Người là ai?"

Giang Tự Hành nhìn cậu, đoán chừng cậu sẽ không dễ gì mà chịu nói tên công tử nhà mình nên lập tức quạu lên, ra vẻ hung tợn: "Nói! Công tử nhà người tên gì?"

Lâm Mặc hoảng sợ, người người... người muốn làm gì?!

Cậu hoảng loạn muốn chạy thì lại bị Giang Tự Hành tóm cổ áo giữ lại. Cậu quýnh quá hóa liều, tóm tay Giang Tự Hành cắn một ngụm.

"Á..." Giang Tự Hành bị đau bụng lỏng tay, Lâm Mặc co cẳng định chạy thì trước mặt chợt hiện lên một bóng người, sau đó thấy gáy tê rần, hôn mê bất tỉnh.

Triệu Phụng đón được Lâm Mặc hôn mê bất tỉnh, cười đắc ý với Giang Tự Hành. "Thế này là chạy không thoát."

Giang Tự Hành: "... Rồi tra hỏi kiểu gì?"

Triệu Phụng: "..."

Đêm hôm ấy, lão Vương bán thịt heo ở thành Đông đang mơ màng sắp ngủ thì nghe có tiếng đập cửa dồn dập.

"Ai đấy?" Ông hùng hùng hổ hổ ra mở cửa, thấy ngoài cửa có hai người đàn ông đang đứng, còn vác theo một thiếu niên.

"Thư đồng này té xỉu ven đường." Triệu Phụng mặt không đỏ tim không đập nói, "Nghe nói là người nhà người nên chúng ta đưa người tới trả."

"Thư đồng cái gì?" Lão Vương vẻ mặt kì quái nói, "Nhà ta đều là giết heo bán thịt, lấy đâu ra thư đồng?"

Giang Tự Hành nhăn mày: "Người nhìn kĩ xem, thật không phải của nhà người?"

Lão Vương thò lại gần nhìn nhìn, không chắc chắn lắm nói: "Đây... đây hình như là thư đồng của Lâm công tử thì phải."

Mắt Giang Tự Hành sáng lên: "Lâm công tử?"

"Đúng vậy." Lão Vương nói, "Mấy ngày trước đây ta cùng Phú Quý giao thịt tới Lâm phủ, hình như thấy cậu ta đứng cùng Lâm công tử."

"Phú Quý?" Triệu Phụng lập tức rống lên, "Vương Phú Quý?"

Lão Vương nghi hoặc nói: "Người biết con trai ta?"

Triệu Phụng: "...". Hiện tại cũng không chắc có biết hay không.

"Con trai người có ở nhà không?" Giang Tự Hành hỏi, "Kêu hẳn ra đây một chút."

Lão Vương không hiểu ra sao, đi vào trong gọi Vương Phú Quý.

Sau đó, chỉ thấy một người mập mập quần áo không chỉnh tề đi ra, "Có chuyện gì thế?"

Giang Tự Hành, Triệu Phụng: "..."

Lâm Tử Nghiên vội vã chạy về nhà mới phát hiện Lâm Mặc không có nhà.

Y vội vã gọi người đi tìm, ấy vậy mà tìm cả đêm cũng không thấy đâu.

"Con đừng lo." Lâm Tu Viễn trở về an ủi y, "Có lẽ là chạy đi chơi đâu đó thôi, con nghỉ ngơi trước đi, cha cho người đi tìm lần nữa."

Lâm Tử Nghiên gật đầu nhưng vẫn ngủ không ngon, hôm sau thức dậy rất sớm.

Y đang rửa mặt trong sân thì nghe có động tĩnh đầu tường, ngẩng đầu lên thì trông thấy kẻ muốn cởi đồ mình ngồi trên tường, vai còn vác bao bố.

Giang Tự Hành nhìn y, nhú mày nói: "Vương Phú Quý?"

Lâm Tử Nghiên: "..."

-----oOo-----

Chương 8: Thợ sinh đều trắng như vậy à?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Lâm Tử Nghiên cũng không cố ý gạt người. Lúc Triệu Phụng hỏi y tên gì thì vừa khéo có một đại hán đi qua, còn đứng phải y.

Y bỗng nhiên nhớ tới Vương Phú Quý mấy ngày trước đến phủ giao thịt cũng béo khỏe như vậy, không khỏi lẩm bẩm nói: “Vương Phú Quý...”

“Vương Phú Quý?” Triệu Phụng lại hỏi, “Nhà ở đâu?”

Lâm Tử Nghiên: “... Ở Thành Đông, bán thịt heo.”

Triệu Phụng hơi kinh ngạc: “Nhìn không ra đó, trông lịch sự văn nhã vậy mà bán thịt heo à?”

Lâm Tử Nghiên: “... Không phải, là cha ta...”

Sau đó y biến thành Vương Phú Quý, cha y là người bán thịt heo ở thành Đông.

Giang Tự Hành khiêng bao tải nhảy xuống đầu tường, đi tới chỗ Lâm Tử Nghiên.

Bao tải kia giật giật, phát ra tiếng “ùm ô”.

Lâm Tử Nghiên cả kinh, không khỏi lùi về sau: “Ngươi, ngươi muốn

làm gì?”

Giang Tự Hành thả bao tải xuống đất, mở bao, Lâm Mặc lập tức chui đầu ra.

“Hu hu hu...”

“Tiểu Mặc?!” Lâm Tử Nghiên giật mình, “Sao ngươi lại...”

À, thì ra là Tiểu Mặc, Giang Tự Hành nghĩ, không phải đều là đen à?

(*) Mặc 墨, Hắc 黑 đều có nghĩa là đen.

Miệng Lâm Mặc bị nhét khăn, tay chân đều bị trói. Cậu giãy giãy dây thừng trói trên người, vô cùng tủi thân nhích về phía Lâm Tử Nghiên: “Ưm ưm ưm...”

Lâm Tử Nghiên vội vàng muốn cởi trói cho cậu.

“Đợi chút.” Giang Tự Hành nói, “Cậu ta ồn quá, cứ trói lại đã.”

Sau khi Lâm Mặc tỉnh lại đã mắng hấn như thể không biết mệt, xỉ vả réo rất không ngừng làm hấn đau cả đầu nên đành phải trói người lại rồi bịt miệng không cho nói nữa.

“Ngươi...” Lâm Tử Nghiên không khỏi có chút tức giận, “Không biết y đã mạo phạm huynh chỗ nào?”

Giang Tự Hành giơ tay lên nói, “Cậu ta cắn ta.”

“Ưm ưm ưm...” Lâm Mặc trợn mắt trừng Giang Tự Hành.

“Tiểu Mặc tuy tính tình nóng nảy nhưng không đến mức gây sự vô lý.” Lâm Tử Nghiên nhìn Giang Tự Hành, nói “Xin hỏi vì sao y lại cắn huynh?”

Giang Tự Hành đi về phía trước vài bước, chậm rãi nói: “Ta không

tìm được người, cậu ta lại không nói.”

Lâm Tử Nghiên càng thêm khó hiểu, “Huynh tìm Lâm mỗ... có việc sao?”

Sau đó chỉ nghe Giang Tự Hành lại nói: “Cởi đồ.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

“Người...” Lâm Tử Nghiên máu dồn lên hai má, đầu ngón tay túm cổ tay áo, bực tức nói, “Ta không thích nam sắc!”

Giang Tự Hành có vẻ sửng sốt, lại dừng một chút, vẻ mặt hơi mất tự nhiên nói “Nhưng ta thích nam sắc.”

Không biết xấu hổ!

Lâm Mặc kêu “ừm ừm”, quơ chân muốn đá Giang Tự Hành nhưng lại không làm được, suýt nữa ụp cả mặt xuống đất.

Lâm Tử Nghiên yên lặng lui về sau, “Người đâu...” Còn chưa dứt lời thì Giang Tự Hành đã nhanh tay ôm chầm lấy người, bịt kín miệng, “Ừm ừm ừm...”

“Không phải chỉ là cởi đồ thôi sao, cũng không mất miếng thịt nào.” Giang Tự Hành che người lại nói, “Cùng lắm thì ta cũng cởi cho người xem?”

Lâm Tử Nghiên: “...”

Lâm Mặc rút cuộc nhả được cái khăn trong miệng, vội vàng gân cổ lên hô lớn: “Người đâu! Có trộm!”

Ngoài viện truyền tới những tiếng bước chân hỗn độn xen lẫn giọng của Lâm Đại Ngưu, “Trộm? Trộm ở đâu?”

Giang Tự Hành thấy tình thế không ổn, nhặt bao tải dưới đất trùm

lên người Lâm Tử Nghiên.

“Người làm gì...” Lâm Tử Nghiên còn chưa nói xong câu đã bị người khiêng lên, sợ tới mức thét lên.

Lâm Mặc trơ mắt nhìn công tử nhà mình bị người ta khiêng đi, gấp đến độ hô to, “Không được rồi! Công tử bị người bỏ bao bắt đi rồi!”

Giang Tự Hành khiêng Lâm Tử Nghiên, tung người nhảy ra ngoài tường.

Người trong bao tải trên vai không an phận mà lộn xộn, “Buông ra!”

Giang Tự Hành không để ý đến ý, nghe thấy phía bên trong tường đang hò hét ầm ĩ, khiêng người chuồn lẹ.

Hắn vốn định tùy tiện tìm một góc tường, đánh người hôn mê rồi lột quần áo, thế nhưng lại nghĩ tới lần trước thư sinh này suýt nữa bị đông lạnh trên nền tuyết, sợ đầu đường gió lớn lại làm y lại bị bệnh.

Sắc trời còn sớm, trên đường vắng vẻ. Giang Tự Hành chạy nhanh, chợt thấy phía trước có một gian khách điểm.

Tiểu nhị khách điểm ghé vào quầy ngủ gật, mơ mơ màng màng nghe thấy chút tiếng động, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy một nam tử khiêng bao tải đi đến.

“Vị này, ngài...” Tiểu nhị còn chưa hỏi xong đã nghe người nọ nói: “Một gian phòng thượng hạng.”

“Vâng vâng, mời lên lầu...” Tiểu nhị tò mò nhìn cái bao tải kia, hơi giống... nhét một người?

Hắn ta dẫn người lên lầu, mở cửa một gian phòng, người nọ lập tức khiêng bao tải đi vào, lại “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Tiểu nhị khách điểm sờ sờ đầu, chẳng hiểu ra làm sao.

Lâm Tử Nghiên bị Giang Tự Hành đặt trên giường, toàn thân không thể động đậy.

Mới vừa rồi khi vào khách điểm, Giang Tự Hành sợ y âm ỉ nên đã điểm huyết y, giờ ngay cả nói y cũng không nói được.

“Ta chỉ xem chút thôi.” Giang Tự Hành giơ tay cởi đai lưng Lâm Tử Nghiên, thấy y cắn răng bầy một vẻ khuất nhục, bất đắc dĩ nói, “Đều là nam nhân, sợ cái gì?”

Lâm Tử Nghiên tức đến mức hai tai đều đỏ, đôi mắt ướt át nhìn hẩn chằm chằm.

Giang Tự Hành có phần chịu không nổi dáng vẻ này của y, đưa tay kéo đai lưng lên che mắt y lại.

Trước mắt Lâm Tử Nghiên tối sầm, hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Trong bóng tối y nghe thấy tiếng vải vóc cọ xát nhỏ vun, quần áo tựa như bị trút bỏ từng cái một...

Ngay cả hô hấp của Lâm Tử Nghiên cũng ngừng lại, trái tim đập “thịch thịch thịch”.

Y hơi sợ hãi, thế nhưng làm sao cũng không động đậy được, chỉ có thể mặc cho quần áo bị cởi đến bên hông, trên người mát lạnh, tiếp đó hình như có một bàn tay ấm áp xoa sau eo, lại nhẹ nhàng cọ cọ.

Y thấy bên hông hơi ngứa, chỉ chút ít thôi nhưng lại khó nhịn nổi, Lâm Tử Nghiên không khỏi rên một tiếng, “Ừm...”

Bàn tay trên eo khựng lại rồi rời đi, sau đó trên người lại ấm áp, quần áo được mặc trở lại.

Đai lưng trên mắt được lấy xuống, Lâm Tử Nghiên mở mắt ra, thấy Giang Tự Hành vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm mình,

hắn trầm mặc một lúc lâu mới hỏi: “Thư sinh đều trắng như vậy à?”

Lâm Tử Nghiên: “...” Người chỉ vì xem ta có trắng hay không?

Tác giả có lời muốn nói:

Ờm... Vẫn nên cho mọi người xem bồ câu nướng đi?

-----oOo-----

Chương 9: Đàn ông cũng có thể sinh sao?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Sáng sớm hôm nay lúc Lâm Tu Viễn đang nửa tỉnh nửa mơ bỗng nhiên nghe thấy có người kêu: “Không ổn rồi! Công tử bị người trùm bao tải bắt đi rồi!”

Ông mơ mơ màng màng nghĩ, công tử nhà ai mà xui xẻo như vậy, mới sáng sớm đã bị người trùm bao tải bắt đi...

“Lão gia! Lão gia! Không xong rồi!” Ngoài cửa có thanh âm từ xa tới gần, tiếp theo là tiếng “rầm rầm rầm”, cửa bị gõ ầm ầm, có người nôn nóng hô: “Lão gia! Công tử bị người trùm bao tải bắt đi rồi!”

Lâm Tu Viễn chợt bị người đánh thức, rất là không vui trở mình hét lên: “Bắt thì bắt đi, mới sáng sớm đã ồn ào cái gì...”

Ông nói được một nửa thì giật mình, bị dọa tỉnh cả ngủ, “Người nói cái gì?!”

Ông vội vàng xốc chăn bước xuống giường, tùy tiện đi giày rồi bước ra mở cửa, “Người nói ai bị người bắt đi?!”

Lâm Mặc ngoài cửa nước mắt lưng tròng, vừa ghen vừa nói: “Lão gia, công, công tử...”

“Sao lại thế này?!” Lâm Tu Viễn lạnh lùng nói, “Đang êm đẹp sao Nghiên Nhi lại bị người bắt đi?!”

“Là cái người gặp lúc tuyết rơi kia...” Lâm Mặc nói trên đường bọn họ hồi kinh, xe ngựa không cẩn thận đi vào hố tuyết, sau đó gặp được một vị đại ca kỳ quái giúp bọn họ đẩy xe ngựa lên, đưa công tử đang bị hôn mê tới Tế Thế Đường.

“Cái gì?!” Lâm Tu Viễn cả kinh đến nỗi hai mắt trừng lớn, “Nghiên Nhi bị lạnh đến hôn mê lúc đi đường?!”

Trước đó Lâm Tử Nghiên sợ cha mình lo lắng nên không dám nói chuyện bị hôn mê trên đường, chỉ nói tuyết rơi lớn quá đành trì hoãn hành trình một hai ngày.

Lâm Mặc: “...” Công tử, ta không cố ý!

“Cũng, cũng không có chuyện gì.” Lâm Mặc vội vàng sửa lời, “Là bị cảm lạnh thôi.”

Lâm Tu Viễn không tin, “Từ nhỏ cơ thể nó đã yếu ớt, sợ nhất trời lạnh, sao lại không có chuyện gì! Ta đã nói không nên để nó đi ra ngoài, trời đông giá rét thế này...”

Ông suy nghĩ, lại khó hiểu nói, “Người đã nói người nọ cứu Nghiên Nhi, hẳn là cũng không phải người xấu, vì sao hẳn lại...”

“Hắn muốn cởi quần áo công tử!” Lâm Mặc cả giận, “Mặt người dạ thú! Nhất định là do lúc đó hắn thấy công tử đẹp nên mới giả vờ hỗ trợ!”

Lâm Tu Viễn: “... Cởi, cởi quần áo làm gì?”

Lâm Mặc: “Hắn nói hắn thích nam sắc!”

Lâm Tu Viễn ngăn người hồi lâu mới phục hồi tinh thần, vén tay áo lên muốn đi đánh người, “Nhãi ranh đó ở đâu, dám tăm tia con trai ta?!”

Vành mắt Lâm Mặc ửng đỏ nói: “Đại Ngưu ca đã dẫn người đuổi theo rồi.”

Gương mặt Lâm Tu Viễn sa sầm, đi ra ngoài, “Bắt người về, lão phu đánh chết hần!”

Trong khách điểm, Giang Tụ Hành và Lâm Tử Nghiên mắt to trừng mắt nhỏ.

Lâm Tử Nghiên một bụng nghi hoặc, người này ba lần bốn lượt muốn cời đồ y là để nhìn xem y có trắng hay không?

Trắng thì làm sao? Không trắng thì thế nào?

“Lần trước ta từng gặp một thư sinh.” Giang Tụ Hành nhìn y, bỗng nhiên mở miệng nói, “Cũng rất là trắng...”

Lâm Tử Nghiên nghĩ, hần trắng thì trắng, liên quan gì đến ta?

Nhưng mà ngay sau đó đã nghe Giang Tụ Hành âm trầm nói: “Bị ngâm trong hồ nước đến trắng.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

“Hần bị người ném xuống hồ.” Giang Tụ Hành tiếp tục nói, “Mùa đông khắc nghiệt, ngâm đến trắng bệch, trương lên...”

Lâm Tử Nghiên nghe vậy thì cảm thấy hơi sợ hãi, không rõ vì sao Giang Tụ Hành lại phải nhắc tới một người như vậy với mình.

“Hần tên là Tiết Lương.” Giang Tụ Hành chậm rãi nói, “Người biết không?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu.

“Không biết sao?” Giang Tụ Hành giơ tay chột quần áo bên hông y, gần từng chữ một nói, “Bên hông hần cũng có hình xăm Túc Bắc

lang.”

Túc Bắc lang? Lâm Tử Nghiên nghĩ, không phải là ở vùng núi sâu trong Bắc Kỳ mới có sao?

Giang Tự Hành nhìn chăm chăm y, nói: “Bên hông người chỉ xăm một nửa nhưng lại giống hình xăm của Tiết Lương, cực kỳ giống.”

Gì chứ?! Trái tim Lâm Tử Nghiên giật thót, nửa hình xăm bên hông y là hình xăm Túc Bắc lang?

“Rốt cuộc người là ai? Công tử Lâm phủ? Hay là...” Giang Tự Hành cúi đầu, kề sát vào y nói, “Mật thám Bắc Kỳ?”

Lâm Tử Nghiên sửng sốt, lại ú ớ như muốn nói gì đó.

Giang Tự Hành giơ tay giải huyết cho y, Lâm Tử Nghiên vội vàng đẩy hẳn ra, phủ nhận, “Ta không phải!”

Giang Tự Hành: “Vậy tại sao bên hông người lại có hình xăm Túc Bắc lang?”

“Ta...” Lâm Tử Nghiên vừa mới nói ra lại cảm thấy không thích hợp, hỏi ngược lại, “Vậy người là ai?”

Giang Tự Hành dừng một chút, trả lời y, “Vương Phú Quý.”

Lâm Tử Nghiên: “...” Người này sao mà thù dai thế.

Dưới lầu bổng truyền đến một trận ồn ào, tiểu nhị khách điểm hỏi: “Các vị có chuyện gì sao?”

Sau đó liền nghe thấy Lâm Đại Ngưu lớn giọng hỏi: “Người có thấy một người đàn ông khiêng một cái bao tải không?”

Đại Ngưu? Lâm Tử Nghiên vội vàng hô: “Đại Ngưu... Ừm....”

Giang Tụ Hành lại che miệng y, sau đó khiêng người lên nhảy qua cửa sổ mà chạy.

“Người buông ra!” Lâm Tử Nghiên đập lung tung giấy giữa, “Đại Ngưu!”

Giang Tụ Hành lại điểm huyết y lần nữa.

Bọn họ chạy qua một con hẻm, chợt thấy phía trước có một bóng người nhảy ra đi ngang qua bọn họ.

Giang Tụ Hành không để ý, thế nhưng lúc quẹo qua góc đường lại suýt nữa đụng phải một người khác.

“Cẩn thận!” Người ban nãy chẳng biết đã quay lại từ khi nào, một tay đuổi ra kéo nam tử kia vào lòng, “Không sao chứ? Đã nói người đừng chạy nhanh như vậy, nhớ bị ngã thì sao bây giờ?”

Cố Lang tránh khỏi lồng ngực Mộ Dung Diễn, lạnh mặt bước đi.

Mộ Dung Diễn đuổi theo nói: “Ta sai rồi, người không mang thai chín tháng đâu, nhiều nhất là bảy tháng... Ai ai, đừng đánh...”

Giang Tụ Hành nhìn bọn họ đi xa, lại quay đầu liếc nhìn bụng Lâm Tử Nghiên, hỏi: “Đàn ông cũng có thể sinh con à?”

Lâm Tử Nghiên: “...” Người nhìn ta làm gì?

-----oOo-----

Chương 10: Thế mà đánh nhau rồi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Giang Thành Nhạc ra khỏi cung, giục ngựa về phủ, đi được nửa đường thì thấy phía trước có một người vội vàng chạy tới, hình như trên vai còn khiêng thêm một người nữa.

Ông nhìn kỹ, hình như là... con trai mình?

Giang Tự Hành chạy rồi lại chạy, bỗng dừng thấy cha mình giục ngựa đi tới. Hắn dừng chân, quay người muốn chạy tiếp.

“Giang Tự Hành!”

Giang Thành Nhạc giục ngựa chạy tới, thấy Giang Tự Hành khiêng một công tử mi thanh mục tú, lại nghĩ đến đêm qua nghe nói con mình vung mấy trăm lượng mua một tiểu quan ở Câu Lan viện, trong lòng lập tức nổi giận, trách mắng: “Người làm gì vậy?! Càng ngày càng không ra thể thống gì!”

Giang Tự Hành không đáp, nhắc chân muốn đi.

“Đứng lại!” Giang Thành Nhạc cả giận, “Chạy đi đâu?!”

Giang Tự Hành không quay đầu lại, chỉ nói: “Giang thượng thư công việc bận rộn, còn có thời gian rảnh mà quản con đi chỗ nào sao?”

Giang thượng thư? Hình bộ Giang thượng thư? Lâm Tử Nghiên ghé

vào đầu vai Giang Tự Hành nghĩ, vậy người này là con trai của Giang thượng thư?

Y hằng năm đều đi học bên ngoài, cũng chưa từng thấy Giang Thành Nhạc hoặc con của ông ấy, chỉ là từng nghe cha mình nhắc tới, nói con trai Giang Thành Nhạc bộ dạng xấu xí, cao lớn như gấu, mặt thì lỗ rỗ.

Lâm Tử Nghiên: "...” Cha, người thế mà nói dối?

Người này... Không xấu mà...

Giang Thành Nhạc xoay người xuống ngựa, nói với Giang Tự Hành, “Nói linh tinh gì đó? Thả người xuống!”

Giang Tự Hành không nghe, khiêng Lâm Tử Nghiên đi về phía trước. Giang Thành Nhạc đuổi theo túm lấy vai con trai mình, “Đứng lại!”

Giang Tự Hành nghiêng người tránh né, cha hắn lại trở tay túm lấy. Hắn dứt khoát đặt Lâm Tử Nghiên ở cạnh tường, đánh nhau với cha mình.

Lâm Tử Nghiên: "...” Sao lại đánh nhau rồi?

Hai người đánh qua đánh lại, cách đó không xa Lâm Đại Ngưu đã mang người đuổi tới nơi, “Công tử!”

Về mặt Giang Tự Hành thay đổi, muốn khiêng người chạy tiếp lại bị cha hắn ngăn cản, trong nháy mắt Lâm Đại Ngưu đã tới gần.

Hắn suy nghĩ chốc lát rồi quay người bỏ chạy, trước khi chạy còn quay đầu lại lạnh nhạt nói với cha mình: “Y là con trai Lâm Tu Viễn.”

Giang Thành Nhạc sửng sốt, quay đầu nhìn Lâm Tử Nghiên đang ở cạnh tường.

Lâm Tử Nghiên vô tội nhìn ông.

Vẻ mặt Giang Thành Nhạc hơi phức tạp, dường như muốn nói gì đó, há miệng rồi lại không thốt ra được, cũng quay người nhảy lên ngựa mà đi.

“Công tử!” Lâm Đại Ngưu chạy tới sốt ruột nói, “Công tử, người không sao chứ?”

Lâm Tử Nghiên vẫn không nhúc nhích.

Lúc này Lâm Đại Ngưu mới phát hiện công tử nhà mình bị điểm huyết, vội vàng giải huyết đạo cho y, “Công tử...”

“Khụ khụ...” Lâm Tử Nghiên vuốt vuốt ngực, nói, “Không sao.”

Lâm Đại Ngưu đưa Lâm Tử Nghiên về Lâm phủ. Lâm Tu Viễn lôi kéo con trai nhìn một lượt từ trên xuống dưới, xác nhận y không sao mới hỏi: “Rốt cuộc là kẻ nào? Ngay tại hoàng thành vậy mà dám coi trời bằng vung?!”

Lâm Tử Nghiên thấy vẻ mặt cha tức giận, không biết làm thế nào, cũng không dám nói mình bị con trai Hình bộ Giang thượng thư bắt đi, “Con... Con cũng không biết hấn.”

Lâm Đại Ngưu đứng một bên sờ ót nói: “Ta thấy hai bóng người kia hơi quen mắt, hình như từng gặp ở đâu rồi...”

Lâm Tu Viễn truy hỏi: “Là ai?!”

Lâm Đại Ngưu nhíu mày nói: “Nhất thời không nhớ ra...”

Lâm Tử Nghiên nghĩ, lần trước ở thành Phong Châu, Lâm Đại Ngưu không nhận ra Giang Tự Hành, vậy quá nửa là hấn từng gặp Giang thượng thư, nhớ ra cũng là chuyện sớm muộn, y vội vàng khuyên cha mình có việc thì đi trước, bảo Lâm Đại Ngưu suy nghĩ kỹ lại.

Lâm Tu Viễn phân phó Lâm Đại Ngưu tăng mạnh canh phòng trong phủ, đặc biệt là viện của Lâm Tử Nghiên, sau đó lại dặn dò Lâm Tử Nghiên không được chạy lung tung rồi mới lo lắng đi đến thư phòng.

Lâm Tu Viễn vừa đi ra ngoài thì Lâm Đại Ngưu lập tức vỗ đầu nói: “Ta nhớ ra rồi, người cười ngựa kia chính là Giang thượng thư!”

Lâm Tử Nghiên: “... Phải không?”

“Không sai được.” Lâm Đại Ngưu chắc chắn nói, “Lúc trước ta từng gặp ông ấy vài lần, thế nhưng mấy năm nay lão gia không qua lại với ông ấy nữa, ta cũng không thể gặp người ta cho nên nhất thời không nhớ ra.”

Hắn nói phải đi gặp Lâm Tu Viễn, Lâm Tử Nghiên vội vàng ngăn lại, nói: “Có lẽ là có hiểu lầm rồi, trước tiên điều tra rõ đã.”

“Hiểu lầm?” Lâm Đại Ngưu khó hiểu, “Hiểu lầm cái gì?”

Lâm Tử Nghiên suy nghĩ, nói: “Trước tiên người đi tra một người.”

Lâm Đại Ngưu: “Người nào?”

Lâm Tử Nghiên: “Một thư sinh tên là Tiết Lương.”

Ngày hôm nay, hạ nhân trong Giang phủ lại thấy lão gia và nhị thiếu gia nhà bọn họ đánh nhau trên nóc nhà, đánh đến mức ngói vụn “rào rào” rớt xuống, còn đập bể vài bồn hoa.

Sau đó cũng không biết làm sao, đánh qua đánh lại một hồi thì nhị thiếu gia đen mặt đi ra ngoài, để lại lão gia nhà bọn họ ngồi buồn bực cả nửa ngày trên nóc nhà.

Triệu Phụng thấy Giang Tự Hành trở về cổng thành canh gác, vội hỏi hắn đã đưa Lâm Mặc trở về chưa.

Giang Tự Hành “ừ” một tiếng.

Triệu Phụng thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, tưởng hắn lại trói Lâm Mặc, Lâm Tử Nghiên tức giận với hắn, “Lâm công tử tức giận hả?”

Giang Tự Hành suy nghĩ chốc lát, Lâm Tử Nghiên là rất tức, giận đến nổi hai tai đều đỏ.

“Người ta là người đọc sách, người cứ từ từ nói chuyện với y thôi.” Triệu Phụng cho rằng hắn coi trọng Lâm Tử Nghiên, “Người hung dữ như vậy sẽ làm người ta sợ.”

Giang Tự Hành: “Nói rồi.” Nói biết bao nhiêu lần, chỉ là cời đồ thôi mà y vẫn cứ tức giận.

Triệu Phụng nghĩ, thậm rồi, nhất định là người nọ không thích người, thấy người phiền.

“Huynh đệ à...” Triệu Phụng vỗ vai Giang Tự Hành, muốn nói đùa hái xanh không ngọt thì lại thấy Giang Tự Hành vuốt cằm lẩm bẩm: “Ta vừa mới đi xem thử một chút, thử vệ trong Lâm phủ đã tăng không ít, sợ là không dễ trùm bao bắt người ra...”

Triệu Phụng: “...” Người trùm bao tải thành nghiện rồi à?

-----oOo-----

Chương 11: Mở cửa cho cha đi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Triệu Phụng nhìn huynh đệ ngốc nhà mình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Trùm bao bắt người ra làm gì? Tính làm ảo thuật biến ra người sống hả? Người nên mang hậu lễ đến cửa bồi tội mới đúng.”

Còn bắt người cái rắm, bắt nữa thì chỉ có nước mất vợ!

Giang Tự Hành thầm nghĩ, Lâm Tu Viễn không ưa cha hắn như vậy, nếu biết con trai mình bị hắn đánh ngất bỏ bị mang đi sợ là sẽ cầm chổi đuổi tới Giang phủ luôn, làm gì có cửa cho hắn tới nhà bồi tội chứ?

Dù sao cũng đã bắt đi một lần rồi, bắt thêm lần nữa cũng chẳng sao.

Vấn đề là giờ bắt thế nào đây nhỉ? Sợ là hiện tại chỉ cần hắn ló qua đầu tường Lâm phủ thôi cũng bị hộ vệ đuổi theo rồi.

“Người đọc sách đều thích mấy cái tranh chữ gì gì đó, người mua mấy tấm tặng Lâm công tử, đồ dành y...” Triệu Phụng lăm nhăm một hồi bỗng nhiên thấy Giang Tự Hành nhìn hắn chăm chăm, “Sao, sao vậy?”

Giang Tự Hành nói: “Trèo tường không?”

Triệu Phụng chẳng hiểu ra làm sao, đang yên đang lành đi trèo tường làm chi?

Trong Lâm phủ, Lâm Đại Ngưu kích động chạy vào nội viện, hô:
“Công tử, ta tra ra rồi!”

Lâm Tử Nghiên đang đọc sách ở nội viện nhất thời không kịp phản ứng, ngờ ngác nói: “Tra ra cái gì?”

“Tiết Lương đó.” Lâm Đại Ngưu nói, “Nghe nói ba năm trước ở hồ Bình Ba ngoài thành có một chiếc thuyền hoa bị lật, vớt lên được vài thi thể, trong đó có một người là Tiết Lương.”

“Thuyền hoa?” Lâm Tử Nghiên nói, “Vì sao lại bị lật?”

Lâm Đại Ngưu lắc đầu: “Không rõ lắm, nhưng những người chết kia đều là người Bắc Kỳ.”

Lâm Tử Nghiên nhớ Giang Tự Hành từng nói, bên hông Tiết Lương có xăm hình Túc Bắc lang.

Y vô thức sờ ra phía sau. Bên hông y cũng có nửa hình xăm, từ lúc y biết nhớ chuyện là đã có rồi.

Y vẫn không biết hình xăm kia là gì nhưng hôm ấy Giang Tự Hành nói đó là hình xăm Túc Bắc lang.

Túc Bắc lang chỉ ở vùng núi sâu Bắc Kỳ mới có, y chưa bao giờ đến Bắc Kỳ, sao lại có hình xăm đó được?

“Đúng rồi.” Lâm Đại Ngưu nói, “Nghe nói ngày ấy đại thiếu gia Giang phủ cũng ở trên thuyền hoa.”

Lâm Tử Nghiên ngạc nhiên hỏi: “Gì cơ?”

Lâm Đại Ngưu nói: “Đại thiếu gia Giang phủ mất tích ba năm trước, hình như đến nay vẫn chưa có tin tức gì.”

Đại thiếu gia Giang phủ? Lâm Tử Nghiên nghĩ, cho nên hẳn là vì tìm huynh trưởng hắn ư?

Ban đêm, ánh trăng như sương mờ, không thấy rõ mặt đất.

Hộ vệ canh giữ ngoài viện của Lâm Tử Nghiên, chợt nghe đầu tường có tiếng động, quay đầu nhìn lại thì thấy một bóng đen nhảy lên.

“Kẻ nào?!” Hộ vệ lập tức rút đao quát.

Bóng đen kia mặc y phục dạ hành, không thấy rõ mặt, nghe tiếng hộ vệ quát lập tức nhấc chân bỏ chạy.

“Đứng lại!” Hộ vệ ngoài viện lập tức đuổi theo.

Triệu Phụng chạy loạn bốn phía đầu lòng không thôi. Hắn vì giúp huynh đệ mà không tiếc cả mạng sống, huynh đệ hấn lại vì vợ mà chọc hấn hai đao, nửa đêm bắt hấn leo tường như trộm cho người ta đuổi.

Hộ vệ vừa đi là Giang Tự Hành lập tức xuất hiện, quen cửa quen nẻo leo tường vào nhà.

Lâm Tử Nghiên đang ngồi đọc sách dưới đèn, nghe bên ngoài có tiếng hò hét thì mở cửa sổ nhìn xem xảy ra chuyện gì.

Y còn chưa đi được vài bước đã thấy Giang Tự Hành leo vào từ cửa sổ, làm y sợ hãi đảo suất nữa va vào bàn, “Người...”

Giang Tự Hành im lặng lấy một cái bao tải ra.

Lâm Tử Nghiên: “...”

“Chờ một chút.” Lâm Tử Nghiên thấy Giang Tự Hành cầm bao tải tới, vội vàng nói: “Ta không gọi người đến là được, người, người... thả bao xuống.”

Giang Tự Hành nghĩ, cũng được, dù sao cũng chỉ sợ y gọi người

đến nên mới muốn mang y tới nơi không người, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, có gào rách họng cũng không ai nghe thấy, thuận tiện chậm rãi hỏi han.

Y không gọi người thì ở đâu cũng như nhau.

“Không gọi thật chứ?” Giang Tự Hành vứt bao tải, “Không lừa ta?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, nhìn hắn nói: “Người tìm ta là vì huynh trưởng của người đúng không?”

Giang Tự Hành không phản bác, nhướn mày: “Nếu người đã biết thì cũng bớt việc, tự mình nói đi.”

“Nói cái gì?” Lâm Tử Nghiên thẳng thắn nói: “Ta không quen biết Tiết Lương, cũng không biết ba năm trước trên thuyền hoa đã xảy ra chuyện gì.”

Ánh mắt Giang Tự Hành rơi xuống hông y, “Vậy tại sao người và Tiết Lương lại có hình xăm giống nhau?”

Lâm Tử Nghiên: “Không biết.”

Giang Tự Hành ngẩng đầu nhìn y: “Tiết Lương là mật thám của Bắc Kỳ.”

Lâm Tử Nghiên cả kinh, giải thích: “Ta không phải...”

“Người nói không phải thì là không phải à?” Giang Tự Hành nói: “Dựa vào cái gì mà ta phải tin người?”

“Ta...” Lâm Tử Nghiên dừng lại, nghĩ thầm, tin hay không thì tùy, cũng có liên quan gì tới y đâu? Bằng nửa cái hình xăm mà nghi ngờ y là mật thám của Bắc Kỳ, hoang đường chết mất.

“Người không tin thì ta cũng không thể nói gì hơn nữa.” Lâm Tử Nghiên mở cửa phòng, nói: “Chuyện ở thuyền hoa ta thực sự không

biết, kính xin Giang huynh đi hỏi người khác.”

Giang Tụ Hành nhìn y mở cửa đuổi người, lại yên lặng nhặt bao tải lên.

Lâm Tử Nghiên: “...” Người, người bỏ xuống giùm đi.

“Nghiên Nhi.” Ngoài viện bỗng truyền đến giọng Lâm Tu Viễn, kèm theo tiếng bước chân vọng lại gần.

Tim Lâm Tử Nghiên đập mạnh một nhịp, chưa kịp nghĩ đã đóng sập cửa lại.

Lâm Tử Nghiên: “...” Sao mình lại đóng cửa vậy trời?

Lâm Tu Viễn nghe nói có người đột nhập, lo lắng con trai ngoan của mình lại bị bắt đi nên vội vàng chạy tới nhìn xem. Vừa đi tới cửa lại thấy cửa phòng con trai đóng chặt.

“Nghiên Nhi.” Lâm Tu Viễn gõ cửa nói, “Con không sao chứ?”

“Không, không sao...” Trong phòng, Lâm Tử Nghiên nhìn Giang Tụ Hành đi đến cửa sổ, lại quay người trở về, chui xuống gầm giường.

Giang Tụ Hành vốn định nhảy cửa sổ ra, thế nhưng nếu nhảy ra ngoài thì tất nhiên sẽ bị Lâm Tu Viễn nhìn thấy, sợ là ông già này sẽ cầm chổi đuổi suốt đêm đến nhà hắn.

Giang Tụ Hành vừa nghĩ đến cảnh này đã thấy đau đầu, đành phải quay trở về.

Lâm Tu Viễn ngoài cửa rất bất mãn, không có việc gì thì sao lại không mở cửa cho cha hả!

-----oOo-----

Chương 12: Treo hắt lên cây đánh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Lâm Tử Nghiên hơi chột dạ mở cửa, "Cha..."

"Nghiên Nhi." Lâm Tu Viễn thấy con trai thật sự không có chuyện gì mới yên lòng, "Nghe nói có người xông vào viện, không bị dọa sợ chứ?"

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, nói: "Cha, con không sao, người đừng lo lắng."

"Vậy là tốt rồi." Lâm Tu Viễn ngồi xuống, phần nộ nói: "Tên trộm này đúng là càn rỡ, nếu ta bắt được nhất định không tha cho hắn!"

Lâm Tử Nghiên vụng trộm nhìn thoáng qua gầm giường, thăm dò nói: "Nếu bắt được thì cha định làm gì?"

Lâm Tu Viễn vỗ bàn một cái, cả giận nói: "Lột quần áo treo lên cây đánh, xem hắn còn dám mơ ước con không."

Giang Tự Hành dưới gầm giường bỗng cảm thấy sau lưng mát lạnh, "..."

Bàn gỗ bị Lâm Tu Viễn đập đến rung động, chén trà trên bàn loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất, thế nhưng lại không vỡ mà còn lăn thẳng vào gầm giường.

Lâm Tử Nghiên: "..."

Lâm Tu Viễn thấy thế đi qua muốn nhặt chén trà, lưng còn chưa kịp khom đã nghe con trai gấp gáp hô một tiếng: "Cha!"

Lâm Tu Viễn bị dọa cho giật mình, "Sao, sao vậy?"

Lâm Tử Nghiên vội vàng đi tới chặn trước mặt ông, nói: "Cha, để con."

"... Cũng được." Lâm Tu Viễn trở về ngồi cạnh bàn, "Vậy con cần thận một chút, đừng để bị cắt vào tay."

Lâm Tử Nghiên gật đầu, ngồi xổm xuống ngó vào, đúng lúc bốn mắt nhìn nhau với Giang Tự Hành.

Giang Tự Hành yên lặng nhặt chén trà đưa cho y, bỗng nhiên rất muốn hỏi một câu, sao lại không nói với cha người rằng ta là người đã trối người?

"Công tử!" Bên ngoài viện, Lâm Mặc vội vã chạy vào, thấy Lâm Tu Viễn cũng ở đây thì vội vàng nói: "Lão gia, Đại Ngưu ca bắt được tên trộm kia rồi."

"Thật ư?" Lâm Tu Viễn đứng phắt dậy, "Ở đâu?"

Lâm Mặc nói: "Ở thư phòng gần đây."

Giang Tự Hành giật mình, Triệu Phụng bị bắt rồi?

Vô dụng, chạy thôi mà cũng không thoát nổi.

Hắn quỳnh lên, "oành" một tiếng đập vào ván giường.

Lâm Tu Viễn nghe thấy tiếng động, tưởng rằng Lâm Tử Nghiên bị đập nên đau lòng nói: "Nghiên Nhi, con không sao chứ? Đụng vào đâu rồi?"

Lâm Tử Nghiên, “Không, không sao ạ.”

"Công tử người đang tìm gì vậy?" Lâm Mặc chạy tới nói: “Để ta giúp người...”

"Không cần!" Lâm Tử Nghiên vội vàng cầm chén trà đứng lên, "Tìm được rồi."

Y sợ nếu ở lại lâu hơn thì sớm muộn gì Giang Tự Hành cũng sẽ bị cha y phát hiện, đành phải nói: "Tới thư phòng nhìn xem?"

"Được, lúc này hẳn đừng hòng chạy thoát!" Lâm Tu Viễn suy nghĩ, lại nói: "Nghiên Nhi, con nói xem nên treo lên cây nào thì tốt nhất? Cái cây ở sảnh trước thế nào? Vừa cao vừa khỏe." Có lẽ là treo mười người cũng không vấn đề gì.

Lâm Tử Nghiên: "..."

"Đi." Lâm Tu Viễn lôi kéo Lâm Tử Nghiên ra ngoài, "Ta muốn nhìn xem tên nào mà lại không đứng đắn không biết xấu hổ như vậy."

"Cha..." Lâm Tử Viễn nhìn thoáng qua dưới giường, cũng không biết nên nói thế nào với cha y, rằng bọn họ đã bắt nhầm người rồi.

Lâm Mặc chạy theo lão gia và công tử nhà mình.

Giang Tự Hành ôm đầu chui ra khỏi gầm giường, dừng một chút mới lạng lẽ đi theo.

Lâm Tử Nghiên bị cha mình kéo đến trước cửa thư phòng, thấy Lâm Đại Ngưu và một đồng gia đình đang vây quanh một người mặc đồ đen.

Người mặc đồ đen kia tay chân đều bị trói, trên mặt che miếng vải đen, không nhìn thấy mặt.

"Lão gia, công tử." Lâm Đại Ngưu thấy bọn họ đi tới, hưng phấn nói: "Vừa rồi đuổi tới đây tên trộm này còn muốn chạy, bị ta đập một cước ngã chổng vó."

Lâm Tu Viễn nhìn người nọ, nói: "Lột miếng vải đen trên mặt hấn xuống."

Lúc này Lâm Đại Ngưu mới nhớ ra vừa nãy mãi phấn khích, còn chưa kịp nhìn xem kẻ này tròn méo ra sao.

Giang Tự Hành theo đuôi Lâm Tử Nghiên mà đến, núp trong bóng tối, mắt thấy Lâm Đại Ngưu lại gần kẻ mặc đồ đen kia, đưa tay định giật tấm vải đen xuống, chỉ sợ ngày mai ngoài đường truyền đầy những lời "Triệu giáo úy ban đêm xông vào phủ Thượng thư, bị người ta đập một cước chổng vó."

Hắn vội vàng xé một đoạn áo bào che kín mặt, đang muốn nhảy ra xả thân cứu huynh đệ thì bả vai đột nhiên bị vỗ một cái.

Giang Tự Hành nhanh chóng quay đầu, căng thẳng nắm chặt tay, lại thấy Triệu Phụng lông tóc không tổn hại gì đứng phía sau hắn, giờ ngón tay lên môi "suyt" một tiếng.

Giang Tự Hành: "..."

"Sao ngươi lại ở đây?" Giang Tự Hành kỳ quái nói: "Bên kia là ai?"

Triệu Phụng lắc đầu, "Ta cũng không biết."

Vừa rồi lúc hắn chạy gần đến thư phòng thì thấy một tên mặc đồ đen khác chạy ra từ trong thư phòng.

Hắn nghĩ, dù gì cũng là nhà vợ của huynh đệ hắn, bị trộm cũng không tốt.

Vì vậy hắn nhảy qua, đập cho kẻ kia một đập ngã xuống đất.

Người nọ rên lên một tiếng, Triệu Phụng còn chưa kịp lên tiếng thì cách đó không xa đã truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Hắn vội vàng ấn nút, thấy kẻ áo đen kia che ngực muốn đứng lên lại bị Lâm Đại Ngưu chạy đến đạp thêm một đạp, còn trối lại.

"Bọn họ hiểu nhầm thành người à?" Giang Tự Hành nghe xong, nhìn thoáng qua kẻ mặc đồ đen kia, lúc này mới phát hiện kẻ kia nhỏ gầy hơn Triệu Phụng một chút, vừa rồi hắn không cẩn thận nên mới nhầm đó là Triệu Phụng.

Cách đó không xa, Lâm Đại Ngưu giật vải che mặt kẻ kia xuống.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt Ninh Chi Vân lộ ra trông có chút nhợt nhạt.

"Ninh..." Triệu Phụng giật mình nói, "Đây không phải là tên tiểu quan ở Bằng Lan các sao?"

Lông mày Giang Tự Hành nhíu chặt, người này đến Lâm phủ làm gì?

Lâm Mặc nhìn Ninh Chi Vân, gái đầu nói: "Đây không phải kẻ bắt công tử đi..."

"Không phải?" Lâm Tu Viễn nói: "Vậy kẻ này là ai?"

Ninh Chi Vân bỗng nhiên nước mắt rưng rưng nói: "Đại nhân, tiểu nhân nhất thời lạc đường nên mới đi nhầm vào quý phủ, ngài đại nhân đại lượng xin đừng so đo cùng tiểu nhân."

"Lạc đường?" Lâm Đại Ngưu trừng mắt nói: "Đêm hôm khuya khoắt người mặc một thân đen xì thế kia làm cái gì? Lén la lén lút!"

"Ta..." Tròng mắt Ninh Chi Vân chuyển động, nói: "Ta đi thăm người trong lòng! Hắn thích nhìn ta mặc đồ đen, không được ư?"

Lâm Đại Ngưu: "..."

Lâm Tử Nghiên thấy người nọ hơi quen mắt, nhìn hơn nửa ngày mới nhớ ra, đây không phải tên tiểu quan đêm đó đã lôi lôi kéo kéo với Triệu Phụng ở Bằng Lan các ư? Hình như tên là Ninh...

Y lại chợt nhớ ra, mấy ngày trước từng nghe nói Giang Tự Hành bỏ mấy trăm lượng ra mua một tiểu quan ở câu lan viện, cũng tên Ninh gì đó...

Chẳng lẽ y đến tìm Giang Tự Hành?

-----oOo-----

Chương 13: Ta không thích nam nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Triệu Phụng nhìn Ninh Chi Vân bị vây quanh, vỗ vỗ bả vai Giang Tự Hành nói: "Ày, có cứu không vậy?"

Về mặt Giang Tự Hành khó hiểu, "Sao phải cứu?" Cũng không biết từ đâu mà xuất hiện.

Triệu Phụng: "Vậy y... Thật sự lạc đường à?"

Giang Tự Hành nhìn hắn như nhìn một kẻ ngu, "Chuyện xàm xí này mà người cũng tin?"

Sau đó hắn nghe thấy Lâm Tử Nghiên đứng cách đó không xa nói: "Đã là lạc đường vậy thì hiểu nhầm rồi, thả y đi thôi."

Giang Tự Hành: "..."

"Người xem." Triệu Phụng mạnh mẽ nói: "Lâm công tử cũng tin, chỉ có mỗi người là lòng không yên, cứ mãi nghĩ xấu về người khác."

Giang Tự Hành nhấc chân đạp một phát, người câm miệng!

"Công tử." Lâm Đại Ngưu sống chết không tin, "Hắn nói dối đó!"

"Người mới nói dối!" Ninh Chi Vân vùng vẫy sợi dây trói trên cổ tay, "Nếu người làm chậm trễ chuyện ta đi gặp người trong lòng, ta sẽ..."

Ta sẽ ngày ngày đứng ở cổng lớn mắng chửi các người."

Lâm Đại Ngưu thô thiển nói: "Ta sợ đêch gì người hả! Ngược lại là người đó, đi gặp người trong lòng thì che mặt làm chó gì?"

"Ta..." Ninh Chi Vân ngừng một chút rồi nói: "Ta thử xem hần có nhận ra ta không."

Lâm Đại Ngưu không tin, "Trợn mắt nói dối."

Ninh Chi Vân: "Người mới nói dối!"

"Được rồi." Lâm Tu Viễn bị bọn họ làm cho đau đầu, khoát tay nói: "Chiều theo quy củ, đưa tới quan phủ đi."

"Đại nhân." Ninh Chi Vân bộ dạng đáng thương nói: "Ta thật sự lạc đường mà, ngài thả ta đi! Hôm nay ta phải đi gặp người trong lòng, nếu không hần không quan tâm ta, ta sẽ không có nơi nương tựa."

Lâm Đại Ngưu tưởng người trong lòng y là nữ, xuy một tiếng nói: "Một đại nam nhân còn muốn ăn bám nữ nhân?"

Ninh Chi Vân trừng mắt nhìn, vô tội nói: "Người trong lòng ta là nam."

Lâm Tu Viễn nghe xong thì lập tức nghĩ tới tên tiểu tử thói mơ ước con trai mình, lập tức cảm thấy tức giận, nhìn Ninh Chi Vân cũng không thuận mắt, "Đại Ngưu, đưa y tới quan phủ."

Ninh Chi Vân: "Đại nhân."

"Cha..." Lâm Tử Nghiên lời cũng chưa kịp nói, Lâm Tu Viễn đã kéo y trở về, dặn dò: "Nghiên Nhi, con về nhanh một chút, gọi nhiều người canh giữ ở ngoài viện đi."

Ông suy nghĩ một chốc rồi lại nói: "Không được, hay là con đến viện của cha đi."

Lâm Tử Nghiên: "..."

"Không cần đâu." Lâm Tử Nghiên vội nói, "Cha, trời đã tối rồi, người đi nghỉ trước đi, con không sao."

Lâm Tu Viễn vẫn không yên lòng, khuyên hơn nửa ngày cũng không lay động được con trai, đành phải kêu thêm nhiều người đến trông coi tiểu viện của Lâm Tử Nghiên, lại cảm rằm thêm một hồi mới lo lắng bước đi.

Lâm Tử Nghiên nhìn cha mình vừa đi ra khỏi sân, đưa tay đóng cửa phòng, Giang Tự Hành lập tức xuất hiện từ phía sau.

Lâm Tử Nghiên bị dọa cho giật mình, "Người... Người còn chưa đi hả?"

Giang Tự Hành chỉ chỉ ngoài cửa, "Nhiều người quá, không ra được."

Lâm Tử Nghiên nói: "Vậy để ta đánh lạc hướng bọn họ."

Giang Tự Hành gật đầu.

Lâm Tử Nghiên mở cửa đi ra ngoài, tìm lý do để đuổi người trong viện lui ra.

"Giang huynh..." Y quay đầu lại thì thấy Giang Tự Hành lấy bao tải lúc trước vứt sở trong gầm giường ra, còn tiện tay đóng cửa.

Lâm Tử Nghiên nghĩ, người đi thì đi đi, còn đóng cửa làm gì? Ta có ở bên ngoài đâu...

Sau đó, Giang Tự Hành đưa tay điểm huyệt y.

Lâm Tử Nghiên: "..."

Giang Tụ Hành mở bao tải ra trùm lên Lâm Tử Nghiên, vừa trùm vừa nói: "Dễ lừa như vậy, không giống mật thám Bắc Kỳ lắm."

Lâm Tử Nghiên: Vô sỉ! Vô sỉ!!!

Giang Tụ Hành khiêng người, chạy một mạch tới một gian hoạ phường ở thành Nam.

Hắn đưa tay gõ cửa, tiếng "cốc cốc cốc" vang lên một lúc mới nghe thấy bên trong có người hùng hùng hổ hổ nói: "Ai! Đêm hôm khuya khoắt, mua tranh thì mai quay lại!"

Giang Tụ Hành nói: "Là ta."

"Oành" một tiếng, cửa lập tức được mở ra, ông chủ trẻ nét mặt vui mừng hô: "A Tụ! Người đến rồi, ta rất nhớ người!"

Lâm Tử Nghiên trong bao: "..."

Giang Tụ Hành đẩy Liễu Sâm đang xông đến gần hắn, bước vào bên trong đặt bao tải đang vác trên vai xuống ghế.

Liễu Sâm hiếu kỳ hỏi: "Đây là cái gì?"

Sau đó hắn thấy Giang Tụ Hành mở bao tải, một công tử mặt đỏ rần rần tức giận trừng mắt với bọn họ.

Liễu Sâm: "Chuyện này..."

Giang Tụ Hành lại cởi quần áo y.

Liễu Sâm lập tức không can tâm, chạy tới kéo Giang Tụ Hành ra, mặt húng nói: "Hơn ba năm nay trong lòng ta chỉ có hình bóng người, vậy mà người lại muốn cởi quần áo người khác trước mặt ta? Muốn cởi thì cũng phải cởi ta trước chứ."

Lâm Tử Nghiên: "..."

Giang Tụ Hành chau đầu nói: "Ta có việc, muốn nhìn trên người y một chút."

"Có gì hay mà nhìn?" Liễu Sầm tức giận, "Y có ta cũng có, sao người không nhìn ta?"

Giang Tụ Hành: "Người không có."

Liễu Sầm không phục nói: "Đều là nam nhân cả, sao ta lại không có được? Rõ ràng chính người có mới nói cũ, đối tốt với người người không cần, lại muốn mang bao tải đi bắt người! Đồ đàn ông phụ bạc!"

"Lộn xộn cái gì?" Giang Tụ Hành nhin không được nói: "Bên hông y có hình xăm Túc Bắc lang, người có à?"

"Tất nhiên ta cũng..." Lúc này Liễu Sầm mới kịp phản ứng, sững sờ nói: "Túc... Túc Bắc lang?"

Giang Tụ Hành gật đầu, "Người nhìn kỹ một chút, có phải giống với Tiết Lương, là do cùng một người làm không?"

Năm đó thi thễ Tiết Lương được vớt lên ở hồ Bình Ba, đến ngày thứ hai thì không thấy tung tích. Người nhìn thấy hình xăm bên hông hắn cũng không có mấy người, Liễu Sầm là một trong số đó, còn biết chút ít về thứ này. Nếu không phải như vậy, sợ là trông thấy Liễu Sầm đứng cách ba con phố thì Giang Tụ Hành cũng đã co chân lên chạy rồi.

Liễu Sầm bắt đắ dĩ đến gần Lâm Tử Nghiên, cẩn thận từng tí nói: "Thật sự phải cởi đồ y ư?"

Giang Tụ Hành: "Cởi."

Liễu Sầm lại hỏi: "Vậy lát nữa có cởi ta luôn không?"

Thái dương Giang Tụ Hành giật mình thích vài cái, nói: "Không cỏi."

"A Tụ." Liễn Sầm tử thân nói, "Hơn ba năm, ta vẫn một lòng một dạ đối với ngươi, sao ngươi lại..."

"Ta đã nói rồi." Giang Tụ Hành cắt ngang hẳn, từng chữ một nói: "Ta không thích nam tử."

Lâm Tử Nghiên: "... " Ồ, vậy người mấy ngày trước nói thích nam sắc trong nội viện nhà ta là ai?

-----oOo-----

Chương 14: Lạnh thì mặc thêm áo vào

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Liễu Sầm ngồi chồm hồm dưới đất, vẻ mặt đáng thương nói: “Nam tử thì có gì không tốt? Sao người lại không thích chứ?”

Khoé miệng Giang Tụ Hành co rút, “Tại sao ta lại phải thích?”

Liễu Sầm đứng lên lắc lư trước mặt hắn, vẻ mặt sáng ngời nói: “Người nhìn ta xem, eo mảnh chân dài, không đẹp ư?”

Eo mảnh... Giang Tụ Hành bất giác nhìn về phía Lâm Tử Nghiên đang ngồi trên ghế gỗ, nhớ tới trong khách điểm ngày ấy, quần áo bị cởi lộ ra đoạn eo kia...

Là rất mảnh, lại còn rất trắng.

“A Tụ, A Tụ!” Liễu Sầm ngăn ánh mắt hắn lại, cả giận nói: “Ta nói nhìn ta, người nhìn y làm gì?”

Giang Tụ Hành lúng túng thu hồi lại ánh mắt, “Bớt nói nhảm đi, mau nhìn hình xăm bên hông y.”

“Gấp cái gì?” Liễu Sầm vừa đi vừa lẩm bẩm: “Ngày thường chẳng thèm sờ ta lấy một cái, cởi đồ người khác thì nhanh lắm.”

“Chờ một chút.” Giang Tụ Hành bỗng nhiên nói.

Liễu Sầm quay đầu lại, vui vẻ nói: “Không cời nữa à?”

“Không phải.” Giang Tự Hành nói: “Đốt bếp lò lên trước, y sợ lạnh.”

Liễu Sầm: “...”

“Y sợ lạnh còn ta thì không sợ chắc.” Liễu Sầm lòng đau như cắt, giận dữ nói: “Đêm hôm khuya khoắt ta bị các người gọi từ trên giường xuống, ăn mặc mỏng manh bị gió thổi nửa ngày trời cũng không thấy người hỏi ta một câu có lạnh không.”

Giang Tự Hành: “Người cường tráng như thể chạy ba con phố cũng chẳng nhằm nhò, còn sợ lạnh cái gì.”

Liễu Sầm suýt bị hấn chọc cho tức chết: “Ta sợ lạnh!”

Giang Tự Hành: “Vậy mặc thêm quần áo vào.”

Liễu Sầm: “Ta không mặc đấy.”

Giang Tự Hành: “...” Tật xấu gì vậy trời?

Liễu Sầm sống chết không chịu đi đốt bếp lò, Giang Tự Hành đành phải tự thân vận động.

Liễu Sầm càng nhìn càng bức, một lò không đủ còn phải hai lò mới chịu à, y yếu ớt đến thế hả?! Sao người không đốt cả phòng ta luôn đi?!

“Được rồi.” Giang Tự Hành mang bếp lò đến gần Lâm Tử Nghiên.

Liễu Sầm tức đến cạn lời, trực tiếp đi qua kéo đai lưng Lâm Tử Nghiên xuống.

Lâm Tử Nghiên cứng đờ ngồi tại chỗ, chỉ có thể sững sờ nhìn quần áo mình bị kéo xuống.

Giang Tự Hành thấy Lâm Tử Nghiên vẻ mặt bình tĩnh, không buồn không giận, bỗng nhiên hơi mất hứng, “Sao người không tức giận?”

Lần trước bị ta lôi kéo quần áo thì giận đến đỏ mặt, còn trừng ta nữa.

Lâm Tử Nghiên: “...” Lần trước ta nghĩ người là dân tộc mà.

Nội tâm Giang Tự Hành lại hơi không thoải mái, thấy Liễu Sầm chăm chú nhìn hình xăm bên hông y, còn muốn đưa tay ra sờ thì không tự giác mở miệng nói: “Xem xong chưa?” Xem gì mà lâu thế, xem thì xem đi lại còn sờ cái gì?

“Đúng thật là giống với hình xăm của Tiết Lương.” Liễu Sầm sợ hấn sốt ruột, nói, “Hắn là do cùng một người làm.”

Giang Tự Hành đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt Lâm Tử Nghiên giải huyệt cho y, hỏi: “Hình xăm bên hông người là từ đâu mà có?”

Lâm Tử Nghiên nhìn hấn, nói: “Ta không phải...”

“Ta biết người không phải mật thám Bắc Kỳ mà là con trai của Lâm Tu Viễn.” Giang Tự Hành nhìn y chăm chăm, nói: “Nhưng bên hông người có hình xăm Túc Bắc lang là sao?”

Lâm Tử Nghiên cắn môi dưới, nửa ngày mới nói: “Ta cũng không biết, từ khi biết nhớ chuyện thì là đã có rồi.”

Giang Tự Hành không nói lời nào mà nhìn y, thật lâu sau mới rũ mắt nhìn bên hông y, “Được, ta tin người.”

Hấn mặc lại quần áo cho Lâm Tử Nghiên, đứng lên nói với Liễu Sầm: “Chuyện hôm nay coi như ta nợ người một nhân tình, sau này nếu có...”

“Khỏi cần sau này.” Liễu Sầm hai mắt sáng lên nói: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, chúng ta thành thân đi.”

Giang Tự Hành: “...”

Lâm Tử Nghiên: “...”

Giang Tự Hành khiêng Lâm Tử Nghiên lên chạy vội, “Cáo từ.”

Liễu Sầm đuổi theo sau hô: “Không thành thân cũng được, hôn ta một cái thôi...”

Giang Tự Hành khiêng người chạy càng nhanh hơn.

Lâm Đại Ngưu và gia đình Lâm phủ áp giải Ninh Chi Vân đến phủ nha.

Triệu Phụng lén lút đi theo bọn họ, trên đường đi nghe Ninh Chi Vân khóc lóc kể lể, còn đang suy nghĩ có nên cứu y không thì nghe Ninh Chi Vân “ui da” một tiếng, ngồi thụp xuống đất.

Lâm Đại Ngưu đẩy y một cái, hỏi: “Sao thế?”

Ninh Chi Vân ôm bụng, bộ dạng vô cùng khó chịu, “Đau bụng.”

Triệu Phụng còn đang nghĩ ui da thật đáng thương...

Sau đó đã thấy Ninh Chi Vân bỗng vung tay lên, ném một đồng bột màu trắng về phía đám người Lâm phủ, lập tức “rầm rầm” cả đoàn té xỉu.

Triệu Phụng: “...”

Ninh Chi Vân tháo bỏ dây thừng trên tay từ lúc nào, lại đập Lâm Đại Ngưu hai đập, cả giận mắng: “Đám đá ta, tiểu gia giẫm chết người.”

Giẫm hả giận rồi thì lục soát hết một lượt đám người của Lâm phủ, chỉ moi ra được mười mấy đồng, lập tức ghét bỏ nói: “Đường đường là người của phủ Thượng thư lại nghèo rớt mồng tơi như vậy.”

Dù sao cũng là tiền, có còn hơn không. Y thả tiền vào trong túi, ung dung rời đi.

Triệu Phụng lặng yên không tiếng động bám theo sau.

Ninh Chi Vân vụng trộm trở về Bằng Lan các, thay quần áo ở trong phòng, mới mở cửa ra đã bị tú bà bắt quả tang.

“Người còn biết đường về à?” Tú bà kéo y về phòng, tức giận mắng: “Đêm hôm khuya khoắt còn chạy đi đâu? Ninh Mạt, người không muốn làm việc nữa hả?”

Triệu Phụng đang ghé vào nóc nhà nhướng mày, Ninh Mạt? Không phải tên Ninh Chi Vân à?

“Đi ra ngoài cũng không nói một tiếng.” Trong phòng, tú bà quở trách nói, “Có khách muốn gọi người, không thấy người đâu còn đập nát cái bàn.”

Mắt Ninh Mạt sáng lên hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Mười lượng.” Tú bà nói.

Ninh Mạt lập tức xụ mặt xuống: “Ít thế thôi à?”

“Mười lượng đã là không tệ rồi.” Tú bà nói: “Người tưởng ai cũng ngốc như Thượng thư Giang công tử chắc, mấy trăm lượng bạc mua cả đêm của người.”

Triệu Phụng: “...”

Chep, tên ngốc A Tụ này, Triệu Phụng đau lòng nghĩ, tự dưng bỏ ra mấy trăm lượng bạc không đầu... Ấy không đúng, hình như số bạc này là của mình mà?

-----oOo-----

Chương 15: Không phải cha ta sinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Triệu Phụng càng nghĩ càng giận, tự dưng mắt toi mấy trăm lượng bạc?

Tên họ Ninh này còn nói y bị lừa vào đây, không chạy được.

Ta nhổ vào, cái tên lừa đảo!

Ninh Mạt đi theo tú bà đến gặp khách, Triệu Phụng trên nóc nhà cũng vội vàng đi theo.

Tên khách kia thuộc dạng tai to mặt lớn, vừa thấy Ninh Mạt đã vội kéo sờ tay, tú bà vừa mới đóng cửa là lòng đã như lửa đốt, gấp gáp muốn hôn mỹ nhân.

“Gia.” Ninh Mạt vội lấy bầu rượu trên bàn, rót cho gã một ly, “Ta kính ngài một ly.”

“Được được.” Tên mập kia cười tủm tỉm nhận chén rượu, một hơi cạn sạch rồi lại vuốt tay y nói: “Uống xong rồi. “

Ninh Mạt mỉm cười, đôi mắt cong cong, kéo gã về phía giường.

“Tiểu mỹ nhân...” Tên mập còn chưa kịp sờ được mấy cái thì đầu bỗng nặng trĩu, hai mắt khẽ đảo, toàn thân nhũn ra ngã xuống.

Ninh Mạt thấy gã chuẩn bị ngã xuống đất, vội vàng nhấc chân lên cho gã một đạp. “Ầm” một tiếng, tên mập ngã nhào xuống giường.

“Nặng như vậy.” Ninh Mạt thu chân, lẩm bẩm nói: “Ngủ dưới đất chắc ta khiêng không nổi.”

Triệu Phụng trên nóc nhà chán ghét nghĩ, lại là thuốc mê, không có trò mới à.

Hắn cảm thấy kì quái, lúc tỉnh lại tên mập này biết mình chưa xơ múi được gì lại còn bị đánh thuốc mê, không đi tìm người tính sổ ư?

Sau đó hắn nghe tiếng tên mập rên hừ hừ, âm thanh có chút không đúng.

Đây là... sao?

Tên mập bỗng nhiên trở mình, ôm chặt lấy chân trên giường, “ư ư a” mà cọ xát, càng cọ mặt càng hồng.

Triệu Phụng: “...”

Không... Không phải thuốc mê à?

Triệu Phụng lập tức nhớ ra lần trước y cũng định hạ thuốc bột vào rượu của mình, chẳng lẽ cũng là loại này?

Hèn hạ! Vô sỉ! Triệu Phụng bốc hỏa trong lòng, suýt chút nữa thì nhảy xuống tính sổ với y, sau lại nhớ đến lời Giang Tự Hành nói, kẻ này chưa nắm rõ được, không thể tùy tiện hành động.

Hắn nhin rồi lại nhin, ngồi chồm hổm trên nóc nhà cả nửa ngày mới miễn cưỡng áp được cơn tức trong người, đen mặt rời đi.

Giang Tự Hành khiêng Lâm Tử Nghiên chạy vài con phố, thấy Liễu Sâm không đuổi theo nữa mới nhẹ nhàng thở ra.

Hắn đặt Lâm Tử Nghiên xuống, giải huyết đạo, chưa kịp nói câu nào đã bị Lâm Tử Nghiên giẫm một phát.

“Au...” Giang Tự Hành bị đau rên lên một tiếng, giận dữ nói: “Người làm gì vậy?”

Lâm Tử Nghiên lùi ra sau vài bước, nhỏ giọng lại cứng miệng nói: “Người nói không giữ lời, còn bảo ta dễ lừa.”

Lúc này Giang Tự Hành mới nhớ ra, vừa rồi ở Lâm phủ hắn lừa người rời đi, còn trùm bao tải y.

Đúng là dễ lừa, thuận miệng nói cũng tin, sợ là bị bán lúc nào không biết.

“Lòng người hiểm ác.” Giang Tự Hành mặt vẻ không biết hỏi cái, “Người dễ tin người như vậy, khó tránh khỏi bị lừa. “

Lâm Tử Nghiên phẫn nộ, “Quân tử nhất ngôn...”

Giang Tự Hành, “Ta không phải quân tử.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

Lâm Tử Nghiên liếc mắt trừng hắn, quay người muốn đi lại bị Giang Tự Hành khiêng lên.

“Người làm gì?” Lâm Tử Nghiên giãy giụa nói: “Buông ta ra.”

Giang Tự Hành không buông, thầm nghĩ hắn đã khiêng người ra thì phải có trách nhiệm khiêng về. Huống hồ giờ đã hơn nửa đêm, một thư sinh đi lang thang trên phố lỡ gặp trộm cướp thì sao bây giờ?

Hắn khiêng Lâm Tử Nghiên về lại Lâm phủ. Hộ vệ canh giữ ở ngoài viện vẫn không hay công tử nhà mình đã bị đem đi từ lúc nào.

Lũ hộ vệ ngu ngốc này, Giang Tự Hành nghĩ, cũng không biết đi vào

nhìn một cái.

Có thể lúc trước công tử nhà bọn họ chưa từng bị bắt đi nên hộ vệ chưa có kinh nghiệm gì, nếu công tử muốn bọn họ canh giữ bên ngoài vậy thì cứ nghe theo công tử thôi.

Giang Tụ Hành thả Lâm Tử Nghiên xuống, chạm đến ngón tay lạnh ngắt của y, nhướn mày nói: “Gọi người thêm than vào lò, tên Tiểu Hắc gì đấy...”

Lâm Tử Nghiên: “... Là Tiểu Mặc.”

“Công tử đã ngủ chưa?” Vừa nhắc đã đến, ngoài viện bỗng truyền đến tiếng của Lâm Mặc nhẹ giọng hỏi thăm, hình như là đang hỏi hộ vệ.

Giang Tụ Hành vội vàng leo tường chạy.

Lâm Mặc nhẹ chân nhẹ tay đi tới, thấy Lâm Tử Nghiên đứng trong nội viện thì giật mình nói: “Sao công tử không ở trong phòng, ban đêm gió lớn sẽ lạnh cóng mất.”

Lâm Tử Nghiên cũng không biết nên nói gì, đành hỏi ngược lại: “Trể thế này rồi còn có chuyện gì?”

“Kẻ đêm nay bắt được chạy mất rồi.” Lâm Mặc nói, “Ta sợ hấn lại đến quấy rầy công tử nên tới xem sao.”

“Ta không sao.” Lâm Tử Nghiên nghĩ, muốn tìm cũng nên tìm Giang Tụ Hành chứ tìm ta làm gì?

Thế nhưng mấy ngày sau Ninh Mạt lại đến tìm y.

Khi đó Lâm Tử Nghiên đang mua bút và mực trong cửa hàng, lựa mãi cũng không có cái nào ưng ý. Tiểu nhị nói phòng trong vẫn còn, để hấn đi lấy, đợi lúc lâu cũng chưa thấy đi ra.

Lâm Mặc chờ đến mất kiên nhẫn, đành đi vào gọi người.

Vừa vào đã nhìn thấy tiểu nhị bất tỉnh ngã trên mặt đất.

“Sao người...” Lời còn chưa dứt hai mắt đã tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Lâm Tử Nghiên thấy Lâm Mặc vẫn chưa đi ra nên sinh nghi, chân vừa nhấc đã thấy tên tiểu quan của Bằng Lan Các kia đi ra.

“Lâm công tử.” Ninh Mạt đi qua đóng cửa, “Người yên tâm, bọn họ chỉ ngất đi thôi, không sao đâu.”

Lâm Tử Nghiên thấy y đi đóng cửa, nhú mày, yên lặng túm chặt chiếc ghế bên cạnh.

Sau đó chỉ thấy Ninh Mạt đưa tay cởi áo.

Lâm Tử Nghiên: “... Người làm gì đấy?”

“Nhận thân thôi.” Ninh Mạt nói: “Nếu người cũng là người Bắc Kỳ, về sau...”

“Người Bắc Kỳ cái gì?” Lâm Tử Nghiên siết chặt đầu ngón tay, “Ăn nói bậy bạ! Cha ta là Lễ bộ Thượng thư, người Bắc Kỳ ở đâu ra?”

Ninh Mạt vén áo lên, bên hông cũng là hình xăm Túc Bắc lang.

“Người không phải do Lâm Tu Viễn sinh.” Ninh Mạt nói, “Cha ruột người là mật thám Bắc Kỳ, là người Bắc Kỳ...”

Giang Tự Hành canh ở cổng thành một ngày cảm thấy hơi mệt mỏi, định đi uống rượu lại trông thấy một bóng dáng quen thuộc. Hắn nhìn kĩ, hình như là... Lâm Tử Nghiên?

Lâm Tử Nghiên ngần ngừ bước đi, bên tai quanh quẩn lời Ninh Mạt nói.

“Người không phải do Lâm Tu Viễn sinh...”

“Cha ruột người là mật thám Bắc Kỳ, là người Bắc Kỳ.”

“Ông ta đã chết, mang người rời khỏi Túc Bắc Lâu được một năm thì chết rồi.”

“Lâm Tu Viễn nhặt được người trong một trận tuyết lớn.”

“Àm” một cái, Lâm Tử Nghiên bỗng va phải lồng ngực ai đó. Y ngẩng đầu lên nhìn, là Giang Tự Hành.

“Người sao vậy?” Giang Tự Hành nói: “Sao lại hồn vía lên mây thế?”

Lâm Tử Nghiên nhìn hắn, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, hoảng hốt không rõ.

“Ta...” Y nói khẽ, “Hắn nói, ta không phải do cha ta sinh ra....”

Giang Tự Hành lơ đãng nói: “Tất nhiên người không phải do cha người sinh.”

Lâm Tử Nghiên sững sờ: “Người biết...?”

“Cha người không phải nam nhân ư?” Giang Tự Hành nói: “Nam nhân thì sinh kiểu gì?”

Lâm Tử Nghiên: “...”

Giang Tự Hành thấy Lâm Tử Nghiên không nói chuyện, đưa tay phải ra sờ bụng y, nói thầm: “Chẳng lẽ lại sinh được thật?”

-----oOo-----

Chương 16: Nghe được rồi thì có liên quan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Nói bậy! Lâm Tử Nghiên đẩy tay Giang Tự Hành ra, muốn đi qua hắn nhưng dây cột tóc lại bị tóm lấy.

"Đùa người đấy." Giang Tự Hành kéo dây cột tóc trắng như tuyết nói, "Là ai nói người không phải con ruột của cha người?"

Lâm Tử Nghiên quay đầu nhìn hắn, dường như muốn nói rồi lại thôi, yên lặng hồi lâu, chỉ nói: "Buông tay."

Giang Tự Hành: "Người không nói, ta sẽ không buông."

Lâm Tử Nghiên buồn bực, dứt khoát tháo dây cột tóc ra, để tóc xõa tung chạy đi. Giang Tự Hành lập tức kéo áo y.

"Người..." Lâm Tử Nghiên vội vàng giật áo lại nhưng làm thế nào cũng không kéo nổi, "Buông tay!"

"Không buông." Giang Tự Hành cau mày nói, "Người có bản lĩnh thì cởi đồ luôn đi."

Lâm Tử Nghiên bị chọc tức, "Chuyện của ta liên quan gì đến người?!"

Giang Tự Hành: "Ta nghe được rồi thì có liên quan đến ta."

Ngang ngược nó vừa thôi!

Lâm Tử Nghiên nhất thời tức giận đến nỗi không nói gì.

Giang Tự Hành nhìn y, lặng lẽ nghĩ, mỗi khi người này tức giận cũng chỉ biết cắn môi lườm người, e rằng không biết làm sao để mắng chửi người khác, chịu biết bao nhiêu thiệt thòi.

"Không nói thì thôi." Giang Tự Hành buông y phục ra nói, "Ta cũng lười quan tâm."

Lâm Tử Nghiên mở mắt, nửa gương mặt bị che khuất sau mái tóc.

Y rũ mắt hồi lâu rồi xoay người rời đi.

"Người tin lời người khác nói?" Giang Tự Hành đứng sau lưng y nói, "Có ngu không vậy?"

Lâm Tử Nghiên dừng chân, đầu ngón tay trong tay áo giật giật, lại chậm rãi bước đi.

Giang Tự Hành nhìn y đơn độc đi xa, trong lòng có chút không thoải mái, thậm chí còn định đuổi theo kéo người về, chần trong góc tường hồi một chút, có cái gì mà không thể nói?

Nhưng mãi đến khi Lâm Tử Nghiên biến mất trên đường, hắn vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Không nói thì không nói, Giang Tự Hành hơi phiền não, dứt khoát rời đi, nhưng sau đó lại sửng sốt một lúc, phát hiện trong tay còn nắm dây cột tóc của Lâm Tử Nghiên.

Hắn giơ tay lên muốn ném nhưng năm ngón tay lại không nghe lời, suy nghĩ một chút rồi nhét dây cột tóc vào trong ngực.

Lần tới trả lại cho y, Giang Tự Hành nghĩ.

Lâm Tử Nghiên gặp Lâm Mặc mặt đầy lo lắng ở gần cửa chính.

"Công tử!" Lâm Mặc lo lắng nói, "Người không sao chứ?"

Lúc cậu tỉnh lại trong cửa hàng, tìm khắp nơi cũng không thấy công tử nhà mình đâu, lại nghĩ không biết tại sao mình ngất xỉu, nhất thời bị dọa sợ, nhanh chóng chạy về thì đúng lúc gặp công tử với mái tóc xõa ra.

"Công tử, có phải là có kẻ bắt nạt người không?" Hốc mắt của Lâm Mặc đỏ lên, "Dây cột tóc của người đâu rồi?"

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, muốn về phòng tự mình suy nghĩ, thế nhưng khi đi ngang qua sảnh chính thì bắt gặp Lâm Tu Viễn.

"Nghiên Nhi." Lâm Tu Viễn thấy dáng vẻ đó của y thì giật mình nói, "Sao vậy?"

Lâm Tử Nghiên: "... Gió lớn, dây cột tóc bị rơi."

"Gió lớn như thế còn đi ra ngoài." Lâm Tu Viễn vội vàng bảo người lấy áo khoác ngoài cho y, "Con từ trước đến giờ vẫn sợ lạnh, trời lạnh thì ít ra ngoài chút."

Lâm Tử Nghiên nhìn cha mình, nhớ tới lời Lâm Tu Viễn từng nói, y sinh ra trong mùa đông, bởi vì bị lạnh nên cơ thể yếu hơn so với người bình thường.

Nhưng hôm nay Ninh Mạt lại nói y bị đông cứng trong tuyết, lúc Lâm Tu Viễn nhặt được y, hơi thở của y đã rất yếu ớt, mất mấy ngày mới cứu được.

Y không tin, cha y thương y như thế, sao lại là nhặt được y?

"Lâm Tu Viễn cả đời chưa từng lập gia đình." Lời nói của Ninh Mạt vang lên bên tai, "Đào đâu ra đứa con trai lớn như người?"

Cả đời chưa lập gia đình...

Cha y chỉ từng nói với y, sau khi mẹ y sinh y thì qua đời, dường như cũng chưa từng nói đó là thê tử của ông.

"Cha." Môi răng của Lâm Tử Nghiên run rẩy, nhẹ giọng nói, "Mẹ con..."

Lâm Tu Viễn sửng sốt một chút, "Con, mẹ con?"

"Cha..." Lâm Tử Nghiên nhìn bên tóc mai bạc trắng của cha, trong lòng khó chịu một hồi, đột nhiên không hỏi nữa.

Bất kể chân tướng như thế nào, đây vẫn là người cha đã nuôi dưỡng y, là người thân thiết nhất đời y. Cho dù y thật sự là được nhặt về thì sao, y vẫn là Lâm Tử Nghiên như trước, là con trai của Lâm Tu Viễn, nơi này chính là nhà y.

"Nghiên Nhi." Lâm Tu Viễn lộ vẻ mặt lo lắng, "Sao vậy con?"

"Không sao." Lâm Tử Nghiên lộ ra một nụ cười nói, "Cha, con đói, đi dùng cơm đi."

"Được được." Lâm Tu Viễn vừa đi vừa nói, "Cha bảo người hàm thuốc cho con, để con uống cho ấm người..."

Đêm nay Lâm Tử Nghiên lăn lộn khó ngủ, nhiều lần nhớ tới lời Ninh Mạt nói lúc ban ngày: "Bất kể người có tin hay không thì ta đã nói hết rồi, mấy ngày này người suy nghĩ thật kỹ đi."

"Thật ra cũng không có gì để nghĩ." Hắn lại tự mình nói tiếp, "Nếu người không bằng lòng làm mật thám cho Túc Bắc Lâu, lâu chủ nhất định sẽ không bỏ qua cho người, cũng sẽ không bỏ qua cho Lâm Tu Viễn..."

Lòng Lâm Tử Nghiên như xoắn lại. Y có thể không sợ gì cả, thế nhưng lại không thể cuốn theo cha y vào.

Làm thế nào đây? Y rúc trong chăn suy đi nghĩ lại, chợt nhớ tới Giang Tự Hành.

Nhưng Giang Tự Hành còn tốn mấy trăm lượng bạc mua Ninh Mật, e rằng cũng không thể tin. Thêm nữa, chẳng qua là tình cờ gặp nhau, y cũng không biết gì về Giang Tự Hành.

"Ta nghe được rồi thì có liên quan đến ta."

Lời của Giang Tự Hành đột nhiên vang lên bên tai, Lâm Tử Nghiên nắm chặt dừng một chút, lẩm bẩm nói: "Lừa đảo..."

Ngày hôm sau, Lâm Tử Nghiên đứng trước cửa cung, quyết định có chút do dự.

Y suy nghĩ một đêm, chuyện mật thám Bắc Kỳ lớn như vậy, có lẽ nên bẩm lên hoàng thượng. Tuy y mới hồi kinh không lâu, cũng nghe đồn Hoàng thượng hàng năm bị bệnh liệt giường, thái tử không hồi chính sự, mật thám Bắc Kỳ lại ẩn giấu ở chỗ tối, y mà nói ra e rằng chỉ rút dây động rừng, hại cha y.

Y chần chừ hồi lâu sau đó lại quay người đi.

Y mang theo một bụng tâm sự, mờ mịt bước đi, cũng không biết đi bao lâu, chờ đến khi tinh thần của y hồi phục lại thì phát hiện mình đã đi tới rừng trúc bên ngoài thành.

Bốn phía yên tĩnh chỉ có tiếng gió thổi lá trúc, rì rào rung động. Lâm Tử Nghiên thở dài, quay người muốn trở về, nhưng vừa quay đầu lại thấy Giang Tự Hành đứng phía sau cách đó không xa.

"Người..." Lâm Tử Nghiên kinh sợ, "Người, tại sao người lại ở chỗ này?"

Giang Tự Hành khoanh tay nói: "Câu này nên để ta hỏi người."

Hắn vốn canh giữ trên cổng thành, bỗng thấy Lâm Tử Nghiên một thân một mình đi về phía ngoài thành, cũng không biết là đi làm gì.

Cũng đâu có liên quan gì đến mình? Hắn nghĩ, dù gì y cũng không cần mình quan tâm.

Sau đó, chỉ chốc lát sau hắn đã đi theo y.

"Người tới đây làm gì?" Giang Tự Hành nói, "Chờ người?"

"Không phải..." Lâm Tử Nghiên không muốn nhiều lời, giẫm lên lá khô trong rừng bước đi, thế nhưng bỗng nhiên dưới chân lại trống rỗng, chợt rơi xuống, "A..."

"Lâm Tử Nghiên!" Giang Tự Hành vội vàng chạy qua nhưng dưới chân cũng trúng xuống, ôm người té ngã.

"Ừm..." Bọn họ té xuống một cái hố to khá sâu, Giang Tự Hành kêu đau, treo chân rồi.

"Người sao vậy?" Lâm Tử Nghiên bò dậy từ trong ngực hắn, "Ngã trúng chỗ nào rồi?"

Giang Tự Hành miễn cưỡng trả lời: "Không sao."

Hắn ngẩng đầu nhìn, cái hố tuy sâu nhưng nếu là lúc thường thì hắn chỉ cần nhảy một cái là có thể lên, nhưng hiện tại...

Hắn yên lặng nhìn chân mình.

Lúc này Lâm Tử Nghiên mới phát hiện chân hắn không nhúc nhích, lo lắng nói: "Chân của người..."

"Không có gì đáng lo." Giang Tự Hành nói, "Chẳng qua là không lên nổi thôi."

"Này." Bên trên bỗng dựng truyền tới giọng nói của một người trẻ

tuổi, "Các người là ai? Tại sao lại bị ngã xuống?"

Lâm Tử Nghiên vui mừng, "Tiểu huynh đệ, có thể kéo chúng ta lên không?"

Khuyển Tị đứng bên bờ hố, ôm hộp để đi xung quanh nhìn một chút. Hắn vốn vào rừng để tìm để chơi nhưng bỗng nhiên lại nghe một tiếng thét to, chạy tới nhìn thì chỉ thấy hai người ngã trong hố.

"Vậy ta cũng không thể giúp không các người được?" Khuyển Tị nghĩ, điện hạ thường nói không thể chịu thiệt, hắn giúp bọn họ thì bọn họ nên báo đáp một chút nhỉ?

"Các người phải đồng ý với ta một chuyện."

Giang Tự Hành: "Chuyện gì?"

Khuyển Tị sờ ót nói: "Để ta suy nghĩ một lát..."

Hồi lâu sau, hai người bị vùi lấp trong hố bỗng nhiên nghe người kia nói: "Cẩn nó!"

Giang Tự Hành: "..."

Lâm Tử Nghiên: "..."

Giang Tự Hành quay đầu lại, nhìn Lâm Tử Nghiên nói: "Người cẩn ta hay là ta cẩn người?"

Bên trên hố to, Khuyển Tị suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra yêu cầu gì, bèn cho hai con đế đấu với nhau, hét lên: "Mau, cẩn, cẩn nó..."

-----oOo-----

Chương 17: Sao người không đánh y?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Lâm Tử Nghiên sững sờ nói: "Cẩn... Cẩn chỗ nào?"

Giang Tự Hành ngẩng đầu lên hỏi Khuyển Tị, "Này, cẩn chỗ nào?"

Khuyển Tị đang xem đấu đê hăng say, thuận miệng nói: "Thích cẩn ở đâu thì cẩn ở đó." Cẩn thắng là được.

Lâm Tử Nghiên suy nghĩ một chút, nói với Giang Tự Hành: "Nếu không thì, cẩn tay?"

Giang Tự Hành nâng cánh tay lên gần đến y, nói: "Người cẩn đi."

Lâm Tử Nghiên có chút áy náy, Giang Tự Hành vì cứu y nên mới té xuống, bây giờ chân còn bị đau, sao y có thể cẩn người ta được?

Y kéo tay áo, lộ ra đoạn cổ tay trắng nõn, nói: "Hay là người cẩn ta đi."

Giang Tự Hành nghĩ, da người mỏng như vậy, ta cẩn một cái cũng có thể cẩn ra máu mất.

Thế nhưng hắn nhìn đoạn cổ tay trắng sáng, không nhìn được mà suy đoán, liệu có phải nơi đó rất mềm không? Giống như eo y vậy, đã gầy mà còn mềm, e là chỉ sờ một cái cũng bị nhột đến run rẩy.

Giang Tự Hành chậm rãi tiến tới, dường như ngửi được mùi hương thoang thoảng bên ống tay áo y.

Đây là mùi gì? Giang Tự Hành nghĩ, dễ ngửi thật đấy. Trước giờ hắn không thích xông hương quần áo, còn hay chê trên người mấy công tử nhà vương hầu có mùi kỳ lạ. Triệu Phụng từng cười nhạo hắn, nói rằng sợ là sau này cha hắn không thể có con dâu, trong kinh thành có tiểu thư nhà nào mà không xông hương quần áo đâu?

"Giang huynh?" Lâm Tử Nghiên thấy Giang Tự Hành nhìn chăm chăm cổ tay mình không nhúc nhích, khó hiểu nói, "Sao vậy?"

Lúc này Giang Tự Hành mới sực tỉnh, che giấu nói: "Không có gì."

Hắn ngược mắt lên, nhìn Lâm Tử Nghiên nói: "Thật sự muốn ta cắn à?"

Lâm Tử Nghiên gật đầu.

Giang Tự Hành dừng một chút rồi kéo cổ tay y, đặt môi răng lên làn da ấm áp, nhẹ nhàng cắn một cái.

Đúng là mềm, dường như còn mềm hơn eo y... Cũng không đúng, ta còn chưa cắn eo y bao giờ mà...

Giang Tự Hành đang nghĩ bậy nghĩ bạ thì đột nhiên nghe người bên trên kia la ầm lên: "Cắn, cắn tàn nhẫn lên!"

Giang Tự Hành: "..."

Lâm Tử Nghiên thấy Giang Tự Hành cắn nhẹ như thế, giống như đang liếm vậy, đành nói: "Người cắn đi, ta... Không đau."

Không đau mới là lạ, người nghĩ mình làm từ khúc gỗ chắc? Giang Tự Hành nhìn y, chậm rãi hạ miệng xuống, lại nghe bên trên không ngừng la hét, "Cắn, mau cắn đi!"

Hắn giận dữ, ngẩng đầu lên nói, "Không cần, đổi cái khác!"

Khuyển Tị đứng bên bờ hồ xem đấu để bị giọng hắn dọa sợ run, mờ mịt nói: "Hả? Cái gì?"

Giang Tự Hành: "Không cần, đổi cái khác!"

Đầu óc Khuyển Tị mơ hồ, "Tại sao không cần?" Vậy con đẻ của ta thắng bằng cách nào?

Giang Tự Hành ghen một cục tức, người này có tật xấu gì vậy, sao phải nhìn bọn họ cần nhau?!

Vô liêm sỉ! Hắn giận đến mức đứng lên, thế nhưng lại kêu đau ngã xuống, "Ui..."

"Người không sao chứ?" Lâm Tử Nghiên vội vàng đỡ hắn, "Ta thật sự không đau, người cần..." Lời nói còn chưa dứt thì Giang Tự Hành nâng cánh tay lên, nói: "Người cần đi, da ta dày."

Lâm Tử Nghiên: "..."

Khuyển Tị ở trên bờ hồ như lọt vào sương mù, "Người cho ý cần làm gì?"

Giang Tự Hành hừ lạnh nói: "Không phải người nói muốn chúng ta cần sao?"

"Hả?" Lúc này Khuyển Tị mới nhớ tới lời mình nói với con đẻ, "Ta không nói các người, ta xem đấu để, kêu để cần mà."

Giang Tự Hành, Lâm Tử Nghiên: "..."

Sao hai người này lại ngu như vậy nhỉ? Khuyển Tị nghĩ, thôi vậy, hay là cứ kéo người lên trước đã.

"Cho các người nợ trước." Khuyển Tị hướng dưới hố nói, "Khi nào ta nghĩ ra thì nói sau."

Không biết hắn tìm đâu ra sợi dây, kéo Giang Tự Hành và Lâm Tử Nghiên lên.

"Đa tạ." Lâm Tử Nghiên nói cảm ơn, nhìn sợi dây trong tay Khuyển Tị, cảm thấy có chút kỳ quái, ở nơi rừng hoang vắng sao lại tìm được sợi dây bền chắc như vậy chứ?

Y không nhịn được hỏi: "Tiểu huynh đệ, sợi dây này người tìm ở đâu vậy?"

Khuyển Tị thuận miệng nói: "Đây là điện..."

Hắn còn chưa nói hết câu thì bỗng sửa miệng nói: "Ta nhất định. Nếu không có chuyện gì nữa vậy ta đi trước nhé."

Hắn ôm hộp dế, nghĩ, người không quen biết dù sao cũng khó nói, sợi dây này là do điện hạ nhà ta muốn chọc người trong lòng vui vẻ, trung thu trăng tròn treo Tôn nhị đường gia lên cây, bên cạnh còn có thêm một dây pháo, dọa Tôn nhị đường gia khóc thét.

Giang Tự Hành thấy Khuyển Tị một mình đi xa, khóe miệng giật giật nói: "Nhìn như bị thiếu năng." Cũng không hỏi bọn họ tên gì, nhà ở đâu, còn nói cho nợ ân huệ trước, đây là trông mong lần sau sẽ có duyên gặp lại sao?

Lâm Tử Nghiên cũng không hiểu nói: "Sao lại nói thế?"

Giang Tự Hành: "...". Thôi vậy, người cũng là một người kém thông minh.

"Chân người còn đau không?" Lâm Tử Nghiên hỏi, "Ta đỡ người đi tới chỗ đại phu nhé?"

Giang Tự Hành thử nhấc chân cử động, cũng chưa nói là có đau

hay không, chỉ nhú mi gật đầu.

Lâm Tử Nghiên kéo tay hắn vòng qua gáy mình, khoác lên vai, đỡ hắn đứng dậy khập khiễng đi vào trong thành.

Giang Tự Hành dựa vào Lâm Tử Nghiên, cảm thấy người này quá gầy, gầy đến mức hắn sợ đè bẹp luôn.

Hắn vốn muốn hỏi có phải rất nặng không? Lờ ra đến miệng lại thay đổi, "Sao lại gầy như vậy?" Giang Tự Hành cau mày nói, "Cha người không cho người ăn no à?"

Lâm Tử Nghiên: "... Ta ăn ít."

Giang Tự Hành: "Vậy thì ăn nhiều một chút."

Lâm Tử Nghiên: "Không ăn nổi." Uống thuốc cũng đủ no rồi.

"Không ăn nổi?" Giang Tự Hành chưa kịp hỏi kỹ thì nghe tiếng gọi truyền tới từ sau lưng: "A Tự!"

Hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Liễu Sâm cõng cái sọt chạy tới.

"A Tự." Liễu Sâm nhìn Giang Tự Hành, lại nhìn Lâm Tử Nghiên, hỏi, "Người bị gì vậy?"

Giang Tự Hành: "Chân bị thương rồi."

Liễu Sâm cởi cái gùi tranh xuống, ném sang một bên nói: "Để ta đỡ người!"

Hắn vừa nói xong thì định lại kéo Giang Tự Hành, Giang Tự Hành vội vàng tránh né, "Không cần."

"Đừng khách khí." Liễu Sâm tiến tới kéo hắn, "Sức lực của ta lớn!"

"Không cần!"

Hai người lôi lôi kéo kéo, còn Lâm Tử Nghiên đang đỡ Giang Tụ Hành, trong lúc lôi kéo bỗng nhiên có một người không đứng vững, hai người ngã nhào xuống đất, Lâm Tử Nghiên lập tức hôn lên mặt Giang Tụ Hành.

Giang Tụ Hành, Lâm Tử Nghiên: "..."

"Người!" Liễu Sầm tức muốn chết, "Sao người lại có thể hôn hấn?! Ta còn chưa được hôn đâu đấy! Không được, ta cũng phải hôn!"

Hấn đẩy Lâm Tử Nghiên ra, nhào tới hôn.

Giang Tụ Hành sức tỉnh, nhanh chóng dùng tay đẩy mặt hấn ra, "Hôn cái đầu người! Đi ra!"

"Không!" Liễu Sầm la ầm lên, "Ta cũng phải hôn!"

Giang Tụ Hành giơ cái chân không bị thương lên đạp hấn.

"A Tụ!" Tủi thân trong lòng Liễu Sầm tràn ra, chỉ vào Lâm Tử Nghiên bất bình nói, "Sao người không đánh y?! Hấn hôn người đó!"

Giang Tụ Hành ngẩng đầu theo bản năng, nhìn về phía Lâm Tử Nghiên.

Lâm Tử Nghiên yên lặng lui về sau một bước, dừng một chút rồi đưa lòng bàn tay ra, nói: "Đánh tay... Có được không?"

Giang Tụ Hành: "..."

-----oOo-----

Chương 18: Tốt xấu gì cũng ôm một cái chữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Liễu Sầm thấy Giang Tự Hành nhìn Lâm Tử Nghiên im lặng không lên tiếng, hơn nửa ngày trời cũng không nhúc nhích, không khỏi bực tức nói: "Tại sao lại đánh ta chứ?! Rõ ràng là y hôn! Sao người không đánh y?!"

Giang Tự Hành rời ánh mắt đi, hơi mất tự nhiên nói: "Y... Y không cố ý."

"Sao người biết y không cố ý?" Liễu Sầm không phục nói, "Nói không chừng y đã có mưu đồ từ lâu!"

Lâm Tử Nghiên: "... Ta không phải, ta không có.

Liễu Sầm nhất quyết không tin, hùng hùng hổ hổ hỏi: "Nói đi, có phải người cố ý hay không?"

Lâm Tử Nghiên: "Không phải..."

Liễu Sầm: "Ta ngã nhiều lần như vậy cũng không hôn được hần! Người ngã một cái là hôn được, sao lại trùng hợp như vậy chứ!"

Lâm Tử Nghiên: "..."

"Được rồi." Giang Tự Hành không nhịn được nói, "Có đi tiếp hay không?"

Liễu Sầm nổi cáu: "Người không cho ta hôn thì ta sẽ không đi!"

Giang Tự Hành giơ tay lên nói với Lâm Tử Nghiên: "Đi."

Liễu Sầm: "..."

Lâm Tử Nghiên đi tới định đỡ Giang Tự Hành, Liễu Sầm vội vàng nói: "Chờ một chút! Để ta đỡ!"

Giang Tự Hành có chút ghét bỏ nói: "Không phải người không đi à?"

Liễu Sầm: "Để đỡ người, ta sẽ miễn cưỡng đi."

Giang Tự Hành: "Không cần miễn cưỡng."

Liễu Sầm: "Ta cứ thích miễn cưỡng đây!"

Lúc này, cách đó không xa có một chiếc xe ngựa tinh xảo chậm rãi đi tới, ngoài xe còn có gã sai vặt và nha hoàn đi cùng.

Ba người bọn họ đứng ở giữa đường, xe ngựa bị chặn lại, gã đánh xe tức giận mắng: "Kẻ nào?! Mau tránh ra!"

Lời nói còn chưa dứt đã nghe bên trong xe truyền ra giọng nói của một cô nương, "Không được vô lễ."

Màn xe được vén lên, chỉ thấy một cô nương thanh tú lộ đầu ra, áy náy nói: "Người làm vô lễ, mong mấy vị công tử không trách cứ."

"Cô nương quá lời rồi." Lâm Tử Nghiên lễ độ nói, cùng Liễu Sầm đỡ Giang Tự Hành sang một bên nhường đường.

Cô nương thấy Giang Tự Hành dường như đi đứng bất tiện, hỏi: "Vị công tử này bị thương sao?"

Giang Tự Hành nói: "Không có gì đáng lo."

"Nếu công tử không ngại thì ta có thể đưa công tử đi một đoạn đường." Cô nương kia nói.

Nha hoàn đi theo bên cạnh xe ngựa khóc không ra nước mắt, tiểu thư, sao người lại mời nam nhân không quen biết lên xe?! Không phải cứ đẹp trai thì là người tốt đâu!

Cũng may nam nhân nọ dường như không có ý lên xe, Giang Tự Hành trả lời: "Không cần."

Lâm Tử Nghiên cau mày nói: "Nếu đi tiếp nữa, e là chân người sẽ bị thương nặng hơn."

Tuy Liễu Sầm vô cùng muốn đỡ Giang Tự Hành đi, thế nhưng khi nghe được lời này cũng khuyên nhủ: "Đúng vậy, A Tự, hay là người ngồi xe ngựa đi."

Khóe miệng Giang Tự Hành giật giật, nghĩ thầm, ta là một đại nam nhân lại ngồi xe ngựa của một cô nương thì còn ra thể thống gì? Người đọc sách các người đều không câu nệ tiểu tiết như vậy sao?

Người đọc sách có câu nệ tiểu tiết không thì cô nương kia không biết, nàng chỉ nhiệt tình nói: "Công tử không nên khách khí, mấy vị cũng vào trong thành nhỉ, vừa lúc tiện đường."

Nàng nhích vào bên trong một chút, lại bày thêm ba cái đệm, mặt đầy mong đợi nhìn bọn họ.

Lâm Tử Nghiên: "... Ta đi bộ là được rồi."

Cô nương: "Xe này rộng rãi, ngồi đi."

Vì vậy dưới sự khuyên nhủ không ngừng của cô nương nọ, ba người từ chối không được nên đành lên xe ngựa.

Nha hoàn: "... Thảm, còn một lần ba người, thật sự không sao đây

chứ?

Liễu Sầm vừa lên ngựa xe đã ngồi xuống bên cạnh Giang Tụ Hành, sống chết không để Lâm Tử Nghiên đến gần người trong lòng hấn, Giang Tụ Hành phiền muộn đến nỗi suýt nữa lại không nhìn được đạp hấn.

Lâm Tử Nghiên thấy vậy đành ngồi cạnh cô nương kia, đối diện với Giang Tụ Hành.

"Công tử muốn đi y quán sao?" Cô nương nhìn cái chân bị treo của Giang Tụ Hành nói, "Ta đưa công tử tới Hồi Xuân Đường, được không?"

Giang Tụ Hành gật đầu, "Đa tạ."

Phu xe chậm rãi đánh xe đi vào trong thành. Dọc đường đi cô nương cười tủm tỉm nhìn ba người bọn họ, nhìn đến nỗi bọn họ lạnh cả người, lòng thầm nghi ngờ mình bị mắc lừa, chẳng lẽ cô nương này muốn lừa bọn họ đi bán?

Nhưng mà bọn họ vẫn bình an vào thành, lại đi vào con hẻm đến Hồi Xuân Đường.

Bọn họ xuống xe ngựa ở trước cửa Hồi Xuân Đường, nói cảm ơn với cô nương họ.

"Chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, công tử đừng khách khí." Cô nương nói chia tay với bọn họ, sau đó đi xe ngựa về phía phủ Thừa tướng.

Nha hoàn đi theo cạnh xe ngựa, thấy tiểu thư nhà mình dựa vào cửa sổ xe thở dài, khó hiểu nói: "Tiểu thư, người sao vậy?"

Tiểu thư nhà nàng rầu rĩ nói: "Rõ ràng ta nghe bọn họ nói loáng thoáng hôn hôn gì đó, tại sao dọc đường chẳng thấy gì hết vậy? Tốt xấu gì thì cũng phải ôm chứ..."

Nha hoàn: "..."

Liễu Sâm vừa đến Hội Xuân Đường đã gặp được một vị khách trước kia mua tranh vẽ, hai người trò chuyện vui vẻ rồi hẹn nhau quay về tiệm của Liễu Sâm xem tranh vẽ.

Ban đầu Liễu Sâm không muốn đi, nhưng sau đó nghĩ tới mấy ngày nay không làm ăn được gì, bây giờ vừa vắn vớ được một kẻ ngốc nhiều tiền, đành khế cắn răng dẫn người đi trước.

"A Tụ, người chờ ta." Liễu Sâm vừa đi, quay đầu lại nói, "Ta sẽ nhanh chóng trở lại."

Giang Tụ Hành: "...". Không, không cần trở lại, đi đi.

Đại thuốc đắp thuốc vào chân Giang Tụ Hành, dặn dò hẩn mấy ngày tới nên chú ý một chút, nhớ đổi thuốc đúng hạn.

Lúc này ngoài cửa có binh lính Bắc Kỳ đi vào, lớn tiếng nói muốn bốc thuốc chữa phong hàn.

Đại phu gói cho gã mấy thang thuốc, gã không nói gì đã cầm muốn đi.

"Chờ đã." Đại phu gọi hẩn lại nói, "Tiền thuốc còn chưa đưa mà."

Gã lính Bắc Kỳ kia nghe vậy thì cười nhạo, "Tiền thuốc?"

Đại phu gật đầu nói: "Đúng vậy, tổng cộng..."

Gã lính Bắc Kỳ kéo cổ áo ông ta, "Mắt chó của người mù rồi à! Dám đòi tiền ông đây?!"

"Vốn là... Phải trả tiền," Đại phu run lập cập nói, "Có ai mua thuốc mà không trả tiền đâu..."

"Ông đây không trả tiền, người có thể làm gì ta?!" Gã lính Bắc Kỳ kia mặt trắng bệch nói, "Chó nhà có tang, hoàng đế của các người còn không dám làm gì ta mà người lại dám đòi tiền ta?!"

Lâm Tử Nghiên nhìn mấy gã lính Bắc Kỳ, đầu ngón tay giấu trong ống tay áo trắng bệch, bên tai vang lên câu nói ngày đó của Ninh Mạt, "Cha ruột người là mật thám Túc Bắc Lâu, là người Bắc Kỳ..."

Không phải, ta không phải người Bắc Kỳ.

Bắc Kỳ xâm phạm lãnh thổ của ta, tàn sát mấy trăm ngàn tướng sĩ quân ta, sao ta lại là người Bắc Kỳ được?

Không phải vậy, ta không phải...

Y bất mãn nghiêm mặt đi tới, đẩy mạnh gã lính Bắc Kỳ kia ra, bực tức nói: "Đã là mua bán thì lấy đâu ra đạo lý không trả tiền? Đừng có hiếp người quá đáng!"

Gã lính Bắc Kỳ bị y đẩy ra hơi sửng sốt, lúc sực tỉnh thì giận đến mức trợn tròn mắt, giơ tay lên đẩy lại y, "Người là ai?! Còn dám quăn ông đây hả!"

Sức lực của gã lớn, Lâm Tử Nghiên bị gã đẩy lão đảo, ngã về phía sau.

Y hoảng sợ, còn chưa phản ứng thì sau lưng bỗng được một lồng ngực chặn lại, ấm áp rắn chắc.

"Ta hỏi người một lần nữa." Y ngã vào lồng ngực Giang Tự Hành, lại nghe người kia nói, "Có muốn ta quăn hay không?"

-----oOo-----

Chương 19: Muốn đi cưới quần áo y hả?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Lưng Lâm Tử Nghiên tiếp xúc với lồng ngực ấm áp của Giang Tự Hành, thoáng chốc nhớ tới chuyện hôm qua lúc gặp hấn ở trên đường mình đã bực bội nói: "Chuyện của ta liên quan gì đến người?!"

Đúng là không liên quan. Bọn họ chỉ là tình cờ gặp nhau, nếu không phải vì hình xăm bên hông y thì sợ là sau lần từ biệt ở Phong Châu sẽ không gặp nhau nữa.

Nhưng hôm nay Giang Tự Hành ôm eo y, che chở y trong ngực hấn, hỏi y: "Có muốn ta quần hay không?"

Hấn hỏi không phải chỉ là chuyện y quán trước mắt, mà còn cả chuyện hôm qua Lâm Tử Nghiên chưa nói hết nữa.

Người muốn quần ư? Lâm Tử Nghiên cắn môi dưới đến đỏ như máu, đầu ngón tay nắm chặt ống tay áo của Giang Tự Hành, "Ta..."

"Quần cái rắm!" Ban đầu gã lính Bắc Kỳ nhìn thấy Giang Tự Hành khỏe mạnh rắn rỏi cũng hơi khiếp đảm, cẩn thận nhìn lại thì thấy người này đứng bằng một chân, chân còn lại bằng bó như cái bánh chưng nên hấn nhất thời không sợ nữa, giấu cợt: "Chỉ bằng cái bộ dạng này của người mà còn muốn quần à? Đồ què đáng chết! Ngộ gia ta..."

Giang Tự Hành cầm ly trà trên bàn đập tới.

"A!" Ngô Sơn không kịp đề phòng bị đập trúng trán, đầu óc đau đến nỗi vang lên tiếng ong ong, "Khốn nạn!"

"Chưa nói đến chỉ là vết thương nhỏ." Giang Tự Hành nói, "Mà kể có bị thương cả hai chân thì ta vẫn dư sức chinh đồn người."

Ngô Sơn giận tím mặt, vợ lấy cái ghế bên cạnh chuẩn bị lao tới.

Giang Tự Hành lại cầm thêm một chén trà nữa, ném thẳng vào đầu gối gã.

Đầu gối Ngô Sơn tê rần, quỳ sụp xuống đất, cái ghế lập tức đập vào người gã, đau đến mức gã kêu ầm lên.

"Mấy... Mấy vị..." Đại phu sợ bọn họ càng đánh càng dữ, vội vàng nói, "Tiền thuốc ta không cần, đừng... đừng đánh nhau."

Sao Ngô Sơn có thể nuốt trôi cục tức này, bỏ dậy hung ác nói: "Người chờ đó!"

Gã vừa nói vừa đi tới cửa, Giang Tự Hành đột nhiên nhấc tay lên đánh một chưởng, cánh cửa lập tức đóng sầm lại.

"Chờ? Chờ người kêu người đến à?" Giang Tự Hành ung dung nói, "Ta đâu có ngu."

Trong lòng Ngô Sơn đột nhiên dâng lên dự cảm xấu, "Người... Người muốn làm gì?"

Ánh mắt Giang Tự Hành đột nhiên lạnh lẽo, "Chặt người ra, ngâm rượu."

Ngô Sơn bị dọa sợ lão đảo, "Người... Người dám?! Anh họ ta là thiết kỵ quân Cao tướng quân, nếu người dám đụng đến ta, hần nhất định sẽ không bỏ qua cho người!"

Mười năm trước, lúc tướng quân Đại Diên là Nhiếp Trạng bị sát hại, Bắc Kỳ thừa lúc vắng mà vào, đánh chiếm biên giới phía Bắc, Đại Diên bị buộc phải cầu hòa. Kể từ đó, thiết kỵ quân Bắc Kỳ chưa từng rút khỏi kinh đô.

Bọn họ ở kinh thành ỷ thế lộng hành đã quen, chưa gặp ai dám chống lại bọn họ.

Giang Tự Hành cười lạnh một tiếng, "Thi thể cũng không tìm thấy, sao hắn biết là ta làm?"

Ngô Sơn sợ đến líu lưỡi: "Người, người..."

"Không muốn chết cũng được," Giang Tự Hành buông Lâm Tử Nghiên ra, lấy một bình sứ nhỏ từ trong lòng ngực thảy qua, "Uống thuốc này đi."

Ngô Sơn nơm nớp lo sợ hỏi: "Thuốc gì?"

Giang Tự Hành: "Uống xong rồi nói."

Ngô Sơn: "Ta, ta không..."

Giang Tự Hành yên lặng rút cây dao găm bên hông ra.

Ngô Sơn nhanh chóng uống thuốc, "Ta uống, ta uống!"

Giang Tự Hành hài lòng, thuận tay kín đáo đưa dao găm cho Lâm Tử Nghiên.

Lâm Tử Nghiên sửng sốt, chưa kịp hỏi "đưa cho ta làm gì" thì đã nghe Ngô Sơn lắp bắp nói: "Rất, rất cuộc... Là thuốc gì?"

Giang Tự Hành: "Thuốc độc."

Ngô Sơn khóc không ra nước mắt, ta cũng biết, chứ chẳng lẽ lại là

thuốc bổ?

"Hai tháng sau đi tới ngôi miếu đổ nát bên ngoài thành tìm ta lấy giải dược." Giang Tự Hành nói, "Nếu không thất khiếu* của ngươi sẽ chảy máu đến chết."

*Thất khiếu gồm: Hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Ngô Sơn mờ mịt nói: "Tại, tại sao lại là hai tháng sau?"

Giang Tự Hành: "Có chuyện muốn ngươi làm."

Ngô Sơn: "Chuyện gì?"

"Hôm khác nói sau." Giang Tự Hành nói, "Cút đi."

Ngô Sơn bước đi gần như chạy, lại nghe Giang Tự Hành nói: "Quay lại."

"Sao, sao nữa?"

Giang Tự Hành chỉ chỉ mấy bao thuốc rơi dưới đất, "Lấy thuốc, trả tiền."

Ngô Sơn không thể làm gì khác ngoài nhặt thuốc lên, trả tiền cho đại phu rồi vội vã chạy đi.

Đại phu vẫn còn sợ hãi, đi tới nói cảm ơn với Giang Tự Hành và Lâm Tử Nghiên: "Đa tạ hai vị công tử."

Giang Tự Hành lấy chút tiền từ bên hông ra, nói là muốn bồi thường hai chén trà.

Đại phu sống chết không chịu nhận, còn đưa thêm mấy bao thuốc cho bọn họ.

Lâm Tử Nghiên đưa cây dao găm cho Giang Tự Hành, "Cái này..."

Giang Tự Hành nói: "Cho người."

Gương mặt Lâm Tử Nghiên mờ mịt, "Cho ta?"

Giang Tự Hành gật đầu nói: "Giữ lại phòng thân."

"Nhưng mà..."

Giang Tự Hành nắm bả vai y để y đỡ mình, không giải thích nữa: "Đi."

Lâm Tử Nghiên không thể làm gì khác hơn là cắt cây dao găm vào, đỡ hấn chậm rãi rời khỏi y quán.

"Mới nãy..." Đi được một đoạn, Lâm Tử Nghiên bỗng nhiên nhẹ giọng nói, "Người hỏi, có muốn người quản không ấy... Còn tính không?"

Giang Tự Hành nhếch khóe môi, nói: "Không phải là ta đã xía vào rồi à?"

Lâm Tử Nghiên ngẩng đầu lên nhìn hấn, "Chuyện hôm qua... Cũng tính à?"

Chân mày Giang Tự Hành cau lại nói: "Chứ người nghĩ sao?"

"Ta..."

Bọn họ đang đi trên con phố nhộn nhịp, người đến người đi lướt qua nhau, duy chỉ có người bên cạnh là từng bước kề bên.

Rất lâu sau đó Lâm Tử Nghiên vẫn không nói gì.

Giang Tự Hành nhìn y, tưởng là y không nói nữa thì nghe y nhỏ giọng hỏi: "Người và Ninh Mạt... Có quan hệ gì?"

"Ninh Mạt?" Giang Tự Hành không hiểu nói, "Ai cơ?"

Lâm Tử Nghiên cắn cắn môi, nói: "Không phải người bỏ mấy trăm lượng bạc mua một đêm của y ở Bằng Lan Các à?"

"Bằng Lan Các?" Lúc này Giang Tự Hành mới nhớ tới, nhưng càng mơ hồ hơn, "Không phải tên y là... Ninh cái gì Vân sao?"

"Y nói y tên Ninh Mạt," Lâm Tử Nghiên hỏi, "Người không biết sao?"

Trong đầu Giang Tự Hành đầy nghi hoặc, "Ta không biết y." Đương nhiên không biết.

Dường như Lâm Tử Nghiên có chút tức giận, "Vậy người mua y, là..." Muốn, muốn ngủ với y sao?

"Ta không muốn mua y." Giang Tự Hành nói, "Khi đó ta tưởng y là người, muốn mua người."

Lâm Tử Nghiên: "..."

Giang Tự Hành lẩm bẩm: "Ai bảo người không cho ta cởi quần áo."

Bên tai Lâm Tử Nghiên ửng đỏ, đẩy Giang Tự Hành ra muốn đi, lại nghe Giang Tự Hành kêu đau, "A, đau..."

Y không thể làm gì khác ngoài đi tới đỡ hắn.

"Giận à?" Giang Tự Hành nhìn dây cột tóc trắng như tuyết trên đầu y, chợt nhớ ra mình còn chưa trả dây cột tóc cho y.

Hắn giơ tay lên sờ trong ngực, không khỏi nghĩ, đường đường là công tử phủ Thượng thư chắc là không thiếu một sợi dây cột tóc đâu nhỉ?

Nhưng mà cho dù không thiếu thì cũng nên trả lại cho y chứ?

Giữa lúc hắn đang do dự thì nghe Lâm Tử Nghiên nhẹ giọng nói: "Y nói, ta không phải do cha ta sinh."

Giang Tụ Hành ngừng một lát, hỏi: "Ninh Mạt?"

Lâm Tử Nghiên gật đầu, "Y nói y là người Bắc Kỳ."

Giang Tụ Hành nhú mày lên một cái, "Người Bắc Kỳ?"

Lâm Tử Nghiên lại nói: "Bên hông hắn cũng có hình xăm Túc Bắc lang."

"Cái gì?!" Giang Tụ Hành hoảng sợ, tính vác cái chân đau chạy đi thì Lâm Tử Nghiên tiện tay kéo hắn lại hỏi: "Người cũng muốn đi cõng quần áo y hả?"

Giang Tụ Hành: "..."

-----oOo-----

Chương 20: Sao lại ăn nhiều thế?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Giang Tụ Hành nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Nếu bên hông Ninh Mạt có Túc Bắc lang, vậy thì nên nhìn qua một chút để phân biệt thật giả, cố gắng biết đâu còn có thể tìm hiểu nguồn gốc rồi tìm được tin tức về huynh trưởng của hắn.

Ba năm qua, ngoại trừ Lâm Tử Nghiên thì hắn không tìm được ai có hình xăm tương tự như của Tiết Lương. Hình xăm Túc Bắc lang kia là manh mối duy nhất hắn có được sau khi thuyền hoa chìm.

Nhưng mà khi bị Lâm Tử Nghiên hỏi thế, hắn có chút chột dạ khó hiểu, cứ như đang làm chuyện không thể cho người khác biết, "Ta..."

"A Tụ?" Sau lưng bỗng truyền tới một giọng nói quen thuộc, bọn họ quay đầu lại nhìn thì thấy Triệu Phụng đi tới.

Ánh mắt Giang Tụ Hành chợt lóe lên, giơ tay lên chỉ Triệu Phụng nói: "Để hắn cười."

Lâm Tử Nghiên: "..."

"Cười cái gì?" Triệu Phụng mặt đầy nghi ngờ lại gần, thấy chân Giang Tụ Hành bị quấn như bánh chưng, không khỏi cười to: "Người làm chuyện trộm gà trộm chó gì mà bị người cắt chân thế này hả? Ha ha ha... Khụ..."

Hắn chưa cười được mấy tiếng đã bị Giang Tự Hành đấm cho phát: "Không biết chuyện gì thì đừng có nói!"

Triệu Phụng xoa ngực, gật gù đắc ý nói: "Chắc chắc... Thẹn quá hóa giận."

Giang Tự Hành chuẩn bị đấm phát nữa thì Lâm Tử Nghiên nói: "Hắn vì cứu ta nên mới ngã bị thương."

Ồ, thì ra là vì cứu vợ, Triệu Phụng nghĩ, thế mà không ngã nặng hơn tí cho vợ thêm thương.

"Ôi chao." Hắn lập tức sửa lời, "Tại sao lại ngã thành như vậy? Liệu có bị tàn phế không thế?"

Lâm Tử Nghiên: "...". Ờm... Nghiêm trọng thế à?

"Người mới tàn phế!" Giang Tự Hành thấy Lâm Tử Nghiên chau mày, không thể không nói, "Đừng nghe hắn nói bậy."

"Ta có nói bậy đâu." Triệu Phụng nói, "Trương chân thọt chẳng phải cũng thọt chân do bị ngã đó à?" Còn vì trèo tường nhìn lên cô nương nhà nào nên mới ngã.

Thái dương Giang Tự Hành gật gật. Nếu không phải còn cần giữ Triệu Phụng lại để đi cởi quần áo Ninh Mạt thì hắn đã đè xuống đất đập cho hai đập rồi.

Lâm Tử Nghiên hơi khó hiểu, nói: "Trương chân thọt..."

"Đi thôi." Giang Tự Hành vội vàng xen lời y, "Đi Bằng Lan Các."

Triệu Phụng cứ ngỡ mình nghe lầm, "Bằng, Bằng Lan Các?" Người bị teo não à? Mang vợ đi câu lan viện?

Giang Tự Hành trầm ngâm nói: "Y đã tự để lộ thân phận, sợ là không còn ở đó nữa."

Đầu óc Triệu Phụng mơ hồ, "Ai hả?"

Giang Tự Hành khoác vai hắn, nói: "Lát nữa nếu trông thấy tên họ Ninh kia thì người lột quần áo y ra."

"Gi?" Triệu Phụng hoảng sợ nói, "Ta là người đứng đắn!"

Giang Tự Hành: "Y là người Bắc Kỳ."

"Người Bắc Kỳ cũng không... Cái gì?" Triệu Phụng còn khiếp sợ hơn, "Người Bắc Kỳ?"

Giang Tự Hành gật đầu.

Lâm Tử Nghiên cũng nói: "Y nói y là mật thám Túc Bắc Lâu."

"Con mẹ nó!" Triệu Phụng vén tay áo lên nói, "Lừa tiền của ta cũng thôi đi, vậy mà lại là mật thám Bắc Kỳ!"

Bọn họ đã từng nghe về Túc Bắc Lâu. Là cơ sở tình báo lớn nhất Bắc Kỳ, rất ít người biết vị trí cụ thể của nó. Giang Tự Hành cũng từng đoán Túc Bắc lang chính là kí hiệu của Túc Bắc Lâu, nhưng vì không tìm ra được manh mối gì nên đây vẫn chỉ là phỏng đoán.

Lúc bọn họ đến Bằng Lan Các, tú bà trang điểm lộng lẫy ra đón, vừa nghe bọn họ nói muốn tìm Ninh Mật thì lập tức mắng Ninh Mật là một tên ăn cháo đá bát, trộm bạc của bà ta chạy rồi.

"Thật sự chạy rồi à?" Triệu Phụng cả giận, "Đáng ra nên tới sớm hơn một chút!"

Lâm Tử Nghiên kéo tay áo Giang Tự Hành, nói: "Vậy làm sao bây giờ?"

Giang Tự Hành suy nghĩ một lát, nói: "Chắc hẳn sẽ sớm đến tìm người, chờ thôi."

Lâm Tử Nghiên: "Thế khi hấn tới thì phải làm thế nào?"

Giang Tự Hành nghĩ, đám hộ vệ trong Lâm phủ vừa ngu vừa lỗ mãng, cũng không biết có bắt được tên mật thám họ Ninh kia không...

"Ta về với người."

Triệu Phụng, Lâm Tử Nghiên: "..."

Triệu Phụng kéo Giang Tự Hành qua, nhỏ giọng nói: "Người muốn đến nhà y hả? Không sợ bị cha y đánh ra ngoài sao?"

Giang Tự Hành tỏ vẻ không sao cả: "Không để cha y biết là được."

Hấn quay đầu lại nói với Lâm Tử Nghiên: "Ta ở trong phòng người, được không?"

Trong lòng Triệu Phụng vỗ đùi, người anh em ạ, người thật có tiền đồ!

Nhưng hấn chợt nghĩ lại, Lâm công tử người ta là người có học, nào có chuyện nôn nóng như Giang Tự Hành chứ, đoán chừng y sẽ từ chối thôi.

Sau đó hấn thấy Lâm Tử Nghiên gật đầu một cái.

Triệu Phụng: "..."

Lâm công tử... Người cũng rất có tiền đồ.

Lâm Tử Nghiên về Lâm phủ trước, đuổi hết hộ vệ trong viện ra để Triệu Phụng mang Giang Tự Hành chân què nhảy vào.

"Vậy ta đi trước." Triệu Phụng nháy mắt với Giang Tự Hành, "Người kiểm chế chút, đừng dọa người ta."

Giang Tụ Hành khó hiểu nhìn hấn leo tường đi.

“Sắp đến giờ cơm tối rồi.” Lâm Tử Nghiên có chút ngượng ngùng nói, “Bình thường ta đều dùng bữa với cha ta.”

Giang Tụ Hành cũng không ngại, đợi Lâm Tử Nghiên ăn xong mang cho hấn chút điểm tâm là được.

Vì vậy, tối đó sau khi Lâm Tử Nghiên ăn xong thì phân phó nhà bếp làm nhiều điểm tâm chút đưa đến phòng của y.

Đến khuya, Lâm Mặc nhìn công tử nhà mình bụng đĩa trống trở lại mà giật mình, sao tối nay công tử ăn nhiều thế nhỉ? Còn ăn nhiều hơn cả vợ của Đại Ngưu ca lúc có thai nữa!

-----oOo-----

Chương 21: Ôm cũng được đó chứ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Lâm Mặc đang nghĩ tới cái bụng lớn của vợ Lâm Đại Ngưu thì thấy Lâm Tử Nghiên đi tới hỏi: “Phòng bếp còn điểm tâm không?”

Công tử còn muốn ăn á? Mắt Lâm Mặc tròn tròn, không nhịn được cúi đầu nhìn bụng Lâm Tử Nghiên.

Lâm Tử Nghiên cũng có chút ngại ngùng: “Nếu không có thì...”

“Có chứ có chứ, vẫn còn bánh hoa quế, ta đi lấy cho công tử.” Lâm Mặc vội vàng cướp lấy chiếc đĩa không trên tay Lâm Tử Nghiên, chạy về phía nhà bếp.

Cậu nghĩ, tuy rằng công tử ăn nhiều hơn ngày thường, nhưng công tử gầy như vậy, đúng là nên ăn nhiều hơn chút, cường tráng giống Đại Ngưu ca mới tốt.

Hắn vui vẻ đi về phía nhà bếp lấy bánh quế hoa, trở lại nhìn thấy Lâm Tử Nghiên còn đang đợi ở cửa, không khỏi cau mày nói: “Sao công tử không vào trong phòng? Ở đây gió lớn.”

“Không sao.” Lâm Tử Nghiên nhận lấy bánh hoa quế, nói: “Sắc trời đã tối, người quay về nghỉ ngơi sớm đi.”

Lâm Mặc gật đầu, “Vậy công tử cũng nghỉ ngơi đi, ta đi dọn giường cho công tử.”

Cậu nói xong thì muốn đẩy cửa đi vào, Lâm Tử Nghiên vội vàng nói: “Không cần, ta tự dọn là được.”

Lâm Mặc: “Nhưng mà...”

“Không sao.” Lâm Tử Nghiên nói, “Người quay về trước đi.”

Lâm Mặc chỉ đành gật đầu: “Vậy công tử có việc gì thì lại gọi ta.”

Cậu từng bước lưu luyến đi về phía cửa viện, luôn cảm thấy công tử nhà mình hơi kỳ lạ, dường như... Hơi chột dạ?

Tối hôm đó Lâm Mặc nằm mơ, mơ thấy công tử nhà mình ăn rất nhiều bánh hoa quế, sau đó bụng trở nên to như vợ của Đại Ngưu ca.

Cậu ngạc nhiên sờ bụng công tử hỏi, nhiều bánh hoa quế như vậy sao?

Công tử cười đáp, không phải bánh hoa quế.

Cậu ngây ngốc hỏi lại, vậy đó là gì?

Sau đó không biết tên háo sắc muốn lột quần áo công tử nhà cậu chui từ đâu ra, ôm công tử nhà cậu nói, đó là con trai ta.

Đầu Lâm Mặc “ầm” một tiếng lập tức tỉnh lại.

Là mơ thôi, vẫn ổn vẫn ổn... Trong lòng cậu vẫn còn khiếp sợ, vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ hay là ngày mai kê phòng bếp đừng làm bánh hoa quế cho công tử nữa, ăn nhiều không tốt.

Vậy làm bánh hoa đào đi, món này công tử cũng thích ăn, vừa mềm vừa ngọt.

Cậu kéo chăn nằm xuống ngủ, bồi rồi nghĩ, sao lại mơ thấy cái tên

không biết xấu hổ kia nhỉ?

Mọi thứ trong mơ đều là ngược lại ha?

Cậu yên tâm rồi, vậy tức là sẽ không gặp lại tên háo sắc kia nữa.

Giang Tụ Hành ngồi ở cạnh giường, chống đầu nhìn Lâm Tử Nghiên đang trải chăn xuống dưới đất.

Trong phòng chỉ có một cái giường, vừa nãy hắn còn nghĩ bản thân tư thế ngủ không tốt, cũng không biết ban đêm có đề phải Lâm Tử Nghiên hay không thì đã thấy người nọ lấy một cái chăn từ trong tủ ra, vỗ bộp bộp rồi trải xuống đất.

Giang Tụ Hành: "... Ta ngủ dưới đất à?"

Lâm Tử Nghiên lắc đầu nói: "Giang huynh là khách, sao có thể sơ suất như vậy, tất nhiên là ta..."

"Lên đây." Y còn chưa nói xong đã Giang Tụ Hành nói, "Cái giường này cũng không phải không đủ."

Vốn dĩ đã sợ lạnh, lại còn ngủ dưới đất giữa trời đông, Giang Tụ Hành nghĩ, y đang chê mệnh mình quá dài đúng không?

Lâm Tử Nghiên hơi do dự nói: "Ta sợ đề vào chân người."

Giang Tụ Hành nói: "Người ngủ bên trong, ta gác chân bên ngoài là được."

Lâm Tử Nghiên suy nghĩ chốc lát, chỉ đành nhét lại chăn vào tủ, ôm gối đi đến cạnh giường nói với Giang Tụ Hành: "Vậy nếu ta đề trúng người thì người phải nói với ta đấy."

Giang Tụ Hành gật đầu, thầm nghĩ, người đọc sách các người lúc ngủ không phải rất nề nếp sao? Ai đề ai còn chưa biết được.

Hắn vốn cho rằng kiểu công tử ít khi ngủ với người khác như Lâm Tử Nghiên, bên cạnh bỗng nhét thêm một người sợ là không ngủ được.

Cũng không đúng, hắn lại nghĩ, sao lại chắc chắn Lâm Tử Nghiên ít khi ngủ cùng người khác chứ? Nghe nói y thường đi học ở bên ngoài, không chừng gặp người trò chuyện tâm đầu ý hợp vui vẻ liền ngủ chung một giường thì sao.

Hắn còn đang suy nghĩ lung tung thì thấy người kế bên không có động tĩnh, chỉ còn tiếng hô hấp nhẹ nhẹ.

Giang Tự Hành quay đầu nhìn, thấy Lâm Tử Nghiên nằm quay lưng về phía hắn, dường như đã ngủ mất.

Nhanh như vậy? Hắn thử gọi một tiếng, “Lâm Tử Nghiên?”

Lâm Tử Nghiên không có phản ứng gì.

Thật sự ngủ rồi? Giang Tự Hành nhếch mép, quả thật thường cùng người khác ngủ chung giường?

Một đêm này Giang Tự Hành cũng nằm mơ, hắn mơ thấy mình chưa ăn no, sau đó Lâm Tử Nghiên lại bưng cho hắn một cái chân giò lớn, nói cái này ăn ngon lắm đó.

Hắn bán tín bán nghi cắn một miếng.

Mềm quá, hắn hỏi, chân giò nhà người đều hầm mềm vậy sao?

Lâm Tử Nghiên nói, ta hầm đó.

Giang Tự Hành hơi ngạc nhiên, người còn biết hầm chân giò?

Biết nha, Lâm Tử Nghiên nói, ta còn biết giết heo.

Giang Tự Hành khó có thể tin, giết heo?!

Đúng vậy, Lâm Tử Nghiên nói, nhà ta bán thịt heo, ta tên Vương Phú Quý.

Chớp mắt sau đó, Lâm Tử Nghiên biến thành Vương Phú Quý vừa to vừa mập, còn cực kì hào phóng hỏi hấn, mua thịt heo không?

Trái tim Giang Tự Hành run rẩy, choàng tỉnh giấc, lại phát hiện bản thân đang cắn má Lâm Tử Nghiên.

Hắn ngạc nhiên, vội vàng nhả ra.

Lâm Tử Nghiên dường như ngủ rất sâu, cũng không bị hắn đánh thức, hô hấp mềm mại lướt qua môi hắn.

Lúc này Giang Tự Hành mới phát giác bọn họ dựa vào nhau rất gần, hô có thể nghe thấy tiếng hô hấp kề bên, hắn còn ôm chặt eo Lâm Tử Nghiên, mà Lâm Tử Nghiên khẽ túm cổ áo hắn, dường như sợ lạnh mà rúc vào lòng hắn.

Giang Tự Hành: "...” Sao, sao lại ngủ thành như vậy?

Hắn nghe tiếng hô hấp nhẹ nhàng của người trong lòng, bất tri bất giác tim đập thành thịch, tiếng sau còn to hơn tiếng trước.

Hắn muốn lùi lại một chút, nhưng hắn vừa lùi thì Lâm Tử Nghiên lại như bị lạnh, cứ một mực cọ vào lòng hắn.

Giang Tự Hành dừng lại, cuối cùng vẫn vươn tay ôm người vào lòng.

Đúng là hơi gầy một chút, hắn nghĩ, thế nhưng ôm cũng được đấy chứ.

Trời dần sáng, nắng sớm le lói chiếu vào phòng.

Giang Tự Hành đang nửa tỉnh nửa mơ cảm thấy trong lòng trống

không, tiếp đến có tiếng người nhẹ nhàng xuống giường.

Dậy sớm vậy à? Hẳn mơ mơ hồ hồ nghĩ, trời lạnh như vậy...

Sau đó liền nghe thấy ngoài phòng truyền đến tiếng của cái người tên Tiểu Hắc gì đó, “Công tử, hôm nay...” Cậu đột nhiên dừng lại, lại dường như có chút nghi hoặc nói, “Công tử, trên mặt người, sao lại có vết như... Có vết hằn. ”

-----oOo-----

Chương 22: Không thấy người trong lòng đâu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Vết... Vết hằn?

Giang Tự Hành vừa nghe lời này liền lập tức tỉnh táo.

Lúc hắn nằm mơ tỉnh lại trời còn chưa sáng, trong phòng tối mịt nên cũng không nhìn rõ có cần ra dấu răng trên mặt Lâm Tử Nghiên hay không.

Ngoài cửa, Lâm Tử Nghiên giơ tay sờ mặt, khó hiểu nói, “Vết hằn? Vết hằn gì?”

Lâm Mặc ghé lại gần nhìn, “Sao lại giống như... Bị người khác cắn?!” Cậu đột nhiên giật mình nói, “Công tử, có phải trong nhà có trộm không?! Còn cắn mặt người nữa?!”

Lâm Tử Nghiên đột nhiên nghĩ tới Giang Tự Hành trong phòng, “Không, không có đâu.”

Lâm Mặc vội vàng nhìn công tử nhà mình một vòng từ trên xuống dưới, “Công tử, người không sao chứ? Còn bị cắn chỗ nào không?”

Lâm Tử Nghiên: “... Chắc là không có.”

“Ta đi lấy thuốc mỡ cho công tử.” Cậu vội vàng muốn chạy vào trong phòng, Lâm Tử Nghiên còn chưa kịp ngăn cản đã thấy chân cậu

trượt một phát, ầm một cái đụng cửa phòng mở ra.

Giang Tự Hành trên giường và Lâm Mặc dưới đất bốn mắt nhìn nhau.

Giang Tự Hành: "... Chào buổi sáng."

Lâm Mặc chớp chớp mắt, sụp đổ hét lớn, "Aaa!!!"

Lâm Tử Nghiên vội vàng bịt mồm cậu lại, "Tiểu Mặc, nhỏ tiếng chút."

Lâm Mặc: "Ừm ừm ừm!"

Lâm Tử Nghiên chỉ đành thả cậu ra.

"Công tử." Lâm Mặc chỉ vào Giang Tự Hành, mắt chữ A mồm chữ O nói, "Sao hấn lại ở đây?!"

Lâm Tử Nghiên nói: "Hấn đến giúp ta."

Lâm Mặc: "Giúp cái gì mà phải ngủ trên giường công tử?!"

Lâm Tử Nghiên: "..."

"Không ngủ trên giường thì ngủ dưới đất chắc?" Giang Tự Hành quần áo không chỉnh tề ngồi dậy từ trên giường, lười biếng nói, "Đường đường là phủ Thượng thư lại nhỏ nhen như vậy?"

Lâm Mặc: "Người tới phòng khác mà ngủ, làm gì mà phải ngủ trên giường của công tử nhà ta?!"

Giang Tự Hành: "Ngủ ở đâu chả như nhau?"

Lâm Mặc: "Không giống!"

Giang Tự Hành: "Sao lại không giống?"

Lâm Mặc suýt nữa lỡ miệng, công tử nhà ta sẽ lớn bụng đó!

Nửa giờ sau, Lâm Mặc nhìn Giang Tự Hành ăn sáng trong phòng công tử nhà cậu, vô cùng đau đớn nghĩ, công tử người thay đổi rồi, biết giấu dã nam nhân rồi, còn không cho ta nói với lão gia! Công tử, trước kia người không phải như vậy.

Vết hằn trên mặt Lâm Tử Nghiên vẫn chưa hết, ra ngoài cũng không tốt. Giang Tự Hành thấy hơi ăn năn, lúng túng nói: “Ừm, cái đó... Ta không cố ý... Chỉ...”

“Không sao.” Lâm Tử Nghiên nói, “Giang huynh không cần để trong lòng.”

Giang Tự Hành lại nói: “Hay là... Ta giúp người xoa nha?”

Lâm Tử Nghiên chưa kịp nói gì thì Lâm Mặc đã cướp lời: “Không cần! Ta giúp công tử xoa!” Người xoa cái gì mà xoa, rõ ràng là người muốn sờ mó công tử nhà ta.

“Có lẽ lát nữa sẽ hết thôi.” Lâm Tử Nghiên tự giơ tay xoa xoa, có lẽ quá dùng sức nên một lúc sau má đã đỏ lên.

Giang Tự Hành nhìn mặt y đỏ hây hây, thầm nghĩ, còn có thể đẹp một cách kỳ lạ như vậy.

Sau buổi trưa, mặt Lâm Tử Nghiên rốt cuộc cũng hồi phục như cũ. Y đến thư phòng tìm cha mình, Giang Tự Hành nhàm chán lười biếng nằm lật binh pháp trong phòng y, nhìn Lâm Mặc ở một bên hung dữ nhìn chăm chăm mình, không nhin được giờ cuốn sách trong tay ra: “Người cũng muốn đọc à?”

Lâm Mặc: “Không đọc!”

Giang Tự Hành buông cuốn binh pháp xuống, hỏi: “Vậy người nhìn ta chăm chăm làm gì?”

“Công tử lương thiện nên mới bị người lừa,” Lâm Mặc tức giận nói, “Ta sẽ không tin người!” Người đừng mơ làm chuyện xấu!

Giang Tự Hành cũng không để ý, suy nghĩ rồi hỏi: “Công tử nhà người... Bình thường có ngủ chung giường với người khác không?”

“Ăn nói bậy bạ!” Lâm Mặc tức giận nói, “Công tử nhà ta không thích ngủ cùng người khác!”

Trong lòng Giang Tự Hành đột nhiên không buồn phiền nữa, lại lật sách, dường như tùy tiện hỏi: “Nhưng ngày hôm qua y ngủ khá ngon mà.” Còn cạ vào lòng ta.

Lâm Mặc không tin, “Công tử nhất định là không ngủ được mà không dám nói!” Còn một mình lặng lẽ thức đến trời sáng, thật đáng thương mà.

Giang Tự Hành: “Y ngủ rất say.” Ta cấn vào mặt y mà y cũng không tỉnh.

Lâm Mặc: “Không phải!”

Hai người tranh luận hơn nửa ngày cũng không ra kết quả, thế là đợi đến lúc Lâm Tử Nghiên trở về từ thư phòng thì nhìn thấy Lâm Mặc vội vã gào lên hỏi y, “Công tử, hôm qua người ngủ có ngon không?!”

Lâm Tử Nghiên gật gật đầu, “Rất ngon.” Rất âm áp.

Sau đó Lâm Mặc giống như trái cà ngâm, ngồi xỏm một góc không nói chuyện.

Lâm Tử Nghiên không hiểu gì, “Sao thế?”

“Không sao.” Giang Tự Hành ngồi cạnh bàn tương đối thoải mái nói, “Tối qua hẳn ngủ không ngon, ngồi một lát là ổn thôi.”

Lâm Tử Nghiên: "..."

Tối hôm đó khi trời vừa tối, Lâm Mặc lập tức ôm chần từ trong tủ ra, vỗ vỗ trái xuống đất, "Công tử, tối nay ta ngủ ở đây!"

Lâm Tử Nghiên: "... Dưới đất lạnh."

"Không lạnh." Lâm Mặc trả lời công tử nhà mình, mắt lại nhìn chăm chăm Giang Tự Hành bên cạnh giường, suy nghĩ một hồi lại cầm cái gậy đặt cạnh chần, "Công tử, có chuyện gì người nhất định phải gọi ta!"

Lâm Tử Nghiên vẽ mặt mờ mịt gật đầu.

Giang Tự Hành nằm trên giường kéo chần qua đầu ngủ.

Lâm Mặc: "... Người đừng có đắp chần của công tử nhà ta!

Một đêm này Lâm Mặc lại nằm mơ, mơ thấy bản thân cầm gậy đuổi tên dã nam nhân kia đi. Cậu vui vẻ quay về tìm công tử nhà mình lại thấy công tử đang dẫm lên một tảng đá treo qua tường.

Cậu bị dọa sợ rồi, vội vàng hét gọi: "Công tử, người đang làm gì vậy? Mau xuống đây! Bị ngã thì phải làm sao?!"

Công tử quay đầu, uất ức nói, không thấy hấn đâu nữa.

Lâm Mặc hỏi, không thấy ai cơ?

Công tử nói, người trong lòng của ta.

Lâm Mặc mờ mịt nói, người trong lòng công tử là ai?

Sau đó lại thấy cái tên dã nam nhân kia chui ra từ đầu tường, ôm công tử nhà hấn hôn một cái, nói, là ta.

Lâm Mặc lại "ầm" một tiếng tỉnh lại. .

||||| Truyện đề cử: |||||

Cậu thở dài một hơi, chớp chớp mắt, nhìn tia sáng chiếu vào phòng mới nhớ ra bản thân đang ngủ trong phòng của công tử.

Cậu quay đầu nhìn giường, chỉ thấy Giang Tự Hành quay lưng về phía cậu, che công tử nhà cậu đến kín mít, chẳng nhìn thấy tẹo gì.

Cậu xóc chẵn, đang định đi qua đó thì lại nghe thấy Lâm Đại Ngưu ngoài cửa vội vàng gọi: “Công tử, không hay rồi! Lão gia với Giang thượng thư đánh nhau ngoài cửa cung!”

Công tử nhà cậu dường như bị đánh thức, lại không nghe rõ ngoài cửa nói cái gì, lẩm bẩm nói: “Sao vậy?”

Dã nam nhân trên giường nói: “Hình như là nói, cha ta và cha người... Đánh nhau rồi?”

-----oOo-----

Chương 23: Bị cha người đuổi đánh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Lão gia với Giang Thượng thư?

Cha ta với cha người?

Lâm Mặc chớp mắt, nhìn công tử nhà mình vừa mơ hồ vừa vội vàng chui ra từ trong lòng người nọ, còn lẩm bẩm nói: “Ai... Ai đánh nhau cơ?”

Người nọ nói: “Cha ta với cha người.”

Lâm Mặc đột nhiên sực tỉnh, chỉ vào Giang Tự Hành hoảng sợ nói: “Cha người chính là tên Giang thượng thư mà lão gia chán ghét?!”

Giang Tự Hành gật đầu, xuống giường mặc quần áo, lại kéo Lâm Tử Nghiên đang muốn chân không chạy ra ngoài, “Người không lạnh à, vội cái gì?”

“Người đương nhiên không vội.” Lâm Mặc vội vàng tiến lên giúp công tử nhà mình mang giày mặc quần áo, “Cha người biết võ, lão gia nhà ta lại không biết, đánh nhau thì không phải lão gia nhà ta thiệt thòi à!”

Giang Tự Hành không cho là vậy, nói: “Cha ta không đánh thư sinh.”

Tay đang mặc áo của Lâm Tử Nghiên dừng lại, “Thật sự?”

“Ừ,” Giang Tự Hành gật đầu nói, “Phỏng chừng là cha ta bị cha người đuổi theo đánh.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

Ngoài cung, Lâm Tu Viễn tức giận đứng dưới một cái cây lớn thở hổn hển, mắng Giang Thành Nhạc trên cây: “Người cái lão già không biết xấu hổ này! Đi xuống!”

“Lão Lâm à.” Lại Bộ Hà thượng thư đứng một bên khuyên nhủ, “Thế... Thế này còn ra thể thống gì? Sẽ khiến người ta chê cười đó, thôi bỏ đi...”

Tức chết ta mà! Lâm Tu Viễn dựa vào thân cây thở dốc, cũng không thèm quan tâm mặt mũi, suýt nữa định cởi giày ném Giang Thành Nhạc.

Lúc thượng triều sáng nay, thân thể lão hoàng đế không khỏe nên về tắm điện trước, nói nếu có chuyện gì thì có thể bẩm tấu thái tử trước. Ai ngờ hoàng thượng mới vừa đi thì Thái tử đã quay đầu nói bản thân đánh bạc thua đến nỗi tiền mua lò luyện đan cũng không có, còn muốn mượn tiền các quan viên, chọc Lâm Tu Viễn tức đến nổi lập tức vạch tội gã.

Sau đó, Giang Thành Nhạc trưng ra cái mặt liệt, đứng ra nói, Thái tử điện hạ ở Đông Cung quá lâu, khó có thể cùng chung vui với bách tính, thua mất chút bạc là lẽ đương nhiên. Còn nói ông sẵn lòng bán căn nhà ở phía Tây, tất cả tiền tài đều đưa vào Đông Cung.

Thái tử thật sự rất vừa lòng, thuận miệng cho thân thích của ông thăng chức. Mọi người nghe đến đó cũng lần lượt bỏ tiền mua chức, náo nhiệt y như ngoài chợ, còn hẹn sau khi hạ triều thì đi sòng bạc, học tập Thái tử chung vui với dân.

Lâm Tu Viễn ngây ra như phỗng, ngờ ngác nhìn đám người ồn ào, không thể tin nổi đây lại là triều đường Đại Diên.

Hoang đường, quá hoang đường!

Hồi lâu sau ông mới sực tỉnh, thấy mọi người đều đã tản đi hết, chỉ có Hà Thượng thư còn đứng cùng ông ở trong điện.

“Đi thôi.” Hà Thượng thư bắt đắc dĩ thở dài, chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Bọn họ vừa đi tới cửa cung thì vừa hay gặp phải Giang Thành Nhạc.

Lâm Tu Viễn nhớ tới chuyện vừa rồi ở đại điện, tức khắc nổi trận lôi đình vén tay áo liền muốn đi đánh ông ta, “Cùng dân chung vui? Cái này mà là cùng dân chung vui?! Này thì cho lão già nhà ngươi nói hươu nói vượn!”

Giang Thành Nhạc quay đầu bỏ chạy.

“Ngươi đứng lại!” Lâm Tu Viễn hùng hổ đuổi theo, “Có bản lĩnh thì đừng chạy!”

Giang Thành Nhạc chạy rồi lại chạy, ba bước thành hai nhảy lên một cái cây lớn cành lá rậm rạp. Lâm Tu Viễn không trèo lên được, lửa giận ngút trời không chỗ phát tiết, chỉ đành đứng ở dưới tàng cây mắng to vô sỉ.

Bởi vậy, đợi đến lúc đám người Lâm Tử Nghiên đánh xe tới cửa cung thì thấy một người cha đang trốn trên cây, một người cha khác đứng dưới cây mắng, bên cạnh còn có một Hà Thượng thư đang khuyên nhủ, mà thị vệ cạnh cửa cung không một ai dám lại gần.

Lâm Tử Nghiên: “...” Thật sự là cha ta đuổi đánh Giang thượng thư à?

Giang Tự Hành xuống ngựa trước trốn sang một bên, để Lâm Tử Nghiên đưa cha y về.

“Cha.” Lâm Tử Nghiên đi qua đỡ cha y, nói, “Bên ngoài lạnh, về nhà trước đã.”

Lâm Tu Viễn không chịu đi, chồm râu run rẩy, đá vào cái cây, “Lão già, ngươi xuống đây! Đi xuống!”

Giang Thành Nhạc: “...”

Lâm Tử Nghiên và Hà thượng thư ở bên khuyên nhủ cả nửa ngày mới khuyên được cha y lên xe ngựa.

Lâm Tu Viễn tức đến một đường không nói chuyện, lúc đi qua sông bạc Sơn Hà lại thấy một đám đồng liêu đang đánh cược bên trong, nhất thời lại nổi lên lửa giận, suýt nữa là muốn lại quay lại đánh Giang Thành Nhạc, “Ta với lão già đó không đội trời chung!”

Hà thượng thư vội vàng kéo ông lại, khuyên nhủ: “Bỏ đi bỏ đi, tức giận hại thân.”

Lâm Tử Nghiên cũng giúp cha mình nhuận khí, khuyên nhủ hồi lâu Lâm Tu Viễn mới bình tĩnh lại.

“Tiểu Mặc.” Lâm Tử Nghiên nhớ ra nên đưa Hà thượng thư về trước, bèn vén rèm xe nói với Lâm Mặc đang đánh xe, “Đi đến Hà phủ trước.”

Lúc này, trên tầng hai của quán trà ven đường, một người trung niên tầm bốn năm mươi tuổi tựa vào cửa sổ, nhìn Lâm Tử Nghiên trong xe, hỏi: “Chính là y?”

Ninh Mạt đứng một bên trả lời: “Vâng.”

Người trung niên nói: “Cũng có chút giống vị phụ thân vô dụng kia của y.”

Ông ta vuốt mấy cọng râu, lại nói: “Chỉ là, người của Túc Bắc Lâu ta, sao lại bị người Đại Diên nuôi thành một thư sinh?”

Trong lòng Ninh Mạt trợn mắt nghĩ, thư sinh không tốt sao? Vừa biết ngâm thơ vừa biết làm câu đối, nào giống người, cả ngày chỉ biết tính âm mưu quỷ kế, giết người cướp của.

Nhưng y cũng không dám nói ra, chỉ đành nường theo mà trả lời: “Lâu chủ yên tâm, đợi công tử trở về Bắc Kỳ ắt sẽ khác đi.”

Người trung niên không nói gì, nhìn xe ngựa của Lâm phủ càng chạy càng xa, đến khi biến mất ở đầu đường mới đứng lên nói: “Điều tra xem ngày mai y sẽ tới nơi nào.”

Ninh Mạt đáp: “Vâng.”

Giang Thành Nhạc thấy Lâm Tu Viễn bị con trai lôi đi mới nhẹ nhàng thở ra, nhảy từ trên cây xuống.

Ông nghĩ, cái người này không những tuổi lớn mà tính khí cũng càng ngày càng lớn hơn. Năm đó lúc mới vào kinh thành, người này bị trộm tiền ở trên đường cũng không thấy tức giận, chỉ ôm chặt đứa bé trai hai ba tuổi vui mừng nói, cũng may là con trai ngoan không bị người ta cướp mất.

Ông nhìn không nổi, lúc tên lưu manh cướp tiền chạy qua thì nhấc chân làm tên đó vấp ngã.

Tên lưu manh đập đầu ngất đi, Giang Thành Nhạc cầm túi tiền trả cho Lâm Tu Viễn.

Lúc đầu người nọ còn mơ màng, khi sức tỉnh lại mới cười nói: “Đa tạ huynh! Ta mời huynh ăn bánh nướng nhé.”

Giang Thành Nhạc còn tưởng y muốn đi mua bánh nướng, đang định nói không cần thì thấy y lấy ra hai cái bánh nướng từ trong bọc đồ, một cái cho con trai trong lòng, một cái nhét cho Giang Thành Nhạc.

Giang Thành Nhạc: "..."

Cái bánh nướng còn to hơn mặt con trai y, đứa trẻ đó ôm cái bánh, giọng nói ngây ngô: "Cha, không nhìn thấy..."

Lâm Tu Viễn vội vàng lấy bánh nướng ra khỏi mặt nó.

Giang Thành Nhạc yên lặng trả bánh nướng lại cho y, "Ta không đói."

"Không đói cũng có thể nếm thử." Lâm Tu Viễn nói, "Bánh nướng này ngon lắm đó."

Giang Thành Nhạc: "... Không cần đâu."

Cách đó không xa, tên lưu manh té xỉu động đậy, dường như sắp tỉnh lại.

Lâm Tu Viễn vội vàng ôm con trai chạy đi, lại quay đầu nói với Giang Thành Nhạc: "Huynh mau đi đi, cẩn thận tên lưu manh đó gây rắc rối cho huynh."

Y còn chưa chạy được mấy bước thì túi tiền mới vừa được trả lại đã "cạch" một tiếng rơi trên mặt đất.

Lâm Tu Viễn không hề hay biết chạy về phía trước, còn không quên nói với con trai ở trong lòng: "Cho cha cắn một miếng."

Giang Thành Nhạc muốn nhắc nhở y, "Này, người..."

Lâm Tu Viễn cho rằng hắn muốn trả lại bánh nướng, phát tay tiếp tục chạy.

Giang Thành Nhạc tay cầm bánh nướng đứng ở trên đường cái: "..."

-----oOo-----

Chương 24: Cha còn có đứa con trai khác

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Mắt thấy thư sinh kia sắp ôm con trai chạy xa, Giang Thành Nhạc quýnh lên, nhặt túi tiền ném về phía y, “Này, bạc của người.”

Lâm Tu Viễn nghe thấy tiếng kêu thì quay đầu, lại bị túi tiền bất ngờ bay đến đập trúng trán, nhất thời hơi lảo đảo, lại sợ con trai bị ngã, giữa lúc rối ren thì trượt chân một cái, ngã đi.

Giang Thành Nhạc: “...”

Lâm Tử Nghiên bò dậy từ trong lòng cha y, thấy cha ngủ ở trên mặt đất thì không khỏi ngẩng mặt lên nhìn bầu trời sáng trưng trưng, kéo tay áo cha nói: “Cha, trời còn chưa tối.” Sao cha lại ngủ mất rồi?

Giang Thành Nhạc vội vàng đi qua xem, gọi mấy tiếng mà người trên mặt đất cũng không có động tĩnh gì, chỉ có đứa trẻ kia chớp mắt nhìn hắn.

Giang Thành Nhạc thấy hơi đau đầu, chẳng lẽ cứ để người ngủ ở đường đứt khoát khiêng người lên, lại túm lấy đứa nhỏ, muốn tạm thời đưa bọn họ mang về nhà.

Không ngờ đứa trẻ kia bỗng nhiên cắn một phát vào cổ tay hắn.

“Ui!” Giang Thành Nhạc đau kêu một tiếng, suýt nữa thì ném người đi, “Người... Người tại sao cắn ta?”

Lâm Tử Nghiên ôm cánh tay hắn, phát âm không rõ ràng nói: “Cha nói, người xấu ôm, cắn hắn.”

Giang Thành Nhạc: “... Ta là người xấu à?”

Lâm Tử Nghiên gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

Giang Thành Nhạc bắt đắc dĩ nói: “Vậy người tự mình đi?”

Lâm Tử Nghiên nghiêng đầu suy nghĩ, nói: “Cẩn rồi, muốn ôm.”

Giang Thành Nhạc: “...”

Giang Thành Nhạc khiêng người đi đến cửa nhà thì thấy đứa con trai bốn tuổi của mình đang ôm cái trụ ở hiên nhà trèo lên, quần gia đứng trước hiên vội la lên: “Nhị thiếu gia, người mau xuống đây! Cẩn thận ngã!”

Giang Thành Nhạc nhú mày, hét: “A Tự, đi xuống!”

Giang Tự Hành quay đầu thấy cha đang khiêng một người, trong tay còn ôm một đứa bé nhỏ hơn mình một chút. Hắn dừng lại chốc lát, bỗng nhiên quay đầu hét vào trong viện: “Đại ca, cha còn có đứa con trai khác này!”

Giang Thành Nhạc, quần gia: “...”

“Nói bậy gì đấy?” Giang Thành Nhạc đi qua, đặt Lâm Tử Nghiên xuống, lại đen mặt nói với Giang Tự Hành ở trên cột: “Xuống mau!”

“Trông chúng cẩn thận.” Giang Thành Nhạc nói với quần gia, sau đó khiêng Lâm Tử Viễn còn hôn mê đi đến phòng cho khách.

“Nhị thiếu gia...” Cả ngày nay quần gia bị Giang Tự Hành chạy loạn khắp nơi dọa cho không ít, muốn dỗ người về phòng, lại thấy nhị thiếu gia nhà ông nhìn đứa nhỏ kia từ trên xuống dưới, hỏi: “Người

là ai?”

Đứa trẻ kia chớp mắt, không nói chuyện.

Không biết nói? Giang Tự Hành cũng không muốn để ý đến nó, quay đầu muốn đi lại nghe y mở miệng nói: “Ca ca, rách rồi.”

Giang Tự Hành nhất thời không hiểu, quay đầu lại nói, “Cái gì rách?”

Lâm Tử Nghiên: “Mông.”

Giang Tự Hành lập tức nổi giận, “Mông người mới rách!”

“Nhị thiếu gia.” Quản gia muốn nói lại thôi, “Là đằng sau quần người... Rách rồi...”

Giang Tự Hành quay đầu nhìn, thấy sau mông rách một cái lỗ lớn, phỏng chừng là hôm nay trèo loạn khắp nơi, bị thứ gì đó cào rách...

Hắn vội vàng che mông lại, “Không được nhìn!”

Lâm Tử Nghiên dừng một chút, nâng hai cái tay nhỏ lên che kín mặt.

Giang Tự Hành: “... Người che mặt làm gì?”

Lâm Tử Nghiên ngẩn người, như bừng tỉnh nói: “Ô, sai rồi.” Sau đó lại nâng tay che mắt, thế nhưng khe hở giữa ngón tay lại cực kỳ to, vẫn nhìn Giang Tự Hành như cũ nói, “Mông, rách rồi.”

Giang Tự Hành tức muốn chết, tiến lên véo mặt y, “Không cho nói!”

“Ừm ừm...” Lâm Tử Nghiên bắt lấy tay hắn đẩy ra, “Buông, buông ra...”

“Nhị thiếu gia,” Quản gia sợ hai người bọn họ đánh nhau, vội vàng kéo Giang Tự Hành ra, “Tiểu công tử này là khách, không nên như vậy.”

Giang Tụ Hành “hừ” một tiếng, tức giận rời đi.

“Nhị thiếu gia...” Quản gia có chút bất đắc dĩ, lại thấy Lâm Tử Nghiên xoa mặt, đáng vẻ cực kỳ tủi thân, vội xoa đầu y nói, “Tiểu công tử đói bụng không? Có muốn ăn điểm tâm không?”

Lâm Tử Nghiên nâng khuôn mặt bị xoa đến đỏ bừng lên, lại nói: “Mông hấn, rách rồi.”

Quản gia: “...”

Lâm Tu Viễn hôn mê nặng nề mở mắt, hơi ngây ngẩn mà nhìn mảnh giường phía trên, vẻ mặt mờ mịt.

Y khựng lại chút một rồi đột nhiên xóc chấn ngồi dậy, “Nghiên Nhi! Nghiên Nhi!”

“Cha...” Lâm Tử Nghiên vốn dĩ đang ghé vào mép giường, chợt bị cái chấn lật lên bực lại, y đẩy đẩy chấn nhô đầu ra.

Lâm Tu Viễn nhẹ nhàng thở ra, kéo con trai từ trong chấn ra, lại quay đầu nhìn căn phòng xa lạ, “Đây là đâu?”

Lâm Tử Nghiên tức khắc nhớ tới Giang Tụ Hành mới vừa rời véo mặt mình, bẹp miệng nói: “Hấn hung dữ...”

“Hung dữ?” Lâm Tu Viễn hỏi, “Người nơi này rất hung dữ?”

Lâm Tử Nghiên gật gật đầu.

Lâm Tu Viễn không vui, dám hung dữ với con trai y?!

Nhất thời y cũng không nghĩ ra là Giang Thành Nhạ đưa bọn họ về, ôm con trai đi tìm người lý luận.

Thế nhưng y không biết đường, đi tới đi lui cũng không biết đi tới

chỗ nào, chỉ khi đi ngang qua một gian nhà mới nghe thấy bên trong có người nói: “Thật sự phải... giết hả?”

Trong lòng Lâm Tu Viễn căng thẳng, giết cái gì?

“Ừ.” Lại có một người nói, “Chắc người kia cũng sắp tỉnh rồi, thời gian không sai biệt lắm.”

Người kia sắp tỉnh? Lâm Tu Viễn khiếp sợ không thôi, này, đây là đang nói ta sao?

“Nhưng mà... Nếu để nhị thiếu gia biết thì phải làm sao đây?”

“Không sao, cứ nói chúng tự mình chạy, không tìm được.”

Lâm Tu Viễn sợ xanh mặt, không thù không oán, vì sao người lại muốn giết ta?!

Y vội vàng ôm chặt con trai, trốn tránh người khắp nơi để tìm cửa ra, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trong phòng, một gia đình cầm hai con gà, khó xử nói: “Nhưng mà nhị thiếu gia có tin không?” Đợi lát nữa nếu không tìm thấy gà, sợ là sẽ huyên náo một hồi.

“Gà này hung dữ, không được để thiếu gia bị thương,” Quản gia nói, “Chốc nữa người lên phố mua con khác hiền một chút.”

Gia đình: “...” Hiền một chút, vậy thiếu gia còn chọn gà kiểu gì?

Mấy ngày trước nhị thiếu gia nhà hắn thấy hai con gà này hung dững hiếu chiến nên không cho phòng bếp giết, nói muốn để lại chơi.

Hôm nay quản gia thấy trong phủ có khách tới, lại còn hôn mê nên muốn hầm chút canh gà cho y bồi bổ, cũng vừa lúc làm thịt hai con gà hung ác này.

Vì thế, lúc Giang Thành Nhạc trở lại phòng cho khách muốn nhìn xem người đã tỉnh chưa thì thấy một lớn một nhỏ kia đã chạy mất dạng.

“Lão gia, lão gia...” Giang Thành Nhạc sực tỉnh lại từ chuyện xưa, lúc này mới nhận ra mình đã đi tới cửa nhà, nghe quản gia lo lắng sốt ruột nói, “Nhị thiếu gia đã trở về, chân còn bị thương.”

Giang Thành Nhạc cau mày lo lắng, “Sao lại bị thương?”

Quản gia lắc đầu, “Thiếu gia chỉ nói là bị ngã.”

Giang Thành Nhạc suy nghĩ, vẫn rời bước tới viện của Giang Tự Hành.

Ông vừa đi đến bên ngoài viện, từ xa xa liền nhìn thấy Giang Tự Hành ngồi cạnh bàn đá, lôi kéo cổ tay áo một nha hoàn, cúi đầu ngủi ngủi.

Nha hoàn đỏ mặt, đang muốn để sát vào chút thì Giang Tự Hành buông tay áo, phát tay cho nàng đi.

Về mặt nha hoàn thất vọng, chỉ đành bưng nước trà đi.

Giang Thành Nhạc đang muốn đi qua lại thấy con trai hắn lấy từ trong ngực một cái dây cột tóc trắng như tuyết, cũng cúi đầu ngủi ngủi.

Giang Thành Nhạc: “...”

-----oOo-----

Chương 25: Chữ này xấu quá hả?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Giang Tự Hành ngửi dây cột tóc của Lâm Tử Nghiên, có chút tò mò, người này dùng loại huân hương gì thế nhỉ? Cái lần ở dưới hố kia hắn đã cảm thấy mùi hương thoang thoảng của cái tay áo kia thơm một cách kì lạ. Hai ngày này ôm nhau ngủ, hình như cũng ngủ sâu hơn, không biết có liên quan đến mùi hương này hay không...

Hắn ngửi ngửi, đột nhiên cảm thấy hơi kỳ cục. Trên người Lâm Tử Nghiên có mùi hương gì đâu liên quan đến hắn? Hắn đang làm gì vậy chứ?

Giang Tự Hành ghét bỏ lắc đầu, đang muốn cắt dây cột tóc vào lại nghe bên ngoài viện có tiếng bước chân tới gần. Hắn ngẩng đầu nhìn thì thấy cha mình đang đi tới.

Giang Tự Hành vội vàng nhét dây cột tóc vào trong ngực.

“Khụ...” Giang Thành Nhạc đi tới, nhìn cái chân bị bọc y như bánh chưng của hắn, hỏi, “Chân bị sao vậy?”

Giang Tự Hành thuận miệng nói: “Ngã bị thương.”

Giang Thành Nhạc không tin, “Đang êm đẹp sao lại ngã thành thế?”

Rớt hố...

Giang Tự Hành không có mặt mũi nói, đành phải nhìn chằm chằm nước trà trên bàn đá giả thành người câm.

Cha hắn cho rằng hắn lại đang cẩu kinh, thở dài nói: “Chân bị thương, mấy ngày tới cứ ở nhà đi, đừng có chạy lung tung...”

“Không được!” Ông còn chưa nói xong thì Giang Tự Hành đã cắt ngang: “Con có việc.”

Giang Thành Nhạc: “Việc gì?”

Giang Tự Hành lại nhìn chằm chằm nước trà trên bàn, không nói.

Giang Thành Nhạc nhìn dáng vẻ này của hắn, mày càng nhíu chặt. Ba năm này dường như Giang Tự Hành chỉ làm có một việc, đó là tìm huynh trưởng mất tích của hắn.

Hắn sống chết níu lấy một chút manh mối bên hồ Bình Ba, tìm hình xăm tương tự với cái bên hông Tiết Lương, thậm chí vì điều tra thiết kỵ quân Bắc Kỳ mà suýt nữa còn gia nhập cấm quân, bị ông vội vàng đuổi đi gác thành.

Giang Thành Nhạc không muốn hắn bước vào vũng lầy này, huynh trưởng hắn vốn là vì điều tra mật thám Bắc Kỳ nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu Giang Tự Hành cũng...

Giang Thành Nhạc không dám tưởng tượng. Ông đã mất đi một đứa con trai, sao có thể để một đứa khác cũng đi mạo hiểm chứ?

“Ở nhà đi.” Giang Thành Nhạc trầm giọng nói, “Không được đi đâu hết!”

Con trai ông, cứ để ông tìm là được rồi.

Giang Tự Hành không nói lời nào, đứng dậy kéo cái chân què đi về phòng, sau đó đóng sập cửa lại.

Càng lớn càng không nghe lời. Giang Thành Nhạc bắt đắc dĩ lắc đầu, kêu người đi xin nghỉ cho Giang Tự Hành mới biết đã mấy ngày rồi hắn không đi gác cửa thành.

“Không đi làm nhiệm vụ, cũng không về nhà.” Giang Thành Nhạc nghe hạ nhân báo, nhú mày nói, “Mấy ngày này nó đi đâu vậy?”

“Tiểu nhân cũng không biết.” Hạ nhân kia nói, “Triệu giáo úy chỉ thuận miệng nói một câu rồi không chịu nói nữa.”

Giang Thành Nhạc: “Hắn nói gì?”

“Hắn nói.” Hạ nhân học điệu bộ ghét bỏ của Triệu Phụng nói, “Lớn tướng thế rồi mà cả ngày chỉ biết quán lấy vợ, chặc...”

Giang Thành Nhạc: “...”

Vì vậy, qua hôm sau Giang Tự Hành không tình nguyện đi ăn sáng với cha hắn. Lúc hắn đang vừa ăn vừa nghĩ xem lát nữa nên chạy ra khỏi phủ như thế nào thì nghe cha hắn mất tự nhiên nói: “Khụ... Nếu buồn chán thì cứ ra ngoài đi dạo một chút.”

Giang Tự Hành cắn nửa cái bánh bao, ngây người.

Ra ngoài đi dạo? Cái người hôm qua làm căng không cho con ra ngoài là ai thế?

Giang Thành Nhạc cũng hơi xấu hổ, uống cháo xong thì đứng dậy định đi, thế nhưng sức nhớ ra gì đó nên lại quay đầu nói: “Không thể đi qua đêm.”

Giang Tự Hành: “...”

Lâm Mặc nhìn công tử nhà cậu ngồi bên cửa sổ đọc sách. Không biết là ánh nắng xuyên qua cửa sổ vào phòng quá ấm áp, hay là sáng sớm công tử thức dậy quá sớm mà chỉ một lát sau công tử nhà cậu đã chống đầu mơ màng muốn ngủ.

“Công tử.” Lâm Mặc khuyên nhủ, “Nếu mệt rồi thì đi ngủ một lát đi.”

Lâm Tử Nghiên mơ mơ màng màng mở mắt ra, lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Trên giường lạnh.”

“Lạnh ạ?” Lâm Mặc vội vàng chạy đi mở ngăn tủ, “Để ta lấy thêm chăn cho công tử.”

Lâm Tử Nghiên nhìn cậu ôm chăn đi trải, nhớ lại ổ chăn đêm qua đắp mãi không ấm thì không khỏi có chút mờ mịt. Tuy từ nhỏ y đã sợ lạnh, vừa đến mùa đông là hai chân lạnh như băng, phải ủ hồi lâu mới có thể ấm lên, thế nhưng trước đây cũng ngủ như vậy đâu thấy lạnh lắm, mà sao đêm qua lại không ngủ được nhỉ?

Ánh nắng trên bệ cửa sổ đáp cạnh tay y, đầu ngón tay Lâm Tử Nghiên giật giật, chậm rãi đưa tay lại gần.

Ấm áp dễ chịu, y nghĩ, tựa như lồng ngực của người nọ...

“Công tử, công tử...”

Lâm Tử Nghiên sực tỉnh, nghe thấy Lâm Mặc lo lắng nói: “Công tử, người mệt rồi ạ?” Sao tự nhiên lại ngây ngẩn vậy?

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, còn chưa nói chuyện đã thấy hạ nhân cầm một phong thư tới, “Công tử, người có thư.”

Sau đó Lâm Mặc chỉ thấy công tử nhà mình nhận thư rồi mở ra xem, chữ trên giấy như rồng bay phượng múa, cũng không biết là viết cái gì mà công tử lại phì cười một tiếng.

Lâm Mặc: “...” Là cười chữ này xấu quá hả?

“Tiểu Mặc.” Lâm Tử Nghiên ngẩng đầu nói, “Chuẩn bị xe.”

Lâm Mặc khó hiểu nói: “Công tử, người muốn đi đâu?”

Lâm Tử Nghiên: “Không biết.”

“Dạ?” Lâm Mặc ngạc nhiên nói, “Vậy chuẩn bị xe làm gì?”

Lâm Tử Nghiên đứng dậy, nhìn ánh nắng tươi đẹp ngoài cửa sổ, bên môi ẩn ý cười, “Người cứ đánh xe tới cửa sau chờ đi.”

Lâm Mặc không hiểu gì đi lấy xe, nhìn công tử nhà mình lặng lẽ đi ra từ cửa sau, trèo lên xe ngựa, còn chưa kịp hỏi vì sao không đi cửa trước thì thấy Giang Tự Hành không biết xông ra từ chỗ nào cũng chui đầu vào trong xe ngựa.

Lâm Mặc: “...” Người đi ra! Đây là xe ngựa của công tử nhà ta!

Công tử, mau đuổi hắn đi!

Nhưng cậu đợi hồi lâu mà công tử vẫn không có động tĩnh gì, chỉ kêu cậu đánh xe tới nhà của người tên Triệu Phụng giáo úy.....

“Vì sao phải tới phủ Triệu giáo úy?” Trong xe ngựa, Lâm Tử Nghiên cũng có chút nghi hoặc.

“Đi gặp một người.” Giang Tự Hành nói, “Tên mật thám họ Ninh.”

“Ninh Mật?!” Lâm Tử Nghiên giật mình nói, “Tìm được y rồi à?”

Giang Tự Hành gật đầu, “Triệu Phụng bắt được.”

Lúc Triệu Phụng đang ăn mì ở bên đường thì nhìn thấy Ninh Mật. Người nọ che mặt mua bánh bao ở quán kế bên, không cẩn thận bị người đứng phải làm bánh bao trắng muốt rơi xuống đất.

Y tức đến nổi hét ầm lên: “Không có mắt à! Đền tiền!”

Triệu Phụng cơ trí lập tức ngẩng đầu lên.

Ninh Mạt tức giận túm người đòi tiền mới bỏ qua, quay người lại thì thấy Triệu Phụng đang nhìn mình chăm chăm.

Ninh Mạt: "... Gia, ăn mì à?"

Triệu Phụng: "Đúng vậy, bị người lừa mất mấy trăm lượng bạc, cơm cũng chả có mà ăn."

"Ngài nói gì thế?" Ninh Mạt vừa nói vừa lùi về sau, "Ta còn có việc, đi trước."

Y nói xong là cất bước chạy, chưa chạy được mấy bước đã bị Triệu Phụng một phát tóm lấy cổ áo, "Người chạy cái gì?"

"Không, không chạy." Ninh Mạt đảo mắt, chột hô to: "Người sàm sỡ ta!"

Triệu Phụng ngẩn người, đoạn kéo tay y nhét vào cổ áo mình, sau đó còn kêu lớn tiếng hơn y: "Đồ dê xồm!"

Ninh Mạt: "..."

-----oOo-----

Chương 26: Chỗ đó có chân giò không?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Trên đường người đến người đi, mọi người vừa nghe tiếng la đã sôi nổi quay đầu nhìn về phía hai người bọn họ.

“Người làm gì?!” Ninh Mạt giãy giụa muốn rút tay về lại bị Triệu Phụng nắm chặt, “Ai sàm sỡ người?! Buông ra!”

Triệu Phụng tỏ vẻ bị kinh sợ, “Người sờ ta làm gì?! Không biết xấu hổ!”

Ninh Mạt: “...” Tiên sư người! Người mới là cái đồ không biết xấu hổ!

Người qua đường vừa thấy tình huống này thì cho rằng Triệu Phụng bị quấy rối, chỉ trỏ Ninh Mạt.

“Người này nhìn lịch sự văn nhã, sao lại...”

“Đúng vậy, trông có vẻ là người đứng đắn, vậy mà dám làm bậy ngoài đường!”

“Ảnh hưởng danh dự người đọc sách!”

“Giữa ban ngày ban mặt, đúng là háo sắc thành liều!”

“Thối đời bây giờ...”

“Không phải, ta không...” Ninh Mạt còn chưa nói xong thì Triệu Phụng đã lôi y đi, “Vừa thấy đã động tay động chân, cho rằng ta dễ bắt nạt đúng không! Đi, cùng ta đến quan phủ!”

“Ta không có! Người buông tay ra!” Ninh Mạt gạt tay ra muốn chạy, khổ nỗi sức Triệu Phụng quá lớn nên lại bị kéo đi.

Bọn họ lôi lôi kéo kéo đến một ngõ nhỏ không người, Ninh Mạt bỗng nhiên cảm thấy sau cổ đau nhức, hôn mê bất tỉnh.

Khi y tỉnh lại thì phát hiện mình bị trói tay chân, nhốt ở một gian phòng chứa củi.

“Ở trong này, không chạy được.” Ngoài cửa bỗng truyền tới âm thanh trò chuyện, chỉ một lát sau cửa phòng “lạch cạch” mở ra.

Ninh Mạt vừa ngẩng đầu đã thấy Lâm Tử Nghiên đỡ Giang Tự Hành, đứng ở cửa cùng Triệu Phụng, ba người đồng thời nhìn mình.

Ninh Mạt chớp mắt vô tội nói: “Các ngài đây, là có chuyện gì thế?”

Giang Tự Hành dừng một chút, quay đầu nói với Triệu Phụng: “Lột quần áo y ra.”

“Người, các người làm gì vậy?” Ninh Mạt ra sức la lớn: “Người đâu, cứu mạng!”

Triệu Phụng vuốt cằm, lẩm bẩm: “Có phải lúc này ta nên nói, dù người có kêu rách cổ họng cũng không ai tới cứu người đâu?”

Lâm Tử Nghiên: “...” Các người lại diễn mấy thứ kỳ quái gì đây?

“Diễn đến nghiện à?” Khóe miệng Giang Tự Hành giật một cái, thúc giục, “Còn không mau lên.”

Triệu Phụng “chậc” một tiếng, đi tới ngồi xổm trước mặt Ninh Mạt,

hỏi: “Người là người Bắc Kỳ?”

Ninh Mạt lắc đầu, “Không phải... Người làm gì?!”

Triệu Phụng duỗi tay lột quần áo bên hông y xuống.

Giang Tự Hành vội vàng muốn lại gần xem, lại thấy Lâm Tử Nghiên vẫn nhìn hẩn không rời mắt.

Đột nhiên hẩn cảm thấy hơi chột dạ, “Không phải ta cời.”

Lâm Tử Nghiên gật đầu, vẫn yên lặng nhìn hẩn.

Giang Tự Hành: “...” Vậy người cứ nhìn ta làm gì? Cũng đâu phải là muốn đi cời đồ y đâu.

“A Tự.” Triệu Phụng nhìn hình xăm bên hông Ninh Mạt, giật mình nói, “Đúng là Túc Bắc lang!”

Giang Tự Hành vội vàng bước lại, nhìn thấy Túc Bắc lang hung ác kia, hoàn toàn giống với hình xăm bên hông Tiết Lương được vớt lên từ hồ Bình Ba năm đó.

Giang Tự Hành đỏ mắt, giơ tay bóp chặt cổ Ninh Mạt, “Người có biết Tiết Lương không? Ba năm trước ở hồ Bình Ba rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ặc ặc...” Mặt Ninh Mạt đỏ lên ngay tức khắc, hai chân đá lung tung, giống như con cá đang giãy giụa.

“A Tự!” Triệu Phụng vội vàng kéo người ra, “Người bình tĩnh một chút!”

“Khụ khụ...” Phổi Ninh Mạt như sắp bốc cháy, sau đó lại tràn ngập khí lạnh, khiến cổ họng y nghẹn đau như dao cắt.

“Người không thể chậm rãi nói chuyện sao?” Triệu Phụng lời kéo

Giang Tự Hành, quở trách, “Bóp chết người thì làm sao bây giờ?”

Giang Tự Hành dần bình tĩnh lại, đẩy Triệu Phụng ra, anh mắt thâm trầm nhìn chăm chăm Ninh Mạt, “Rốt cuộc người có quen biết Tiết Lương không?”

Ninh Mạt vất vả mãi mới ngừng ho, lắc đầu nhỏ giọng nói: “Không quen.”

Giang Tự Hành không tin, “Vậy người biết ai? Trong thành này có bao nhiêu mật thám của Túc Bắc Lâu?”

Lòng Ninh Mạt trầm xuống, giả ngu nói: “Lâu gì? Mật thám gì?”

“Đừng giả bộ.” Triệu Phụng nói, “Người không phải người của bọn họ à?”

“Người đừng nói lung tung.” Ninh Mạt phản bác, “Ta chỉ lừa người mấy trăm lượng bạc, người không thể vu oan ta như vậy!”

Triệu Phụng chỉ vào hình xăm trên eo y, “Vậy đây là cái gì?”

Ninh Mạt cúi đầu nhìn, dường như vô cùng kinh ngạc nói: “Đây là cái gì? Ở đâu ra? Người làm hả?”

Triệu Phụng: “...”

Lâm Tử Nghiên cũng đi tới nói: “Ngày đó rõ ràng người đã nói, nếu ta không làm mật thám cho Túc Bắc Lâu thì người sẽ không để cha ta yên.”

“Vị công tử này.” Ninh Mạt tiếp tục giả ngu, “Người nhận làm người hả?”

Giang Tự Hành thấy y cố chấp không chịu thừa nhận, cũng biết là nhiều lời vô ích, quay đầu lại nói với Triệu Phụng: “Bỏ đói y mấy ngày, rồi y sẽ tự khai hết ra thôi.”

Triệu Phụng: "... Chẳng may chết đói thì phải làm sao?"

Giang Tụ Hành kéo Lâm Tử Nghiên, khập khiễng đi ra ngoài, vô tình nói: "Vậy thì chôn đi."

Ninh Mạt sợ tới mức trợn trắng mắt, "Có còn vương pháp hay không hả?! Giết người phải đền mạng! Cứu ta với!"

Giang Tụ Hành mặc kệ y, vừa đi vừa hỏi Lâm Tử Nghiên: "Người có đói không? Đi ăn cơm nhé?"

Lâm Tử Nghiên thấy chân hần vẫn còn tập tễnh, cảm thấy hơi áy náy nên nói: "Ta mời người ăn nhé?"

"Cũng được." Giang Tụ Hành cũng không khách khí với y, thuận miệng trả lời, "Vậy tới Túy Tiên Lâu?"

Lâm Tử Nghiên chưa tới Túy Tiên Lâu được mấy lần, y suy nghĩ rồi hỏi: "Túy Tiên Lâu... Có chân giò không?"

Giang Tụ Hành khó hiểu: "Chân giò? Người thích ăn chân giò à?"
Chân tay người này gầy như vậy, ăn chân giò rồi trôi đi đâu hết vậy?

"Không phải." Lâm Tử Nghiên lắc đầu, yên lặng nhìn cái chân sưng to của Giang Tụ Hành, "Tiểu Mặc nói ăn gì bổ nấy."

Giang Tụ Hành: "... Chân ta giống giò heo lắm à?"

Triệu Phụng nghe bọn họ nhắc đến chân giò, bụng cũng muốn kêu lên ọt ọt, quay đầu lại đã thấy Ninh Mạt dùng ánh mắt trông mong nhìn mình.

Triệu Phụng: "... Nhưng ta không có giò heo cho người ăn."

Ninh Mạt nghệt thở, suýt nữa ngất xỉu vì tức.

Chân giò cái gì?! Tiên sư người, mau mặc quần áo lại cho ta! Muốn ta lạnh chết à?!

-----oOo-----

Chương 27: Người biết hàm chân giò không?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Lâm Mặc đánh xe ngựa dừng ở cửa sau Triệu phủ chờ công tử nhà mình đi ra.

Nhưng đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng công tử nhà mình đâu. Ngày đông hiem khi ẩm áp dễ chịu, cậu dựa vào thành xe, buồn chán ngồi đếm những đám mây trắng mập mạp. Đếm một hồi thì chợt nghe có tiếng động. Cậu vui vẻ xoay người lại thì thấy công tử nhà mình đỡ Giang Tự Hành đi ra.

Về mặt Lâm Mặc lập tức suy sụp, sao người còn đi theo công tử nhà ta?!

“Tiểu Mặc.” Lâm Tử Nghiên dìu Giang Tự Hành lên xe, nói với Lâm Mặc, “Tới Túc Tiên Lâu.”

Túc Tiên Lâu? Lâm Mặc không hiểu gì, công tử đói bụng ư?

Cậu vội vàng lấy bánh hoa quế hồi nãy mua ở ven đường, mở giấy gói ra: “Công tử, người ăn bánh hoa quế trước đi.”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, “Không cần...” Lời còn chưa dứt thì môi đã đụng phải một miếng điểm tâm.

“Gây thành như vậy, cũng không chịu ăn nhiều một chút.” Giang Tự Hành nhú mày nói, “Người muốn gây thành cái gây trúc sao?”

Lâm Tử Nghiên ngơ ngác nhìn hấn.

Sau đó Lâm Mặc thấy Giang Tự Hành cắn một miếng bánh hoa quế, đưa nửa còn lại cho công tử nhà mình, nói: “Rất ngọt.”

“Người, người...” Lâm Mặc nổi trận lôi đình, “Người ăn qua rồi mà còn dám đưa lại cho công tử nhà ta ăn?!”

Giang Tự Hành suy nghĩ, trực tiếp nhét nốt nửa còn lại vào miệng, lại cầm một cái khác để sát vào môi Lâm Tử Nghiên, “Ăn nha?”

Hương hoa quế ngọt ngào chậm rãi lan ra, lượn lờ giữa không trung, Lâm Tử Nghiên còn chưa kịp lấy lại tinh thần lại đã há miệng cắn nửa miếng.

Giang Tự Hành: “Ngọt không?”

Lâm Tử Nghiên gật đầu.

Giang Tự Hành vui vẻ, lại bỏ nửa miếng bánh còn lại vào miệng mình.

Lâm Tử Nghiên, Lâm Mặc: “...”

Giang Tự Hành: “...” Ta làm sao?

“Khụ...” Giang Tự Hành lúng túng nói, “Ta đói bụng.”

Hấn nói xong lại muốn duỗi tay lấy thêm bánh hoa quế, Lâm Mặc vội vàng giấu gói giấy vào trong ngực, “Đây là mua cho công tử nhà ta, không cho người ăn.”

“Tiểu Mặc.” Lâm Tử Nghiên bắt đắc dĩ, “Không được vô lễ.”

Lâm Mặc chép miệng, không tình nguyện đưa gói giấy cho Giang Tự Hành, lại quay người đi đánh xe, trề môi: “Ăn ăn ăn, ăn no chết

người.”

Cậu vừa giận vừa vung dây cương, la lớn: “Đi!”

Con ngựa đá chân nhảy lên khiến thùng xe lắc lư, Lâm Tử Nghiên lập tức ngã nhào vào lòng ngực Giang Tự Hành.

Giang Tự Hành theo bản năng ôm người vào lòng, hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao.” Lâm Tử Nghiên ngồi dậy từ lòng ngực hắn, gói giấy vừa nãy Lâm Mặc đưa cho Giang Tự Hành bị y đè bẹp, bánh hoa quế cũng bị ép hỏng rồi.

Lâm Tử Nghiên: “...” Ta không cố ý.

Vì thế khi Lâm Mặc vội vàng đánh xe đến Túy Tiên Lâu, vén rèm lên thì thấy bánh hoa quế đã bị đè dẹp hết trơn.

Lâm Mặc tưởng Giang Tự Hành làm hỏng, tức giận muốn nhào lên đánh hắn, thế nhưng lại bị Giang Tự Hành tóm lấy cổ tay, mà cậu vì chân ngán tay ngán, làm thế nào cũng không đánh được đến người hắn.

“Người, người!” Lâm Mặc tức điên, “Buông ra! Tên khốn này!”

“Tiểu Mặc.” Lâm Tử Nghiên vội vàng nói, “Là ta không cẩn thận...”

“Không sao.” Giang Tự Hành không hoang mang chút nào, “Chờ cậu ta mệt là được.”

Lâm Tử Nghiên: “Nhưng...”

“Đồ xấu xa!” Lâm Mặc giương nanh múa vuốt, “Cho người ăn bánh hoa quế của công tử nhà ta! Không biết xấu hổ!”

Lâm Tử Nghiên: “...” Vẫn là chuyện ăn bánh hoa quế à...

Không lâu sau Lâm Mặc đã ngừng lại, tủi thân đi theo Lâm Tử Nghiên vào Túy Tiên Lâu.

Bọn họ ngồi vào bàn, Lâm Tử Nghiên thấy Lâm Mặc vẫn còn tức giận, dỗ dành nói: “Tiểu Mặc, nghe nói nơi này có bánh bách hoa ngon lắm, ném thử không?”

Lâm Mặc gật đầu, lại liếc mắt nhìn Giang Tự Hành, nổi giận: “Còn muốn bánh hoa quế nữa.” Không cho người ăn!

Giang Tự Hành tự rót trà cho mình, không so đo với cậu.

Hắn nghĩ, ta còn có chân giò.

Chân giò của Túy Tiên Lâu được hầm rất mềm, khi tiểu nhị bưng lên, mặt mày hớn hờ nói, chân giò nhà bọn họ là ngon nhất kinh thành này.

Giang Tự Hành nửa tin nửa ngờ, cắn một miếng.

Lâm Tử Nghiên ngồi đối diện hắn, “Ngon không?”

Giang Tự Hành nhìn y, bỗng nhớ tới giấc mơ mấy ngày trước. Trong mơ Lâm Tử Nghiên cũng bê tới cho hắn một cái giò heo lớn, nói là tự y hầm, còn nói y tự mình giết heo, sau đó nháy mắt một cái đã biến thành Vương Phú Quý tai to mặt lớn kia, làm Giang Tự Hành sợ đến tỉnh.

“Giang huynh?” Lâm Tử Nghiên thấy hắn không nói, không nhìn được hỏi, “Sao vậy?”

Giang Tự Hành dừng một chút, hỏi: “Người có biết hầm chân giò không?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu: “Không biết.”

Vậy là tốt rồi, Giang Tự Hành thở ra, còn chưa kịp lấy lại hơi thì chợt nghe có người gọi: “Lâm công tử!”

Hắn quay đầu nhìn lại, chính là Vương Phú Quý bán thịt heo đang chạy tới.

Giang Tự Hành: “...”

“Lâm công tử.” Vương Phú Quý vừa thấy trên bàn có giò heo, hưng phấn nói, “Chân giò này ngon chứ? Là hôm nay ta mang đến đó, đều mới cả.”

Lâm Tử Nghiên vận chưa kịp ăn, chỉ đành cười cười.

Vương Phú Quý lại lải nhải vài câu, nói đến khi Lâm Mặc ăn no nê, chạy ra ngoài cho ngựa ăn xong mà vẫn chưa hết chuyện.

Gã nói mấy ngày nay việc làm ăn không thuận lợi, trong lâu ít khi bảo gã giao thịt tới, cha gã buồn đến mức tóc cũng bạc hết.

Lâm công tử, các người ăn nhiều chút, hôm nay ta đem thật nhiều thịt đến đây!

Lâm Tử Nghiên bị gã quán lấy cũng có cách nào, đành gọi gan heo xào, tim heo hầm...

Vương Phú Quý cảm thấy mỹ mãn rồi đi, Lâm Tử Nghiên nhìn một bàn gan heo tim heo, lại yên lặng liếc mắt nhìn Giang Tự Hành.

Giang Tự Hành: “...” Ta không thiếu gan, cũng không thiếu tim.

“Bánh nướng, bán bánh nướng đây...”

Lâm Tử Nghiên nghe thấy, không tự giác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giang Tự Hành thấy thế, hỏi: “Người muốn ăn bánh nướng à?”

“Không phải.” Lâm Tử Nghiên nói, “Cha ta thích ăn bánh nướng, khi còn nhỏ ông ấy thường mua cho ta.”

Giang Tự Hành ngẫm nghĩ, đứng lên nói: “Người chờ ta một lát.”

Về mặt Lâm Tử Nghiên mờ mịt, nhìn hẩn khắp khiêng đi ra ngoài.

Đi đâu vậy? Còn chưa ăn xong mà...

“Vị công tử này...” Bỗng nhiên phía đối diện có một người trung niên mặc đồ thầy bói, tay cầm cây cò đi tới, “Công tử có muốn coi một quẻ không?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, “Không cần.”

Người nọ thản nhiên ngồi xuống, “Công tử không tin vào số mệnh sao?”

“Cuộc đời chẳng qua chỉ có vài chục năm.” Lâm Tử Nghiên nói, “Tin hay không tin thì có khác gì?”

“Nhưng mệnh của người không ở nơi này.” Người nọ giương mắt, đối mặt nhìn Lâm Tử Nghiên, “Mệnh của người, là ở phương Bắc.”

Trong lòng Lâm Tử Nghiên căng thẳng, bên tai chợt vang lên những lời Ninh Mạt nói ngày đó.

“Người không phải do Lâm Tu Viễn sinh...”

“Cha ruột người là mật thám Túc Bắc Lâu, là người Bắc Kỳ.”

Lâm Tử Nghiên đột nhiên đứng lên, “Người...”

“Sao vậy?” Giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau, tiếp đó lưng y dán vào một lồng ngực ấm áp. Lâm Tử Nghiên quay đầu lại, Giang Tự Hành thấy thế cau mày hỏi, “Sao sắc mặt kém vậy?”

Lâm Tử Nghiên không khỏi giơ tay túm tay áo hắn.

Giang Tự Hành nhú mày càng chặt, giương mắt nhìn về phía người đang ngồi cạnh bàn kia, “Người là ai?”

Người nọ phũ cờ, băng quơ nói: “Một người đoán mệnh mà thôi.”

“Đoán mệnh?” Giang Tự Hành đột ngột cầm đĩa gan heo xào lên, “loảng xoảng” đặt trước mặt người kia, “Vậy người tính xem, con heo này chết khi nào?”

-----oOo-----

Chương 28: Buông ra, để ta tới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Người nọ nhìn đĩa gan heo xào nóng hầm hập trên bàn, thái dương giật giật không nói chuyện.

Tiểu tử thối này chui ở đâu ra vậy?! Ké Vô Chước nghĩ, dám lấy một con heo ra để chê cười ta, đúng là không biết trời cao đất dày!

Giang Tụ Hành thấy ông ta không nói lời nào, cười nhạt nói: “Sao hả, tính không ra à?”

Ké Vô Chước sầm mặt, lạnh lùng nói: “Lão phu xem cho người, không xem cho heo!”

“Ồ.” Một tay Giang Tụ Hành chống trên bàn, cúi người về phía trước, ánh mắt thâm trầm nhìn ông ta, “Vậy người có tính ra được, hôm nay người sẽ bị đánh gãy chân?”

Tay cầm cờ của Ké Vô Chước nắm chặt, ông ta trông thấy thấy Lâm Tử Nghiên giữ chặt Giang Tụ Hành, khuyên nhủ: “Người đừng xúc động.”

Giang Tụ Hành hơi dừng một chút, quay đầu lại hỏi y: “Có phải ông ta bắt nạt người không?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, “Chắc do ta nghĩ nhiều. Đi thôi, về nhà.”

Y nghĩ, vừa nãy người này cũng chỉ nói là phía Bắc, chưa nói là Bắc Kỳ. Có lẽ do mình bị Ninh Mạt dọa sợ nên mới suy nghĩ miên man.

“Thật sự không bị bắt nạt hả?” Giang Tự Hành nhìn sắc mặt tái nhợt của y, “Vậy sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Lâm Tử Nghiên kìm nén cảm xúc, miễn cưỡng cười cười, “Không sao mà, chỉ là ta vừa nhớ tới mấy chuyện không vui.”

Y kéo Giang Tự Hành ra ngoài, không biết ánh mắt người đằng sau vẫn luôn dõi theo y một khắc không rời.

Bây giờ đi thì sau này cũng phải trở về thôi, Kế Vô Chước nghĩ, cũng đến lúc phải đánh động phía lão già họ Lâm kia rồi.

Ông ta lại nghĩ, đồ vô dụng Ninh Mạt lại chạy đi đâu rồi không biết, cả ngày không thấy bóng dáng đâu...

Ninh Mạt nằm trong phòng chứa củi của Triệu phủ, bụng kêu âm ỉ.

Triệu Phụng cầm cái đùi gà quơ quơ trước mặt y, “Muốn ăn không?”

Ninh Mạt quay mặt đi, không để ý tới hắn.

“Chà chà.” Triệu Phụng lắc đầu, “Thật sự không ăn à? Người nói hai câu là được, hình xăm kia từ đâu ra?”

Người trên mặt đất vẫn không nói chuyện.

“Ngoan cố vậy sao?” Triệu Phụng trực tiếp ngồi xuống đất, chóp chép ăn đùi gà.

Ninh Mạt: “...” Tiên sư người, chờ đến lúc người phải cầu xin ta đi!

Tất cả đều là lỗi của lão già Lâu chủ kia, y tức giận nghĩ, rõ ràng đã nói chỉ cần dùng tính mạng của Lâm Tu Viễn uy hiếp Lâm Tử Nghiên, để y ở lại Đại Diên làm mật thám Bắc Kỳ. Bây giờ lại muốn Lâm Tử Nghiên trở về Bắc Kỳ, sớm biết vậy ta đã một chưởng đánh ngất y rồi khiêng người trở về, tự nhiên ở đâu lòi ra nhiều chuyện

như vậy?!

Ai, Lâm phủ vẫn chưa có động tĩnh gì sao? Đói quá đi...

“Hắt xì!” Trong xe ngựa, Lâm Tử Nghiên bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Giang Tự Hành nhíu mày, “Cảm lạnh rồi hả?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, “Không sao.”

Giang Tự Hành lấy một gói giấy dầu từ trong ngực ra đưa cho Lâm Tử Nghiên, nói: “Bánh nướng.”

Lâm Tử Nghiên khó hiểu, “Bánh nướng?”

“Không phải người nói cha người thích ăn à?” Giang Tự Hành hơi mắt tự nhiên, “Bánh nướng nhà này ngon.”

Lâm Tử Nghiên chớp mắt, đưa tay nhận lấy gói giấy, khước miệng giương lên chút ý cười, “Cảm ơn.”

Không biết sao hai tai Giang Tự Hành hơi nóng lên. Hắn rời mắt, tùy ý đẩy rèm xe ra ngắm nhìn cảnh bên ngoài.

Đúng lúc bọn họ đi ngang qua sông bạc Sơn Hà, thấy mấy người đang cãi cọ ồn ào bước ra ngoài.

Giang Tự Hành tùy ý nhìn thoáng qua lại thấy cha hắn cũng ở đó, còn có cả Hộ bộ Trương thị lang và Trần trưởng sử.

Có vẻ Trương thị lang thua rất nhiều tiền, kêu la nói muốn gỡ vốn.

“Này, người lấy cái gì để gỡ vốn?” Trần trưởng sử kéo ông ta nói, “Thua đến quần còn không có mà mặc!”

Trương thị lang không phục, “Đời ta chưa thua ai được mấy lần, chẳng lẽ còn có thể thua cái sông bạc nhỏ này sao!”

Nói rồi muốn quay trở vào, lại bị Giang Thành Nhạc ngăn cản.

“Giang thượng thư.” Trương thị lang lập tức nhớ ra vừa nãy Giang Thành Nhạc thua cũng rất thảm, vô cùng đồng tình, “Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ thắng lại tổ trạch giúp ngài!”

Giang Tự Hành trong xe ngựa: “...” Tổ trạch cũng thua luôn rồi? Ông cha phá của!

“Người về trước đi.” Giang Tự Hành quay đầu nói với Lâm Tử Nghiên, sau đó vén rèm xuống xe.

Lâm Tử Nghiên cũng thấy Giang Thành Nhạc, đành cất bánh nướng đi, về phủ trước cùng Lâm Mặc.

Giang Tự Hành bước thẳng về phía sông bạc Sơn Hà, không để ý đến Giang Thành Nhạc đang đứng chặn ở cửa.

“A Tự?” Giang Thành Nhạc thấy con trai đi tới, nhú mày nói, “Con đến đây làm gì?”

Giang Tự Hành không nói chuyện, đi vào bên trong nhìn lướt qua, vỗ bàn nói với một tiểu nhị: “Ông chủ các người đâu?”

Tiểu nhị hoảng sợ: “Làm, làm gì?”

Giang Tự Hành: “Ta muốn đánh cược với ông chủ người một ván.”

“A Tự!” Giang Thành Nhạc vội quát lớn, “Phá cái gì đó?! Trở về mau!”

Giang Tự Hành không nhúc nhích, vẫn nói: “Gọi ông chủ các người ra đây.”

Tròng mắt tiểu nhị đảo quanh. Trước giờ đại dương gia của bọn họ không lộ diện ở sông bạc, có việc gì đều là tìm nhị dương gia.

Nhưng sáng nay không biết Tôn nhị đương gia bị làm sao, cứ như là ăn phải pháo nổ, khuôn mặt đen sì sì, ai cũng không dám dây vào.

Không phải chỉ là một tên tiểu tử thôi sao, đuổi ra ngoài là được.

Tiểu nhị ra hiệu gọi vài tráng hán đến, chưa kịp nói gì thì Tôn nhị đương gia đã bước xuống từ tầng hai, cúi kính nói, “Ồn ào cái gì?!”

Sắc mặt vô cùng kém!

Hắn cũng rất oan uổng, đêm qua hắn thấy đại đương gia vội vã ôm một người hôn mê bất tỉnh trong lòng trở về, cho rằng có chuyện nên mới hỏi sao người này lại hôn mê?

Đại đương gia nói, hôn một cái... thì ngất xỉu luôn.

Hắn nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, giật mình nói, chẳng lẽ ghê tởm đến ngất đi sao?

Người mới ghê tởm! Đại đương gia lập tức nổi trận lôi đình, đập hắn ra ao ngắm trăng chung với cá.

Vì thế nhị đương gia ngắm trăng một đêm, thấy người là muốn đắm một đắm.

“Nhị đương gia.” Tiểu nhị vội vàng chạy tới, “Có người muốn tìm đại đương gia đánh bạc.”

Ồ, Tôn Phóng nghĩ, tìm đại đương gia đánh bạc? Đây là tên ngu nào vậy?

Sau đó hắn đi qua nhìn, thấy Giang Thành Nhạc đang giữ một người trẻ tuổi.

Tôn Phóng: “...” Lão Giang, người lại đến đưa tiền à?

“Người chính là ông chủ sòng bạc này?” Giang Tự Hành nhìn Tôn

Phóng từ trên xuống dưới, “Có dám đánh cược một ván với ta không?”

“A Tụ, quay về!” Giang Thành Nhạc kéo Giang Tụ Hành, quay đầu nói với Tôn Phóng, “Khuyển tử không hiểu chuyện, thứ lỗi.”

Con trai người à? Về mặt Tôn Phóng mờ mịt, vậy các người... ầm ỹ cái gì?

Hắn suy nghĩ một lát, hỏi lại: “Đánh cược gì?”

Giang Tụ Hành chỉ chính mình, “Ta, cược tổ trạch Giang gia.”

Muốn chết à, Tôn Phóng giật mình, lão Giang cũng liều mạng ghê, mang cả tổ trạch đến đây á?! Nếu như để đại đương gia biết ta thu tổ trạch Giang gia còn không đá ta vào ao cá chắc?!

“Được, ta sẽ cược với người một ván.” Tôn Phóng tỏ vẻ trấn định, “Cược lớn bé thì sao?”

Giang Thành Nhạc: “Không thể...”

Tôn Phóng vội vàng khoát tay chặn ông ta, “Không sao.” Lão Giang à người thương ta đi, ta không muốn làm phiền cho cá ăn đâu!

Sau đó Trần trường sử, Trương thị lang và Giang Thành Nhạc đều thấy Giang Tụ Hành thắng được tổ trạch về.

“Cháu trai ngoan.” Trương thị lang một phen nắm tay Giang Tụ Hành nói, “Không bằng chơi tiếp mấy lần nữa, vừa này ta cũng...” Còn chưa nói xong thì Giang Thành Nhạc đã kéo Giang Tụ Hành đi, “Tiền đồ của người đâu? Đi về!”

Bọn họ ra tới cửa thì thấy Lâm Mặc vội vàng đánh xe ngựa trở lại, trông có vẻ vô cùng sốt ruột.

Xe ngựa dừng lại, Lâm Tử Nghiên vén rèm vội vã muốn bước

xuống, lại vấp một cái suýt thì ngã.

Lòng Giang Tụ Hành nhảy dựng, lại thấy bên cạnh xe có một nam tử nhảy ra, thoát cái đỡ lấy Lâm Tử Nghiên.

Đúng lúc này Tôn nhị đương gia trong sòng bạc bỗng nhiên vọt ra, hét to: “Cố hộ vệ, mau buông ra, để ta!” Bị đại đương gia thấy là không xong!

Giang Tụ Hành: “...”

-----oOo-----

Chương 29: Vừa ngốc vừa ngây ngô

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Giang Tự Hành thấy Tôn Phóng muốn chạy tới, cũng không rõ tại sao lòng lại nôn nóng, vội vã đưa tay kéo người lại, “Người muốn làm gì?”

“Ồi cha, người mau buông ra.” Tôn Phóng quát rống lên, “Ta đi đỡ người!”

Giang Tự Hành lại càng nóng nảy, “Không cần người đỡ!”

“Không được, ta...” Tôn Phóng vừa quay đầu đã thấy Cố Lang đã buông Lâm Tử Nghiên ra, đi về phía đầu hẻm, nhưng đến chỗ ngoặt lại bị ai đó lôi đi.

Cái vẻ sốt ruột kia, vừa nhìn đã biết chính là đại đương gia mặt dày hơn tường thành nhà bọn họ.

“Chậc chậc...” Tôn Phóng quơ tay, quay đầu nói với Giang Tự Hành đang giữ tay hắn, “Không đỡ nữa, người cũng đi rồi.”

Giang Tự Hành nhìn Lâm Tử Nghiên vội vàng xuống xe, “...” Đâu có đi đâu?

Tôn Phóng ngáp một cái, quay lại sòng bạc.

Lâm Tử Nghiên vô cùng lo lắng chạy tới, sắc mặt trắng bệch.

“Sao vậy?” Giang Tự Hành thấy tóc y hơi loạn, cánh tay bên hông hơi cử động, cuối cùng cũng không nâng lên.

“Ta...” Lâm Tử Nghiên môi răng run rẩy, hốc mắt đỏ lên, “Cha ta... trúng độc...”

Giang Thành Nhạc, Giang Tự Hành: “Cái gì?!”

Hôm nay khi Lâm Tử Nghiên trở về phủ thì thấy quản gia sắc mặt nôn nóng chạy đến, nói không biết tại sao mà lão gia đột nhiên ngất xỉu.

Đại phu cũng tới xem, nhưng khám cả nửa ngày cũng không ra được cái gì, chỉ nói giống bị trúng độc.

“Ta đã hỏi rồi.” Trong Lâm phủ, Lâm Tử Nghiên dẫn Giang Tự Hành đi tới phòng bếp, sốt ruột nói, “Thức ăn hôm nay cha ta ăn không có vấn đề gì hết, sao lại trúng độc chứ?”

Giang Tự Hành cũng cảm thấy kì quái. Vừa rồi hấn và cha đã tới nhìn Lâm Tu Viễn, chỉ thấy người nằm trên giường môi tím tái, hai mắt nhắm nghiền, quả thực là trúng độc.

Lúc này cha hấn đã đi mời ngự y trong cung, nhưng cũng không biết liệu ngự y có khám ra nguyên nhân hay không nữa.

“Trúng độc?” Giang Tự Hành trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên nhớ ra Triệu Phụng đã từng nói, Ninh Mạt giỏi dùng độc, hầu như mỗi lần thoát thân đều là vung độc ra.

“Ta đi hỏi họ Ninh kia thử xem.” Giang Tự Hành nói, “Có lẽ là y giở trò quỷ.”

“Ninh Mạt?” Lâm Tử Nghiên khó hiểu, “Không phải y bị nhốt ở Triệu phủ sao?”

Giang Tự Hành: “Không phải hôm trước y đã thừa dịp đêm tối lẻ vào phủ sao, nói không chừng là động tay động chân từ khi đó.”

Lâm Tử Nghiên vốn định đi cùng hắn nhưng lại không an tâm để Lâm Tu Viễn ở nhà, đành phải chờ trong phủ.

Y nhìn Giang Tự Hành ra khỏi cửa, đang định quay trở vào trông cha thì lại có hạ nhân tới báo, nói vừa nãy ngoài cửa có người đưa tới một phong thư.

Y mở ra thì thấy bên trên viết, nếu y muốn cứu cha thì một mình đi đến đình Tam Lý ở ngoài thành, không được nói cho người khác biết, nếu không sẽ không cứu được cha y.

Lâm Tử Nghiên hoảng hốt. Y muốn tìm Giang Tự Hành, lại sợ lời trong thư nói là thật, sợ cha y sẽ xảy ra chuyện.

Y trầm mặc hồi lâu, vẫn quyết định đi đến đình Tam Lý ở ngoài thành trước.

Khi Lâm Tử Nghiên đến nơi, từ xa đã trông thấy tên thầy bói y gặp ở Túy Tiên Lâu hôm nay đang ngồi bên trong, nhàn nhã uống trà.

Bên ngoài đình có một chiếc xe ngựa, người đánh xe đang ngồi đó.

“Tới rồi ư?” Kế Vô Chước ngậm trà, mí mắt cũng chưa nâng lên, “Người để ý tới Lâm Tu Viễn thật đấy.”

Lâm Tử Nghiên túm chặt ống tay áo, chất vấn, “Là người hại cha ta?!”

“Loảng xoảng” một tiếng, Kế Vô Chước đột nhiên đập chén trà trên bàn, lạnh giọng nói, “Hắn không phải cha ngươi!” Ngươi là người Kế gia ta!

Ông ta đứng lên nhìn chằm chằm Lâm Tử Nghiên, nói: “Cùng ta về Bắc Kỳ, ta bảo đảm Lâm Tu Viễn không chết.”

Lòng bàn tay Lâm Tử Nghiên đỏ mồ hôi, “Sao ta phải tin người?”

“Người có thể không tin.” Kế Vô Chúc hừ lạnh, “Xem Lâm Tu Viễn có thể sống đến ngày mai hay không.”

Lâm Tử Nghiên cả kinh, “Người nói gì?”

“Ta nói...” Kế Vô Chúc gần từng chữ một, “Nếu không có thuốc giải, đêm nay Lâm Tu Viễn chắc chắn sẽ chết.”

Mặt mũi Lâm Tử Nghiên trắng bệnh, lấm bầm, “Không...”

“Không tin thì chúng ta đánh cược đi.” Kế Vô Chúc tiếp tục nói, “Người có thể đi báo quan, tìm người tới bắt ta, xem ta không chịu nổi trước, hay là Lâm Tu Viễn chết trước.”

Lâm Tử Nghiên suýt nữa không đứng vững. Sao y có thể dùng mạng cha mình để đánh cược, nếu cha y có mệnh hệ gì, cả đời này y cũng không thể tha thứ cho bản thân.

“Ta...” Lâm Tử Nghiên nắm chặt tay đến mức các khớp ngón tay trắng bệch, “Chỉ cần cha ta không sao, ta... ta có thể đến Bắc Kỳ.”

Kế Vô Chúc hài lòng gật đầu, chỉ về phía xe ngựa dừng bên ngoài đình, “Vậy đi thôi.”

“Ừừừ.” Lâm Tử Nghiên nói, “Cứu cha ta trước đã.”

Kế Vô Chúc: “Sẽ có người đi cứu ông ta.”

Lâm Tử Nghiên đứng im không nhúc nhích, “Cha ta chưa tỉnh, ta không thể đi.”

Kế Vô Chúc nhẹ giọng cười, “Người cho rằng người có quyền lựa chọn à? Người chậm trễ một phút thì độc của hân cũng nặng thêm một phần, ta thì chờ được nhưng sơ là lão già kia không chờ được

đâu.”

Lâm Tử Nghiên: “Người...”

“Yên tâm đi.” Kế Vô Chước nói, “Ta không thèm lừa người, lại nói, ta còn muốn giữ mạng của lão già kia để uy hiếp người, không để hấn chết dễ dàng như vậy được.”

Lâm Tử Nghiên cắn chặt môi, cắn đến mức sắp chảy máu.

Thật lâu sau y nhấc chân đi về phía xe ngựa.

Trong phòng chứa củi của Triệu phủ, Giang Tự Hành ngồi xổm trước mặt Ninh Mạt, sầm mặt hỏi, “Có phải người hạ độc không?”

Ninh Mạt chớp chớp mắt, “Độc gì?”

“Người đừng giả bộ.” Triệu Phụng đứng một bên nói, “Hôm đó người lén lén vào Lâm phủ, không phải người chẳng lẽ là ta sao?”

Ồ, Ninh Mạt nghĩ, xem ra độc của lão già Lâm Tu Viễn kia phát tán rồi.

Y chớp mắt, “Ta đói, muốn ăn đùi gà.”

“Gà cái đầu người!” Triệu Phụng hùng hùng hổ hổ nói, “Người không giao thuốc giải ra đây, ta...”

“Cho y ăn.” Giang Tự Hành mở miệng nói, ngữ khí lại rất dọa người, “Ăn no vào, ăn xong lên đường.”

Mí mắt Ninh Mạt giật giật, “Người suy nghĩ cho kỹ, nếu ta thắng thiên rồi thì còn ai có thể cứu Lâm Tu Viễn đây.”

Giang Tự Hành không hề bị dao động, “Lát nữa ngựa y trong cung tới sẽ tự nghiên cứu ra thuốc giải.”

Ninh Mạt quay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nói: “Người có chắc bọn họ sẽ chế ra thuốc giải trước khi trời tối không?”

Giang Tự Hành nhíu mày, “Có ý gì?”

“Chính là...” Ninh Mạt từ từ nói, “Nếu Lâm Tu Viễn không được uống thuốc giải trước khi trời tối, nhất định ông ta sẽ chết.”

Đêm đó khi lên vào Lâm phủ, y rải thuốc độc vào đèn dầu trong thư phòng của Lâm Tu Viễn. Thuốc này không màu không vị, lại bị đèn dầu đốt nên sẽ ngấm vào phổi. Chút ít thì không sao, nhưng một khi hít vào quá nhiều, độc phát thì không chịu nổi quá một ngày.

Mà Lâm Tu Viễn thường xuyên đốt đèn đọc sách cả đêm, mới có vài ngày đã phát độc rồi.

“Hôm nay trời nhanh tối.” Ninh Mạt vẽ mặt vô tội, “Đùi gà của ta đâu?”

Triệu Phụng tức giận không thôi, “Ăn đùi gà xong thì người sẽ đi cứu người hả?!”

Ninh Mạt: “Ta còn phải suy nghĩ một chút.”

“Người...” Triệu Phụng không nhịn được nữa, vén tay áo lên muốn đánh người, lại thấy Giang Tự Hành cất bước chạy ra ngoài, thậm chí vì dùng sức quá mà suýt nữa lại có thêm vết thương, đau đến hít một hơi.

“A Tự!” Triệu Phụng hô lên, “Người chạy đi đâu thế?”

Giang Tự Hành không rảnh để chuyện gì nữa, trong lòng hoảng loạn.

Hắn vậy mà quên mất, từ trước đến nay, người mà những kẻ Bắc Kỳ này theo dõi không phải Lâm Tu Viễn.

Mà là cái tên Lâm Tử Nghiên vừa ngốc vừa ngây ngô kia!

-----oOo-----

Chương 30: Mất mấy trăm con heo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Khi Giang Tự Hành vội vã chạy tới Lâm phủ, Lâm Tử Nghiên đã không còn ở đó nữa.

Gã sai vật nói công tử nhà hấn đã ra ngoài nhưng cũng không nói là đi đâu.

Giang Tự Hành càng thêm lo lắng, “Y đi ra ngoài một mình?!”

Gã sai vật gật đầu.

Giang Tự Hành: “Đi hướng nào?!”

Gã sai vật chỉ đầu đường bên phải.

Nhưng dọc theo con đường không xa có một cái ngã ba. Giang Tự Hành đứng giữa ngã ba, lòng nóng như lửa đốt, bỗng nhiên nhớ lại chuyện hôm nay gặp được một thầy bói kỳ quái ở Túy Tiên Lâu.

Chẳng lẽ...

Giang Tự Hành cất bước đi tới Túy Tiên Lâu. Trên đường rộn ràng nhộn nhịp, hấn chạy quá nhanh nên bất chợt dừng phải một tráng hán đi tới.

“Ai da, không có mất à?” Tráng hán bị đụng đến lão đảo, đang muốn

chửi người nhưng khi vừa nhìn thì giật mình nói, “Giang công tử?”

Giang Tự Hành giương mắt, trông thấy Vương Phú Quý bán thịt heo ở thành Đông đang cõng một sọt thịt trên lưng, chắc là phải đến mấy chục cân.

“Giang công tử.” Đã nhiều ngày việc buôn bán trong nhà không tốt lắm, Vương Phú Quý thấy ai cũng muốn bán thịt heo, vô cùng thân thiện nói, “Trong phủ cần thịt không? Hôm nay...”

Giang Tự Hành không rảnh quan tâm gã, nhắc chân muốn đi, Vương Phú Quý vẫn không sờn lòng, nói: “Giang công tử, thịt nhà ta ngon lắm, nếu không tin người cứ hỏi Lâm công tử mà xem, vừa nãy y còn bảo ta đưa sọt thịt này đến Lâm phủ...”

“Người nói sao?!” Giang Tự Hành một phát kéo lấy cổ áo Vương Phú Quý, “Người thấy Lâm Tử Nghiên?!”

Vương Phú Quý bị Giang Tự Hành làm hoảng sợ, “Vâng... Đúng vậy.”

Giang Tự Hành vội la lên: “Ở đâu?!”

Vương Phú Quý ngơ ngác nói, “Ở cổng thành đó...”

Vừa nãy gã cõng sọt thịt không bán được này lượn lờ trên phố, đang đi thì thấy Lâm Tử Nghiên vội vã đi về phía cổng thành. Gã nhanh chóng đuổi theo, thao thao bất tuyệt khen thịt heo nhà mình với Lâm Tử Nghiên, rệt một vẻ bán không được thì không bỏ qua.

Lâm Tử Nghiên vội vàng muốn tới đình Tam Lý nên thuận miệng đồng ý, bảo gã đưa thịt tới Lâm phủ.

Vì thế gã đang vui tươi hơn hờ cõng thịt đến Lâm phủ. Đang đi lại đói bụng nên hẳn dừng ở ven đường ăn bát mì.

Sau đó ăn uống no đủ rồi, chưa đi được vài bước thì đụng phải

Giang Tự Hành.

Giang Tự Hành lúc này, nếu như dùng lời của Vương Phú Quý nói thì là gấp như thể bị mất mấy trăm con heo.

“Y ra khỏi thành?!”

Vương Phú Quý gật đầu nói: “Đúng vậy...” Lời còn chưa dứt đã thấy Giang Tự Hành hai ba bước chạy đến trước cửa khách điểm lấy một con ngựa, vung dây cương lên thúc ngựa chạy đi.

Tiểu nhị khách điểm đuổi theo hét lên: “Người đâu mau tới đây! Trộm ngựa!”

Vương Phú Quý: “...”

Giang Tự Hành chạy như điên ra khỏi cổng thành. nhắm thẳng phía Bắc mà đi.

Hoàng hôn dần tắt, trên đường cũng không còn mấy ai.

Giang Tự Hành đuổi tới đình Tam Lý, thấy bên trong đình có lò lửa pha trà đang ùng ục tỏa nhiệt.

Vừa rồi ở đây có người?

Trong lòng hắn còn đang nghi ngờ, quay người xuống ngựa đi vào bên trong đình, đột nhiên nghe tiếng gió thổi vút đến.

Giang Tự Hành quay người muốn tránh lại nghe một tiếng vang giòn giã, hòn đá vụn đập trúng ấm trà, nước trà đổ đầy đất.

Sau đó hình như có ám khí trực tiếp đánh thẳng tới.

Giang Tự Hành nhận ra có điều không đúng, vội vàng giơ tay che kín mũi miệng, thế nhưng đã muộn rồi.

Đầu óc bỗng nhiên choáng váng, tay chân bủn rủn vô lực, hấn chống tay xuống bàn đá bên cạnh, suýt nữa thì không đứng vững được.

“Thì ra là người.” Trong rừng trúc sau đình, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi ra, Kế Vô Chước vén màn xe liếc nhìn Giang Tự Hành, “Ta còn tưởng là người của Lâm phủ.”

“Giang Tự Hành!” Lâm Tử Nghiên vội đến mức lập tức nhảy xuống xe ngựa, chạy qua đó.

Kế Vô Chước không ngăn cản y, nhìn theo y xuống xe.

“Giang Tự Hành.” Lâm Tử Nghiên đỡ hấn, lo lắng nói, “Người không sao chứ?”

Giang Tự Hành nặng nề lắc đầu, túm lấy tay Lâm Tử Nghiên, lẩm bẩm: “Đi mau...”

“Đúng là nên đi.” Kế Vô Chước cũng bước tới, nhìn Giang Tự Hành, thông thả nói, “Nhưng hình như lão phu còn nợ người một quẻ...”

Ông ta đột nhiên đạp chân lên chỗ bị thương của Giang Tự Hành.

“Ừm...” Giang Tự Hành rên lên một tiếng, trên trán túa ra mồ hôi lạnh.

“Người làm gì vậy?!” Lâm Tử Nghiên vội vàng đẩy Kế Vô Chước ra, đứng chắn trước mặt Giang Tự Hành: “Không được làm hấn bị thương!”

Ánh mắt Kế Vô Chước hơi lạnh, “Lão phu không tính được con heo kia chết khi nào, nhưng người, sợ là không sống qua nổi hôm nay.”

“Vậy sao?” Giang Tự Hành dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay, giữ lại một chút tỉnh táo, khinh thường nói, “Chỉ bằng người mà cũng xứng tính mệnh cho bản công tử sao?”

Kế Vô Chước cười lạnh một tiếng, nâng tay phải lên, “Vậy thử một lần đi?”

Tay ông ta vừa cử động đã thấy Lâm Tử Nghiên chọt rút một con dao găm từ bên hông ra đặt lên cổ.

“Ta nợ hần một mạng.” Mũi dao lạnh lẽo dán vào da thịt, Lâm Tử Nghiên nhìn thẳng về phía Kế Vô Chước, giọng nói có phần run rẩy nhưng ánh mắt lại không hề nhút nhát, “Nếu người không muốn ta chết thì đừng làm hần bị thương.”

“Lâm Tử Nghiên, người làm gì vậy?!” Giang Tự Hành giơ tay muốn đoạt dao lại, thế nhưng toàn thân hần không hề có chút sức lực nào, trời đất quay cuồng ngã nhào xuống đất, chỉ túm được vạt áo Lâm Tử Nghiên, “Buông...”

Kế Vô Chước không nói gì, chỉ nhìn Lâm Tử Nghiên, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo, như thể xuyên thấu qua Lâm Tử Nghiên nhìn thấy một kẻ khác làm ông ta vô cùng tức giận.

Một lúc lâu sau ông ta phát tay áo, tức giận quay người, “Lên xe!”

Tiếng vó ngựa vang lên, cách đó không xa, người đánh xe vén màn che cho Kế Vô Chước rồi trầm mặc nhìn Lâm Tử Nghiên.

Sắc trời càng muộn, gió Bắc mang theo khí lạnh bao trùm khuôn mặt Lâm Tử Nghiên. Y chậm rãi buông dao găm xuống, lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi từ lúc nào không hay.

“Giang huynh.” Y nhắm mắt, nhẹ giọng nói, “Làm phiền người nói với cha ta một tiếng, nói... Ta ra ngoài đi học, để người không phải lo lắng.”

Phía sau, Giang Tự Hành không động đậy.

Lâm Tử Nghiên cho rằng hần ngất xỉu, quay đầu nhìn lại thấy Giang

Tự Hành túm chặt vạt áo y, giữa hàm răng cắn chặt tràn đầy máu tươi.

“Giang Tự Hành!”

“Không được đi...” Đầu Giang Tự Hành đau nhức vô cùng, vạt áo trước mắt dần dần mờ hồ, hắn chỉ có thể cắn rách môi, làm đau bản thân để giữ lấy tỉnh táo, “Lâm Tử Nghiên...”

Ngực Lâm Tử Nghiên như thắt lại, hốc mắt không ngừng đau nhức, “Ta...”

Xe ngựa bên ngoài đình hí vang, vừa vội vàng vừa nóng nảy. Lâm Tử Nghiên quay người, thấy Kế Vô Chước đang ngồi trong xe, nửa khuôn mặt ẩn phía sau tấm rèm, im lặng không nói nhưng lại vô cớ làm y sợ hãi.

“Giang huynh.” Lâm Tử Nghiên nắm chặt dao găm trong tay, gần như nói không thành lời, “Cáo từ...”

Y vừa nhấc chân lên lại bất động, vạt áo trắng như tuyết bị Giang Tự Hành túm chặt trong tay.

“Đừng đi...”

Không biết vì sao, hốc mắt Lâm Tử Nghiên ửng đỏ.

Y cười cười, nước mắt ấm áp lướt qua trên má, rơi xuống mu bàn tay Giang Tự Hành.

Y nói, người đừng kéo quần áo ta nữa.

“Xoẹt” một tiếng, lưỡi dao cắt rách vạt áo, Giang Tự Hành nắm lấy nửa mảnh vải vụn, trong lòng đột nhiên trống rỗng.

Lâm Tử Nghiên chậm rãi đi về phía xe ngựa, nhớ lại lần đầu tiên gặp được Giang Tự Hành, khắp núi phủ đầy tuyết, lạnh buốt đến tận

xương, người nọ dẫm lên tuyết đọng, cởi áo khoác xuống rồi khoác trên người y...

“Lâm Tử Nghiên, người đứng lại!”

Y bỗng nhiên nghe thấy Giang Tự Hành kêu lên, giọng nói khàn đặc tựa như mang theo máu.

“Người dám đi thêm một bước nữa, ta sẽ đánh gãy chân người!”

-----oOo-----

Chương 31: Trong thoai bản đều viết thế đây

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Ngoài đình, ánh chiều tà le lói, gió thổi hiu hiu lạnh.

Lâm Tử Nghiên ướt mắt quay đầu lại, thấy lòng bàn tay Giang Tự Hành nắm chặt mảnh sứ vỡ, không biết cắt bao sâu mà máu đỏ tươi men theo kẽ tay nhỏ xuống đất không ngừng.

"Giang Tự Hành!"

Giang Tự Hành chống bàn chậm rãi đứng lên, gân xanh trên trán nổi đầy, trong mắt toàn là tơ máu.

Hắn sống hơn hai mươi năm, chưa bao giờ hận mình vô dụng như bây giờ.

Trước mắt bóng người trùng điệp, trong đầu hỗn độn, dường như nửa mảnh vải cũng không bắt được vào tay.

Không được đi...

Hắn cắn môi, giữa lúc mê man cũng chỉ có một ý niệm này trong đầu.

Toàn bộ đau đớn trong lòng bàn tay chính là thứ duy nhất giúp hắn thanh tỉnh.

"Lâm Tử Nghiên..." Hấn nhìn người mặc áo bào trắng cách không xa kia, khàn khàn nói: "Tới đây..."

Máu tươi đỏ thẫm nhỏ từng giọt xuống đất, đâm vào ngực Lâm Tử Nghiên đến hốt hoảng, y không ngăn được nước mắt chảy dài: "Giang Tự Hành, người đừng như vậy..."

"Hừ, muốn chết!" Kế Vô Chúc sau lưng dường như đã mất hết kiên nhẫn, đánh ra một chưởng, rèm cửa bay lên, người ngồi ngay ngắn trong xe lúc này quanh thân nổi lên sát ý như là một khắc sau sẽ đẩy Giang Tự Hành vào chỗ chết.

"Không được..." Lâm Tử Nghiên cả kinh, hoảng quá nên đành cắn răng nhặt một cành cây khô lên chạy tới đánh Giang Tự Hành ngất xỉu.

Kế Vô Chúc: "..."

Trước khi ngất đi, Giang Tự Hành tròn tròn mắt, một vẻ không thể tin được.

Đồ ngốc, hấn nghĩ, Lâm Tử Nghiên người là kẻ ngu ngốc nhất...

Lúc Giang Tự Hành tỉnh lại thì đã là chuyện của hai ngày sau.

Đập vào mắt là màn lụa trắng tinh như mọi khi. Hấn đã trở về Giang gia, trong phòng nắng sớm trải đất, Triệu Phụng đang ghé vào cạnh bàn chợp mắt.

Giang Tự Hành giật giật tay trái, lòng bàn tay truyền đến một cơn đau đớn.

Hấn chợt tỉnh táo lại, vén chăn lên ngồi dậy: "Lâm Tử Nghiên!"

Triệu Phụng bị tiếng kêu của hấn làm cho tỉnh giấc, xoa mắt nói: "A Tự, người tỉnh rồi à?"

"Lâm Tử Nghiên đâu?" Giang Tự Hành vội la lên, "Y đâu rồi?"

Triệu Phụng gãi gãi cằm, "Lâm công tử... Không tìm thấy."

Giang Tự Hành: "Cái gì?!"

"Chúng ta thấy người ở cổng thành." Triệu Phụng nói: "Nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy Lâm công tử đâu. Có người đưa thư đến Lâm phủ, bên trong là nét chữ của Lâm công tử, trong thư viết rằng y ra ngoài học, dặn cha y không cần lo lắng."

Giang Tự Hành kéo cơ thể đang bị thương muốn xuống giường, lại bị Triệu Phụng ấn trở về, "A Tự, thực sự không tìm được, nội thành ngoại thành đã tìm hết rồi..."

"Bọn họ đi Bắc Kỳ." Giang Tự Hành chắc chắn nói: "Đi về phía Bắc tìm."

"Bắc Kỳ?" Triệu Phụng nói: "Nhưng đường về phía Bắc nhiều như vậy, cũng không biết bọn họ đi đường nào. Huống hồ người hôn mê hai ngày rồi, bây giờ đi chưa chắc đã đuổi kịp."

Giang Tự Hành nhíu chặt mày, im lặng hồi lâu rồi ngẩng đầu hỏi: "Người họ Ninh gì kia đâu?"

"Ninh Mạt?" Triệu Phụng có chút ử rữ nói: "Y lấy việc cứu Lâm thượng thư làm điều kiện, muốn ta thả y ra. Ta thấy sắc mặt Lâm thượng thư càng lúc càng xấu nên đành phải..."

Tên tiểu nhân âm hiểm kia còn nhất định phải ăn một chậu chân gà lớn trước mặt hắn rồi mới chịu đi cứu Lâm Tu Viễn.

Giang Tự Hành: "Cha Lâm Tử Nghiên thế nào?"

Nếu lão biết con trai mất tích sợ là sẽ tìm đám người Bắc Kỳ kia liều mạng mất.

"Lâm Thượng thư vừa tỉnh hôm qua." Triệu Phụng nói: "Mấy việc kia ta không dám nói với ông ấy, ông ấy đọc được thư của Lâm công tử xong thì cho rằng y lại tìm được danh gia đại nho nào đó rồi chạy theo người ta thật nên chỉ vỗ bàn mắng vài câu, nói y không biết đường mang thư đồng Lâm Mặc theo, cũng không có người chăm sóc, sợ là đến dọn giường trải chiếu cũng không biết làm..."

Triệu Phụng nói xong, thấy Giang Tự Hành không nói một lời nhìn chăm chăm lòng bàn tay bị quần đầy băng gạc kia, nom như không có biểu cảm gì nhưng lại thoáng chút cô đơn.

"Người cũng đừng lo lắng quá." Triệu Phụng cũng không biết nên nói gì, đành phải an ủi: "Nếu người Bắc Kỳ muốn đem Lâm công tử về thì chắc sẽ không tổn thương y. Hơn nữa Lâm công tử ở hiền ắt sẽ gặp lành, không sao đâu..."

"Phương Bắc rất lạnh." Giang Tự Hành bỗng nhiên nói, thanh âm có chút nhẹ: "Y sợ lạnh."

Triệu Phụng gãi đầu, cũng rầu theo. Lần đầu thấy vợ huynh đệ bị bắt đi mất, hắn cũng chẳng có biện pháp gì. Chợt nhớ ra Giang Tự Hành hôn mê hai ngày chưa ăn gì nên nói: "A Tự, người đói không? Ta kêu người làm vài món cho người nhá?"

Giang Tự Hành tựa như không nghe thấy, hồi lâu cũng không nói chuyện.

Triệu Phụng thở dài, cho rằng hắn sẽ không nói gì, định đi xuống phòng bếp kêu người nấu bát cháo thì nghe Giang Tự Hành khẽ nói: "Chân giò."

"Cái gì? Người muốn ăn giò à?" Triệu Phụng lắc đầu nói: "Không được, người vừa mới tỉnh, không ăn được đồ dầu mỡ thế đâu."

Giang Tự Hành không phản ứng gì, lại nói: "Chân giò."

"Được được được, muốn chân giò có chân giò." Triệu Phụng không

còn cách nào khác đành phải đi gọi phòng bếp hầm một cái chân giò to.

Vì vậy lúc Giang Thành Nhạc đến thăm con trai, đi đến cửa thì thấy con hấn đâm chọc chân giò hung hăng nói: "Nói đi là đi, xem ta trừng trị người như nào!"

Giang Thành Nhạc: "..."

Giang Tự Hành thấy cha mình đến thì không chọc nữa mà bưng lên cắn một miếng.

"Sao lại không ăn thanh đạm một chút?" Giang Thành Nhạc cau mày nói: "Hôm nay đỡ hơn chưa?"

Giang Tự Hành ăn chân giò nói: "Không sao."

Giang Thành Nhạc im lặng một chút, giống như muốn nói lại thôi, "Lần này Lâm Tu Viễn trúng độc... Có phải liên quan đến Bắc Kỳ không?"

Giang Tự Hành nhẹ gật đầu.

Giang Thành Nhạc: "Đứa bé nhà họ Lâm kia..."

Giang Tự Hành không thèm ăn chân giò nữa, bàn tay lại bắt đầu đau.

"Mấy năm qua..." Giang Thành Nhạc bỗng nhiên nói: "Ta có sắp xếp một số người ở phương Bắc."

Giang Tự Hành giương mắt nhìn cha hấn.

Giang Thành Nhạc hơi bất đắc dĩ nói: "Để tìm huynh trưởng người."

Giang Tự Hành giật mình. Ba năm nay, bởi vì cha không cho phép hấn truy tìm tung tích huynh trưởng mà hấn đã làm âm ỉ với Giang

Thành Nhạc, thậm chí còn tức giận nói trong lòng cha hắn chỉ có triều đình, chưa từng quan tâm đại ca sống chết thế nào.

Nhưng hắn không biết cha hắn cũng vẫn luôn đi tìm đại ca hắn, thậm chí phái người đi Bắc Kỳ truy tìm.

"Chỉ là tin tức rải rác không được bao nhiêu." Giang Thành Nhạc thở dài: "Biển người mệnh mông, tìm một người chẳng phải dễ dàng gì."

Giang Tự Hành có chút áy náy: "Cha..."

"Đừng sợ." Giang Thành Nhạc cũng không biết nói cho Giang Tự Hành nghe hay cho chính bản thân mình nữa, "Chắc chắn sẽ có tin tức."

Ông vỗ vỗ bả vai Giang Tự Hành, nói: "Cha sẽ cho người bên kia chú ý tung tích của Lâm gia công tử, có tin tức sẽ báo lại."

Giang Tự Hành nhìn chăm chăm miếng chân giò, không nói chuyện.

Hắn nhớ tới nước mắt Lâm Tử Nghiên rơi trên ray hắn trước khi đi, nóng bỏng như đang thiêu đốt lồng ngực hắn...

Qua hôm sau, Giang Tự Hành từ chức thủ vệ gác cổng thành, để thư cho cha nói mình đi bắc cảnh tòng quân rồi cưỡi ngựa chạy đi.

Hắn giục ngựa đến ngoài thành thì thấy Triệu Phụng đang dắt ngựa chờ ở ven đường.

"Sao ngươi lại ở đây?" Giang Tự Hành thấy hắn còn đem tay nải theo, khó hiểu nói: "Ngươi định đi đâu vậy?"

Triệu Phụng trở mình lên ngựa nói: "Ta biết ngay ngươi muốn đi tìm người, không phải là sợ ngươi đi một mình cô đơn hay sao, nửa đường bị sói gặm đi mất thì chết. Ta xin nghỉ mấy hôm, đi cùng người vài chặng."

Hắn nói xong lại lấy đồng chai chai lọ lọ trong tay nài ra nhét vào trong ngực Giang Tự Hành, nháy mắt ra hiệu nói: "Đây là ta cố ý đến Bằng Lan Các mua cho ngươi đây, giữ cẩn thận."

"Trong thoại bản đều nói, vợ chạy mất thì lúc bắt về tất nhiên phải ừ lẩn lộn một phen." Triệu Phụng ra vẻ ông đây biết tất, "Lâm công tử thân thể yếu đuối, ngươi nhớ kiểm chế chút."

Giang Tự Hành: "... " Ngươi bị điên à?

-----oOo-----

Chương 32: Hấn muốn cưới đồ TA

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

"Nói bậy bạ gì đó." Giang Tự Hành không biết sao, hai tai hơi nóng lên, "Vợ con cái gì?"

Triệu Phụng chỉ cho rằng hấn đang ngại, chế nhạo: "Sao nào? Không phải vợ chẳng lẽ là chồng hả?"

"Ngứa da hả?" Giang Tự Hành càng nghe càng thấy không đúng, "Nói loạn cái gì?"

"Là rất loạn." Triệu Phụng khoác vai hấn, nhỏ giọng nói: "Là y loạn người, hay là người loạn y thế?"

Giang Tự Hành sửng sò, bỗng dưng nhớ đến cái lần rơi hố kia, sau khi lên khỏi hố thì vì Liễu Sâm chết sống muốn dìu hấn nên lôi lôi kéo kéo hồi làm té ngã xuống đất, Lâm Tử Nghiên bỗng chạm môi trên mặt hấn...

"A Tự!" Triệu Phụng đưa tay quơ quơ trước mặt hấn, cười nói: "Người nóng lắm à? Sao mặt lại đỏ thế này? Ha ha ha..."

Giang Tự Hành vô thức sờ mặt rồi nhanh chóng thả tay xuống, thúc ngựa đi tiếp, giọng không mấy hăng hái: "Nói hươu nói vượn."

"Ôi chào!" Triệu Phụng vội đuổi theo sau: "Người xấu hổ gì chứ? Lúc trước cưới đồ người ta đâu thấy người xấu hổ, giờ lại ngại ngùng à?"

Giang Tự Hành nhắc chân đạp hấn, "Cút sang một bên, trong đầu toàn thứ quỷ gì thế? Ta cời đồ y là để nhìn hình xăm bên hông y."

"Hình xăm?" Triệu Phụng khó hiểu nói: "Hình xăm gì?"

Giang Tự Hành: "Túc Bắc lang."

"Cái gì?" Triệu Phụng kinh ngạc. "Bên eo y cũng có Túc Bắc lang? Vậy y..."

"Chỉ có nửa hình." Giang Tự Hành nhìn sắc trời mênh mông nói: "Y nói từ lúc nhớ chuyện là đã thấy nó rồi."

Triệu Phụng sờ cằm: "Lâm công tử sao lại có liên quan tới Bắc Kỳ nhỉ? Huống chi đã qua nhiều năm vậy rồi, sao giờ dám người Bắc Kỳ kia lại tìm đến tận cửa ta?"

"Có lẽ cũng bởi bên hông y có hình xăm." Giang Tự Hành trầm ngâm nói: "Chỉ là, sao bọn họ lại phát hiện ra nó?"

Triệu Phụng suy nghĩ, chợt giật mình: "Không phải là nhìn lên Lâm công tử tắm rửa đấy chứ?"

Giang Tự Hành: "..."

Triệu Phụng càng nghĩ càng thấy đúng, nghiến răng mắng: "Ninh Mạt này đúng là không biết xấu hổ, chẳng lẽ đã từng nhìn rồi? A Tự..."

Hấn vừa quay đầu thì thấy mặt Giang Tự Hành đỏ bừng.

Triệu Phụng: "... Người cũng... Nhìn lên Lâm công tử tắm rửa à?"

Giang Tự Hành mất tự nhiên nói: "Không có..." Không phải nhìn lên.

Triệu Phụng không tin, "Nhìn người trong lòng thì có gì đâu? Ta

cũng không chê cười người mà."

Giang Tự Hành suýt nữa bị hấn nói cho tức chết: "Mất người mù hử? Ta không có người trong lòng!"

Triệu Phụng làm bộ sợ hãi các thứ: "Chẳng lẽ Lâm công tử không phải người?"

"Người mới không phải người!" Giang Tự Hành nhắc chân đạp ngựa hấn chạy.

"Chắc chắc..." Triệu Phụng kéo dây cương, dắt ngựa lắc đầu, tự nhủ: "Không có người trong lòng? Vết thương ở chân còn chưa đỡ đã cuống cuống chạy đi tìm người ta. Vội vã mời người ta ăn cơm hay gì? Nói một đằng làm một nẻo..."

Giang Tự Hành lười để ý đến hấn, vung dây cương, cưỡi ngựa chạy lên phía trước.

Chân trời từng tầng mây dày đặc, giống như gió tuyết nổi lên.

Kinh đô Bắc Kỳ.

Lâm Tử Nghiên ngồi trong xe ngựa nhìn người qua kẻ lại bên ngoài, bỗng thấy hoảng hốt.

Ba tháng rồi, y nghĩ, không biết cha y thế nào...

Còn cả Giang Tự Hành...

Kế Vô Chước đề phòng có người đuổi theo nên trên đường đi thay đổi rất nhiều tuyến đường, vòng qua vòng lại mãi ba tháng sau mới đến kinh đô Bắc Kỳ.

"Lão gia, đã đến." Xe ngựa chậm rãi dừng lại, xa phu vén rèm lên cung kính nói với Kế vô Chước.

Lâm tử Nghiên lúc này mới sực tỉnh, thấy xe ngựa dừng trước cửa một toà phủ đệ, trên biển đề hai chữ "Kế phủ".

"Về sau người sẽ ở lại đây." Kế Vô Chước xuống xe, quay đầu nói với y: "Bất kể trước đây người họ gì thì sau này không cần nhắc lại nữa, chỉ cần nhớ rõ người họ Kế."

Lâm Tử Nghiên nhanh chóng giấu dao găm trong tay áo, nói khẽ: "Ta họ Lâm."

"Hừ! Không biết tốt xấu." Kế Vô Chước hất tay áo lên, nói với phu xe: "Dẫn y vào đi."

"Vâng."

Từ ngày đó, Lâm Tử Nghiên sống ở một viện nhỏ yên tĩnh trong Kế phủ.

Trong viện ngoại trừ người hầu mỗi ngày quét dọn sạch sẽ rồi đưa cơm ra thì rất ít người tới. Nhưng chỉ cần Lâm Tử Nghiên bước chân ra cửa thì sẽ có người không biết từ nơi nào nhảy ra ngăn y lại, mời y quay về viện.

Cũng là từ ngày này, cách mỗi hai ngày Kế Vô Chước sẽ mang đến một bát thuốc, nhìn Lâm Tử Nghiên uống hết.

Thuốc kia đắng cực kì, so với những chén thuốc Lâm Tử Nghiên đã từng uống thì đắng hơn rất nhiều.

Y không muốn uống. Mặc dù Kế Vô Chước nói đó chỉ là thuốc bổ thôi nhưng y vẫn nghi ngờ. Thuốc bổ y từng uống không ít nhưng chưa thấy loại nào đắng như vậy.

Thế nhưng mỗi lần đến, Kế Vô Chước đều nhìn y chăm chăm, chờ y uống hết mới rời đi.

Dần dần, Lâm Tử Nghiên nhận ra kí ức càng lúc càng mơ hồ.

Y chậm rãi quên đi dáng vẻ cha dạy y viết chữ khi còn bé, quên ao rửa bút ở hậu viện Lâm phủ, quên cha y thích ăn bánh nướng nhất, quên Lâm Mặc sốt ruột muốn khóc, quên Lâm Đại Ngưu sợ vợ, quên ngày ấy tuyết rơi nhiều vô kể, y nửa tỉnh nửa mê níu lấy quần áo Giang Tự Hành.

Là do chén thuốc kia! Y nghĩ, đang êm đẹp sao tự dừng lại không có kỷ ức? Tất nhiên là do chén thuốc cổ quái kia.

Y không thể quên, sao y có thể quên được.

Y là Lâm Tử Nghiên, là con trai của Thượng thư Đại Diên Lâm Tu Viễn.

Nhà của y ở Lâm phủ Đại Diên.

Chuyện y nhớ rõ càng ngày càng ít, người y nhớ rõ cũng từ từ mờ hồ, dường như cuộc sống hơn hai mươi năm qua đã bị chôn sâu xuống mồ, không dậy nổi gợn sóng.

Lâm Tử Nghiên sợ hãi.

Y không sợ đi xa tha hương, cũng không sợ đi một mình, y chỉ sợ không nhớ nổi mình là ai.

Phải viết ra, y nghĩ, có lẽ có thể viết một số việc mà y còn nhớ ra, ít nhất y còn nhớ rõ cha y, nhớ rõ Giang Tự hành...

"Người đang viết cái gì đây?" Lâm Tử Nghiên chợt khôi phục tinh thần, thấy Kế Vô chước lại mang chén thuốc kia đến.

Y vội vàng giấu tờ giấy mới viết xong ra sau lưng.

Kế Vô Chước dường như không để ý, lấy thuốc từ trong hộp cơm ra, "Uống."

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, lui về sau mấy bước, "Ta không uống, đây rốt cuộc là thuốc gì?"

"Người không cần biết." Kế Vô Chước bưng thuốc đi tới, "Người đã rời Đại Diên, không cần nhớ mấy việc vớ vẩn kia."

"Không." Lâm Tử Nghiên lùi từng bước về sau, "Cha ta..."

"Hắn không phải cha ngươi!" Kế Vô Chước nắm cầm y, đổ thuốc vào miệng y.

"Khụ khụ..." Lâm tử Nghiên bị sặc, muốn nhổ thuốc ra thì đầu lại choáng váng từng cơn.

Đã hai ngày rồi không ngủ. Từ lúc y bắt đầu uống thuốc này, dường như mỗi lần tỉnh giấc sẽ quên đi một vài việc, ngủ càng lâu quên càng nhiều.

Y chỉ sợ một ngày nào đó tỉnh dậy không còn nhớ gì nữa.

Mí mắt ngày càng nặng, Kế Vô Chước nhặt đồng giấy tán loạn dưới đất lên ném vào trong chậu than.

Hôm sau Kế Vô Chước đứng ở trước cửa sổ, thất thần nhìn lá khô rơi xuống.

Sau lưng truyền đến tiếng động, ông ta thấy Lâm tử Nghiên vén chăn lên, mờ mịt nhìn quanh phòng.

"Tỉnh rồi?" Kế Vô Chước đi qua, Lâm Tử Nghiên như chấn kinh ôm chăn, lui vào giữa giường trốn, "Người là ai?"

Kế Vô Chước dừng một chút, nói: "Ta là bá phụ của ngươi."

"Bá..." Lâm Tử Nghiên phảng phất nhớ ra cái gì đó, lẩm bẩm nói: "Lâm Tu Viễn là ai?"

Kể Vô Chước nhú mày nói: "Người không quen biết hấn."

Cũng không biết Lâm Tử Nghiên có tin hay không, nhắm mắt im lặng hồi lâu rồi hỏi: "Giang Tự Hành là ai?"

Sao còn nhớ rõ người này thế? Kể Vô Chước bực bội nói: "Người cũng không quen hấn."

"Thế nhưng..." Lâm tử Nghiên nhỏ giọng nói: "Ta nhớ hình như hấn... Muốn lột quần áo ta?"

Kể Vô Chước: "..."

Tác giả có chuyện muốn nói:

Lão Kế: À chỉ là một tên hái hoa tặc thôi.

-----oOo-----

Chương 33: Là một tên hái hoa tặc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Cởi quần áo? Cũng không biết Kế Vô Chước nghĩ đến điều gì, tức giận nắm lấy cổ tay Lâm Tử Nghiên, "Người và tiểu tử kia có quan hệ gì?"

"Đau..." Lâm Tử Nghiên giãy cổ tay nói: "Buông ra!"

Kế Vô Chước dần hoà hoãn lại, thầm nghĩ mình bị tức đến hồ đồ rồi, Lâm Tử Nghiên gần như đã quên hết mọi chuyện, sao có thể nhớ rõ y và tên họ Giang kia có quan hệ gì được.

Sớm biết như vậy thì nên một chưởng đánh chết tên oắt con kia.

Ông ta buông tay Lâm Tử Nghiên, cả giận nói: "Người nọ là một tên hái hoa tặc, nếu thấy hắn thì cứ dùng gậy đánh chết là được."

"Hái... Hái hoa tặc?" Trong đầu Lâm Tử Nghiên bỗng dựng hiện ra cảnh Giang Tự Hành tự tay cởi đồ y, mặt lập tức đỏ lên, lắp bắp nói: "Vậy... Ta... Có phải là..."

Thái dương Kế Vô Chước giật mình thịch, tay nắm chặt đến mức run rẩy.

Người đỏ mặt cái gì? Người nên hận không thể lóc xương tên dâm tặc kia mới đúng.

"Chớ suy nghĩ nhiều." Kế Vô Chước nhin tức đi ra ngoài. "Xuống giường rửa mặt, theo ta tới sảnh trước."

Ông ta nghĩ, không nên như thế. Thuốc này có tác dụng mạnh, người thường uống hai ba chén là quên hết sạch. Lâm Tử Nghiên đã uống tận năm chén, sao còn sót lại ký ức được?

Nếu uống tiếp thì sợ là thần trí cũng không rõ nữa.

Ông ta trầm mặc thật lâu, cuối cùng thở dài một hơi.

Lâm Tử Nghiên nhìn Kế Vô Chước đi ra ngoài mới buông chăn ra, vuốt vuốt khuôn mặt vẫn còn đang nóng bừng.

Y cũng không biết người này nói thật hay giả, thế nhưng lại mơ hồ nhớ được tên Giang Tự Hành kia đúng thật là cởi đồ y.

Chẳng lẽ... Thật sự là hái hoa tặc sao?

Thế nhưng khi nghĩ đến người này, trái tim lại cứ đập "thình thịch"...

Y sờ lên ngực, đang định xuống giường thì tay khế động, mò từ bên gối ra một vật cứng.

Vừa lấy ra nhìn thì thấy là một thanh dao găm, bên trên còn khắc chữ "Tự".

"Tự?" Lâm Tử Nghiên lẩm bẩm nói: "Giang Tự Hành." Chẳng lẽ là người nọ sao?

Nhưng sao lại nằm trong tay y?

Lâm Tử Nghiên đến sảnh trước, thấy Kế Vô Chước đang đứng trong sảnh quay lưng về phía y, trong tay cầm một thanh kiếm, vỏ kiếm màu trắng bạc tựa như phát sáng.

"Đây là kiếm của cha ngươi." Lòng bàn tay Kế Vô Chước sượt qua

vỏ kiếm, cũng không biết đang suy nghĩ gì, lẩm bẩm nói: "Thì ra đã hơn hai mươi năm..."

"Cha ta?" Lâm Tử Nghiên khó hiểu nói: "Cha ta... Là ai? Ông ấy đang ở đâu?"

Mười ngón tay Kế Vô Chước nắm chặt, một lát sau mới mở miệng nói: "Cha ngươi là Kế Nhược Bạch."

"Hắn đã chết từ hai mươi một năm trước rồi."

Lâm Tử Nghiên ngẩn người, "Sao, sao lại như vậy..."

"Hắn phạm sai lầm." Kế Vô Chước bỗng nhiên quay người lại nhìn chằm chằm Lâm Tử Nghiên, trầm giọng nói: "Còn không biết hối cải, từng bước hãm sâu, cuối cùng gieo gió gặt bão."

Lâm Tử Nghiên bị ông ta làm hoảng sợ, không khỏi lùi về sau mấy bước, suýt nữa đụng vào ghế.

"Hắn cho rằng chết rồi thì mọi chuyện đều xong ư?" Kế Vô Chước như chìm trong hồi ức, đưa tay nắm bả vai Lâm Tử Nghiên, vẻ mặt điên cuồng: "Nhưng ngươi vẫn còn sống! Trên người ngươi chảy dòng máu của hắn, chỉ cần ngươi trở về thì cho dù hắn có chết cũng không thể trốn khỏi Túc Bắc Lâu!"

Bả vai Lâm Tử Nghiên bị nắm đến đau nhức, thế nhưng làm sao cũng không tránh thoát được, "Túc Bắc Lâu gì cơ? Ngươi buông ra..."

"Ta vốn tưởng rằng ngươi cũng chết trong trận tuyết lớn kia." Năm ngón tay Kế Vô Chước càng siết chặt, "Không ngờ tên người Đại Diên kia lại nhặt được ngươi... Hai mươi một năm, cuối cùng ngươi cũng vẫn trở về."

"Cái gì..." Lâm Tử Nghiên dùng sức đẩy bàn tay trên vai ra, "Buông tay, đau..."

Kế Vô Chước cầm kiếm nhét vào tay Lâm Tử Nghiên, "Kế Nhược Bạch phản bội Kế gia, phản bội Túc Bắc, chết không có gì đáng tiếc! Sau này chỉ cần người nghe lời, ta có thể bỏ qua chuyện cũ."

"Hết thấy Kế gia, chủ vị Túc Bắc Lâu, đều là của người!"

Lâm Tử Nghiên nhú mày, thấy bộ dạng điên cuồng của ông ta cũng không dám chọc vào, đành nói: "Người buông tay trước, đau quá..."

Kế Vô Chước hít một hơi thật sâu, dần dần hồi phục tinh thần, như người từ trong mộng mới tỉnh, buông Lâm Tử Nghiên ra, ngã ngồi ở trên ghế bạch đàn.

Lâm Tử Nghiên xoa bả vai, không dám lên tiếng, chỉ thầm suy nghĩ lại lời Kế Vô Chước vừa nói.

Nhưng người này nói nhiều như vậy mà không có câu nào nhắc đến mẹ y.

Vậy mẹ y... Đang ở đâu?

Y cũng không biết là Kế Vô Chước vô tình hay cố ý, sợ hỏi xong thì ông ta lại nổi điên giống như vừa rồi.

Kế Vô Chước hoà hoãn hồi lâu mới ngẩng đầu lên, thấy Lâm Tử Nghiên còn đang xoa bả vai thì "hừ" một tiếng nói: "Thư sinh đúng là lũ vô dụng! Từ ngày mai đi rèn luyện cùng lão Trương."

Lâm Tử Nghiên: "Lão, lão Trương?"

Lúc này, bên ngoài có một người đàn ông trung niên đi tới, đúng là phu xe lúc trước.

Hắn hành lễ với Lâm Tử Nghiên, mặt không chút thay đổi nói: "Bái kiến công tử."

Kế Vô Chước đứng lên nói với Lâm Tử Nghiên: "Hôm nay thì thôi, ngày mai dậy sớm đi tập luyện cùng hần." Cái dáng vẻ thư sinh này, sao đảm đương được chức Lôu chủ?

Ông ta nói xong thì định đi ra ngoài, nhưng lại đột nhiên nghe thấy Lâm Tử Nghiên nhỏ giọng nói: "Ta muốn... Ăn bánh nướng."

Lại là bánh nướng! Kế Vô Chước ghen một bụng tức, lúc trước rời Đại Diên, Lâm Tử Nghiên cất hai cái bánh nướng, trên đường đi không ăn gì hết chỉ gặm bánh nướng. Sau khi ăn hết bánh nướng phải đợi đến khi đói không chịu nổi mới chịu ăn cơm.

"Lão Trương." Kế Vô Chước không nhịn được nói: "Đi mua cho y."

Lão Trương: "Vâng."

Trên đường huyên nào ẩm ỉ, Giang Tự Hành đội mũ rộng vành lướt qua đám người, ngồi xuống một quán nước.

Triệu Phụng đang xì xụp ăn mì ở một bàn, thấy Giang Tự Hành ngồi xuống thì hỏi: "Thế nào?"

Giang Tự Hành lắc đầu: "Vẫn không có tin tức."

Bọn họ đến kinh đô Bắc Kỳ đã vài ngày thế nhưng vẫn không tìm được chút tung tích nào của Lâm Tử Nghiên.

"Đừng gấp." Triệu Phụng khuyên nhủ: "Lúc này mới vài ngày, cứ tìm tiếp sẽ có tin tức thôi."

Hần quay đầu nói với ông chủ: "Cho một bát mì."

Giang Tự Hành không có khẩu vị. Mấy ngày nay tâm trạng hần luôn không yên, đêm qua chẳng biết tại sao còn mơ thấy Lâm Tử Nghiên mắng hần là dâm tặc, cầm dao găm muốn đâm hần, làm hần sợ tới mức suýt thì lộn từ trên giường.

Cái quỷ gì không biết nữa...

"Bánh nướng, bánh nướng nóng hổi đây..."

Giang Tự Hành nghe tiếng rao hàng, ngẩng đầu nhìn lên, đồng tử bỗng co rụt lại.

Hắn trông thấy kẻ đánh xe ngựa đợi ở bên ngoài đình ngày ấy đang tiến vào quán bánh nướng...

Đêm hôm ấy Lâm Tử Nghiên khoác áo ngồi trước cửa sổ, gần người ngắm nhìn ánh trăng nơi chân trời.

Y luôn cảm thấy trong lòng trống vắng, ngủ cũng không muốn ngủ.

Rốt cuộc là... Ta đã quên gì rồi?

Ánh nến trong phòng bỗng lung lay, Lâm Tử Nghiên còn chưa kịp quay đầu thì đã bị một người bịt miệng lại.

"A..."

"Suyt." Sau lưng, người nọ ghé vào bên tai y nói khẽ, "Là ta..."

Chẳng biết tại sao, hốc mắt Lâm Tử Nghiên bỗng nhiên ướt át.

Nước mắt ẩm áp trượt xuống gò má, rơi vào lòng bàn tay Giang Tự Hành. Hắn luống cuống vội buông người ra, nâng tay lên lau nước mắt cho y: "Sao lại khóc hả?"

Sau đó, hắn chỉ thấy khoe miệng Lâm Tử Nghiên giật giật, mở miệng nói: "Hái, hái hoa tặc?"

Giang Tự Hành: "..."

-----oOo-----

Chương 34: Sao lại lòi chuyện cũ ra?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Giang Tự Hành sững sờ, quay đầu lại nhìn thì không có ai sau lưng, “Hái hoa tặc cái gì?”

Đáy mắt Lâm Tử Nghiên còn vương chút nước, ngơ ngác giơ tay chỉ chỉ hắn.

Khoé miệng Giang Tự Hành giật giật, nhéo mắt y nói: “Lúc nào rồi mà còn nói điên nói khùng thế hả?”

Hắn chỉ cho rằng Lâm Tử Nghiên đùa hắn, cũng không nghĩ nhiều, nhéo nhéo đôi má gầy của y, cau mày nói: “Tại sao lại gầy đi rồi? Lão già kia ngược đãi người à?”

Lâm Tử Nghiên sững sờ nhìn hắn, nghĩ thầm, có phải là ta nên... Hô bắt trộm không nhỉ?

Nhưng mà y há miệng rồi lại không gọi người được.

Hình như y rất tủi thân, tủi thân đến mức khi nhìn thấy người này thì chỉ muốn ôm hắn khóc một hồi.

“Sao vậy?” Giang Tự Hành thấy hốc mắt y đỏ lên, vội hỏi: “Không sao, đừng sợ...”

Lâm Tử Nghiên chột đẩy hắn ra, nói lắp: “Người, có phải người...”

Cởi... Cởi quần áo ta không?”

Thái dương Giang Tụ Hành giật giật, đang yên đang lành lại lôi chuyện cũ ra nói làm gì?

“Là ta sai.” Hắn bắt đắ dĩ nói: “Đi ra ngoài lại nói, cùng lắm thì ta cũng cho người cởi...”

Không biết Lâm Tử Nghiên lại nghĩ đến điều gì, đỏ mặt tức giận nói: “Dâm tặc!”

Giang Tụ Hành: “...”

“Nói bậy bạ gì đó?” Giang Tụ Hành sống hơn hai mươi nời bánh chưng rồi giờ mới bị người ta chửi “dâm tặc”, nghe mà tức: “Hôm nay người sao thế?” Sao mà cứ hái hoa tặc với dâm tặc? Ta chọc giận gì người?

Lâm Tử Nghiên yên lặng lùi ra sau mấy bước.

“Quên đi, chỗ này không nên ở lâu, đi ra ngoài rồi nói.” Nói đoạn, hắn tính kéo Lâm Tử Nghiên rời đi, không ngờ người nọ lại trốn tránh, cả người dựa sát vào cửa sổ nói: “Không được tới đây! Nếu không ta sẽ... Ta sẽ gọi người tới!”

Giang Tụ Hành choáng váng, hơn ba tháng không gặp, người này bị đụng đầu vào đâu à?

Không đúng, hắn lại nghĩ, Lâm Tử Nghiên hôm nay cứ kỳ quái thế nào ấy. Nói chuyện như mê sảng thì cũng thôi đi, còn bày vẽ như thấy kẻ thù là sao?

“Xảy ra chuyện gì?” Giang Tụ Hành cau mày, “Vì sao lại không đi? Lão già kia áp chế người?”

Vì sao ta phải đi theo người? Lâm Tử Nghiên bám lấy bệ cửa sổ, thấy Giang Tụ Hành bày ra một vẻ hợp tình hợp lý, không khỏi nghĩ,

chả có nhẽ, hấn lột quần áo ta, là ta... Tự, tự nguyện?

Y nghĩ tới đó thì mặt càng nóng như thể sắp bốc hơi tới nơi.

Giang Tự Hành thấy y không nói chuyện, cho rằng y bị Kế Vô Chước áp chế thật nên không dám chạy, trái tim lập tức mềm nhũn, dịu giọng nói: “Đừng sợ, ta mang người trở về.”

Lâm Tử Nghiên nắm chặt đầu ngón tay, cắn răng hỏi: “Là, là ta... Đồng ý à?”

Giang Tự Hành nghe không hiểu: “Cái gì?”

“Thì...” Lâm Tử Nghiên nhỏ giọng nói: “Thì chuyện cưới đồ đó...”

Giang Tự Hành: “...” Việc này không cho qua được hả?

“Ban đầu là ta không đúng.” Giang Tự Hành cho rằng y nhớ lại chuyện này nên giận dữ, đầu đầu nói: “Muốn đánh hay gì thì tùy người, cứ theo ta đi trước đã...”

“Ai muốn theo người chứ?” Lâm Tử Nghiên nghe xong lời hấn nói, cho rằng ban đầu mình bị cưỡng ép, lại bật thốt lên: “Dâm tặc, vô sỉ!”

Sao lại càng nói càng giận vậy? Giang Tự Hành nghĩ, vẫn cứ khiêng người ra trước rồi tính sau.

Hôm nay hấn đi theo tên xa phu mua bánh nướng mới tìm được tới đây. Có lẽ lão quỷ già kia thấy Lâm Tử Nghiên là một tên thư sinh, tường cũng leo không nổi, giờ lại đang ở Bắc Kỳ nên không cho người trông coi y, vừa rồi lén vào vô cùng dễ dàng.

Nếu để lão già kia biết hấn và Triệu Phụng cũng tới Bắc Kỳ ắt sẽ tăng cường đề phòng, đến lúc đó muốn mang Lâm Tử Nghiên đi sợ là không dễ dàng.

Giang Tự Hành nhìn Lâm Tử Nghiên đang tức giận, hay là cứ đánh ngất y mang đi đã rồi tính tiếp nhỉ?

Hắn chưa kịp động thủ thì chợt nghe có tiếng bước chân từ xa truyền đến, có vẻ là đi về bên này.

“Chờ ta.” Hắn vội vàng lướt qua Lâm Tử Nghiên, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Lâm Tử Nghiên sửng sờ nhìn hắn chạy đi, muốn hô to “bắt trộm” nhưng giây giụa thật lâu cũng không thốt lên tiếng nào.

Ngoài phòng có tiếng gõ cửa, Lâm Tử Nghiên đi ra mở. Người đến là Kế Vô Chước, sau lưng còn có lão Trương ôm theo chăn đệm.

“Ta thấy phòng ngươi vẫn còn sáng đèn.” Kế Vô Chước nói: “Còn chưa ngủ à?”

Lâm Tử Nghiên không dám nhìn ông ta, khẽ nói: “Sắp ngủ.”

Kế Vô Chước gật đầu với lão Trương đứng sau lưng, lão Trương lập tức mang chăn đệm vào sương phòng bên cạnh.

“Về sau lão Trương cũng ở đây.” Kế Vô chước nói: “Ăn điểm tâm xong thì ngươi theo hắn đến thao trường tập luyện.”

Lâm Tử Nghiên rầu rĩ gật đầu.

“Ngủ sớm đi.” Kế Vô Chước không nói gì nữa, quay đầu rời đi.

Lâm Tử Nghiên đóng cửa phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ yên tĩnh, tên hái hoa tặc kia sợ bị phát hiện nên đã không thấy tung tích.

Lâm Tử Nghiên yên lặng nhìn trong chốc lát rồi mới đi đến cạnh bàn thỗi tắt đèn.

Hôm sau, mặc dù không tình nguyện nhưng Lâm Tử Nghiên một lòng chỉ muốn ngồi trong thư phòng đọc sách vẫn phải theo lão Trương đến thao trường tập luyện như lời dặn của Kế Vô Chước.

Thao trường nằm trong cánh rừng phía Bắc, nghe nói là nơi tập trung luyện tập của mật thám Túc Bắc Lâu.

Lâm Tử Nghiên cưỡi ngựa đi theo lão Trương được nửa đường, lúc đi qua rừng thì trên cây bỗng nhiên nhảy xuống hai người chặn đường đi.

Sắc mặt Lão Trương biến đổi, “Kẻ nào?”

Hai người không nói hai lời xách đao chém tới.

Lão Trương vội vàng rút đao ngăn cản rồi che chở Lâm Tử Nghiên, nhưng dần dần lão phát hiện hai người kia chỉ đánh về phía lão, căn bản không động đến Lâm Tử Nghiên.

Lão còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận đã bị đập một cước lăn khỏi lưng ngựa ra xa.

“Khụ khụ...” Lão Trương che ngực đứng lên, còn chưa kịp đứng vững thì bị một chưởng vào gáy, hôn mê bất tỉnh.

“Lão già này võ công không tệ.” Một trong hai người nói: “Nếu không phải hai ta cùng đánh thì chưa chắc đã thắng được.”

Tên còn lại không nói chuyện, đi về phía Lâm Tử Nghiên.

Lâm Tử Nghiên vội giật dây cương quay đầu định chạy thì người nọ phi thân nhảy lên ngựa, kéo lấy dây cương.

Xoẹt một tiếng, trong tay Lâm Tử Nghiên loé lên vệt sáng, nắm dao găm đâm về phía người nọ.

Hành động trong gang tấc mà vẫn bị người nọ nắm lấy cổ tay.

“Ta đưa dao cho người là để người phòng thân, không phải để đâm người, cũng không phải để đâm ta.” Bên hông y bị xiết chặt, được ôm xuống ngựa, lại nghe người kia nói tiếp: “Lâm Tử Nghiên, người được lắm...”

Lâm Tử Nghiên ngẩn người, mở miệng nói: “Dâm, dâm tặc?”

Giang Tự Hành giật khăn đen trên mặt xuống, nhắm mắt nói: “Người gọi đến nghiên rồi à?”

Sau đó, hắn nghe thấy tiếng Triệu Phụng cười đến thở không ra hơi: “Há há há há há!”

Giang Tự Hành mặc kệ hắn.

Đêm qua hắn trốn trên nóc nhà, thấy lão già kia đến sương phòng cạnh phòng Lâm Tử Nghiên, còn đang sợ gây ra động tĩnh bị người phát hiện thì nghe Kế Vô chước nói hôm nay bọn họ phải đi thao trường gì đó, hắn bèn quay về nhà trọ kêu Triệu Phụng. Hai người canh trước phủ từ sáng sớm, thấy đám Lâm Tử Nghiên đi ra ngoài thì bám theo, tùy thời động thủ.

Đêm qua về xong hắn càng nghĩ càng thấy Lâm Tử Nghiên có gì đó không đúng, giận hắn thì thôi, đằng này còn hỏi mấy câu kì quái, cứ như... Không nhớ rõ việc trước kia.

“Lâm Tử Nghiên.” Giang Tự Hành nhìn y, trong đầu bỗng dưng hiện lên một suy nghĩ, “Người có nhận ra ta không?”

Lâm Tử Nghiên mờ mịt nói: “Lâm Tử Nghiên? Tên ta không phải là Kế Mính à?”

Đây là Kế Vô Chước nói cho y biết, y là hậu nhân Kế gia, tên Kế Mính.

Thế nhưng Lâm Tử Nghiên còn có chuyện canh cánh trong lòng với “dâm tặc” nên không đứng chung một chỗ với hắn. Y lui về phía sau vài bước hỏi: “Người nói, tên ta là... Lâm Tử Nghiên?”

Giang Tự Hành thấy y trốn tránh mình thì có chút không thoải mái, bất mãn nói: “Không phải, tên người là Vương Phú Quý, cha người vì ba con heo mà bán người cho ta.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

-----oOo-----

Chương 35: Tính quyết nợ à?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Vương Phú Quý? Lâm Tử Nghiên mờ mịt nói: "Người rõ ràng vừa nói..."

"Lâm Tử Nghiên là nhũ danh." Giang Tự Hành trợn mắt chém gió, "Đại danh của người là Vương Phú Quý, nhà bán thịt heo đó."

Lâm Tử Nghiên: "..."

Triệu Phụng đằng sau cười muốn sảng, ngồi chồm hồm trên mặt đất không đứng dậy nổi, "Ha ha ha ha..."

Lâm Tử Nghiên nhìn hấn, hỏi: "Vậy hấn... Cười cái gì?"

"Hấn động kinh, không cần quan tâm hấn." Giang Tự Hành ghé sát vào một chút, nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Tử Nghiên: "Người thật sự không nhớ rõ chuyện trước kia?"

Lâm Tử Nghiên rời mắt, nhỏ giọng nói: "Nhớ rõ một ít..."

Giang Tự Hành: "Nhớ những gì?"

Lâm Tử Nghiên không nói, tai đỏ ửng lên.

"Sao thế?" Giang Tự Hành đợi mãi không nghe thấy câu trả lời, không khỏi hỏi: "Người nhận ra ta không?"

Lâm Tử Nghiên lại yên lặng lùi hai bước nói: "Dâm tặc..."

Mí mắt Giang Tự Hành giật giật, tức đến mức đầu óc sắp hỏng tới nơi, mở miệng nói: "Đúng đấy, ta là dân tặc, còn cỏi đồ của người đấy, sao hả?"

"Người..." Lâm Tử Nghiên nhắc chân giẫm hấn một cái, "Không biết xấu hổ!"

"Auuu..." Giang Tự Hành kêu đau một tiếng, lắc lắc chân tiếp tục nói: "Ai không biết xấu hổ? Là cha người bán người cho ta đổi lấy ba con heo đấy."

"Gạt người!" Lâm Tử Nghiên không tin, "Bọn họ nói cha ta đã chết, chết hơn hai mươi năm trước rồi."

Khoé miệng Giang Tự Hành giật giật, lời này nếu để Lâm Tử Viễn nghe thấy không chừng chưa chết cũng bị chọc cho tức chết.

"Ai nói cha người chết rồi?" Giang Tự Hành nói: "Ông ta cường tráng đến mức vẫn còn đuổi theo người ta suốt ba con phố đó, người muốn quyết nợ chứ gì?"

Lâm Tử Nghiên: "Không phải, ta..."

"Không phải thì đừng nói nhảm." Giang tự Hành kéo y đi, "Tranh thủ thời gian đi theo ta."

Lâm Tử Nghiên lại giãy giụa: "Đây đều là lời nói của một bên, dựa vào cái gì mà ta phải tin người. Ta..." Lời còn chưa dứt, Giang Tự Hành đột nhiên khoát tay điểm huyệt y. Y lập tức không thể nhúc nhích, miệng cũng không nói được.

Phiền chết đi được, Giang Tự Hành nghĩ, toàn là chuyện gì đâu? Quanh đi quẩn lại một vòng lớn rồi mà vẫn cứ quay lại hồi mới quen, khiêng đi cho lẹ.

"A Tự." Triệu Phụng cuối cùng cũng cười mệt, thấy Giang Tự hành

điểm huyết Lâm Tử Nghiên, không đồng ý nói: "Sao ngươi lại làm thế với Lâm công tử?"

Giang Tự Hành không còn cách gì: "Y không nhớ gì cả, đã không chịu đi còn nói quàng nói xiên. Lỡ bị phát hiện thì ai cũng không đi được."

"Nhưng thế này cũng..." Triệu Phụng vẫn cảm thấy như vậy không ổn, cứ như đang cướp "thiếu nam" con nhà lành ấy. Hắn đi tới vỗ vỗ bả vai Giang Tự Hành, lại nói với Lâm Tử Nghiên: "Lâm công tử, ngươi đừng tức giận, huynh đệ ta không phải người xấu đâu, hắn thích ngươi... Ồi..."

Lời còn chưa dứt đã bị Giang Tự Hành nhắc chân đạp cho một phát: "Nói bậy bạ gì đó! Ai thích y?"

Triệu Phụng: "Ngươi đó."

Mặt Giang Tự Hành nóng lên: "Ta không có!"

Hắn vừa nói xong thì thấy Lâm Tử Nghiên như giật mình, đoạn ngoảnh mặt đi không thèm nhìn hắn.

"Ta..." Giang Tự Hành hơi bực bội, cũng không biết nên nói gì, đành phải đạp Triệu Phụng thêm một cái, "Ngươi còn lẩm mồm, không đi mau lên."

Ngươi cứ mạnh miệng đi, Triệu Phụng nghĩ, nếu để vợ chạy rồi cũng chỉ có mình ngươi hốt hoảng.

Bọn họ đi đến cửa thành, định thừa dịp lẫn vào trong đám đông lên ra khỏi thành.

Giang Tự Hành thấy khiêng người đi có hơi bắt mắt nên thả Lâm Tử Nghiên xuống, đổi thành công y đi.

Người ra khỏi thành không ít. Vốn dĩ thủ vệ cũng không phát hiện có

gì lạ, đột nhiên giáo uý từ trên thành thoáng nhìn xuống, phát hiện người trên lưng Giang Tự Hành hơi quen mắt, không khỏi hô: "Chờ chút!"

Giang Tự Hành, Triệu Phụng: "..."

Người nọ đi tới nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Nghiên, hỏi: "Ta từng gặp người rồi đúng không?"

"Sợ là quân gia nhận nhầm người rồi." Triệu Phụng vội nói, "Người đến kẻ đi, có thể là người giống người thôi."

Người nọ ngẩng đầu suy nghĩ, bỗng nhiên vỗ đầu một cái nói: "Ta nhớ ra rồi, người không phải công tử nhà Kế đại nhân sao? Mấy ngày trước ta còn tới quý phủ bái kiến người."

Hắn vừa nghi hoặc nói: "Công tử định đi đâu vậy?"

Triệu Phụng vội nói: "Công tử muốn đi ra ngoài giải sầu."

Người nọ lại nghi ngờ nói: "Sao công tử không nói chuyện? Còn có, hai người các người là ai?"

Giang Tự Hành và Triệu Phụng im lặng một lát, chợt nhấc chân bỏ chạy.

"Đứng lại!" Người nọ vội vàng hô lớn, "Nhanh! Ngăn bọn họ lại."

Cửa thành thủ vệ đông đảo, bọn Giang Tự Hành đành phải vòng trở lại, trong lúc hốt hoảng chạy bừa vào ngõ hẻm, lại bảy lần ngoặt tám lần rẽ lung tung vòng vào một tiểu viện.

Trong nội viện có một vị đại nương đang cho gà ăn, quay người lại thấy ba người lạ xuất hiện thì hoảng sợ, đám gà cũng cả kinh chạy loạn đầy sân.

"Vị đại nương này..." Triệu Phụng gãi đầu, đang phát sầu không biết

nên nói thế nào thì chợt nghe thấy trong phòng có một giọng nói quen thuộc cất lên: "Mẹ! Có chuyện gì thế?"

Sau đó Ninh Mạt từ trong nhà đi ra, mấy người lập tức mắt to trừng mắt nhỏ.

Đại nương nhìn ba người bỗng nhiên xuất hiện từ trên tường nhảy xuống, mờ mịt nói: "Mấy vị công tử là..."

Triệu Phụng lập tức nhảy qua tóm lấy Ninh Mạt, cười cười nói với đại nương: "Chúng ta là bạn của Ninh Mạt."

Ninh Mạt chưa kịp vùng thuốc đã bị Triệu Phụng nắm chặt cổ tay, giấy không ra: "Buông ra! Ai là bạn với người..."

Triệu Phụng lại ôm vai y, cười đến dọa người: "Không phải à?"

Ninh Mạt: "Phải, phải..."

Triệu Phụng vỗ vỗ vai y: "Huynh đệ tốt."

Ninh Mạt: Tốt cái đầu người! Tiên sư người!

Thế là Giang Tự Hành cũng Lâm Tử Nghiên theo bọn họ vào nhà.

Mẹ Ninh lần đầu thấy con trai đưa bạn về nhà nên hết sức vui vẻ, cũng không quan tâm có gì không đúng, vui vẻ đi giết gà nấu cơm cho bọn họ.

Giang Tự Hành chạy mệt nên thả Lâm Tử Nghiên ngồi xuống ghế, tự mình rót một chén trà uống, vừa quay đầu thì thấy Lâm Tử Nghiên đang yên lặng nhìn hắn.

"Sao vậy?" Giang Tự Hành rót chén trà để sát gần môi y nói: "Cũng khát hả?"

Lâm Tử Nghiên lại ngoảnh mặt đi, "hừ" một tiếng.

Giang Tự Hành: "..."

"Này..." Ninh Mạt cười giả trân, nói: "Sắc trời không còn sớm, ba vị có muốn rời đi không? Yên tâm, ta không nói gì đâu." Van cầu các người rút nhanh, đừng liên lụy đến ta.

"Đi chứ." Triệu Phụng âm u nói: "Đại Diên còn cách xa lắm."

Hắn nghĩ tới chuyện người nọ là mật thám Bắc Kỳ rồi còn hạ độc Lâm Thượng thư, lập tức tức giận, "Không phải người giỏi lắm à, không đi báo tin gọi người đến bắt chúng ta đi?"

Vậy người buông tay ra đã! Ninh Mạt rít gào trong lòng, để ta đi gọi người!

Triệu Phụng bực bội rót một chén trà, bỗng nhiên vỗ bàn nói: "Sao người lại biết bên hông Lâm công tử có hình xăm? Có phải người cũng nhìn lên y tắm rửa không?"

Giang Tự Hành, Lâm Tử Nghiên, Ninh Mạt: "..."

-----oOo-----

Chương 36: Dù sao A Tụ cũng nhìn qua rồi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Ninh Mạt sửng sốt hồi lâu, nhỏ tiếng hỏi: “Có nhiều người nhìn lên y támm lắmh hả?”

Triệu Phụng: “Dù sao A Tụ cũng nhìn qua rồi.”

Lâm Tử Nghiênn quay đầu trợn mắt hung ác nhìn Giang Tụ Hành.

Giang Tụ Hành: “...”

“Người im lặng không ai nói người câm đâu!” Giang Tụ Hành hận không thể đập Triệu Phụng một cước dính lên tường, đồng đội heo gì vậy chứ!

“Không phải là ta đang nói chuyện chính sao?” Sức lực Triệu Phụng chưa đủ mạnh, không thể làm gì khác ngoài vỗ bàn nói: “Nói! Rốt cuộc người có nhìn lên Lâm công tử támm không?”

“Ta...” Ninh Mạt do dự nói, “Vậy thì... Có đi...”

Giang Tụ Hành “Ồ” một tiếng rồi đứng lên.

Ninh Mạt bị dọa sợ liên tục lắc đầu: “Không, chưa nhìn thấy!” Đại ca, người đừng đen mặt như vậy, ta sợ!

“Vậy sao người biết bên hông y có hình xăm?” Triệu Phụng thuận

miệng nói, “Chẳng lẽ người nằm mơ thấy?”

Ninh Mạt nháy mắt mấy cái: “Đúng vậy!”

“Đúng cái gì mà đúng, người nghĩ ta bị ngu à?!” Triệu Phụng bức tức, “Nói nhanh lên, đừng nói nhảm nữa!”

Ninh Mạt đáp ứng: “Ta...”

Ngoài viện truyền tới tiếng đập cửa, rầm rầm vang dội: “Mở cửa! Mở cửa nhanh!”

“Tới, tới liền...” Mẹ Ninh Mạt nghe tiếng đi ra mở cửa.

Bên ngoài là mấy binh lính thủ thành, bộ dạng hung ác: “Có thấy ba người đàn ông nào không?!”

Đại nương bị dọa sợ không nhẹ, ngây ngẩn một lúc, không lên tiếng.

Binh lính không chờ được xông thẳng vào nhà thì chỉ thấy cửa sổ hơi mở ra.

Trên đường trước nhà, Giang Tự Hành cõng Lâm Tử Nghiên, Triệu Phụng khiêng Ninh Mạt, vội vàng chạy.

Tiếng mở cửa vừa vang lên là sắc mặt Giang Tự Hành thay đổi, vội cõng Lâm Tử Nghiên nhảy ra khỏi cửa sổ chạy đi. Ninh Mạt chưa kịp phản ứng đã bị Triệu Phụng điểm huyệt khiêng chạy đi luôn.

Ninh Mạt: “...” Người chạy thì chạy đi, khiêng theo ta làm gì?! Chuyện này không liên quan đến ta!

Triệu Phụng nghĩ, lần trước để người chạy, lần này phải canh chừng kĩ hơn!

Bọn họ chạy đến đầu phố thì thấy binh thủ thành vội vã đuổi theo từ phía sau, “Đứng lại!”

Giang Tụ Hành và Triệu Phụng nhìn nhau, sau đó gật đầu một cái, vô cùng không ăn ý mà chạy về hai phía khác nhau.

“Ơ kìa!” Triệu Phụng quay đầu lại nói, “A Tụ, không phải nói chạy sang bên này à?”

Giang Tụ Hành: “...” Ta nói chạy sang bên kia hồi nào?

Hắn thấy binh lính đuổi kịp, không thể không nói: “Chạy sang bên kia trước đi.”

Hắn định gặp nhau ở phía trước, thế nhưng không biết đường nên càng chạy càng sai, đến khi tinh thần phục hồi lại thì không biết đã chạy tới chỗ nào rồi.

“Chết tiệt, sao đường này lại quanh co thế chứ?!” Giang Tụ Hành lăm bằm tìm đường, càng đi càng xa, mãi mà vẫn không thể gặp được Triệu Phụng.

Lâm Tử Nghiên nằm trên lưng hắn, lặng lẽ nghĩ, e rằng tên dâm tặc này bị lạc đường rồi.

Sau hơn nửa ngày, “dâm tặc” lạc đường cuối cùng cũng thoát khỏi ngõ nhỏ, bây giờ cảnh tượng trên đường đã khác.

Đây lại là chỗ nào? Giang Tụ Hành nhìn đường phố phồn hoa xa lạ, có chút mờ mịt. Hắn đi về phía trước, trông thấy cuối đường có tòa viện tường trắng ngói xanh, lẻ loi độc lập.

Ở kinh thành Bắc Kỳ phần lớn là tường xám, tường trong cung thì hầu như màu đỏ thẫm, rất hiếm thấy tường trắng tào nhã như vậy.

Không biết tại sao trong lòng Giang Tụ Hành bỗng nhiên có chút gì đó không nói rõ được, cảm thấy có một sự quen thuộc không hiểu nổi.

Lâm Tử Nghiên thấy Giang Tự Hành kinh ngạc nhìn viện tử xa xa kia như đang ngẩn ra, đang có chút khó hiểu thì thấy cửa viện kia mở ra, một tiểu cô nương thanh tú bước ra.

Lâm Tử Nghiên: "...” Dâm tặc, cô nương nhỏ như vậy cũng không tha!

Y giận đến mức há miệng cắn bả vai Giang Tự Hành.

"Á..." Giang Tự Hành tự nhiên thấy vai đau nhói, bực tức nói, "Người làm gì vậy?!"

Lâm Tử Nghiên bực bội "hừ" một tiếng.

"Tại sao càng ngày càng dữ vậy?" Giang Tự Hành được bất mãn nói, "Trước kia người chỉ biết trêu ta."

Bây giờ có tiền đồ rồi, không phải cầm dao đâm thì là dùng răng cắn, lần tới có phải muốn treo ngược ta lên đánh không?

Vô lương tâm!

Hắn bị Lâm Tử Nghiên quây một hồi, mấy phần suy nghĩ khó hiểu vừa nảy cũng tan mất, tức tối công người đi.

Có lẽ là Đại Diên cũng có một vài tòa viện tường trắng ngói xanh, hần mờ mịt nghĩ, đại ca cũng rất thích...

Giang Tự Hành cũng Lâm Tử Nghiên trốn mãi mà vẫn không thể tìm thấy Triệu Phụng, chỉ đành nhân lúc tối trời tìm căn nhà ngói hoang phé trú tạm.

Bên ngoài có không ít người tìm Lâm Tử Nghiên, thậm chí ở trong thành còn dán chân dung khắp nơi. Giang Tự Hành nghĩ thầm, hẳn là ông già kia đã biết Lâm Tử Nghiên mất tích nên mới đang lo lắng không yên lật thành tìm người.

Giang Tụ Hành nhức đầu, tình hình này làm sao mà ra khỏi thành đây?

Trong nhà vẫn đốt củi nhóm lửa, Giang Tụ Hành giương mắt nhìn Lâm Tử Nghiên ngồi ôm gối bên cạnh.

Sáng giờ y vẫn không chịu để ý đến hắn, lúc vào nhà cũng cách xa hắn, không muốn nhìn hắn lấy một lần.

“Có đói bụng không?” Giang Tụ Hành mò bánh nướng từ trong lồng ngực ra, hỏi, “Ăn không?”

Lâm Tử Nghiên chẳng thèm nhìn: “Không ăn.”

Giang Tụ Hành nhét bánh nướng vào trong tay y: “Mau ăn đi, gầy như cây trúc.”

Lâm Tử Nghiên tức giận: “Gầy thì gầy, liên quan gì đến ngươi?!”

Giang Tụ Hành không chút suy nghĩ nói: “Ôm cần tay.”

Lâm Tử Nghiên: “...” Vô sỉ! Vậy ngươi tìm người mập mà ôm!

Lâm Tử Nghiên giận không nói tiếng nào, ngồi im nhìn chằm chằm ngọn lửa.

Giang Tụ Hành không biết làm sao, không thể làm gì khác ngoài tự mình ăn bánh nướng.

Thế là đêm hôm đó Lâm Tử Nghiên chưa ăn gì bị đói tỉnh. Y đói đến không thể ngủ được, lăn lộn qua lại như nướng bánh.

Hồi lâu, y không nhịn được nhìn Giang Tụ Hành đang dựa tường ngủ.

Giang Tụ Hành dường như ngủ rất say, ngực hơi phập phồng.

Lâm Tử Nghiên suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Dâm tặc?”

“Dâm tặc” không phản ứng, dường như có bị thiên lôi đánh cũng không tỉnh.

Lâm Tử Nghiên kêu một tiếng, thấy Giang Tự Hành vẫn không tỉnh mới rón rén đi tới.

Còn gì để ăn không? Y nhìn lồng ngực Giang Tự Hành, nhưng mà quần áo che kỹ quá nên cũng không biết hắn còn bánh nướng không.

Y đành ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng kéo áo Giang Tự Hành, đưa tay vào sờ. Sờ hoài mà cái gì cũng sờ không thấy, ngược lại nghe được một giọng âm nói: “Sờ đủ chưa?”

Lâm Tử Nghiên ngẩng đầu lên đối diện với cặp mắt tỉnh táo của Giang Tự Hành.

Giang Tự Hành nhìn tay y vùi trước ngực mình, “Người chiếm tiện nghi của ta?”

Lâm Tử Nghiên vội vàng rút tay ra, “Không có!”

Giang Tự Hành: “Vậy người sờ ta làm gì?”

“Ta...” Lâm Tử Nghiên lắp bắp nói, “Ta... Tay ta lạnh!”

Y nói xong cũng đỏ mặt, đứng lên muốn đi thì bị Giang Tự Hành kéo ngã vào lòng hắn.

“Lạnh thì che lại.” Giang Tự Hành nắm tay y nói, “Đâu có nói không cho người che.”

“Không muốn.” Lâm Tử Nghiên muốn đứng dậy nhưng eo bị Giang Tự Hành ôm, buột miệng nói: “Buông ra! Không phải người thích ôm người mập à?!”

Giang Tỵ Hành: “...”

-----oOo-----

Chương 37: Bọn họ ăn gà của ta

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

“Mập gì chứ?” Đầu óc Giang Tự Hành mơ hồ nói: “Cũng đâu phải ôm heo.”

Lâm Tử Nghiên: “Là người nói ta gầy cần tay!”

Giang Tự Hành: “Vậy người ăn nhiều một chút không phải cũng mập rồi sao?”

“Không ăn!” Lâm Tử Nghiên nghĩ, ăn mập để cho người ôm sao? Không biết xấu hổ! Người cũng không thích ta!

Thế nhưng y vừa nói xong thì bụng vang lên tiếng “rột rột”.

Lâm Tử Nghiên: “...”

Giang Tự Hành vươn tay sờ bụng y: “Đói hả?”

“Không!” Lâm Tử Nghiên xấu hổ đến hai tai ửng đỏ, đẩy Giang Tự Hành ra rồi chạy về trong góc giả bộ ngủ.

Ngủ thì không đói bụng nữa, y ôm bụng nghĩ, dù sao trời cũng sắp sáng rồi.

Có lẽ do hơn nửa đêm không ngủ nên cũng có chút buồn ngủ thật. Y nghĩ linh tinh một lát rồi mơ màng thiếp đi. Trong lúc nửa tỉnh nửa

mê, y ngửi thấy mùi thịt nướng.

Thơm quá, là mơ sao...

Y lờ mờ mở mắt ra, thấy Giang Tự Hành ngồi cạnh đồng lửa nướng gà.

Lâm Tử Nghiên: "... Gà đâu ra?

Giang Tự Hành thấy y tỉnh, xé đùi gà đưa cho y: "Ăn tạm cái này đã, tí nữa trời sáng ta đi mua điểm tâm."

Lâm Tử Nghiên nhìn hẩn, đầu ngón tay giật giật, sau một lúc vẫn ngồi dậy nhẹ giọng nói: "Hơn nửa đêm rồi còn có người bán gà à?"

Giang Tự Hành nhìn qua chỗ khác, dường như hơi lúng túng.

Lâm Tử Nghiên: "Không phải người trộm đấy chứ?"

"Không phải!" Giang Tự Hành giải thích, "Ta đưa tiền!" Đặt ngay cạnh chuồng gà!

Lâm Tử Nghiên suyt nữa thì cười ra tiếng.

"Mau ăn đi." Giang Tự Hành đưa đùi gà cho y, mắt tự nhiên nói, "Nếu nhịn đói gầy đi thì cha ngươi sẽ giận."

Lâm Tử Nghiên hơi cong khóe môi, cắn đùi gà, hỏi ngược lại: "Không phải người nói là cha ta bán ta đi rồi à?"

Giang Tự Hành gật đầu, "Đúng, đổi ba con heo mập."

Lâm Tử Nghiên: "Hắn đã bán ta rồi còn quan tâm ta có gầy hay không hả?"

Giang Tự Hành: "... Hắn sợ ta bị lỗ vốn."

Lâm Tử Nghiên không nói gì liếc hẩn một cái, rốt cuộc ông ấy là cha người hay là cha ta?

“Người lừa... A...” Y còn chưa nói hết câu, ánh mắt Giang Tự Hành đột nhiên thay đổi, giơ tay lên bịt miệng y, nhỏ giọng nói: “Suyt, có người tới.”

Bọn họ vội vàng trốn sau cái tủ gỗ cũ nát.

Chỉ sau chốc lát đã nghe thấy âm thanh hùng hổ từ bên ngoài.

“Đêm hôm khuya khoắt, tìm cái gì mà tìm! Có để cho người ta ngủ không hả!”

“Cũng đâu phải ta bắt người đi tìm, có bản lĩnh thì nói với lâu chủ đi!”

“Sao không để ngày mai tìm tiếp?”

“Chậm thì người chạy mất rồi chứ sao...”

Giang Tự Hành cẩn thận nhìn ra bên ngoài, thấy có hai người đi vào, một người mập mạp, một người gầy gò.

“Sao lại có củi đốt?” Người gầy kia thấy bên trong nhà đốt củi, còn nường gà, không khỏi nói: “Nơi này vừa có người ở?”

Hẩn lại suy nghĩ một chút, giật mình nói: “Không phải là người bắt công tử chứ?!”

“Sao đúng lúc như vậy được? Người tưởng là dễ có bánh trên trời rơi xuống thế à?” Mập mạp chạy hơn nửa đêm, vừa thấy có gà nường thì hai mắt sáng lên, cầm lên gặm: “Không chừng là người qua đường nào đó.”

Người gầy ngẫm lại thấy cũng đúng. Bọn họ lười nên chỉ tùy tiện tìm một chỗ nghỉ chân thôi, nào có chuyện gặp được dễ dàng như vậy.

Lâu chủ cứ vội vàng quá, tên bắt cóc kia cũng phải ngủ chứ đúng không, mắc gì nửa đêm rồi còn lo lắng không yên.

Có thể hẳn không biết, lâu chủ của bọn họ nửa đêm giận đến ngủ không được. Kế Vô Chước chưa từng nghĩ tới tiểu tử họ Giang kia lại tìm tới tận Bắc Kỳ.

Ông ta vốn cho rằng, đến kinh đô, Lâm Tử Nghiên không còn nhớ gì cả thì không cần lo lắng nữa, ra ngoài cũng chỉ cho lão Trương đi theo. Chẳng ngờ người vừa ra ngoài đã không trở lại nữa.

Ông ta giận đến mức trong một đêm ra ba mật lệnh, mật thám Túc Bắc Lâu chỉ có thể vừa ngáp vừa đi tìm người.

“Này, chừa cho ta chút!” Người gầy kia cũng chạy đến sắp đói chết, đưa tay cướp gà nướng trong tay người mập mập, “Người ăn ít chút không sao đâu, mập chết đi được!”

Sau tử, Lâm Tử Nghiên nhìn đùi gà trong tay mình, lại nhìn con gà nướng bị cướp, không khỏi quay đầu yên lặng nhìn Giang Tự Hành.

Bọn họ ăn gà của ta.

Giang Tự Hành: “...”

Lúc này ngoài cửa lại vang lên tiếng động, ba người mặc đồ đen nhảy xuống từ nóc nhà.

Người mặc đồ đen đi tới, nhìn hai người trong phòng một chút sau đó đồng loạt quỳ xuống, hướng về phía gã mập nói: “Thuộc hạ ra mắt Nhị thiếu gia.”

Gã mập gặm gà nướng, ngoảnh tại chỗ.

Gã gầy nâng cùi chỏ đung đung người bên cạnh, “Tên béo chết bầm, người thành thiếu gia từ lúc nào thế?”

Gã mập sững sờ nói: “Ta cũng không biết.”

Giang Tự Hành nhìn ba người mặc đồ đen, bất đắc dĩ đưa tay che mắt.

Nếu hần đoán không sai thì bọn họ hẳn là thuộc hạ của cha hần lưu lại Bắc Kỳ để tìm kiếm huynh trưởng.

Để bắt được liên lạc với bọn họ thì suốt một đường hần để lại không ít ký hiệu, có lẽ bọn họ men theo ký hiệu tìm tới đây.

Có điều dường như những người này không nhận ra hần, thấy ký hiệu thì tin rằng một trong hai người này chính là Nhị thiếu gia nhà bọn họ, cảm thấy Nhị thiếu gia nên khỏe mạnh chút, hần chính là người mập mạp này.

“Chẳng lẽ...” Gã mập nhìn người mặc đồ đen quỳ xuống bên cạnh mình, vui vẻ nói: “Ta là thiếu gia lưu lạc bên ngoài của một gia tộc lớn?”

Ba người áo đen: “...”

Lúc này bọn họ mới cảm thấy không đúng: “Người không phải là Nhị thiếu gia?”

“Cái gì Nhị thiếu...” Mập mạp còn chưa nói hết thì chợt bị người đập lưng văng vào tường lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Tên béo chết bằm!” Gã gầy giật mình quay đầu lại, còn chưa nhìn rõ đã bị đập trúng ngực, đập vào cánh cửa, cũng ngất đi.

Ba người mặc đồ đen thấy vậy, vội vàng rút kiếm.

Giang Tự Hành quay người lại, mở miệng nói: “Giang Tự Hành.”

Ba người mặc đồ đen ‘xoẹt’ một tiếng thu kiếm về, đồng loạt quỳ xuống nói: “Thuộc hạ ra mắt Nhị thiếu gia.”

Lâm Tử Nghiên cầm đuôi gà đi ra từ sau tủ, lại núp sau lưng Giang Tự Hành, nhỏ giọng hỏi: “Bọn họ chỉ biết nói những lời này thôi hả?”

Người mặc đồ đen: “...”

Lúc này gã gầy choáng váng cạnh cửa bỗng nhiên giật giật, người mặc đồ đen nhanh tay lẹ mắt đập một phát nhưng vẫn chậm, chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, chân trời pháo hoa sáng rực.

“Không tốt, là pháo hiệu!” Người mặc đồ đen vội vàng nói, “Nhị thiếu gia, đi mau!”

Bọn họ chạy ra khỏi đó, chỉ chốc lát sau bốn phía truyền đến tiếng vang, từng nhóm người liên tục đuổi tới, “Đứng lại!”

Ba người nọ vội vàng rút kiếm ra ngăn cản, Giang Tự Hành kéo Lâm Tử Nghiên, vừa đánh vừa chạy.

Bóng đêm thăm thẳm, tiếng “leng keng” do đao kiếm đụng nhau vang dội. Lâm Tử Nghiên chạy đến thở không ra hơi, mặt mũi trắng bệch. Giang Tự Hành đành phải cõng y chạy tiếp.

Bọn họ chạy đến gần căn nhà tường trắng ngói xanh mà ban ngày vừa đi qua, lợi dụng đường phố quanh co ẩn trốn.

Trong đêm đen chợt có một cánh tay thon dài khoác lên trên vai Giang Tự Hành.

Giang Tự Hành hoảng sợ, quay đầu lại đánh tới.

“A Tự.” Người nọ đỡ đòn, mở miệng nói, “Là ta.”

Trong lòng Giang Tự Hành chấn động, kinh ngạc nhìn về phía người nọ

Ánh trăng nhợt nhạt nhưng vẫn miêu tả được hình dáng người kia.

“Đại ca...”

-----oOo-----

Chương 38: Vậy người mua ta làm chi?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Lâm Tử Nghiên nâng chén trà nóng ngồi cạnh bàn, gương mặt nhìn Giang Tự Hành bên cạnh.

Cũng không biết người này bị làm sao, đen mặt ngồi im cứ như người ta nợ hần mấy trăm lượng bạc.

Lâm Tử Nghiên kéo tay áo hần, hỏi: “Người mới này... Là đại ca người à?”

Giang Tự Hành gật đầu.

Lâm Tử Nghiên lại hỏi: “Tại sao huynh ấy lại ở đây?”

Giang Tự Hành không nói gì, sắc mặt trầm xuống.

“Két” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, Giang Phong Lâm mang theo một thân hàn ý đi vào.

“Người bên ngoài đi về phía Nam rồi.” Y đóng cửa lại, đi đến cạnh bàn nói, “Chắc bọn họ không lục soát nơi này nữa đâu.”

Giang Tự Hành vẫn không nói chuyện, khẽ cúi đầu, bàn tay vô thức nắm chặt.

“A Tự...” Giang Phong Lâm đi tới, vừa đặt tay lên vai Giang Tự

Hành thì hấn chợt đứng phắt dậy hát ra.

Giang Phong Lâm sững sốt: “A Tự...”

“Ba năm.” Giang Tự Hành ngẩng đầu lên, hốc mắt ửng đỏ: “Huynh vẫn khỏe mạnh, vì sao không trở về?!”

Ba năm qua hấn tìm tung tích của đại ca đã nghĩ tới vô số khả năng, hoặc là bị trọng thương, hoặc là bị bỏ tù, thậm chí kết quả xấu nhất hấn cũng từng nghĩ tới. Duy chỉ có một điều duy nhất chưa từng nghĩ đến là Giang Phong Lâm khỏe mạnh ở lại Bắc Kỳ, còn thuận lợi thăng quan tiến chức, giờ đã là Trưởng sử ở phủ Đoan vương.

“Ta...” Giang Phong Lâm không biết phải nói gì, cũng không biết phải kể từ đâu.

“Cho dù huynh không trở về thì ít nhất cũng phải gửi một lá thư chứ?!” Giang Tự Hành càng nghĩ càng giận, tại sao lại bất vô âm tín suốt ba năm qua?!

Giang Phong Lâm thở dài, quay đầu nhìn Lâm Tử Nghiên bên cạnh.

Lâm Tử Nghiên ngẩn người, đặt chén trà xuống trốn sau lưng Giang Tự Hành.

Người nhìn ta làm gì? Là ta không truyền tin thay người à?

Giang Tự Hành có chút khó hiểu: “Sao?”

Giang Phong Lâm lấy một bình sứ trắng từ trong ngực ra, đặt lên bàn nói: “Mấy ngày trước ta nhận được tin Kế Vô Chúc mang một công tử trẻ tuổi về, cho y uống 'khước trần'.”

Chân mày Giang Tự Hành nhíu lại, “Là cái gì?”

“Người uống 'khước trần' sẽ quên hết quá khứ.” Giang Phong Lâm khẽ đáp, “Thậm chí sẽ quên mất cả họ tên mình.”

Giang Tụ Hành nhìn Lâm Tử Nghiên, “Y uống thuốc này hả?”

“Không chỉ có y.” Giang Phong Lâm ngược mắt, “Ba năm trước ta cũng từng uống rồi.”

“Cái gì?” Giang Tụ Hành kinh hãi, “Vì sao...?”

Giang Phong Lâm có chút mệt mỏi, ngồi xuống cạnh bàn chậm rãi nói: “Thuốc này như một quả bom nổ chậm. Ba năm trước ta bị trọng thương ở hồ Bình Ba, Đao vương vì cứu ta nên lấy thứ này làm thuốc dẫn mới bảo vệ được tính mạng của ta.”

Giang Tụ Hành nghĩ tới chiếc thuyền hoa bị lật trên mặt hồ: “Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao huynh lại bị trọng thương?”

“Bắc Kỳ vương muốn giết Đao vương.” Giang Phong Lâm trả lời: “Lúc Đao vương xuôi nam thì bị mai phục ở hồ Bình Ba, lúc ấy ta đang truy tìm mật thám Bắc Kỳ trùng hợp gặp được nên cứu Đao vương một mạng.”

Lâm Tử Nghiên nghe chuyện thì cau mày. Tuy y mới tới nơi này chưa được mấy ngày nhưng cũng đã nghe nói Đao vương và Bắc Kỳ vương là anh em cùng cha khác mẹ, sao lại tương tàn đến mức ấy?

“Khi ta tỉnh lại thì đã đến Bắc Kỳ.” Giang Phong Lâm nhìn Giang Tụ Hành, “Nhưng lúc đó ta đã quên mất mình là ai, cũng quên đệ với cha... A Tụ, thật xin lỗi, khiến đệ và cha lo lắng rồi...”

Giang Tụ Hành siết chặt tay bên người, “Vậy bây giờ huynh...”

“Ba tháng trước ta mới nhớ ra mọi chuyện.” Giang Phong Lâm nói, “Ta đã gửi thư về nhà, chỉ là khi thư đến thì đệ không còn ở nhà nữa.” Khi đó, Giang Tụ Hành đã đuổi theo Lâm Tử Nghiên tới phía Bắc.

“Cha hỏi âm nói có lẽ đệ cũng tới Bắc Kỳ rồi, dặn ta đuổi đệ về.”
Giang Phong Lâm cười cười, “Cha nói đệ để lại thư tòng quân, chắc chắn là gạt người, chân bị thương còn chưa khỏe đã đòi đi tòng quân, không sợ bị người ta đuổi đi hay gì.”

Giang Tự Hành mắt tự nhiên nhìn qua chỗ khác, lẩm bẩm: “Giờ khỏe rồi.”

Giang Phong Lâm: “Vậy bây giờ đệ đi tòng quân à?”

Giang Tự Hành: “... Không.” Lúc trước chỉ tiện tay viết vậy, dù sao nói đi tòng quân nghe cũng rất chi là đứng đắn.

“Vậy thì mau chóng trở về đi.” Giang Phong Lâm nói, “Lúc trước ta chỉ biết công tử Kế phủ mất tích, không ngờ người lại ở chỗ đệ. Kế Vô Chước tuyệt đối không phải hạng hiền lành, hai người nên sớm rời khỏi đây, trời sáng ta sẽ sai mật thám hỗ trợ đệ ra khỏi thành.”

Giang Tự Hành chau mày: “Huynh không trở về cùng chúng ta sao?”

“Ta còn có việc.” Giang Phong Lâm đáp, “Đợi xong chuyện ở đây ta sẽ tự trở về thừa tội với cha.”

Giang Tự Hành không đồng ý, kéo Lâm Tử Nghiên qua nói: “Vậy ta cũng không trở về, huynh cho người đưa y về là được.”

“A Tự.” Giang Phong Lâm đau đầu, “Đừng hồ đồ.”

Giang Tự Hành: “Huynh không đi thì ta cũng không đi.”

Lâm Tử Nghiên: “Vậy ta cũng không đi.”

Giang Tự Hành quay đầu, “Người góp vui cái gì?” Cũng đâu phải đại ca người.

“Tại sao ta phải nghe theo người?” Lâm Tử Nghiên không phục nói, “Ai biết người có đem ta đi bán không?”

Giang Tự Hành: “Ta bán người làm gì?” Vậy cha người sẽ đánh chết ta.

Lâm Tử Nghiên: “Vậy người mua ta làm chi?”

Giang Tự Hành: “...”

Giang Phong Lâm không nhịn được mở miệng hỏi: “A Tự, vị công tử này... Là đệ mua à?”

“Không phải,” Giang Tự Hành đột nhiên hơi hối hận vì lúc trước nói bậy nói bạ, “Y là con trai Lâm Tu Viễn.”

Lâm Tử Nghiên trừng mắt, “Quả nhiên là người gạt ta!” Cái gì mà bán thịt heo, cái gì mà Vương Phú Quý, đều là gạt người!

Giang Tự Hành ngẩng đầu nhìn trời, ai bảo người kêu ta là “dâm tặc”.

Giang Phong Lâm ngược lại có chút kinh ngạc, “Lâm công tử nhà Thượng thư? Vậy Kế Vô Chước sao lại...”

Giang Tự Hành lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Hắn cầm bình sứ trắng trên bàn lên, hỏi: “Cái này có thuốc giải không?”

“Hắn là có.” Giang Phong Lâm đáp, “Chẳng qua ta còn chưa tìm được.”

Giang Tự Hành mở miệng bình người thử rồi ghét bỏ trả lại. Khi hắn bỏ xuống thì Lâm Tử Nghiên liếc thấy bàn tay hắn có sẹo, một vết sẹo dọc từ hồ khẩu xuyên qua lòng bàn tay.

Không biết vì sao Lâm Tử Nghiên chợt thấy nhức đầu, trong đầu như có bóng người qua lại làm y choáng váng, đứng không vững.

“Sao thế?” Giang Tụ Hành thấy sắc mặt y không tốt, còn lão đảo thì vội vàng đỡ y, “Không sao chứ?”

Lâm Tử Nghiên ôm đầu, lẩm bẩm: “Đau đầu quá...”

Giang Phong Lâm thấy vậy, giơ tay lên bắt mạch cho y rồi nói: “Lúc kí ức quay lại thường sẽ nhức đầu không chịu được.”

Giang Tụ Hành vội la lên: “Vậy làm sao bây giờ?”

Giang Phong Lâm lấy một bình sứ trắng nhỏ trong ngực đổ một viên thuốc ra đút viên thuốc vào miệng Lâm Tử Nghiên, “Thuốc này cũng chỉ có tác dụng nhất thời, vẫn phải tìm ra thuốc giải, nếu không mỗi lần nghĩ tới chuyện cũ đều sẽ nhức đầu.”

Lâm Tử Nghiên vùi đầu trong ngực Giang Tụ Hành, dần dần tỉnh lại.

Giang Tụ Hành thấy y không đau nữa mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Người có nhớ ra chuyện gì không?”

Lâm Tử Nghiên nhìn hắn, đột nhiên không đầu không đuôi nói: “Nam tử không thể sinh.”

Giang Tụ Hành, Giang Phong Lâm: “...”

-----oOo-----

Chương 39: Người có học rất đẹp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Giang Phong Lâm quay đầu, về mặt một lời khó nói hết nhìn Giang Tự Hành.

Hai người thường ngày nói chuyện gì thế? Muốn sinh con à?

Lúc này Giang Tự Hành mới nhớ ra, lúc trước bọn họ từng gặp hai người đàn ông đùa giỡn nhau, một người trong đó ghẹo người còn lại rằng người không mang thai chín tháng, nhiều nhất là bảy tháng thôi.

Hắn nhất thời mất não, liếc bụng Lâm Tử Nghiên thuận miệng hỏi nam cũng sinh được à?

Tại sao lại nhớ tới chuyện này chứ? Giang Tự Hành hơi lúng túng nói: “Ta giống với y thôi.” Cũng không để ý nam tử có sinh được hay không thật đâu.

Lâm Tử Nghiên xoa xoa trán, vẫn có chút choáng váng.

Giang Phong Lâm nhét bình sứ vào tay y: “Lúc đau đầu thì uống một viên, có thể giảm đau.”

Lâm Tử Nghiên nhận lấy bình sứ, nhẹ giọng nói: “Đa tạ.”

“Hôm nay cũng mệt rồi.” Giang Phong Lâm đứng lên nói, “Các người

ngủ ngơi sớm đi, những chuyện khác ngày mai nói sau.”

Giang Tự Hành gật đầu, đỡ Lâm Tử Nghiên ngồi xuống giường.

Đêm hôm khuya khoắt, người hầu ngủ hết rồi. Giang Phong Lâm ôm chăn đệm tính đi dọn phòng khác cho Giang Tự Hành ngủ thì Giang Tự Hành lại lắc đầu, nhìn Lâm Tử Nghiên nói: “Không cần phiền vậy đâu, ta ngủ chung với y là được.”

Giang Phong Lâm: “...” Nhưng ta thấy Lâm công tử... Dường như không tình nguyện cho lắm?

Lâm Tử Nghiên không vui, hai tai đỏ bừng: “Ai, ai muốn ngủ chung với người chứ?!”

Giang Tự Hành: “Lúc trước ở nhà người toàn ngủ chung đó thôi.” Người còn ôm ta ngủ.

Lâm Tử Nghiên: “Ta không nhớ nữa, không tính.”

Giang Tự Hành: “...”

Cuối cùng, Giang Tự Hành đành phải trải chăn mền ngủ trên tháp.

Giờ đã tờ mờ sáng, Lâm Tử Nghiên cũng buồn ngủ nhưng nằm trên giường hồi lâu vẫn không ngủ được.

Y trở mình nhìn Giang Tự Hành ngủ trên tháp cách đó không xa, hơi thất thần.

“Nghĩ gì vậy?” Trong bóng tối, Giang Tự Hành đột nhiên mở miệng, “Còn chưa ngủ à?”

Lâm Tử Nghiên sợ hết hồn, lẩm bẩm: “Người cũng không ngủ.”

Giang Tự Hành trở mình, không lên tiếng.

Lâm Tử Nghiên trầm mặc một hồi, hỏi nhỏ: “Lòng bàn tay người... Bị gì thế?”

Giang Tự Hành im lặng một lát mới đáp: “Ta tự đâm.”

Lâm Tử Nghiên có chút kinh ngạc, “Vì sao...?”

Trong phòng rất yên tĩnh, gió rét gõ cửa sổ vang lên tiếng lạch cạch..

Giang Tự Hành chậm rãi nói: “Ta sợ ta không tỉnh táo sẽ có đứa ngốc chạy theo người khác.”

Hắn quay đầu lại, nhìn người trên giường trong bóng tối, “Nhưng sau đó y vẫn chạy theo người khác mất.”

Lâm Tử Nghiên kéo kéo chăn, chôn mặt vào gối, lẩm bẩm: “Người mới là đồ ngốc.” Đồ đại ngốc.

Trong mắt Giang Tự Hành tràn ngập ý cười, đầu ngón tay giật giật, nắm chặt tay.

Sáng sớm, Lâm Tử Nghiên đang nửa tỉnh nửa mê thì thấy mặt nhột nhột.

Y vô thức giơ tay lên sờ lại không sờ thấy gì. Nhưng tay vừa hạ tay xuống thì dường như có gì đó lướt trên mặt.

Y mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Giang Tự Hành đang nắm tóc y quét qua quét lại trên mặt y.

“Dậy đi.” Giang Tự Hành nói, “Không đói bụng à?” Hôm qua chưa ăn xong đùi gà đã bị người ta cướp mất gà, không biết có ăn no hay không.

Lâm Tử Nghiên nắm chặt trùm lên đầu, không muốn để ý đến hắn.

“Vậy ta đi ăn điểm tâm nha?” Giang Tự Hành nói, “Ăn bánh bao, sủi cảo, hoành thánh...”

Lâm Tử Nghiên kéo chăn xuống, tức giận nói: “Còn muốn húp cháo.”

Giang Tự Hành nhin cười, đứng dậy nói: “Vậy nhanh dậy đi.”

Lâm Tử Nghiên đành không tình nguyện dậy đi rửa mặt.

Lúc bọn họ đi ra cửa phòng thì thấy trong viện có một đại nương, mặt mày hiền hậu mỉm cười nhìn bọn họ.

“Hai vị công tử.” Đại nương nói, “Đại nhân tới vương phủ, dặn dò ta hầu hạ hai vị.”

Giang Tự Hành nghe vậy thì chau mày, đại ca hẳn rút cuộc ở lại Bắc Kỳ để làm gì? Vì sao không quay về?

Trên bàn đá trong viện có một hộp đựng thức ăn, đại nương đi tới mở hộp dọn bánh bao và hai bát mì ra bàn.

“Hai vị công tử, mời ăn điểm tâm trước.”

Giang Tự Hành gật đầu, kéo Lâm Tử Nghiên ngồi xuống bên bàn.

“Đại nhân nói mấy ngày nay trong thành rất hỗn loạn.” Đại nương đưa đĩa cho Lâm Tử Nghiên, “Hai vị tạm thời không nên ra ngoài.”

Giang Tự Hành cũng biết hiện tại bên ngoài đều đang truy bắt bọn họ, không nên ra ngoài.

Hắn có chút phiền não, cầm bánh bao cắn một cái, lại thấy đại nương về mặt hiền lành nhìn Lâm Tử Nghiên.

Giang Tự Hành: “...” Tại sao vừa nhìn vừa gật đầu?

Lâm Tử Nghiên đang ăn mì bống nghe đại nương hỏi, “Công tử hẳn là người đọc sách nhỉ?”

Lâm Tử Nghiên tròn mắt nhìn, quay đầu lại hỏi Giang Tự Hành, “Ta có học chữ à?”

Giang Tự Hành: “... Biết.” Nghe nói còn ra ngoài cầu học mấy năm.

Đại nương cười càng vui vẻ hơn, “Ta nói rồi, công tử đẹp mắt như vậy, nhất định đọc qua không ít sách.”

Giang Tự Hành: “...” Hai chuyện đó thì liên quan gì đến nhau?

Đại nương lại hỏi: “Công tử năm nay bao nhiêu tuổi?”

Lâm Tử Nghiên quay đầu đi hỏi Giang Tự Hành, “Ta bao nhiêu tuổi?”

Giang Tự Hành: “Hình như là... Hai mươi mốt?”

Đại nương: “Nhà có mấy người?”

Lâm Tử Nghiên lại quay đầu nhìn Giang Tự Hành.

Giang Tự Hành: “Người và cha người.”

“Thế...” Đại nương còn muốn hỏi cái gì đó, Giang Tự Hành cắt đứt lời bà, “Phòng bếp có cháo không?”

“Sáng nay còn chưa nấu.” Đại nương nói, “Công tử muốn ăn cháo à? Để ta đi nấu.”

Giang Tự Hành gật đầu.

Đại nương lại mỉm cười nhìn Lâm Tử Nghiên một cái nữa rồi mới rời đi.

Giang Tụ Hành cắn bánh bao, hỏi Lâm Tử Nghiên: “Muốn ăn cháo gì?”

Lâm Tử Nghiên suy nghĩ một chút, “Cháo đậu đỏ.”

“Được.” Giang Tụ Hành nói, “Ta đi xem một chút, người ăn trước đi.”

Hắn đứng dậy đi tới phòng bếp, tò mò không biết vì sao bà lại hỏi Lâm Tử Nghiên như vậy.

Đại nương đang vui vẻ hớn hở vo gạo trong bếp, thấy Giang Tụ Hành đi tới thì hỏi: “Công tử có dặn dò gì thêm ạ?”

Giang Tụ Hành nói: “Có đậu đỏ không?”

Đại nương: “Có.”

“Vậy nấu cháo đậu đỏ đi.” Giang Tụ Hành nói, “Nấu mềm chút.”

“Được.” Đại nương xoay người đi lấy đậu đỏ. Giang Tụ Hành đang suy nghĩ nên làm sao để hỏi chuyện vừa rồi thì nghe bà bật thốt: “Ồi chao, quên hỏi công tử kia lấy vợ chưa rồi!”

Giang Tụ Hành: “... Chưa lập gia đình.” .

“Tốt quá.” Đại nương cao hứng nói, “Tí nữa ta kêu Lăng nhi tới gặp chút.”

Mặt Giang Tụ Hành đầy mờ mịt: “Lăng nhi?”

“Lăng nhi là con gái ta.” Bà nói, “Nó thích người đọc sách lắm, nói tương lại phải gả cho người biết ngâm thơ, đối thơ. Vị công tử kia đẹp mắt thế, chắc chắn nó sẽ thích.”

Giang Tụ Hành: “...”

Bà thấy Giang Tụ Hành không nói gì, lại nói: “Con gái ta cũng đẹp lắm, công tử kia cũng sẽ thích.”

Bà bỏ gạo vào trong nồi, vui mừng hớn hở: “Hay là ăn điểm tâm xong gọi nó đến luôn...”

Giang Tụ Hành: “Không được!”

Đại nương sững sốt, “Tại sao?”

Giang Tụ Hành cũng không biết nên nói cái gì, “Y... Con gái người sẽ không thích y.”

Đại nương không tin, “Lăng nhi thích nhất người tuần tú có học.”

“Nhưng y...” Giang Tụ Hành dừng một chút, linh quang chợt lóe, “Y là nữ giả nam!”

-----oOo-----

Chương 40: Hôn thêm mấy lần nữa là quen à

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

“Nữ...” Đại nương hồi lâu mới hoàn hồn lại, “Nữ giả nam?”

Giang Tụ Hành chột dạ gật đầu, ” Đúng.”

Gương mặt đại nương đầy tiếc nuối, “Khó lắm mới gặp một người đẹp mắt như vậy, sao lại là nữ cơ chứ?”

Bà thở dài, lại nâng mắt nhìn Giang Tụ Hành, ánh mắt sáng lên, hỏi: “Công tử, ngươi có đọc sách không?” Nhìn người cũng khỏe mạnh, chắc không phải là nữ giả nam nhỉ?

Giang Tụ Hành vội vàng lắc đầu: “Chưa từng đọc qua, chữ cũng không biết.”

Đại nương chưa từ bỏ ý định: “Hay là công tử cứ thử đọc vài cuốn xem sao?” Vậy cũng miễn cưỡng được coi là người có học.

Giang Tụ Hành quay đầu đi thẳng ra cửa: “Ta còn chưa ăn xong điểm tâm.” Nói đoạn, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hắn trở lại sân, vừa vào cửa thì thấy Lâm Tử Nghiên đang gấp hành trong bát mình bỏ sang bát mì của hắn.

Giang Tụ Hành: “...”

Lâm Tử Nghiên thấy hắn trở lại, vội vàng cúi đầu ăn mì, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Ta nhìn thấy rồi.” Giang Tự Hành đi tới, sâu xa nói, “Người bỏ gì vào bát của ta?”

Lâm Tử Nghiên đáp ứng, nhỏ giọng nói: “Ta không ăn hành.”

“Không ăn nên đẩy hết qua cho ta à?” Giang Tự Hành ngồi xuống bên cạnh, “Sao không chia cho ta ít thịt?”

Lâm Tử Nghiên nhìn trong bát hắn, “Người cũng có mà.” Hình như còn nhiều hơn ta.

Giang Tự Hành: “Ta cũng có hành rồi.”

Lâm Tử Nghiên: “Vậy người ăn nhiều một chút.”

Giang Tự Hành: “...”

Giang Tự Hành gấp thịt trong bát y, há mồm ăn.

“Người...” Lâm Tử Nghiên tức chết, cũng gấp thịt trong bát hắn. Giang Tự Hành thấy y gấp thịt lên thì há miệng cướp, ai ngờ Lâm Tử Nghiên cũng ghé lại, thành ra môi răng hai người lập tức tương phùng...

Nắng ban mai trải dài trong sân, gió nhẹ mang hơi lạnh lướt qua tường trắng đi xa.

Lâm Tử Nghiên sững sờ nhìn Giang Tự Hành, trong lúc bốn mắt nhìn nhau, hơi thở ấm áp cận kề, đôi môi mềm mại chạm vào nhau, trong lòng dậy sóng.

Không biết đứa ai rớt xuống đất vang lên một tiếng.

Lâm Tử Nghiên bừng tỉnh, đẩy Giang Tự Hành ra, “Người làm gì

đó?!”

Giang Tụ Hành cũng bối rối, “Ta... Ta không phải...”

Lâm Tử Nghiên nhấc chân đạp hấn, “Không biết xấu hổ!”

“Á...” Giang Tụ Hành co chân lại, nói thầm: “Do người lại gần mà.”

Cổ Lâm Tử Nghiên đỏ lên: “Do người cướp thịt của ta!”

Giang Tụ Hành: “Người vì một miếng thịt mà hôn ta?”

“Không phải!” Lâm Tử Nghiên tức giận đạp hấn thêm một đạp, sau đó tức tối chạy vào trong phòng đóng sập cửa lại.

Mì cũng không ăn nữa à? Giang Tụ Hành không dám chọc y nữa, bưng bát mì của mình lên mới nhớ ra dưa rút mất rồi.

Hấn tính lấy dưa của Lâm Tử Nghiên ăn thì thấy đôi dưa kia cũng nằm yên trên mặt đất.

Giang Tụ Hành: “...”

Lúc Giang Phong Lâm về đến viện thì đã qua giữa trưa. Y vừa vào cửa đã nghe đại nương nói Giang Tụ Hành đang giết gà trong bếp.

Muốn ăn gà ư? Giang Phong Lâm không hiểu ra sao, nhấc chân đi tới phòng bếp.

Giang Tụ Hành đã giết gà xong rồi, đang nướng gà trên đồng lửa.

“A Tụ.” Giang Phong Lâm đi tới, “Không ăn cơm trưa à?” Tại sao mới sau giữa trưa đã nướng gà?

Giang Tụ Hành: “... Ăn chưa no.”

Hấn cũng đâu thể không biết ngượng mà nói Lâm Tử Nghiên tự

nhốt mình trong phòng sáng giờ không quan tâm đến hấn chứ. Hấn nhớ đến con gà ăn dở bị cướp đêm qua, dường như Lâm Tử Nghiên không vui lắm nên muốn nướng thêm một con cho y.

Giang Phong Lâm ngồi xuống bên cạnh hấn, ngừng một chút rồi nói: “A Tụ, các đệ vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi.”

Giang Tụ Hành quay đầu lại nhìn y: “Huynh thật sự muốn ở lại Bắc Kỳ?”

Giang Phong Lâm gật đầu.

“Tại sao?”

Giang Phong Lâm nhìn ánh lửa đang cháy, chậm rãi nói: “Thật ra, những năm này Đoan vương và Thái tử vẫn luôn âm thầm qua lại.”

“Thái tử?” Giang Tụ Hành khó hiểu, hỏi, “Không phải là Bắc Kỳ chưa có Thái tử sao?”

“Không phải Thái tử Bắc Kỳ.” Giang Phong Lâm trả lời, “Là Thái tử điện hạ của Đại Diên chúng ta.”

Giang Tụ Hành sửng sốt, nhớ tới tên Thái tử suốt ngày cầu tiên hỏi đạo ở Đông cung.

Đoan vương và hấn có qua lại? Cùng nhau đốt lửa luyện đan à?

Giang Phong Lâm nhìn bộ dạng như gập quẻ của hấn, không khỏi cười nói: “Đệ cho rằng Thái tử chỉ biết luyện đan thật à?”

Bây giờ Giang Tụ Hành mới hiểu ra: “Đều là giả?” Thảo nào cha hấn cứ lên triều phụ họa theo Thái tử, cho dù bị Lâm Tử Viễn đuổi đánh cũng không chịu hối cải.

“Năm đó Đoan vương phát hiện Thái tử đang âm thầm gây dựng lại Trấn Bắc quân.” Giang Phong Lâm nói, “Ba năm trước hấn xuôi nam

là để giao dịch với Đại Diên.”

Giang Tự Hành: “Giao dịch gì?”

“Chờ Trần Bắc quân trở nên hùng mạnh thì khi Đại Diên chinh chiến với Bắc Kỳ, Đoan vương sẽ khởi binh cướp ngôi. Sau đó hai nước khôi phục quan hệ, không bao giờ xâm phạm nhau nữa.”

Giang Tự Hành thấy hơi hoài nghi, “Nhưng hắn là Vương gia của Bắc Kỳ, sao lại...”

“Mấy năm này Bắc Kỳ vương hoang dâm vô độ, vợ vét của dân, lại kiêng dè Đoan vương, nhiều lần muốn đẩy hắn vào chỗ chết.” Giang Phong Lâm thở dài nói, “Hắn cũng bị bức bách không còn cách nào.”

Giang Tự Hành yên lặng hồi lâu, mới nói: “Nếu huynh ở lại cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Đừng lo.” Giang Phong Lâm vỗ vai hắn nói, “Thái tử và Đoan vương đã chuẩn bị nhiều năm, sẽ không thua.”

Giang Tự Hành vẫn không yên lòng: “Vậy thì để người khác làm đi. Vì sao cứ phải là huynh?”

Giang Phong Lâm lắc đầu: “Ta đã bị cuốn vào trong đó, nếu giờ rút ra e là sẽ xáo trộn kế hoạch.”

Gà nướng trên giá vang lên tiếng lách tách, Giang Tự Hành lật mặt gà, im lặng không lên tiếng.

Hắn biết đại ca hắn nhất định sẽ không cho hắn ở lại. Nếu hắn cứ khẳng khái làm theo ý mình cũng chỉ khiến đại ca lo lắng.

“A Tự...” Giang Phong Lâm thấy hắn không nói gì, còn định khuyên tiếp thì nghe Giang Tự Hành nói: “Phải tìm được Triệu Phụng đã.”

“Triệu Phụng?” Giang Phong Lâm giật mình, “Hắn cũng ở trong kinh?”

Giang Tự Hành gật đầu, “Hắn tới đây với ta nhưng hôm qua bị tách ra.”

Giang Phong Lâm không khỏi đau đầu, hai người này đưa sau lỗ mông hơn đưa trước. Đã gây họa rồi còn bị lạc nhau, cứ như trẻ lên ba.

“Để ta cho người đi tìm.” Giang Phong Lâm đứng lên nói, “Đệ đợi ở trong viện, đừng ra ngoài.”

Giang Tự Hành gật đầu, nhìn bóng lưng đại ca đi ra ngoài cửa như nhiều năm trước ra ngoài mua kẹo hồ lô cho hắn...

“Công tử?” Giang Tự Hành lấy lại tinh thần, thấy đại nương không biết đã ở bên cạnh từ khi nào, hiền hậu nói, “Gà nướng cháy rồi.”

Giang Tự Hành cúi đầu nhìn, vội vàng lật lại.

“Nếu như công tử mệt thì cứ đi nghỉ đi, để ta nướng cho.” Đại nương nói.

“Không cần.” Giang Tự Hành lắc đầu, “Sắp xong rồi.”

Hắn suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Nếu như... Có người, bị người khác hôn một cái... Rồi chạy trốn, là vì sao?”

Đại nương cười đáp: “Đương nhiên là do da mặt mỏng rồi, xấu hổ đó.”

Giang Tự Hành: “Vậy làm sao bây giờ?”

Đại nương rất tâm đắc, “Không sao, hôn thêm mấy lần nữa là quen à.”

Giang Tỵ Hành: “...”

-----oOo-----

Chương 41: Nhưng bà ấy gọi ta là cô nương?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Hôn thêm mấy cái? Giang Tự Hành nghĩ, hôn một cái y đã tức giận như vậy, hôn thêm mấy cái y không đánh chết ta mới là lạ.

Đại nương thấy Giang Tự Hành mặt mày xoắn xuýt, lại nói: “Nàng có đỏ mặt không?”

Giang Tự Hành gật đầu. Nào chỉ đỏ mặt, cổ cũng đỏ đấy chứ.

“Vậy là xấu hổ đấy.” Đại nương cười nói: “Đối với người trong lòng đều như vậy.”

Giang Tự Hành: “... Ta không phải người trong lòng y.”

Đại nương chỉ cười không nói.

Giang Tự Hành bị bà nhìn đến mức hơi mất tự nhiên, “Y đỏ mặt... Là do tức giận.”

Đại nương: “Vậy người cũng là vì tức giận à?”

“Ta không có...” Giang Tự Hành sờ mặt theo bản năng, nóng hằm hập.

Đại nương cười tủm tỉm nói: “Có lẽ là lửa đốt, phải không?”

Giang Tụ Hành: "..."

Lâm Tử Nghiên đóng cửa lại, dựa vào đầu giường đọc sách. Nhưng đọc hồi lâu vẫn chưa lật qua trang khác.

Y cũng không biết tại sao trong đầu cứ hiện đi hiện lại cảnh tượng hoang đường lúc sáng, cứ như vừa nhắm mắt lại chính là rằng môi khăng khít mềm mại, giao triền nóng bỏng...

Không được nghĩ! Y xoa xoa vành tai đang nóng lên, thậm chí muốn chôn đầu vào chăn. Suy nghĩ vớ vẩn gì đâu!

Đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên, Giang Tụ Hành ở bên ngoài gọi: "Lâm Tử Nghiên."

Lâm Tử Nghiên không lên tiếng, tim lại đập thành thịch.

"Lâm Tử Nghiên." Giang Tụ Hành gõ cửa, "Mở cửa."

Người nói mở là ta phải mở liền à? Lâm Tử Nghiên gấp sách lại nghĩ, không mở.

"Có mở không?" Giang Tụ Hành lại nói, "Không mở là ta đi nha."

Đi thì đi, Lâm Tử Nghiên có chút tức giận, ta cầu người tới chắc?

Lát sau, bên ngoài không có tiếng động gì nữa, im ắng như đã không còn ai.

Đi thật à? Lâm Tử Nghiên càng tức giận, không tới thì thôi!

Y xuống giường đi đến cạnh cửa định ngó xem thế nào. Ai ngờ vừa mở cửa thì có một bọc giấy chìa đến, lại nghe Giang Tụ Hành nói: "Gà nướng, ăn không?"

"Người..." Lâm Tử Nghiên ngây ra nói, "Không phải người đi rồi à?"

Giang Tụ Hành cong khoe môi, “Vậy người ra ngoài tìm ta hả?”

Mặt Lâm Tử Nghiên nóng lên, “Không phải!” Y nói xong thì muốn đóng cửa, Giang Tụ Hành vội vàng giơ tay lên chặn lại, chen vào.

“Người...” Lâm Tử Nghiên ngăn lại nói, “Người vào làm gì?”

Giang Tụ Hành đi vào ngồi xuống bàn, đúng lý hợp tình nói: “Ta cũng ngủ ở đây.”

Hắn mở bọc giấy ra, mùi hương quen thuộc bay tới, giống như đêm qua.

Lâm Tử Nghiên im lặng một lát, nói: “Người lại đi trộm gà à?”

Giang Tụ Hành ghen lại: “Không phải! Là đại nương phòng bếp mua.” Đêm qua cũng không phải trộm, trả bạc rồi!

Hắn xé một cái đùi gà xuống, quay đầu hỏi Lâm Tử Nghiên, “Ăn không?”

Lâm Tử Nghiên nhìn hắn, lại nghĩ tới gà nướng bị cướp mất đêm qua.

“Ăn thì ăn.” Y nói thăm rồi cướp đùi gà từ trong tay Giang Tụ Hành, “Không ăn thì lãng phí quá.”

Giang Tụ Hành có chút buồn cười: “Lần này không ai tranh với người đâu.”

Ánh nắng sau buổi trưa vừa sáng vừa ấm, xua tan vài phần lạnh lẽo của mùa đông. Lâm Tử Nghiên ăn xong đùi gà, nhìn ánh nắng ngoài viện rồi cúi đầu ngửi ngửi quần áo của mình, đoạn quay đầu hỏi Giang Tụ Hành nói: “Có nước nóng không?” Muốn tắm rửa.

Giang Tụ Hành: “... Nãy làm thịt gà hết nửa thùng rồi.”

Lâm Tử Nghiên yên lặng nhìn hấn.

Giang Tự Hành chỉ đành đi nấu nước cho y, nấu đến khi tro bụi đầy đất thì không nhìn được nghĩ, tại sao ta phải nấu nước nóng cho y? Y muốn tắm rửa sao không tự đi mà nấu? Nhưng rồi lại nghĩ, thôi vậy, một thư sinh như y biết nấu nước mới là lạ, đốt nhà thì đúng hơn.

Lúc đại nương phòng bếp thấy hấn xách từng thùng nước nóng vào phòng mới biết là Lâm Tử Nghiên muốn tắm rửa. Bà nghĩ cô nương này hình như cũng không có quần áo thay nên ra phố mua cho y vài bộ. Tuy bà mua quần áo của nam tử nhưng vẫn chu đáo mua thêm áo yếm, còn thêu hoa, nom đẹp lắm.

Trong phòng, Lâm Tử Nghiên ghé vào cạnh thùng, lúc mơ màng sắp ngủ thì chợt nghe có tiếng gõ cửa. Y tưởng là Giang Tự Hành, mắt cũng không mở, lười nhác nói: “Vào đi.”

Đại nương đẩy cửa ra, thấy sau bình phong hơi nước lượn lờ. Bà quay người đóng cửa lại, chuẩn bị đưa quần áo qua.

Lâm Tử Nghiên nghe thấy tiếng bước chân, ngỡ là Giang Tự Hành đi tới nên vội mở miệng nói: “Không được lại đây!” Cả cái phòng to như vậy, tới đây làm gì?

Đại nương chỉ nghĩ y sợ việc mình là nữ giả nam bị lộ, trấn an nói: “Cô nương đừng sợ, ta biết hết rồi.”

Lâm Tử Nghiên sững sốt, “Đại nương?”

“Cô nương ra ngoài phải để ý một chút.” Đại nương hiền từ nói, “Cô nương yên tâm, ta sẽ không nói lung tung đâu.”

Lâm Tử Nghiên không nghe rõ, “Cái gì?” Cô nương gì cơ?

“Giang công tử đã nói với ta rồi.” Đại nương nói, “Việc nữ giả nam này...”

Bà còn chưa nói xong thì cửa phòng đột nhiên mở ra, Giang Tự Hành vô cùng lo lắng xông vào, lôi đại nương chạy ra bên ngoài, “Đại nương, nghe nói nhà bếp cháy rồi!”

“Ch... Cháy rồi?!” Đại nương giật mình nói, “Đang yên lành sao lại cháy?”

Giang Tự Hành: “Ta cũng không biết, người mau đi xem xem.”

Đại nương vội vàng nhét quần áo cho hắn, “Đây là quần áo của Lâm cô nương.” Nói xong lập tức vội vàng vàng chạy tới phòng bếp.

Giang Tự Hành nhẹ nhàng thở ra. Hắn đang định đến hỏi Lâm Tử Nghiên xem đã tắm xong chưa, ai ngờ vừa tới cửa thì nghe thấy đại nương nói gì mà nữ giả nam, dọa hắn giật nảy mình, chảy cả mồ hôi lạnh.

Hắn nhìn qua quần áo trong tay, thấy là áo bào trắng giống kiểu Lâm Tử Nghiên hay mặc thì hơi yên tâm. May quá, không phải quần áo nữ tử.

Hắn cầm quần áo trở về phòng, thấy sau bình phong không có động tĩnh gì, chợt hơi chợt dạ, “Lâm Tử Nghiên...”

Tiếng nước sóng sánh, Lâm Tử Nghiên lạnh lùng nói: “Cái gì nữ giả nam?”

Giang Tự Hành giật thót, giả ngu nói: “Gì cơ?”

Lâm Tử Nghiên: “Bà ấy vừa nói ai là nữ giả nam?”

“Bà ấy...” Giang Tự Hành chợt dạ, “Bà ấy nói con gái bà ấy.”

Lâm Tử Nghiên: “Nhưng rõ ràng bà ấy gọi ta là cô nương.”

Giang Tự Hành: “Người nghe nhầm rồi, bà ấy nói là cô nương nhà

ta.”

Lâm Tử Nghiên không tin, “Bà ấy nói là người nói.” .

“Ta... Ta nói với bà ấy người đang tắm rửa.” Giang Tự Hành vội vàng nói, “Người xem, quần áo bà chuẩn bị cho người là đồ nam này.”

Lâm Tử Nghiên nửa tin nửa ngờ, nhưng chưa mặc quần áo nên đành phải nói: “Đưa quần áo cho ta.”

Giang Tự Hành đi qua, vừa đến gần bình phong thì nghe thấy Lâm Tử Nghiên nói: “Đứng đó đi, không được qua đây.”

Người sợ gì chứ? Giang Tự Hành nghĩ, có phải chưa từng thấy đâu.

Hắn tiện tay đưa quần áo qua, chợt có một tấm vải bố trắng từ trong đồng quần áo rơi xuống đất.

Lâm Tử Nghiên đang duỗi tay muốn lấy quần áo, ánh mắt đưa theo tấm vải trắng kia tung bay rơi xuống.

Là một cái yếm thêu hoa.

Lâm Tử Nghiên: “...”

Giang Tự Hành: “...”

-----oOo-----

Chương 42: Ngáy to lắm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Đại nương chạy từ nhà bếp về, có hơi buồn bực. Nhà bếp rõ ràng không cháy, sao Giang công tử lại nói có cháy?

Bà đi đến ngoài viện thì thấy Giang Tự Hành chạy vụt qua như gió, Lâm Tử Nghiên quần áo xộc xệch đuổi theo sau, giận đến đỏ mặt, "Người đứng lại!"

"Giang..." Đại nương còn chưa kịp nói gì thì hai người đã chạy xa rồi.

Đại nương không hiểu gì cả, sao lại đánh nhau rồi?

Lâm Tử Nghiên chạy đến thở hổn hển, nhưng làm thế nào cũng đuổi không kịp Giang Tự Hành, ngược lại làm bản thân mệt đến đi không nổi, "Người... Người đứng lại..."

Giang Tự Hành thấy y dừng lại thở dốc, không nhận được giải thích: "Ta thật sự không biết, sao lại có... Yém..."

"Không được nói!" Lâm Tử Nghiên mặt đỏ tai hồng, "Có phải người nói gì với đại nương không?!"

Giang Tự Hành: "Cũng chưa nói cái gì..."

Lâm Tử Nghiên: "Người nói ta là nữ giả nam đúng không?!"

Giang Tự Hành chột dạ ngẩng đầu nhìn trời.

"Người..." Lâm Tử Nghiên tức chết rồi, chạy tới muốn đánh hấn lại không cẩn thận dẫm phải vật áo ngã về phía trước.

"Cẩn thận!" Giang Tự Hành vội vàng nhảy qua ôm lấy Lâm Tử Nghiên, hai người cùng ngã xuống.

"Á..." Lưng Giang Tự Hành đập mạnh xuống đất đến là đau.

Lâm Tử Nghiên nằm sấp trên người hấn, nghe hấn kêu đau thì lại thấy áy náy: "Người không sao chứ?"

"Không..." Giang Tự Hành theo bản năng định nói không sao nhưng nhớ ra y còn đang giận thì vội vàng nhú mày, giả bộ nói, "Đụng vào lưng, ôi..."

Lâm Tử Nghiên hơi đau lòng, cũng giận không nổi nữa, nói thầm: "Đáng đời, ai bảo người nói hươu nói vượn."

Giang Tự Hành cãi lại: "Đại nương muốn gả con gái cho người, chẳng lẽ người muốn lấy?"

"Gả cho ta?" Lâm Tử Nghiên vẻ mặt mờ mịt, "Vì sao?"

Giang Tự Hành: "Bà ấy nói con gái bà thích thư sinh ưà nhìn."

Lâm Tử Nghiên ngẩn người, lại túm chặt vật áo hấn, "Đều tại người, là người nói ta có đọc sách."

Giang Tự Hành: "... Ta đâu có biết con gái bà ấy thích người có học tuấn tú." Bằng không nhất định sẽ nói người một chữ cũng không biết.

"Vậy cũng không thể nói ta là nữ giả nam!" Lâm Tử Nghiên đè trên người hấn, tức giận túm vật áo hấn lắc lắc, "Người mới nữ giả nam!"

Giang Tự Hành bị y lắc đến choáng cả đầu, bắt lấy tay y, "Đừng lắc

nữa."

"Buông ra!" Lâm Tử Nghiên giãy tay ra, quên mất mình vẫn đang nằm trên người hắn cọ tới cọ lui. Chợt tiếng hơi thở bên tai trở nên nặng hơn, chỉ nghe Giang Tự Hành đê giọng nói: "Đừng cử động!"

Lâm Tử Nghiên sửng sò, lúc này mới nhận ra hình như có gì đó bất thường. Chỗ nào đó dưới thân đụng phải thứ gì kia cứng cứng, cộm cộm giữa hai chân y, sức nóng xuyên qua cả quần áo.

"Ngươi..." Mặt Lâm Tử Nghiên đỏ bừng như bốc cháy, "Lưu manh!"

Y vội vàng bò dậy khỏi người Giang Tự Hành, bối rối hoang mang bỏ chạy, suýt thì đâm phải vạt áo lần nữa.

Giang Tự Hành ngồi dậy, nhìn y chạy xa, xúc cảm dưới thân vẫn còn lưu lại, cọ xát mềm mại, càng nghĩ càng thêm nóng.

Điên rồi ư?

Một thân khô nóng không có chỗ phát tiết, trong đầu tất cả đều là dáng vẻ đỏ mặt ngượng ngùng của Lâm Tử Nghiên, cả căn cổ hồng hồng...

Giang Tự Hành một tay che mặt, im lặng thật lâu mới đứng dậy đi đến cạnh giếng.

Lúc Giang Phong Lâm từ bên ngoài trở về thấy Giang Tự Hành đang dội nước lạnh thì giật mình.

"A Tự." Giang Phong Lâm khó hiểu, "Trời đang lạnh lắm, sao không nấu nước nóng mà tắm? Coi chừng bị cảm đấy."

Giang Tự Hành: "... Không cần, ta nóng."

"Nóng cũng không thể dội nước lạnh." Giang Phong Lâm thúc giục hắn, "Mau về thay quần áo."

Giang Tự Hành sửng người, mắt tự nhiên nói: "Ta... Ta không có quần áo, huynh cho ta mượn một bộ đi."

Không có quần áo? Giang Phong Lâm thấy là lạ, rõ ràng hôm qua y thấy Giang Tự Hành có mang tay nải, để ngay trong phòng của hấn và Lâm Tử Nghiên mà.

Chẳng lẽ không phải quần áo sao? Giang Phong Lâm cũng không để ý, dẫn hấn trở về phòng thay quần áo rồi pha cho hấn một ấm trà nóng.

"Đại ca." Giang Tự Hành vẫn hơi lo cho Triệu Phụng, "Có tin tức gì của Triệu Phụng chưa?"

Giang Phong Lâm lắc đầu: "Ta đã phái thêm người, chờ thêm chút nữa đi."

Triệu Phụng hấn là cũng trốn tránh khắp nơi nên khó tìm hơn chút. Giang Tự Hành chỉ hy vọng hấn trốn kĩ, đừng để Kế Vô Chước bắt được.

Tối hôm đó, Giang Phong Lâm nhìn Giang Tự Hành tay chân lạnh lẽo dọn dẹp căn phòng cách vách phòng mình, bảo là muốn ngủ ở đây thì nhịn không được hỏi: "Đệ cãi nhau với Lâm công tử à?" Không phải hai đứa ngủ cùng nhau hả?

"Không phải." Giang Tự Hành trốn tránh, "Y... Y muốn ngủ một mình."

Giang Phong Lâm ôm cánh tay nhìn hấn, còn lâu mới tin.

"Y... Y chê ta ồn." Giang Tự Hành trong cái khó ló cái khôn: "Ta ngủ ngáy!"

Giang Phong Lâm hơi giật mình, "Đệ còn ngủ ngáy hả?" Bé giờ ta đã nghe đệ ngáy bao giờ đâu?

Giang Tụ Hành: "... Thỉnh thoảng có."

Giang Phong Lâm: "Ngáy to lắm à?"

Giang Tụ Hành: "To lắm."

"Thế thì đúng là khó cho Lâm công tử thật." Giang Phong Lâm vỗ vỗ vai hắn, "Nghỉ ngơi sớm chút đi, ta thử xem ở cách vách có nghe thấy không."

Giang Tụ Hành: "..."

Trong phòng ngủ bên kia, Lâm Tử Nghiên nằm trên giường trần trọc đến hơn nửa đêm cũng không thấy Giang Tụ Hành trở về.

Cơm tối của y là đại nương mang vào tận phòng, còn hỏi y quần áo có vừa không. Lâm Tử Nghiên nghĩ tới cái yếm thêu hoa kia, chợt có chút không biết làm sao, ấp a ấp úng mãi mới lừa được đại nương đi.

Giang Tụ Hành vẫn chưa về. Ờ thì lẽ hắn có về Lâm Tử Nghiên cũng không muốn mở cửa cho hắn đâu, nhưng hắn cứ im bật mắt nhắm như thế y cũng thấy khó chịu.

Không về thì thôi, Lâm Tử Nghiên ôm chăn nghĩ, khỏi về càng tốt.

Sáng hôm sau, lúc Giang Tụ Hành rời giường thì Giang Phong Lâm cách vách đã không còn ở trong phòng.

Đại ca dậy sớm vậy ư? Giang Tụ Hành nghĩ, ra ngoài rồi à?

Hắn đi đến giếng rửa mặt thì thấy đại nương cũng đang múc nước.

"Công tử dậy rồi à?" Đại nương đổ nước vào chậu cho hắn rửa mặt, hỏi hắn muốn ăn sáng ở đâu.

Giang Tụ Hành nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Đại ca ra ngoài rồi hả?"

"Đại nhân ở đại sảnh ăn sáng." Đại nương nói, "Lâm cô nương cũng ở đó."

Lâm cô nương? Giang Tụ Hành ngẩn ra hồi lâu mới hiểu Lâm cô nương mà bà nói là Lâm Tử Nghiên.

Đột nhiên hắn có chút không dám qua. Hắn nghĩ thôi cứ ăn sáng trong phòng cho rồi, thế mà quẹo trái quẹo phải vẫn cứ đi đến đại sảnh.

Hắn đi đến ngoài cửa thì nghe đại ca hắn nói: "A Tụ ngủ ngáy rất lớn tiếng hả?"

Lâm Tử Nghiên không hiểu mô tê gì, "Ngủ ngáy?"

Giang Phong Lâm nói tiếp: "Đêm qua ta đứng ngoài cửa phòng hắn hồi lâu mà không nghe thấy tiếng ngáy gì, ngược lại hình như nghe được hắn nói mớ, gì mà 'đừng cử động' ấy."

Giang Tụ Hành: "..."

-----oOo-----

Chương 43: Không thể vong ân phụ nghĩa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Đêm qua Giang Tự Hành quả thực có nằm mơ, mơ thấy Lâm Tử Nghiên nằm sấp trên người hắn, lồng ngực hai người dán sát vào nhau. Hắn không phân biệt rõ thực hư, chỉ nhớ khi giãy giụa, hơi thở mềm mại lướt qua cổ hắn, cào hắn ngứa ngáy, làm hắn nhin không được muốn giơ tay bắt lấy. Thế nhưng người bên trên lại cạ vào bụng dưới của hắn, càng áp chặt hơn...

Máu toàn thân dường như càng chảy càng nhanh, khiến hắn cảm thấy vô cùng khô nóng, lòng ngứa ngáy khó chịu, túm lấy người nọ nói, đừng nhúc nhích!

Nhưng ngay sau đó, hắn lại ngửa đầu hôn lên.

"Công tử?" Giang Tự Hành cả kinh, đột nhiên bừng tỉnh, thấy đại nương đứng ở phía sau hắn, hỏi, "Sao công tử lại không đi vào? Bữa sáng sắp nguội rồi."

Giang Tự Hành: "Ta..."

Hai người trong phòng nghe thấy tiếng nói chuyện, quay đầu nhìn về phía cửa.

"A Tự?" Giang Phong Lâm gọi, "Mau lại ăn sáng."

Giang Tự Hành đành phải căng da đầu đi vào.

Lâm Tử Nghiên thấy hắn đi vào lại cúi đầu húp cháo, cũng không nhìn hắn.

"A Tự." Giang Phong Lâm múc cháo cho hắn, thấy sắc mặt hắn không tốt lắm thì hơi lo lắng nói, "Sao sắc mặt lại kém như vậy? Không ngủ được à?"

Giang Tự Hành ngồi bên cạnh y, buồn bã húp cháo, thuận miệng trả lời: "Không sao."

Giang Phong Lâm: "Hay tối qua nằm mơ"

"Khụ khụ..." Giang Tự Hành suýt nữa bị sặc cháo, ho đến nổi đấm ngực. Giang Phong Lâm vội vàng vỗ lưng giúp hắn thuận khí, "Mơ thấy ác mộng à?" Sao lại bị dọa thành như vậy?

Giang Tự Hành lắc đầu, nghĩ thầm trong lòng, còn không bằng mơ thấy ác mộng.

Hắn không nhịn được đưa mắt nhìn Lâm Tử Nghiên, thấy y cũng đang nhìn lại, ánh mắt hai người chạm nhau, lại mất tự nhiên rời đi.

"Đại nhân." Lúc này đại nương đi vào, nói với Giang Phong Lâm, "Vương phủ phái người qua."

Giang Phong Lâm gật đầu, nói với Giang Tự Hành và Lâm Tử Nghiên: "Hai người ăn trước đi, ta đi xem xem."

Giang Tự Hành nhìn huynh trưởng rời khỏi phòng, làm bà làm bầm cân nhắc nói: "Biệt viện này, hình như chỉ có một hạ nhân là đại nương nhỉ?"

"Không phải ngày đó người còn nhìn thấy một cô nương à?"

Giang Tự Hành ngây ra, quay đầu lại nhìn Lâm Tử Nghiên, thấy y đang ăn cháo, làm bầm nói: "Còn nhìn chăm chăm nàng lâu như"

vậy."

"Ta không có..." Giang Tự Hành vô thức giải thích, "Ngày đó ta thấy biệt viện này hơi quen mắt." Không phải đang nhìn cô nương gì đó, bộ dạng thế nào cũng quên mất rồi.

Lâm Tử Nghiên nhìn hắn không nói gì. Qua một lúc lại hỏi: "Người ngáy ngủ à?"

Giang Tự Hành khó lòng giải bày: "... Đúng vậy."

Lâm Tử Nghiên: "Nhưng sao lúc trước chưa bao giờ thấy người ngáy?"

Giang Tự Hành: "... Lúc mệt mới thế."

Lâm Tử Nghiên nửa tin nửa ngờ, còn như vậy nữa à?

"A Tự!" Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gọi vội vàng của Giang Phong Lâm, chỉ thấy y vội vàng vàng đi vào, "Triệu Phụng bị Kế Vô Chúc bắt rồi!"

"Gì chứ?!" Giang Tự Hành đứng phắt dậy, "Hắn thế nào rồi?"

"Vẫn chưa biết." Giang Phong Lâm nói, "Ta cũng chỉ vừa nhận được tin, tình hình cụ thể còn phải đợi điều tra thêm."

Giang Tự Hành ngẫm nghĩ, nói: "Đệ cũng đi."

"Không được." Giang Phong Lâm không đồng ý, "Đệ không giỏi việc này, nếu có gì sai sót thì không khác nào tự chui đầu vào lưới. "

Giang Tự Hành: "Nhưng mà..."

"Đừng lo." Giang Phong Lâm nói, "Kế Vô Chúc bắt Triệu Phụng chắc cũng vì hỏi tung tích Lâm công tử, tạm thời sẽ không làm hại hắn."

Mặc dù Giang Tự Hành không yên tâm nhưng cũng chỉ đành ở lại trong viện đợi tin tức. Lâm Tử Nghiên cũng không muốn ăn nữa, trầm mặc một lúc rồi mở miệng: "Thực ra, nếu ta trở về..."

"Không được!" Giang Tự Hành đánh gãy lời y, "Người có trở về thì cũng là về Đại Diên, về Lâm phủ."

Lâm Tử Nghiên ngược mắt nhìn hắn, "Vì sao người nhất định phải đưa ta về Đại Diên?"

Giang Tự Hành nắm chặt vết sẹo trong lòng bàn tay, "Bởi vì người muốn trở về."

Cho dù bây giờ người quên hết, quên mất Lâm phủ, nhưng dẫu sao cũng sẽ có một ngày người nhớ lại.

Nếu như tới lúc đó người không thể quay đầu thì phải làm sao đây?

Ta không muốn người hối hận.

Trong địa lao Kế phủ, Ninh Mạt nắm lấy cửa lao, khóc nói: "Người đâu, ta bị oan mà! Ta thật sự không cùng một giuộc với hắn! Mau thả ta ra ngoài! Người đâu!"

"Ta không hề hai lòng với lâu chủ, trời đất chứng giám! Lâu chủ, lâu chủ..."

"Đừng gào nữa." Triệu Phụng ở một bên ngáp một cái, lười biếng nói, "Không có ai để ý người đâu. Gào lớn tiếng như vậy không thấy đau họng à? "

"Đều tại người!" Ninh Mạt quay đầu, sát khí đằng đằng nói, "Nếu không phải người khiêng ta chạy, sao lâu chủ có thể cho rằng ta phản bội Túc Bắc Lâu."

Triệu Phụng không để bụng, "Đâu liên quan tới ta? Là bệnh đa nghi

của lâu chủ các người quá nặng, không tin tưởng người."

Ninh Mạt nhào qua bóp cổ hắn, "Ta muốn giết người, lấy chứng cứ chứng minh ta trong sạch!"

"Bóp chết ta thì không ai biết Lâm công tử đang ở đâu đâu nhé." Triệu Phụng nhướng mày nói, "Cẩn thận lâu chủ các người giận dữ cũng giết người luôn."

Ninh Mạt: "Nói vậy, người vốn dĩ không biết Lâm Tử Nghiên ở đâu!"
Ngày đó tách ra ở giao lộ rồi không thấy người đâu nữa.

"Nhưng lâu chủ của các người cho rằng ta biết." Triệu Phụng thông thả nói, "Nếu như người bóp chết ta, nói không chừng ông ta còn cho rằng người giết người diệt khẩu, vậy tội người lại nặng thêm một bậc, sợ là phải chết không toàn thây."

"Người..." Ninh Mạt không thể nhịn được nữa, "Ta với người không thù không oán, tại sao người phải hại ta?!"

"Sao lại không thù không oán?" Triệu Phụng nói, "Người lừa ta mấy trăm lượng bạc, còn nói ta sàm sỡ người."

Ninh Mạt: "... Rõ ràng là người nói ta sàm sỡ người."

"Ta còn không phải là vì tự vệ hả." Triệu Phụng trợn mắt nói, "Nếu không phải ta phản ứng nhanh thì chẳng oan chết à?"

"Là người muốn bắt ta." Ninh Mạt không phục, "Ta cũng tự vệ!"

Triệu Phụng: " Là người nói ta sàm sỡ trước!"

Ninh Mạt: "Là người động thủ trước!"

Hai người cãi đi cãi lại, cửa địa lao từ từ mở ra, Kế Vô Chước mang theo kiếm, mặt không biểu cảm bước vào.

"Lâu chủ!" Ninh Mạt vội vàng nói, "Ngài tin ta đi, ta thực sự không liên quan gì đến hắn, ta..."

Triệu Phụng lại đột nhiên vịn vào vai y, lời lẽ nghiêm khắc nói: "A Ninh, Lâm công tử đối với người ân trọng như núi, người không thể vong ân phụ nghĩa được!"

Ninh Mạt: "... " Tiên sư người, người đang nói hưu nói vượn gì đấy?!

-----oOo-----

Chương 44: Là hoạt huyết hóa ứ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Kế Vô Chước đứng trước cửa lao, nghe vậy thì liếc mắt nhìn Ninh Mạt.

“Lâu chủ.” Ninh Mạt vội vàng đẩy Triệu Phụng ra, giải thích: “Ngài đừng nghe hấn nói bậy, thuộc hạ tuyệt đối không hai lòng!”

Cũng không biết Kế Vô Chước có tin hay không, lại giương mắt nhìn Triệu Phụng, hỏi: “Y đang ở đâu?”

Triệu Phụng giả ngu nói: “Ai cơ?”

Chỉ thấy hàn quang ánh lên, kiếm của Kế vô chước đặt ở cổ họng hấn, “Đừng để ta nói lần hai.”

“Đợi... Đợi chút,” Triệu Phụng đột nhiên sửa lời, “Người đang hỏi Lâm công tử sao? Y... Y về nhà rồi!”

“Lâu chủ.” Ninh Mạt vạch trần nói, “Ngài đừng tin, hấn căn bản không biết công tử ở đâu.”

Triệu Phụng vừa nghe lại liên tục gật đầu, làm bộ làm tịch nói: “Đúng đúng, ta không biết gì hết. A Ninh người yên tâm, ta sẽ không nói gì đâu.”

Ninh Mạt: “...”

Ninh Mạt tức đến nỗi muốn nôn ra máu, “Tên khốn! Người còn muốn đổ oan cho ta.”

“Bớt nói nhảm!” Kế Vô Chúc mắt kiên nhẫn nói, “Lâm Tử Nghiên rốt cuộc đang ở đâu?!”

Triệu Phụng một vẻ thấy chết không sờn, “Người có giết ta thì ta cũng không nói!” Nói xong nắm chặt tay Ninh Mạt, dường như lấy thêm can đảm nói, “A Ninh, đừng sợ.”

Sợ cái đầu người á! Ninh Mạt muốn bóp chết hắn cho rồi, còn chưa mở miệng đã thấy kiếm của Kế Vô Chúc di chuyển, đặt trước cổ họng y.

Ninh Mạt: “...” Lâu chủ, ngài đang là làm gì vậy?! Dao kiếm không có mắt đâu!

“Lâu, lâu chủ.” Ninh Mạt nhìn thanh kiếm snags loáng trước mắt, giọng nói run rẩy, “Thật sự không liên quan đến ta, thuộc hạ bị oan mà!”

Kế Vô Chúc lại không để ý y, nhìn chằm chằm Triệu Phụng nói: “Nếu người không nói, ta sẽ giết y.” Nói xong lại kề sát kiếm vào yết hầu Ninh Mạt.

“Đừng!” Triệu Phụng vô cùng hoảng loạn, “Ta nói ta nói, người thả y ra!”

Ninh Mạt đơ ra... Đây là nước đi gì vậy? Không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?

“Người thả y ra trước.” Triệu Phụng nói với Kế Vô Chúc, “Bằng không ta...”

Kế Vô Chúc: “Người còn nói nhảm thêm một câu thì ta sẽ chặt tay y.”

“Ta nói ta nói.” Triệu Phụng vội vàng nói, “Ta với A Tụ đã hẹn trước, nếu như không cẩn thận bị tách ra thì để lại kí hiệu ở tường sau của khách điểm Bình An, sau ba ngày thì gặp lại ở đó.”

Kế Vô Chước hoài nghi hỏi: “Khách điểm Bình An?”

“Nếu người không tin thì có thể cho người để lại kí hiệu ở tường sau.” Triệu Phụng nói, “Ba ngày sau đến khách điểm đợi.”

Kế Vô Chước: “Kí hiệu gì?”

Triệu Phụng: “Vẽ một vòng tròn rồi vẽ thêm ba đường kẻ ngang bên trong.”

Kế Vô Chước vung kiếm rạch một đường sâu dưới đất, vô cùng đáng sợ, “Nếu như người dám lừa ta, ta sẽ treo đầu người ở khách điểm Bình An ”

Triệu Phụng: “Không dám không dám.”

Kế Vô Chước hừ lạnh một tiếng, quay người đi ra ngoài.

Ninh Mạt nhìn ông ta đóng địa lao, lại quay đầu nhìn Triệu Phụng, uể oải nói: “Chuyện người vừa nói là sự thật?”

Đương nhiên là giả, Triệu Phụng ôm cửa lao buồn bực nghĩ, có thể kéo dài một ngày lại hay một ngày đi.

A Tụ, người mau tới cứu ta!

Giang Tụ Hành cũng rất sốt ruột, lo đến mức nửa đêm không ngủ được. Ban ngày sau khi đại ca hấn ra ngoài thì vẫn chưa trở về, cũng không biết tình hình bên ngoài như thế nào rồi.

Tâm trạng hấn có phần thấp thỏm, lại sợ mạo hiểm ra ngoài sẽ gây thêm phiền phức cho đại ca.

Đêm đông giá rét, Giang Tự Hành khoác áo ngoài, bắt tri bắt giác lại đi đến trước cửa phòng Lâm Tử Nghiên.

Bốn phía yên tĩnh, ánh trăng yếu ớt rơi trên mái hiên, tựa tuyết tựa sương.

Hắn chậm rãi đi đến gần nhìn cửa phòng đóng chặt, muốn giơ tay gõ cửa nhưng lại miễn cưỡng nhịn xuống.

Y ngủ rồi sao? Giang Tự Hành nghĩ, ban đêm có lạnh không?

Lúc này trong phòng đột nhiên truyền đến một vài thanh âm. Giang Tự Hành cẩn thận nghe, hình như Lâm Tử Nghiên đang đứt quãng nói gì đó, lẩm bẩm không rõ.

Nói mớ sao? Giang Tự Hành muốn đến gần nghe thêm lại phát hiện cửa không chốt, chỉ đẩy nhẹ một cái đã mở ra.

Sao lại không đóng cửa cẩn thận vậy chứ? Giang Tự Hành không nhìn được nhẹ nhàng bước vào.

Hắn nghĩ, ta chỉ liếc mắt nhìn một tí thôi, nhìn xong là đi ngay.

Lâm Tử Nghiên nằm nghiêng trên giường, túm chăn ngủ không yên.

Hình như y có một giấc mộng không đẹp lắm, cau mày, đầu ngón tay nắm lấy chăn cũng run rẩy.

“Không phải...” Y nỉ non, “Con không phải... Cha...”

Giang Tự Hành nhìn bộ dạng này của y, có chút đau lòng nghĩ, hay là gọi y dậy?

“Lâm Tử Nghiên.” Hắn giơ tay đặt vào bàn tay đang nắm chăn của y, nhẹ giọng nói, “Dậy đi...”

Đầu ngón tay Lâm Tử Nghiên giật giật, đột nhiên hô: “Giang Tự Hành...”

Giang Tự Hành cho rằng y đã tỉnh, lại thấy hai mắt y vẫn nhắm chặt như cũ, chỉ là nhỏ giọng gọi tên mình.

Đây là... Mơ thấy mình sao?

“Đi mau...” Lâm Tử Nghiên lẩm bẩm nói, “Không được làm hấn bị thương... Giang Tự Hành, đi mau...”

Giang Tự Hành ngẩn người, lòng bàn tay phủ lên mu bàn tay y, cảm nhận được nhiệt độ lạnh lẽo.

Có phải y mơ thấy chuyện ở đình Tam Lý không?

“Ta không đi.” Hấn nói, “Phải đi cùng nhau.”

Lâm Tử Nghiên dần dần an tĩnh lại, hơi thở vững vàng, dường như không còn sợ hãi như ban nãy nữa.

Giang Tự Hành nhét tay y vào trong chăn, lúc định buông ra thì Lâm Tử Nghiên lại giật mình, vội trở tay túm chặt tay hấn.

Vẫn còn rất sợ hãi sao? Giang Tự Hành dừng lại, trực tiếp xốc chăn lên chui vào.

Hấn nghĩ, trước khi trời sáng hấn sẽ trở về.

Một đêm này Lâm Tử Nghiên ngủ rất thoải mái, giống như ôm một cái lò sưởi nóng hằm hập, tay chân đều ấm áp.

Lúc y tỉnh dậy thì trời đã sáng choang. Y cảm thấy có gì đó không đúng, sao lại giống như bản thân đang bị người khác ôm vào lòng?

Y cử động một chút, người đó càng ôm chặt hơn, còn chen mặt vào cổ y cọ cọ.

Lâm Tử Nghiên: "..."

"Rầm" một tiếng, Giang Tự Hành đang ngủ mơ thì bị đá xuống giường.

"Ui..." Giang Tự Hành nửa mơ nửa tỉnh, lơ mơ nói, "Người làm gì vậy?"

Lâm Tử Nghiên: "Tại sao người lại ở đây?!" Còn chạy lên giường ta!

Giang Tự Hành sửng sốt trong chốc lát, lúc này mới tỉnh táo lại, "Ta..."

Hắn liếc mắt thoáng thấy tay nải của mình đặt ở trên giường, vội vàng nói: "Ta tới lấy tay nải."

Lâm Tử Nghiên: "Vậy sao lại ngủ ở đây?"

Giang Tự Hành: "... Tối qua buồn ngủ quá, nên ngủ quên luôn."

Lâm Tử Nghiên: "Nửa đêm người đến lấy tay nải?"

"... Đúng vậy." Giang Tự Hành sợ nói nửa thì không thể kết thúc, cầm tay nải lên muốn đi, "Ta đi trước đây."

Thế nhưng tay nải đó chưa buộc kĩ, Giang Tự Hành vừa cầm lên thì mấy cái chai chai lọ lọ đã rơi xuống, lăn tới cạnh chân của Lâm Tử Nghiên.

Tim Giang Tự Hành giật thót, chợt nhớ ra Triệu Phụng nói những thứ này là mua ở Bằng Lan Các.

"Đây là cái gì?" Lâm Tử Nghiên nhặt một cái bình lên, vừa mở ra đã nghe Giang Tự Hành vội vàng nói: "Là thuốc trị thương, hoạt huyết hóa ứ."

“Hoạt huyết hóa ứ?” Lâm Tử Nghiên duỗi tay xoa bóp chân, “Hôm qua ta đụng vào ngăn tủ nên bị thâm, có thể bôi không?”

Giang Tụ Hành: “...”

-----oOo-----

Chương 45: Không bằng bán thịt heo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Đương nhiên không thể, đó là...

Hắn lấp bắp nửa ngày, đổi chủ đề nói: “Đau à? Để ta xem nào.”

Hắn đi qua, ngồi xổm xuống, kéo ống quần Lâm Tử Nghiêng lên, thấy cẳng chân quả thực có một mảng xanh tím.

“Sao lại không nói sớm?” Giang Tự Hành nhíu mày, “Va thành như vậy mà còn chạy lung tung.”

“Cũng không sao cả.” Lâm Tử Nghiêng nói, “Chỉ là lúc đó hơi đau thôi.”

Giang Tự Hành xoa cho y, nói: “Chắc là đại ca có thuốc, để ta đi xem huynh ấy quay lại chưa.”

“Cái này không được à?” Lâm Tử Nghiêng tò mò mở bình sứ, còn ngửi ngửi, “Hình như... Là hương hoa?”

Giang Tự Hành: “...”

Giang Tự Hành vội vàng đoạt lấy bình sứ, “Cái này... Là để trị nội thương.”

Lâm Tử Nghiêng cũng không nghĩ nhiều, nhìn hắn nhặt chai lọ trên

đắt nhét vào tay nải, hơi nghi ngờ nói: “Người bị nội thương à?” Sao lại mang nhiều thuốc như vậy?

“Không có.” Giang Tự Hành không dám nhìn y, “Chỉ là phòng ngừa ngộ nhỡ thôi.”

Lâm Tử Nghiên gật đầu, còn chưa nói gì thì Giang Tự Hành đã vội vàng ra ngoài, “Ta đi tìm đại ca.”

Sao lại kỳ quái như vậy chứ? Lâm Tử Nghiên xoa chân nghĩ, giống như làm chuyện gì trái với lương tâm vậy.

Lúc Giang Tự Hành tới viện của Giang Phong Lâm thì không thấy đại ca đâu, thế nhưng lại thấy một nam tử mặc cẩm y ngồi trong viện uống trà.

Nam tử đó nghe thấy tiếng động thì quay đầu nhìn lại, đánh giá Giang Tự Hành từ trên xuống dưới, mở miệng nói: “Người chính là đệ đệ của A Kiểm à?”

Giang Tự Hành như đang trên mây, “A Kiểm?”

“Y nhặt được ta, ta lại nhặt được y.” Nam tử nói, “Không phải chính là A Kiểm sao?”

(*Kiểm 捡 = Nhặt)

Giang Tự Hành nhìn hắn, sắc mặt trầm xuống, “Người là Đoan Vương.”

Khóe môi Đoan Vương hiện ý cười, lại khó che đậy được đáy mắt hung ác, “Hình như người không muốn gặp bản vương?”

“Có gì hay mà gặp.” Giang Tự Hành nói, “Đại ca ta đâu?”

“Y đi lấy đồ ăn sáng rồi.” Đoan Vương sờ chén trà trong tay nói, “Tính tình này của người, kém hơn nhiều so với A Kiểm.”

Giang Tự Hành tức giận nói: “Liên quan gì đến người?” Còn nữa, vương phủ của người không có cơm ăn à? Chạy lại tới đây ăn sáng?

“Cũng đúng.” Đoan Vương đặt chén trà xuống, đứng dậy nói, “Nếu người đã muốn ra khỏi thành thì chắc sau này cũng sẽ không gặp lại.”

Giang Tự Hành thấy hơi khó hiểu, “Có ý gì?”

“A Kiềm nói muốn đưa người ra khỏi thành.” Đoan vương lướt qua người hấn đi ra ngoài, “Hai ngày sau là tiệc bách quan, Kế Vô Chước cũng sẽ vào cung. Huynh đệ kia của người bị nhốt trong địa lao Kế phủ, đến lúc đó tự khắc sẽ có người cứu hấn, lại một đường đưa các người rời thành.”

Giang Tự Hành: “Vậy còn đại ca của ta?”

Đoan Vương dừng bước chân một chút, “A Kiềm là Trưởng sử trong phủ ta, tất nhiên sẽ ở lại trong kinh.”

“Nhưng đó là đại ca của ta!” Giang Tự Hành không thể nhịn được nữa, quay người nói, “Cái gì mà A Kiềm? Đường đường là Đoan vương Bắc Kỳ mà lại giữ một người không rõ lai lịch bên cạnh sao? Cha ta phái người tới Bắc Kỳ tìm ba năm, nếu không có kẻ âm thầm động tay động chân thì sao lại không có lấy chút tin tức nào chứ?!”

Một cơn gió thổi qua ngọn cây, ào ào rung động. Đoan vương không quay đầu lại, bình tĩnh nói: “Không sai, lúc dẫn y hồi kinh ta đã biết y là con trai của Hình bộ Thượng thư Đại Diên.”

Hấn giương mắt nhìn về phía chân trời dần sáng, “Người có thể dùng bên cạnh ta không nhiều, một người đi thì sẽ thiếu một người. Khó lắm mới gặp được y không nhớ cả, đương nhiên ta không muốn thả y đi... Nhưng rốt cuộc y vẫn nhớ lại rồi.”

Sắc mặt Giang Tự Hành càng sa sầm hơn, “Người vì dục vọng của bản thân mà lừa dối huynh ấy nhiều năm như vậy, không sợ huynh ấy thất vọng sao?”

Đoan Vương bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, lại không giống như đang vui mừng, “Người cho rằng vì sao ba tháng trước y lại rời khỏi vương phủ, một mình sống trong biệt viện này? Chuyện người có thể nghĩ đến thì sao y lại không thể nghĩ ra.”

Hắn nhắc chân chậm rãi bước ra ngoài, tiếng thở dài tan vào trong gió, “Trong kinh này, sợ là y cũng sẽ không ở lâu đâu...”

Khi Giang Phong Lâm mang đồ ăn sáng trở lại viện thì không thấy Đoan Vương đâu nữa.

“Hắn đi rồi.” Giang Tự Hành đi ra từ trong phòng, ghét bỏ nói, “A Kiềm cái gì, khó nghe.”

Giang Phong Lâm bắt lực nói: “Lúc đó ngay cả tên mình ta cũng không nhớ được, hắn thuận miệng chọn thôi. ”

“Vậy không thể lấy cái tên nào dễ nghe chút sao?” Giang Tự Hành nhận hộp đồ ăn trong tay y, cảm giận nghĩ, sao còn cho loại người này ăn sáng chứ, nên để đại nương cầm chổi đuổi hắn đi.

“Tên là gì thì có gì khác nhau đâu?” Giang Phong Lâm nói, “Hắn có nói với đệ việc ra khỏi thành không?”

Giang Tự Hành bắt đặc dĩ gạt đầu.

“Sau khi trở về nhớ chăm sóc tốt cho cha thay phần ta.” Đáy mắt Giang Phong Lâm hiện ý cười, “Đừng chọc ông tức mãi.”

“Huynh không quay về mới là chọc tức ông ấy đấy.” Giang Tự Hành rất là bất mãn, chỉ chừa lại cho đại ca hắn một đĩa bánh bao trắng, sau đó cầm hộp đồ ăn rời đi, trước khi đi còn không quên lục phòng đại ca lấy mấy bình thuốc trị thương.

Vì thế lúc đại nương đi ngang qua viện thì thấy Lâm Tử Nghiên ngồi cạnh bàn ăn cháo, Giang Tự Hành ngồi xổm dưới đất xoa chân cho y.

Về mặt đại nương hiền từ, vừa đi vừa nghĩ, tìm một lang quân như ý cho nữ nhi thật không dễ dàng gì, người đẹp trai mà biết thương người sao lại có chủ cả rồi.

“Sao lại va thành như vậy hả?” Giang Tự Hành nhìn vết thâm trên bắp chân Lâm Tử Nghiên, càng nhìn càng không thuận mắt, “Cũng không biết cẩn thận một chút.”

Lâm Tử Nghiên nhỏ giọng nói: “Tối quá, không nhìn rõ.”

“Tối quá?” Giang Tự Hành nhíu mày nói, “Ban đêm người dậy rồi bị đụng à?”

“Ừm.” Lâm Tử Nghiên nói, “Lạnh quá nên muốn mở tủ lấy chăn, không cẩn thận đụng phải.”

Giang Tự Hành tay dừng một chút, lẩm bẩm nói: “Đúng là không nên để người ngủ một mình.”

Lâm Tử Nghiên không nghe rõ, “Gì cơ?”

“Không có gì.” Giang Tự Hành lắc đầu nói, “Nếu như thuận lợi thì qua hai ngày nữa chúng ta sẽ có thể rời khỏi nơi này.”

Lâm Tử Nghiên nói: “Về Đại Diên sao?”

“Ừm.” Giang Tự Hành nói, “Về nhà.”

Lâm Tử Nghiên suy nghĩ, hỏi: “Lúc trước người nói cha ta là Lễ bộ Thượng thư hả?”

Giang Tự Hành gật đầu.

Lâm Tử Nghiên: “Ông ấy là người như thế nào?”

Giang Tự Hành hồi tưởng một chút, cũng chỉ nghĩ đến bộ dạng Lâm Tu Viễn đuổi đánh cha hắn.

“Rất hung dữ.” Hắn nói, “Cha ta cũng sợ ông ấy.”

Rất hung dữ? Lâm Tử Nghiên không nhận được nói, “Sẽ đánh người sao?”

Giang Tự Hành thuận miệng nói: “Sẽ.” Đánh cha ta rất nhiều lần, tuy rằng không đánh được.

Lâm Tử Nghiên không ăn nổi cháo nữa, trong đầu xuất hiện một tráng hán vai dài eo rộng, hung thần ác sát, dường như như gào lên một tiếng là có thể khiến núi rung đất chuyển, rất là đáng sợ.

Còn không bằng bán thịt heo, y hơi ử rũ nghĩ, ít nhất là không đánh người, lại còn có thịt heo ăn...

-----oOo-----

Chương 46: Sợ người lại đụng bị thương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Sắc

Trong Lâm phủ ở Đại Diên, Lâm Tu Viễn đang uống cháo chợt bị sặc một ngụm, “Khụ khụ khụ...”

Quản gia thấy thế quan tâm hỏi: “Lão gia không sao chứ?”

Lâm Tu Viễn xua tay, chậm rãi nói: “Vẫn chưa có tin tức gì của Nghiên nhi à?”

Quản gia lắc đầu: “Công tử cũng không nói là đi đâu, biến người mệnh mông, tuy phái đi không ít người nhưng vẫn rất khó tìm.”

Lâm Tu Viễn lo lắng sốt ruột. Trong dĩ vãng, mỗi lần Lâm Tử Nghiên ra ngoài đi học đều cứ cách một hai tháng sẽ gửi thư báo bình an, nhưng giờ đã vài tháng trôi qua mà vẫn chưa có tin tức gì.

Ông cảm thấy có gì đó không thích hợp, Lâm Tử Nghiên luôn luôn hiếu thuận, chắc chắn không có chuyện vô duyên vô cớ không có tin tức.

“Có lẽ công tử bị chuyện gì đó trì hoãn.” Quản gia khuyên nhủ, “Lão gia đừng lo lắng quá.”

Mong là vậy, Lâm Tu Viễn thở dài, chỉ cảm thấy ngực nghẹn muốn chết.

Lần trước tinh thần ông không yên như vậy là khi Lâm Tử Nghiên bốn năm tuổi bị cảm lạnh, suýt nữa không chịu được. Năm đó khi ông nhặt được Lâm Tử Nghiên trong tuyết lớn thì đứa trẻ này đã bị lạnh đến mức hơi thở thoi thóp, môi lưỡi tím tái, ngay cả đại phu cũng cho rằng không cứu được.

Nhưng Lâm Tu Viễn không tin, kiên trì dứt từng ngụm thuốc cứu y về từ quỷ môn quan. Có điều bởi vì bị cảm lạnh nặng nên từ nhỏ cơ thể Lâm Tử Nghiên đã yếu hơn so với người bình thường một chút, vừa đến mùa đông thì vô cùng sợ lạnh.

Tầm bốn năm tuổi y ham chơi chạy trong tuyết cả một ngày, dính lạnh nên đêm đến phát sốt, suýt nữa thì sốt đến hồ đồ, làm Lâm Tu Viễn sợ tới mức không dám làm ầu, cứ vào mùa đông là bọc kín người y, còn phải đốt thêm vài lò sưởi trong phòng.

Chớp mắt đã hơn hai mươi năm qua đi, đứa bé đi đường không vững chạy theo ông gọi “cha ời” đã trưởng thành, không cần ông nhọc lòng quá nữa.

Nhưng sao lúc này lại bất vô âm tín lâu như vậy?

Lâm Tu Viễn giương mắt nhìn bầu trời xám xịt, thật lâu sau cũng không lên tiếng.

Nghiên nhi, con có khỏe không?

Lâm Tử Nghiên không vui lắm, y nhìn chăm chăm sợi dây buộc tóc màu trắng trong tay mà giận dữ.

Giang Tự Hành ngồi xổm cạnh chân y, quên cả xoa bóp, chần chừ nói, “Cái, cái này...” Là của người.

Nhưng hắn không thể nói ra miệng nổi, vô duyên vô cớ cắt dây buộc tóc của người ta trong ngực, nói ra sao được?

Mới nãy hắn đang xoa chân cho Lâm Tử Nghiên thì không biết tại

sao y đột nhiên hỏi hấn, thịt heo bao nhiêu tiền một cân? Có bạc không?

Giang Tự Hành còn chưa trả lời thì Lâm Tử Nghiên đã duỗi tay vào ngực hấn sờ soạng, không sờ được bạc nhưng lại tóm được sợi dây cột tóc hấn vẫn luôn cất giấu kia.

Sau đó sắc mặt Lâm Tử Nghiên không tốt lắm, “Đây là của ai?” Dây cột tóc của người đều màu đen.

Giang Tự Hành: “...”

“Đây, đây là...” Hấn ấp úng cả ngày, hàm hồ nói, “Nhặt được.”

Lâm Tử Nghiên nhét lại dây cột tóc cho hấn, tức giận bỏ đi.

Nhặt được gì chứ?! Đây là vàng bạc châu báu à?! Nhặt được dây cột tóc lại còn giấu trong ngực?

Không chừng là của tình nhân cũ đưa!

“Lâm Tử Nghiên...” Giang Tự Hành nhìn y, lại nhìn dây cột tóc trắng như tuyết, nhất thời có chút hoảng hốt.

Hấn cũng không biết tại sao mình vẫn giữ sợi dây cột tóc đó, từ Đại Diên tới Bắc Kỳ, thậm chí những lúc bùng tỉnh nửa đêm cũng phải nắm chặt sợi dây cột tóc này mới cảm thấy yên tâm.

Ta chỉ là...

Chỉ là cái gì? Hấn im lặng hồi lâu, dường như không tìm được đáp án.

Tối hôm đó, Giang Tự Hành không ngủ ở chỗ đại ca hấn mà ôm chăn trải lên giường nhỏ trong phòng Lâm Tử Nghiên.

Lâm Tử Nghiên đứng cạnh giường, tức giận nói, “Không phải người

không ngủ ở đây à?”

Giang Tự Hành trái chần, lẩm bẩm, “Ta sợ người lại đụng bị thương.”

“Ta...” Con giận từ ban ngày của Lâm Tử Nghiên còn chưa nguôi, bĩu môi nói, “Đụng thì đụng, cũng đâu phải người đau.”

Giang Tự Hành không nói chuyện, trái chần xong thì quay người lại bế Lâm Tử Nghiên lên.

Lâm Tử Nghiên giật mình, giãy giụa nói, “Người làm gì hả?”

Giang Tự Hành ôm y đặt lên giường, kéo chần nói, “Ngủ.”

Lâm Tử Nghiên chớp mắt, vùi mặt vào trong chần, lẩm bẩm nói, “Ta tự ngủ.” Ôm ôm cái gì, tùy tiện!

Giang Tự Hành tắt đèn, nằm trên giường một lát nhưng không hề buồn ngủ.

Trong phòng yên tĩnh, dường như chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người xao động giữa bóng đêm.

Hình như đã qua một lúc lâu, trong bóng tối, Lâm Tử Nghiên bỗng nhẹ giọng gọi: “Giang Tự Hành?”

Giang Tự Hành sững sốt, trả lời: “Sao vậy?”

Lâm Tử Nghiên nghe thấy hắn trả lời, có vẻ hơi thất vọng, “Người vẫn chưa ngủ à?”

Giang Tự Hành chẳng hiểu ra làm sao, “Không phải người cũng chưa ngủ hả?”

“Ta tưởng người ngủ rồi.” Lâm Tử Nghiên lẩm bẩm nói, “Cũng không thấy ngáy.”

Giang Tự Hành buồn cười nói: “Người muốn nghe ta ngáy à?”

“Chưa từng nghe qua.” Lâm Tử Nghiên nhỏ giọng nói, “Tò mò.”

Không nghe được, Giang Tự Hành nghĩ, ta không ngủ ngáy.

“Người mau ngủ đi.” Lâm Tử Nghiên lại nói, “Có lẽ một lát nữa sẽ ngáy.”

Giang Tự Hành: “... Hay là bây giờ ta ngáy vài tiếng cho người nghe?”

“Không cần.” Lâm Tử Nghiên nói, “Thế không phải là ngáy thật.”

Giang Tự Hành: “Nếu ta ngáy thật thì người không sợ ta làm ồn tới người hả?”

Lâm Tử Nghiên nghĩ nghĩ, nói: “Vậy người qua phòng cách vách mà ngủ.”

Giang Tự Hành: “... Không phải người muốn nghe à?”

Lâm Tử Nghiên: “Nghe một hai tiếng là được rồi.” Chỉ là tò mò thôi, ai lại thật sự muốn nghe tiếng ngáy cả đêm chứ.

Giang Tự Hành: “...” Có còn nói lý lẽ không hả?

Lý lẽ thì chắc là không nói, vì chỉ chốc lát sau người nói muốn nghe tiếng ngáy đã túm chăn ngủ mất.

Giang Tự Hành thử gọi y một tiếng, “Lâm Tử Nghiên?”

Người trên giường không có phản ứng gì, an an tĩnh tĩnh.

Ngủ thật rồi ư? Giang Tự Hành nhắm mắt lại, suy nghĩ trong bóng đêm yên tĩnh càng bay càng xa, nhớ lại khi bọn họ mới gặp, người

này cảm lạnh đến nỗi không tỉnh lại được, rúc thẳng vào trong ngực hắn, khuôn mặt lạnh băng cọ cổ hắn...

“Giang Tự Hành...”

Giang Tự Hành đột nhiên mở mắt ra, hắn tưởng Lâm Tử Nghiên lại muốn âm ỉ với hắn, định vờ như ngủ rồi.

Nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy Lâm Tử Nghiên có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ là nói mớ? Hắn quay đầu nhìn nhìn, vẫn nhìn không được mà ngồi dậy đi tới mép giường Lâm Tử Nghiên.

Người trên giường hô hấp đều đều, dường như ngủ rất say.

Giang Tự Hành nhìn y, hơi thở nhẹ nhàng đều đều quán lấy hắn như cào nhẹ vào tim, vừa tê vừa ngứa.

Hắn không khỏi giơ tay vuốt ve gương mặt trắng mềm của y, lòng bàn tay chạm vào da thịt ấm áp như có thứ gì chảy vào tim, chậm rãi dấy lên.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới nỗi bất an suốt một đường đuổi theo y, nhớ tới niềm sung sướng khi tìm được y, nhớ cảm xúc đau nhói khi thấy y bị thương, nhớ tới dây cột tóc giấu trong áo, cũng nhớ tới giấc mơ hoang đường đêm ấy...

Hắn ma xui quỷ khiến cúi đầu, bên tai chợt quanh quẩn lời đại nương nói ngày ấy.

“Hôn thêm vài lần là quen à.”

Nhưng ta... Hình như không quen được...

-----oOo-----

Chương 47: Là người trong lòng người

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Nắng sớm xuyên qua song cửa sổ vào phòng. Lâm Tử Nghiên chậm rãi mở mắt ra, thấy Giang Tự Hành ngủ ở trên tháp cách đó không xa, hình như vẫn chưa tỉnh.

Y dụi mắt, vén chăn xuống giường.

Còn chưa dậy à? Lâm Tử Nghiên đứng cạnh tháp nhìn Giang Tự Hành ngủ say, bỗng nhiên đưa tay vuốt mặt hắn.

Cứng quá, y nghĩ, cũng không có thịt mấy...

Đột nhiên eo bị siết một cái, Lâm Tử Nghiên lão đảo ngã vào trong lòng Giang Tự Hành.

"Ừm..." Y ngẩng đầu lên, đối mắt với Giang Tự Hành: "... Dậy rồi hả?"

Giang Tự Hành ôm y, giọng có chút khàn khàn, "Người muốn làm gì?"

"Ta..." Lâm Tử Nghiên tránh cái nhìn của hắn: "Ta gọi người dậy đó, mặt trời lên cao rồi." .

Giang Tự Hành quay đầu nhìn một vòng trong phòng, nhướn mày nói: "Mặt trời lên cao?" Hình như mới bình minh không bao lâu mà?

"Ý ta là..." Mặt Lâm Tử Nghiên nóng lên, "Muộn rồi, dậy thôi."

Giang Tự Hành: "Muộn rồi sao?" Ngày thường cũng không dậy sớm như vậy.

"Chẳng phải người nói ngày mai phải về à?" Lâm Tử Nghiên giẫy khởi người hần, mắt tự nhiên đi ra ngoài: "Còn không mau dọn đồ đi."

Đúng vậy, Giang Tự Hành cười cười, ngày mai phải về rồi.

Hần lại thấy hơi sầu, Lâm Tử Nghiên không nhớ rõ chuyện trước kia, biết giải thích sao với Lâm Tử Viễn đây? Chẳng lẽ lại nói y đi được nửa đường thì đụng hư đầu?

Hình như không ổn lắm...

Hần sầu hồi lâu, lại chưa từng nghĩ đến bọn họ không đợi được đến ngày mai.

Sau khi Lâm Tử Nghiên mất tích, hộ vệ Kế phủ gần như lật hết từng viên gạch tắc đất trong kinh thành mà vẫn không tìm được tung tích của y. Lão Trương ngày ấy đi cùng Lâm Tử Nghiên vì muốn lấy công chuộc tội nên cũng theo hộ vệ đi tìm người.

Hôm ấy bọn họ lại lục soát đến gần biệt viện, lão Trương hỏi hộ vệ: "Nơi này đã lục soát chưa?"

"Nơi này là biệt viện của Đoan vương." Hộ vệ gãi đầu, lúng túng nói, "Chúng ta... Không dám vào."

"Đoan Vương thì sao?" Lão Trương lạnh lùng nói, "Tìm công tử mới quan trọng."

Hộ vệ đành phải đi gõ cửa.

Đại nương nghe thấy tiếng đập cửa thì ra mở, "Ai đấy?"

Cửa vừa mở ra, lão Trương lập tức dẫn người xông vào.

"Các người làm gì vậy?" Đại nương hét lên, "Sao lại xông vào đây?"

Giang Tự Hành ở trong viện nghe thấy tiếng ồn thì biết có chuyện không ổn, vội vàng kéo Lâm Tử Nghiên bỏ chạy.

"Sao vậy?" Lâm Tử Nghiên khó hiểu, "Không phải đại ca người dặn là không được đi ra ngoài à?"

Giang Tự Hành kéo y vòng ra sau tường mà chạy, "Sợ là có người đuổi tới đây."

Lâm Tử Nghiên: "Vậy làm sao bây giờ? Nếu đại ca người trở về..."

"Cứ chạy trước đã." Giang Tự Hành nói, "Nếu bị phát hiện ở gần đây thì sẽ liên lụy đến đại ca."

Bọn họ chạy một đoạn dài, băng qua con hẻm, trong lúc vô tình chạy đến gần khách điểm Bình An.

Trong một căn phòng trên lầu hai của khách điểm, Kế Vô Chước đang ngồi uống trà, ông ta nghĩ, đến mai là ba ngày rồi.

Lần trước Triệu Phụng nói để lại kí hiệu ở tường sau khách điểm, ba ngày sau Giang Tự Hành sẽ đến đó. Mặc dù Kế Vô Chước không tin lắm nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành thử để lại ký hiệu trên tường rồi canh chừng ở cái khách điểm hạng hai này.

Y sẽ không trốn khỏi Bắc Kỳ được, Kế Vô Chước nhìn lá trà trôi nổi trong chén, quyết tâm nghĩ, Kế Nhược Bạch, đừng hòng trốn được! Người chạy không nổi, con trai người cũng trốn không thoát!

Chén trà bị bóp vỡ nát, nước trà chảy đầy tay.

Kế Vô Chước bực bội vẩy vẩy nước trên tay, đứng dậy đi tới cạnh cửa sổ. Ngoài cửa sổ chính là tường sau của khách điểm, ông ta nhìn thoáng qua, chợt bắt gặp Giang Tự Hành kéo Lâm Tử Nghiên vội vã chạy qua.

"Đứng lại!" Kế Vô Chước gầm lên giận dữ, nhảy qua cửa sổ đuổi theo.

Giang Tự Hành nghe thấy tiếng thét thì biến sắc. Hắn quay đầu nhìn lại, quả thật là lão họ Kế kia.

Kế Vô Chước đuổi kịp chỉ trong chớp mắt. Giang Tự Hành đẩy Lâm Tử Nghiên ra, quay người đánh nhau với Kế Vô Chước, "Đi mau!"

Lâm Tử Nghiên không muốn đi: "Ta..."

"Đi!" Giang Tự Hành quát: "Đi mau!" Lời còn chưa dứt thì Kế Vô Chước đã đánh một chưởng tới: "Ai cũng không được đi!"

Lâm Tử Nghiên cắn môi, quay người chạy đi, định chạy đến Vương phủ tìm Giang Phong Lâm, thế nhưng y còn chưa chạy được mấy bước thì đã đụng phải lão Trương và hộ vệ từ ngõ khác đuổi tới.

Lâm Tử Nghiên: "..."

Giang Tự Hành nghiêng người tránh một chưởng kia, trở tay đỡ đòn thì chợt nghe tiếng Lâm Tử Nghiên kêu lên: "Buông ta ra!"

Hắn vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy kẻ đánh xe ngựa ngày đó giữ vai Lâm Tử Nghiên đi tới.

"Lâm Tử Nghiên!" Hắn vừa phân tâm thì bị Kế Vô Chước đánh trúng một chưởng sau lưng, cả người ngã ra sau đụng phải tường.

"Khụ..." Giang Tự Hành phun ra một ngụm máu tươi, còn chưa ngẩng đầu đã bị đập thêm một phát vào ngực, đau đến mức gân xanh nẩy lên, cũng không biết có gãy xương hay không.

"Giang Tự Hành!" Mắt Lâm Tử Nghiên đỏ bừng, không biết lấy sức đâu ra mà liều mạng giãy khỏi bàn tay đang đè trên vai, "Buông ra!"

Lão Trương sợ y bị thương nên không dám dùng sức quá mạnh, vừa lơ đãng đã bị y giãy ra.

"Giang Tự Hành." Lâm Tử Nghiên chạy tới, nâng tay áo lau máu bên môi hắn, ngăn không nổi dòng nước mắt chảy dài, "Người không sao chứ?"

Giang Tự Hành lắc đầu, ho một cái, lại phun ra một ngụm máu.

Nước mắt Lâm Tử Nghiên rơi càng dữ hơn.

Kế Vô Chước lạnh mắt nhìn bọn họ, nói với lão Trương: "Bắt về hết đi."

"Vâng."

Kế Vô Chước vốn định tống Giang Tự Hành vào địa lao nhưng Lâm Tử Nghiên túm hắn chết sống không bỏ, thậm chí còn muốn theo vào địa lao cùng, rất một bộ bất khuất kiên cường. Kế Vô Chước đành phải giam giữ bọn họ trong phòng.

"Đừng khóc." Giang Tự Hành dựa vào mép giường, nhìn Lâm Tử Nghiên vừa bôi thuốc cho hắn vừa khóc thì nhin không được đưa tay lau nước mắt cho y, "Ta không sao."

"Hộc ra cả đống máu mà còn nói không sao à?!" Lâm Tử Nghiên cẩn thận bôi thuốc lên lồng ngực đầy vết xanh tím của hắn, mắng, "Người không muốn sống nữa hả?!"

Ngực đau đốn từng cơn, Giang Tự Hành vẫn miễn cưỡng cười cười, nói, "Người đau lòng cho ta à?"

"Người còn cần người khác đau lòng hả?" Nước mắt chảy dọc gò

má, Lâm Tử Nghiên tức giận nói, "Người thì ghê rồi, bị đánh cho học máu cũng không sao hết!"

Giang Tự Hành bất đắc dĩ nói: "Đúng là không sao thật mà, chỉ là bị đập hai phát, đau một chút thôi."

Đầu ngón tay Lâm Tử Nghiên xoa xoa ngực hắn, nước mắt rớt xuống quần áo.

"Hà có gì phải liều mạng như vậy?" Y nức nở nói, "Người là ai ta cũng không nhớ rõ, người cần gì phải..."

"Chẳng phải người còn nhớ tên ta đó ư?" Giang Tự Hành vuốt ve đuôi mắt đỏ đỏ của y, nhẹ giọng cười, "Tuy rằng người coi ta là dâm tặc."

"Ta biết người không phải..." Lâm Tử Nghiên nhìn hắn, "Nhưng người cũng chưa từng nói với ta người là ai."

Giang Tự Hành nhìn y, đáy lòng bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ ti tiện, phát triển mạnh mẽ như dây leo, bò lan ra khắp người hắn.

"Ta là..." Hắn im lặng một lát, nghiêng người qua, máu trong miệng nhuộm đỏ môi Lâm Tử Nghiên, "Ta là... Người trong lòng người."

-----oOo-----

Chương 48: Sao người cũng bị bắt vào đây?!

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Vị tanh ngọt lan ra trong miệng, hơi thở quen thuộc ập đến, Lâm Tử Nghiên từ từ nhắm hai mắt lại, mặc cho môi lưỡi hắn xâm nhập, mềm mại quấn lấy nhau, đầu ngón tay không nhịn được túm lấy vạt áo Giang Tự Hành, lại tựa như không có một chút sức lực nào, nhiệt độ theo đó tùy ý tăng lên, toàn thân mềm nhũn...

Lòng bàn tay Giang Tự Hành vuốt ve sau gáy người trong lòng, hơi thở quấn quýt giữa môi răng triền miên dụ dỗ hắn hôn càng sâu càng nhanh hơn, giống cảnh tượng kiều diễm trong mơ, trong lòng ngứa ngáy khiến hắn nhịn không được hôn càng thêm sâu.

“Ừm...” Lâm Tử Nghiên rên nhẹ một tiếng, hình như có chút không thở nổi. Giang Tự Hành kết thúc nụ hôn, vươn ngón tay chạm lên bờ môi đỏ thắm, nhẹ giọng cười nói: “Dính máu rồi.”

Mặt Lâm Tử Nghiên vẫn chưa hạ nhiệt, “Không phải đều là của người...”

“Ừm.” Giang Tự Hành gật đầu, “Máu của ta.”

Mặt Lâm Tử Nghiên càng nóng hơn. Y nắm góc áo nhỏ giọng nói, “Người vừa mới nói... Người là...”

“Khụ khụ khụ...” Giang Tự Hành bỗng nhiên ho mạnh một trận, có vẻ như ảnh hưởng đến vết thương trên ngực, đau đến độ ôm ngực

như Tây Thi, mày nhú chặt.

“Người không sao chứ?” Lâm Tử Nghiên đau lòng nói, “Có phải đau lắm không?”

Giang Tự Hành cười cười, trêu chọc y: “Hôn thêm một lát sẽ không đau nữa.”

Lâm Tử Nghiên trừng mắt, “Nói hươu nói vượn.”

“Két” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, Kế Vô Chúc cầm kiếm đi vào.

Lâm Tử Nghiên thấy thế vội vàng che chắn trước người Giang Tự Hành, “Người muốn làm gì?”

Kế Vô Chúc thấy dáng vẻ này của y thì giận sôi máu, vì sao cái gì cũng quên mà còn che chở nhãi ranh này thế hả?!

“Ta có thể không giết hẳn.” Kế Vô Chúc lạnh lùng nói, “Nhưng đời này người đều phải ở tại Túc Bắc Lâu.”

“Y không thích cái lâu rởm của người.” Giang Tự Hành cười nhạo, “Nếu người sợ sau này chết không có ai chôn thì tự đi mà sinh lấy một đứa.”

“Láo xược!” Kế Vô Chúc điên tiết, rút kiếm định chém hẳn thì Lâm Tử Nghiên xoay người ôm chặt Giang Tự Hành. Y sợ tới mức nhắm chặt mắt nhưng vẫn ôm chặt Giang Tự Hành không buông.

Giang Tự Hành nhất thời ngây ngẩn cả người, đáy lòng như có dòng nước ấm chảy qua, rung động không thôi.

“Tránh ra!” Kế Vô Chúc nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nếu không ta sẽ chém cả người!”

Lâm Tử Nghiên ôm chặt hơn nữa, “Vậy người giết ta luôn đi.”

Kiểm quang chuyển động, Kế Vô Chước không thể nhìn được nữa, chém đứt đôi cái bàn trong phòng, “Người đâu!”

Hai hộ vệ ngoài cửa vọt vào, tay cầm xiềng xích, “Đại nhân.”

“Xích hẳn lại.” Kế Vô Chước chỉ vào Giang Tự Hành nói, “Ném vào địa lao.”

Lâm Tử Nghiên không chịu, “Không được!”

“Không đi cũng được.” Kế Vô Chước sầm mặt nhìn chằm chằm Lâm Tử Nghiên, “Ta sẽ giết hẳn ngay bây giờ.”

Lâm Tử Nghiên tái mặt, “Ta...”

“Đừng sợ.” Giang Tự Hành nắm lấy đầu ngón tay run rẩy của y, nhẹ giọng nói, “Không sao, người ở chỗ này chờ ta.”

Lâm Tử Nghiên không yên tâm, “Nhưng...”

Kế Vô Chước kéo Lâm Tử Nghiên ra, nói với hộ vệ phía sau: “Mang đi!”

Hai hộ vệ đi lên còng tay chân Giang Tự Hành lại rồi kéo hẳn ra ngoài.

“Giang Tự Hành!” Lâm Tử Nghiên muốn đuổi theo nhưng lại bị Kế Vô Chước giữ chặt, giãy cựa nào cũng không thoát được.

“Không sao đâu.” Giang Tự Hành quay đầu lại nói, “Đừng lo lắng.”

Trong địa lao, Triệu Phụng nhàm chán dựa góc tường phát ngốc, thấy Ninh Mạt bên cạnh uể oải ỉu xiu bám vào cửa lao thì thuận miệng hỏi: “Không kêu nữa à?” Không lẽ gào suốt hai ngày nên khản giọng rồi?

Ninh Mạt quay đầu lại, trừng hẳn một cái.

“Người tròng ta làm gì?” Triệu Phụng vô tội nói, “Cũng đâu phải ta không tin người.”

Ninh Mạt mặc kệ hấn, không muốn nói chuyện.

Đúng lúc này cửa địa lao lại mở ra, ánh sáng xuyên vào trong ngục, chỉ thấy hai hộ vệ kéo Giang Tụ Hành đi đến.

“A Tụ?” Triệu Phụng khiếp sợ nói, “Sao người cũng bị bắt vào đây?!”

Hộ vệ mở cửa lao ra, ném Giang Tụ Hành vào rồi khóa cửa lại.

“A Tụ.” Triệu Phụng thấy bên môi Giang Tụ Hành có vết máu, nhú mày nói, “Người bị thương à?”

“Không đáng ngại.” Giang Tụ Hành cười khở nói, “Kế hoạch của đại ca vốn là mai mới đến cứu người, không nghĩ tới ta lại vào đây trước.”

“Đại ca?” Triệu Phụng lại cả kinh, “Người nói đại ca người á? Người tìm thấy y rồi?!”

Giang Tụ Hành gật gật đầu.

“Thật tốt quá!” Triệu Phụng vỗ bờ vai của hấn, cao hứng nói, “Vợ tìm được rồi, đại ca cũng tìm được rồi.”

Giang Tụ Hành lúc này ngược lại không cự cãi gì chuyện có phải vợ hay không với hấn mà chỉ nói: “Nhanh nghĩ cách chuồn ra ngoài.”

Hấn nhìn nhìn địa lao, cửa lao làm bằng gỗ thì còn dễ giải quyết, nhưng muốn ra khỏi địa lao còn phải mở ra cửa đá ở lối vào nữa.

“Cửa đá kia hình như chỉ có thể mở từ bên ngoài.” Triệu Phụng phát sầu, “Bên trong không có cách mở.”

Giang Tụ Hành vừa quay đầu thì trông thấy Ninh Mạt ngồi một bên, “... Sao y cũng ở đây?” Không phải y cùng phe với họ Kế kia à?

Về mặt Ninh Mạt không còn gì luyến tiếc mà nhìn hẳn.

“Lâu chủ bọn họ mắc bệnh đa nghi nặng, không tin y.” Triệu Phụng thở dài, “Ồi chao, kẻ cũng thật đáng thương.”

Ninh Mạt: “...” Người còn có mặt mũi nói, rốt cuộc là ai hại ta hả?!

Sáng hôm sau cửa đá lại chậm rãi mở ra, Lâm Tử Nghiên mang theo hộp đồ ăn đi vào, lão Trương mặt không biểu cảm đi theo phía sau.

“Sao người lại tới đây?” Giang Tụ Hành túm cửa lao nói, “Họ Kế kia không làm khó người chứ?”

“Không có.” Lâm Tử Nghiên lắc đầu nói, “Sáng sớm ông ta đã vào cung rồi, tâm trạng có vẻ không tồi, còn đồng ý cho ta tới đưa cơm.”

Triệu Phụng một bên thận trọng nói: “Không phải cơm chặt đầu đâu há?”

Sắc mặt Lâm Tử Nghiên trắng nhợt.

“Nói bậy gì đấy?!” Giang Tụ Hành mắng, “Vậy người đừng ăn!”

“Không được.” Triệu Phụng lấy lòng bánh bao trong hộp ra, đưa cho Ninh Mạt một cái, bản thân cũng hai ba miếng ăn xong một cái, “Chết thế nào cũng được nhưng tuyệt đối không thể chết đói.”

Giang Tụ Hành cũng lấy một cái bánh bao đưa cho Lâm Tử Nghiên nói: “Người ăn chưa?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, thấp giọng nói: “Ăn không vô.”

“Không vô cớ phải ăn.” Giang Tự Hành đưa bánh bao đưa tới bên miệng y, “Ít nhiều gì cũng ăn một chút.”

Lâm Tử Nghiên nhìn hắn, cúi đầu cắn một miếng.

Giang Tự Hành cười cười, cũng cắn một miếng.

Sau đó Triệu Phụng và Ninh Mạt vinh dự được chứng kiến cảnh bọn họ ngượng một miếng ta một miếng ăn một cái bánh bao.

Triệu Phụng, Ninh Mạt: “...” Đm, chỉ còn mỗi một cái bánh bao hay gì?

Bọn họ đang ăn chợt nghe có tiếng bước chân truyền đến, ngẩng đầu lên thì thấy Kế Vô Chúc đang tới gần.

“Người đi thay quần áo.” Ông ta nói với Lâm Tử Nghiên, “Lát nữa theo ta đi gặp Lục công chúa.”

Lâm Tử Nghiên khó hiểu: “Vì sao phải đi gặp Lục công chúa?”

Kế Vô Chúc rất là đặc ý nói: “Bệ hạ đã đồng ý rồi, chỉ cần Lục công chúa thích thì sẽ ban hôn cho các người.”

Giang Tự Hành: “...”

“Ta không đi.” Lâm Tử Nghiên ngẩng đầu lên nói, “Ta... Ta đã có người trong lòng rồi.”

Kế Vô Chúc cười nhạo: “Đây không phải chuyện do người quyết định, người nên chặt đứt vọng tưởng ấy sớm đi.”

Ông ta nghĩ, chỉ cần Lâm Tử Nghiên cưới Lục công chúa, có gia thất ở Bắc Kỳ thì sẽ không muốn chạy trốn nữa.

“Y sẽ không cưới Lục công chúa nào hết.” Giang Tự Hành nắm chặt cửa lao, cắn chặt răng nói, “Y đã sớm là người của ta.”

Triệu Phụng vừa nghe lời này, tròn mắt xoay chuyển, cũng vội vàng nói: “Không sai, bọn họ đã động phòng lâu rồi!” Nghĩ nghĩ, lại bổ thêm một câu, “Rất nhiều lần!”

Giang Tự Hành, Lâm Tử Nghiên: “...”

-----oOo-----

Chương 49: Có thể nạp năng lượng làm thiệp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Diên.

Kế Vô Chước đen mặt, nhìn Triệu Phụng chăm chăm, nói: “Người nói cái gì?!”

“Thì...” Triệu Phụng bị ông ta nhìn đến nổi hơi ngượng, “Bọn họ... Động phòng rồi đó.”

“Người đâu!” Kế Vô Chước gầm lên giận dữ, chỉ vào Giang Tụ Hành nói, “Kéo hắn ra ngoài, thiến hắn cho ta!”

Lâm Tử Nghiên sợ tới mức vội vàng tóm chặt lấy Giang Tụ Hành.

Thảm rồi, Triệu Phụng cũng hoảng sợ, gập rắc rồi rồi!

Hắn vội vàng bổ sung: “Người thiến A Tụ cũng vô dụng, hắn, hắn là bên dưới!”

Giang Tụ Hành: “...”

Kế Vô Chước bán tín bán nghi, nhìn nhìn Lâm Tử Nghiên gầy yếu rồi lại nhìn nhìn Giang Tụ Hành rắn chắc, lửa giận có vẻ bớt đi một chút, lầm bầm nói: “Còn có tí tiền đồ.”

“Tất nhiên tất nhiên.” Triệu Phụng cười lạnh nói, “Lâm công tử là rồng phượng giữa nhân gian, A Tụ đúng là đã tu công tích đức ba đời mới có được y.”

Sắc mặt Kế Vô Chước thay đổi, “Y họ Kế!”

“Vâng vâng vâng.” Triệu Phụng vội vàng sửa lời nói, “Kế công tử, Kế công tử.”

“Hừ.” Kế Vô Chước vung tay áo, nói với Lâm Tử Nghiên, “VẬY các người... Định thế nào? Đừng tưởng như thế thì không cần cưới Lục công chúa.”

Lâm Tử Nghiên vẫn giữ nguyên lời cũ: “Ta không cưới.”

“Đừng có ý kiến!” Kế Vô Chước vô tình nói, “Không cưới ta sẽ thiên người trước!”

Giang Tự Hành, Lâm Tử Nghiên: “...” Nói hoài sao vẫn cứ muốn thiên thế?

“Lâm công tử.” Triệu Phụng thò qua, nhỏ giọng nói, “Hay là người cứ gặp công chúa trước đã? Nói không chừng nàng ấy không thích người đọc sách đâu.” Như vậy thì sẽ không cần cưới.

Giang Tự Hành nhú mày nói: “Sao nàng ta lại không thích?”

Triệu Phụng bắt đắc dĩ nhìn hắn, đâu phải ai cũng thấy vợ người là thích liền đâu, chỉ có người là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi thôi.

Lâm Tử Nghiên suy nghĩ, cũng có lý, nếu công chúa không thích y thì Kế Vô Chước cũng không thể cưỡng ép.

Ít nhất là không cần thiên.

“Nhanh về thay quần áo đi.” Kế Vô Chước không kiên nhẫn nói, “Đừng để công chúa đợi lâu.”

Lâm Tử Nghiên đành phải mỗi bước đầy lưu luyến mà đi ra ngoài.

“Lâm Tử Nghiên...” Giang Tự Hành bắt lấy cửa lao, vẻ mặt lo lắng.

“A Tự.” Triệu Phụng khuyên hấn, “Lục công chúa kia chắc gì đã coi trọng Lâm công tử. Người đừng quá lo lắng.” Trông cứ như muốn xơi luôn cửa lao.

Giang Tự Hành: “Thế lỡ nàng ta coi trọng thì sao?”

Triệu Phụng: “... Vậy người đi cướp người?”

Giang Tự Hành không để ý đến hấn.

Triệu Phụng thấy Giang Tự Hành không nói lời nào thì quay đầu tìm Ninh Mạt, thấy y đang ăn bánh bao, không còn bộ dạng nửa chết nửa sống lúc trước nữa, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Triệu Phụng: “Người làm sao vậy?” Tự nhiên ngoan ghê, không thấy kêu oan gì luôn.

Ninh Mạt lại cắn một miếng bánh bao, hai mắt sáng rực: “Thật náo nhiệt.” Chưa được gặp hoạn quan bao giờ.

Triệu Phụng: “...” Tâm tư này của người nếu để A Tự biết được nhất định sẽ bị hấn đánh chết.

Lâm Tử Nghiên vào cung thì nghe nói Lục công chúa đang ở Ngự Hoa Viên.

Kế Vô Chước muốn đi gặp Bắc Kỳ vương nên kêu tiểu thái giám đưa Lâm Tử Nghiên qua đó.

Bọn họ đi đến hoa viên, thấy một cô nương và vài tiểu cung nữ đi tới đi lui như đang tìm thứ gì ở cách đó không xa.

Tiết trời se lạnh, trên hoa lá còn đọng sương.

“Công chúa.” Tiểu thái giám đi qua nói, “Kế công tử tới rồi.”

Lâm Tử Nghiên cũng hành lễ nói: “Tham kiến công chúa.”

Công chúa quay đầu, thúc giục nói: “Mau tìm giúp ta, không biết Tuyết Nhi chạy đi đâu mất rồi.”

Lâm Tử Nghiên khó hiểu: “Tuyết Nhi là...”

Công chúa: “Con trai ta.”

Lâm Tử Nghiên: “...” Có con rồi ư?

“Công chúa.” Đúng lúc này, một tiểu cung nữ hô, “Tuyết Nhi ở chỗ này!” Nói xong thì ôm một con mèo nhỏ lông trắng như tuyết từ bụi hoa ra.

Thì ra là mèo, Lâm Tử Nghiên yên lặng nghĩ, không phải nàng ấy sinh.

Công chúa ôm mèo con, xoa xoa tai mèo oán trách nói: “Người lại chạy lung tung! Trời lạnh như vậy, lỡ bị cảm thì làm sao bây giờ?”

Nàng tìm được mèo rồi mới quay đầu lại cẩn thận đánh giá Lâm Tử Nghiên, “Người chính là công tử Kế gia?”

Lâm Tử Nghiên gật đầu, lại lắc đầu.

Công chúa không hiểu: “Ý là sao?”

Lâm Tử Nghiên nói: “Ta đã quên rất nhiều chuyện, cũng không biết mình có phải họ Kế hay không.”

“Đã quên?” Công chúa giật mình nói, “Người bị đập hư đầu hả?” Có bị ngốc không?

Lâm Tử Nghiên: “... Ta cũng không biết.”

Công chúa nghĩ nghĩ, nói: “Cũng không sao, quên thì cứ quên, tháng sau thành thân được chứ?”

Lâm Tử Nghiên: “...” Sao chỉ mới gặp mặt một lần đã định thành thân rồi?

“Công chúa.” Lâm Tử Nghiên chấp tay nói, “Tại hạ một thân nghèo hèn, sợ là...”

“Kế đại nhân nói người là lâu chủ Túc Bắc Lâu đời kế tiếp.” Công chúa xoa đầu mèo con nói, “Vậy thì không tính là nghèo hèn.”

Lâm Tử Nghiên: “Sức khỏe ta không tốt, không đảm đương nổi chức lâu chủ.”

Công chúa: “Không sao hết, điều dưỡng nhiều là được. Ngày mai ta bảo người tới khám cho người.”

Lâm Tử Nghiên lại nói: “Tính tình ta không tốt.”

“Tính tình ta cũng không tốt.” Công chúa nói, “Vừa hay kẻ tám lạng người nửa cân.”

Lâm Tử Nghiên: “Ta đốt đặc cán mai.”

Công chúa: “Không biết thì không biết, ta cũng đâu bảo người đi thi.”

Lâm Tử Nghiên còn muốn chối từ: “Ta...”

“Thôi.” Công chúa bỗng nhiên thở dài, nói với đám cung nữ, “Các người lui xuống đi.”

“Vâng.” Cung nữ lĩnh mệnh rời đi.

Công chúa vuốt mèo con trong lòng, hỏi Lâm Tử Nghiên: “Người không muốn thành thân với ta đúng không?”

Lâm Tử Nghiên im lặng gật gật đầu.

Công chúa: “Tặng không người cái danh phò mã người cũng không cần hả?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu.

Công chúa giương khóe môi: “Cũng không tệ lắm, cứ chọn người đi.”

Lâm Tử Nghiên vẽ mặt mờ mịt: “Gì cơ?”

“Thật ra ta cũng không muốn thành thân với người lắm.” Công chúa nói, “Chỉ là nếu không thành thân thì ta sẽ phải đi Nam Ương hòa thân. Hay là người cứ coi như giúp ta lúc hoạn nạn, được không?”

Lâm Tử Nghiên có chút khó hiểu, “Nhưng đây là việc chung thân đại sự...”

“Người yên tâm.” Công chúa nói, “Đợi chuyện hòa thân qua đi ta sẽ hưu người.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

Công chúa suy nghĩ, hình như thấy làm vậy cũng hơi có lỗi với y nên châm chước nói: “Người có muốn gì không? Coi như ta bồi thường một chút, bạc hay là nhà?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu: “Công chúa vẫn nên tìm người khác đi.”

“Vậy người muốn cái gì?” Công chúa ử rử nói, “Từ trước đến nay ta không được sung ái, cũng không thể giúp người thăng quan.”

Nàng ôm chặt mèo thêm một chút, hạ giọng nói: “Nhưng Nam Ương xa như vậy, nếu ta giả qua đó sợ là đời này không còn được gặp lại mẫu phi nữa. Một mình bà biết phải sống sao giữa chốn thâm cung này đây?”

Lâm Tử Nghiên cảm thấy có chút không đành lòng, khuyên nhủ công chúa: “Có lẽ vẫn còn cách khác chứ?” Cũng không nhất định phải là thành thân.

“Nếu là có cách khác thì ta cũng không đến mức lấy việc chung thân đại sự ra đánh cược.” Công chúa đáng thương nói, “Người giúp ta được không?”

Lâm Tử Nghiên: “Nhưng mà... Ta đã có người trong lòng rồi.”

“Không sao.” Công chúa hào phóng nói, “Người có thể nạp nàng làm thiếp.” Tám mươi người gì cũng được.

Lâm Tử Nghiên: “... Hắn là nam.”

-----oOo-----

Chương 50: Không biết ngâm thơ vẽ tranh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

“Nam thì nam, bản công chúa...” Nàng nói được một nửa thì ngừng lại, chớp chớp mắt, có chút không xác định nói, “Nam?”

Lâm Tử Nghiên gật gật đầu.

“Nam cũng được.” Công chúa vui vẻ nói, “Người thích nam, ta cũng thích nam, chẳng phải là đồng đạo sao?”

Lâm Tử Nghiên: “...” Từ đó để dùng như vậy à?

“Người yên tâm.” Công chúa tiếp tục nói, “Cũng không nhất định phải báai đường đâu. Ta sẽ cố gắng lùi ngày thành thân lại, chờ khi chuyện hòa thân được định rồi thì chúng ta không cần thành thân nữa.”

Lâm Tử Nghiên vẫn có chút do dự: “Nhưng...”

“Người sợ người trong lòng tức giận à?” Công chúa nói, “Ta có thể giải thích với hần.”

Lâm Tử Nghiên nghe vậy, rất là ử rữ nói: “Sợ là công chúa cũng không gặp được hần.”

“Vì sao?” Công chúa khó hiểu nói, “Gọi hần tiến cung là được.”

Lâm Tử Nghiên: “Hắn bị bỏ ngục.”

“Bỏ ngục?” Công chúa nói, “Ngục nào cơ?”

Lâm Tử Nghiên: “Kế phủ.”

Công chúa nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Có phải Kế đại nhân đã biết chuyện của các người nên tức giận làm thế không?”

Lâm Tử Nghiên cũng không biết nên nói thế nào, đành phải gật đầu.

“Vậy người càng phải hợp tác với ta.” Công chúa nói, “Như vậy người có thể nói với Kế đại nhân là nếu ông ta không thả người trong lòng người thì người sẽ không thành thân với ta.”

Lâm Tử Nghiên: “Làm vậy có tác dụng không?” Ông ta còn nói muốn thiến ta.

Công chúa: “Chẳng phải thử một lần sẽ biết à?”

Thế nên tối hôm đó, Giang Tự Hành chờ cả ngày trong địa lao vẫn không đợi được Lâm Tử Nghiên mà chỉ chờ được lão Trương đưa cơm tới.

“Lâm Tử Nghiên đâu?” Giang Tự Hành nhíu mày nói, “Y ở đâu?”

“Công tử và Lục công chúa vừa gặp đã thương.” Giọng Lão Trương lạnh như băng: “Vào cung đến giờ chưa trở về.”

Giang Tự Hành sửng sốt, quay đầu trừng Triệu Phụng, “Không phải người nói công chúa sẽ không nhìn trúng y à?!”

Triệu Phụng: “...” Sao ta biết được gu của công chúa lại giống người chứ?

“Đừng gấp.” Triệu Phụng khuyên hắn: “Lâm công tử toàn tâm toàn ý với người, sẽ không cưới Lục công chúa đâu.”

Hắn còn chưa dứt lời đã nghe lão Trương nói: “Công tử đã đồng ý cưới Lục công chúa rồi.”

“Cái gì?!” Giang Tự Hành bắt lấy song cửa, nói, “Lâm Tử Nghiên đồng ý rồi ư?!”

“Đúng.” Lão Trương đi ra ngoài cửa nói, “Chờ chọn được ngày hoàng đạo là lập tức bái đường thành thân.”

Giang Tự Hành xanh mặt, Triệu Phụng vội vàng nói: “Lâm công tử tất nhiên cũng là bất đắc dĩ.”

Ninh Mạt bên cạnh lại nói: “Ta nghe nói Lục công chúa rất xinh đẹp.” Nói không chừng Lâm công tử vừa gặp đã thích.

“Nói bậy gì đó?!” Triệu Phụng trừng mắt nói, “A Tự khó coi à?! Ở Đại Diên không thiếu cô nương muốn gả cho hắn đâu!”

“Thì cô nương muốn gả.” Ninh Mạt nói thêm, “Lâm công tử là nam mà.”

Triệu Phụng: “Nam cũng có!”

Ninh Mạt mở to hai mắt: “Không phải là người chứ?”

Triệu Phụng suýt nữa bị y làm tức chết: “Người bị mù hả?!”

Ninh Mạt bĩu môi, “Người mới mù.”

Triệu Phụng cũng không có tâm trạng cãi nhau với y, quay đầu định khuyên Giang Tự Hành tiếp thì thấy mặt hắn đen sì sì.

Triệu Phụng: “...” Mẹ ơi, đáng sợ quá.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Tử Nghiên vẫn không quay lại địa lao. Chỉ có lão Trương thường thường tới đưa cơm, cũng cố ý vô tình nói bóng

nói gió, hôm nay công tử và công chúa ngâm thơ ở Ngự Hoa Viên.

Hôm nay công tử và công chúa cùng nhau vẽ tranh ở đình giữa hồ.

Hôm nay công tử và công chúa ngắm tuyết ở hành lang.

Hôm nay công tử và công chúa...

Giang Tự Hành sắp đá sập tường lao tới nơi.

Triệu Phụng nghĩ thầm, Lâm công tử ới là Lâm công tử, sợ là người phải bị thế này thế kia thì A Tự mới có thể nguôi giận.

Qua ngày thứ năm thì Lâm Tử Nghiên không vào cung nữa. Kế Vô Chước bắt mạch đi tới phòng tìm y thì thấy y ngồi ngẩn ngơ cạnh cửa sổ, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Sao hôm nay không tiến cung?” Kế Vô Chước đứng cạnh cửa nói, “Nghe nói hôm nay Lục công chúa muốn đi ngắm mai.”

Lâm Tử Nghiên không nói gì, một lát sau mới nhẹ giọng nói: “Ta muốn gặp Giang Tự Hành.”

“Ta nói rồi, chỉ cần người thành hôn với Lục công chúa thì ta sẽ thả hần.” Kế Vô Chước nói, “Vớ cả giữa người và hần không cần phải có liên can gì nữa.”

Lâm Tử Nghiên quay mặt đi, vẫn cứ nói: “Ta muốn gặp hần.”

Kế Vô Chước nhìn y, nét mặt sa sầm, thật lâu sau cũng không nói gì.

Ngoài cửa sổ, gió lạnh xẹt qua ngọn cây làm chiếc lá rơi xuống tuyết đọng bên dưới.

Kế Vô Chước quay người đi ra ngoài, lạnh lùng nói: “Không có lần sau.”

Không lâu sau đó lão Trương dẫn Giang Tự Hành vào trong viện.

Đáy mắt Lâm Tử Nghiên hiện lên ý cười, rồi lại thấy tay chân Giang Tự Hành vẫn mang xiềng xích như phạm nhân.

“Cởi mấy cái này ra.” Lâm Tử Nghiên nói với lão Trương, “Không cần mang cái này.”

Lão Trương lấy chìa khóa ra nhưng chỉ cởi trên tay, còn chân thì nói sao cũng không chịu cởi.

Lâm Tử Nghiên không vui, kéo Giang Tự Hành vào trong phòng rồi đóng cửa lại, nhốt lão Trương bên ngoài.

“Mấy ngày nay ngươi không sao chứ?” Lâm Tử Nghiên nói, “Ta...”

Giang Tự Hành nhìn y, hỏi: “Ngươi muốn cưới Lục công chúa à?”

Lâm Tử Nghiên thoáng nhìn về phía cửa, dán vào bên tai hắn thì thầm: “Không phải, Lục công chúa không muốn đi hòa thân nên mới ra hạ sách này.”

Mặt Giang Tự Hành vẫn lạnh tanh: “Ngươi còn cùng nàng ngâm thơ, vẽ tranh, ngắm tuyết...”

Lâm Tử Nghiên nhìn nhìn sắc mặt của hắn, kéo tay áo hắn nói: “Ngươi giận à?”

“Không.” Giang Tự Hành cứng rắn nói, “Dù sao ta không biết ngâm thơ, cũng không biết vẽ tranh.”

Lâm Tử Nghiên cười cười, nói: “Vậy ta dạy ngươi được không?”

Y kéo Giang Tự Hành ngồi xuống cạnh án thư, trải giấy Tuyên Thành ra.

Giang Tụ Hành nhìn sườn mặt y, buồn bã nói: “Người tìm ta tới chỉ để dạy ta vẽ tranh à?”

“Đương nhiên không phải.” Lâm Tử Nghiên đặt bút xuống, hai tai hơi nóng lên, “Ta muốn gặp người, ta... Rất nhớ người.”

Giang Tụ Hành không tiếp lời.

Lâm Tử Nghiên hơi mất tự nhiên, đành phải quay đầu lại hỏi hắn: “Người muốn vẽ cái...” Lời còn chưa dứt thì Giang Tụ Hành chợt bắt lấy cổ tay y, cúi người hôn lên môi y.

“A...” Bút trong tay rơi xuống giấy Tuyên Thành trắng tinh, vẽ ra một đường mực đen loang lổ.

Giang Tụ Hành khẽ cắn môi y, một tay đặt lên eo y, hơi thở quán quýt càng thêm dồn dập...

“Khụ khụ khụ...” Ngoài cửa chợt vang lên vài tiếng ho khan, Lâm Tử Nghiên giật mình, suýt thì cắn lên môi Giang Tụ Hành.

Giang Tụ Hành đằng đằng sát khí quay đầu thì thấy cửa sổ không đóng, lão Trương đứng ở ngoài cửa sổ làm bộ làm tịch ho thêm vài cái.

Giang Tụ Hành: “Ngứa họng mời đi nơi khác mà ho!”

Lão Trương: “Không được.”

Giang Tụ Hành đánh một chưởng đóng cửa sổ lại.

‘Sầm’ một tiếng, lão Trương lại mở cửa sổ ra, nhìn Lâm Tử Nghiên nói: “Công tử xin tự trọng.”

Giang Tụ Hành ôm chầm lấy Lâm Tử Nghiên hôn thêm một cái, nâng cằm: “Người muốn thế nào?”

Lão Trương rút dao găm ra: “Lão gia nói nếu có gì không ổn thì cứ thiến.”

“Họ Kế có còn lương tâm không?” Giang Tự Hành ôm sát Lâm Tử Nghiên, “Hắn muốn Kế gia tuyệt hậu à?”

Lão Trương: “Là thiến người.”

Lâm Tử Nghiên căng thẳng túm chặt quần áo Giang Tự Hành: “Không phải đã nói... Hắn là phía dưới à?” Sao còn muốn thiến nữa?

Lão Trương: “Thà thiến nhầm còn hơn bỏ sót.”

Giang Tự Hành, Lâm Tử Nghiên: “...”

-----oOo-----

Chương 51: Các người đang thiện heo à?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

“Thiện cái gì cơ?” Lúc này, ngoài viện bồng truyền đến một giọng nữ, bọn hắn quay đầu lại thì thấy Lục công chúa cùng một tiểu cung nữ đang ôm áo choàng đi vào.

Công chúa mỉm cười nói: “Các người đang thiện heo à?”

Giang Tụ Hành: “...” Người mới là heo!

“Lục công chúa?” Lão Trương kinh ngạc, sao công chúa đến mà không ai báo một tiếng?

Lâm Tử Nghiên cũng ngăn người, đi qua mở cửa phòng: “Công chúa? Sao người lại tới đây?”

Công chúa? Giang Tụ Hành cũng đi tới nhìn nàng, đây là Lục công chúa sẽ gả cho Lâm Tử Nghiên ư?

Công chúa cũng nhìn Giang Tụ Hành, thấy sắc mặt hắn không tốt đẹp gì, một tay còn ôm eo Lâm Tử Nghiên thì cũng không ý kiến gì mà chỉ cười nói: “Hôm nay ta tới Lăng Sương viên ngắm mai, nghe nói hoa mai ở phủ Kế đại nhân cũng nở rất đẹp nên thuận đường đến xem.”

Lão Trương chấp tay nói: “Công chúa chờ một lát, lão nô đi bẩm báo lão gia.”

“Không cần, ta mới gặp Kế đại nhân rồi.” Công chúa nói: “Từ trước đến nay ta không thích náo nhiệt, lạng lẽ mà đến, không phạm nội quy quý phủ chứ?”

Lão Trương vội nói: “Công chúa quá lời.”

“Có phải Kế đại nhân bị bệnh không?” Công chúa lại nói: “Hình như này ta có thấy ông ấy uống thuốc,”

Uống thuốc? Lâm Tử Nghiên chợt thấy choáng váng, trong đầu hình như có gì đó lóe lên.

Dường như là bát sứ bị rơi, thuốc vãi đầy trên mặt đất...

“Sao vậy?” Giang Tự Hành thấy sắc mặt y kém đi, đưa tay lên sờ gò má y, “Không thoải mái à?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, “Không sao.”

Y tỉnh táo hơn một chút, nghe thấy lão Trương nói: “Lão gia chẳng qua là nhiễm phong hàn thôi, không có việc gì lớn, phiền công chúa quan tâm rồi.”

Công chúa giật mình nói: “Nhiễm phong hàn cũng ho ra máu hả? Ta còn thấy Kế đại nhân ho ra máu ấy.”

Lâm Tử Nghiên, Giang Tự Hành: “...”

Lão Trương: “...”

Kỳ thật hẳn biết rõ những năm gần đây sức khỏe Kế Vô Chước vẫn kém đi dần dần, dù đã uống không ít thuốc nhưng không thấy khởi sắc, không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu. Chỉ là Kế Vô Chước không muốn người khác biết mình bị bệnh nên vẫn luôn giả bộ không bệnh không tật gì.

“Lão gia...” Lão Trương dừng một chút, trả lời: “Đường như dạo này có chút mệt nhọc, ngủ không ngon.”

“Cũng phải.” Công chúa thở dài: “Kế đại nhân công việc bận rộn, lao tâm lao lực, nên có người vì hấn phân ưu mới phải. Ta nghe nói trước kia Túc Bắc Lâu có hai vị lâu chủ, sao hiện tại chỉ còn mỗi Kế đại nhân?”

Sắc mặt Lão Trương thay đổi, hàm hồ nói: “Vị lâu chủ kia vì lí do ngoài ý muốn nên đã mất hơn hai mươi năm trước rồi.”

Ngoài ý muốn? Giang Tự Hành nhớ lại hai ngày trước Ninh Mạt bị Triệu Phụng chặn trong góc tường, bị ép vào đường cùng mới khai ra cha ruột của Lâm Tử Nghiên là Kế Nhược Bạch, vốn là một trong hai lâu chủ của Túc Bắc Lâu.

Nghe nói hai vị lâu chủ là huynh đệ ruột, Ninh Mạt nói, thế nhưng sau đó nhị lâu chủ thích một nữ tử đến từ Đại Diên, còn cùng nàng sinh ra một đứa bé.

Triệu Phụng nói: “Đứa bé này chính là Lâm công tử?”

Ninh Mạt gật đầu, khi đứa nhỏ tròn một tháng tuổi thì Kế Nhược Bạch muốn rời khỏi Túc Bắc Lâu, cùng vợ con về Đại Diên sống cuộc sống bình thường, nhưng mà lâu chủ không đồng ý, sau khi cãi nhau một phen còn muốn xăm hình Túc Bắc lang lên người đứa bé.

Giang Tự Hành hỏi, “Người Túc Bắc Lâu ai cũng có hình xăm này à?”

Ninh Mạt gật đầu: “Nhưng Kế Nhược Bạch không muốn đứa nhỏ ở lại Túc Bắc Lâu, ông ấy cướp con về rồi dẫn vợ con chạy đến Đại Diên. Lâu chủ đuổi theo một mình, kết quả cũng chỉ có một mình ông ta trở về.”

Kế Nhược Bạch và vợ đã chết trong gió tuyết, còn đứa bé kia thì được Lâm Tu Viễn trùng hợp đi ngang qua nhặt về.

Triệu Phụng nói, cha mẹ Lâm công tử chết như thế nào?

Ta không biết, Ninh Mạt nói, có lẽ chỉ có lâu chủ mới biết được...

Khi Giang Tự Hành phục hồi lại tinh thần thì thấy Lục công chúa đang lôi kéo Lục Tử Nghiên nói: “Sắc trời còn sớm, người đi ngắm mai với ta được không?”

Giang Tự Hành kéo Lâm Tử Nghiên lại, “Không được.” Lão già ngoài cửa sổ kia rảnh đấy, bảo hắn đi theo người đi.

Công chúa chớp mắt, nói: “Vị này là...?”

“Hắn...” Lâm Tử Nghiên còn chưa kịp nói hết câu thì lão Trương đã chen vào nói: “Hạ nhân trong phủ mà thôi, không hiểu quy củ.”

Công chúa khó hiểu nói: “Hạ nhân sao lại đeo xiềng chân?”

Lão Trương: “...”

“Trương tổng quản.” Chợt có hộ vệ vội vàng chạy vào từ ngoài viện, thở hồng hộc nói với lão Trương: “Người, người của Đoan vương phủ xông vào.”

Lão Trương nhướng mày: “Người của vương phủ đến làm gì?”

“Đoan vương gặp chuyện ở gần phủ.” Hộ vệ nói: “Nói là thấy thích khách chạy vào phủ chúng ta nên dẫn người đến đây lục soát.”

Lão Trương nghĩ nghĩ, hỏi: “Lão gia đâu?”

Hộ vệ đáp: “Lão gia cũng ra ngăn rồi nhưng người của vương phủ vẫn mạnh mẽ xông vào, không cản được...” Hắn còn chưa nói hết thì bỗng nhiên có một bóng người nhảy xuống từ trên tường, một chưởng đánh hắn ngất xỉu.

Lão Trương cả kinh: “Kẻ nào?!”

Giang Phong Lâm cầm trường kiếm trong tay, chậm rãi nhìn lên.

Giang Tự Hành vui mừng: “Đại...” Lời còn chưa dứt thì Lục công chúa đã chạy lại chỗ hắn tóm tay hắn bóp cổ nàng rồi hô to: “Trường tổng quản, cứu mạng!”

Giang Tự Hành: “...”

Lão Trương quay đầu lại, còn chưa kịp thấy rõ thì đã bị kiếm của Giang phong Lâm đâm xuyên ngực.

“Người...” Máu tươi chảy ra từ miệng, hắn lão đảo rồi ngã xuống đất, bất tỉnh.

“A Tự.” Giang Phong Lâm thu hồi trường kiếm, hành lễ với công chúa: “Bái kiến Lục công chúa.”

Công chúa cười tủm tỉm nói: “Không cần đa lễ.”

Giang Tự Hành buông nàng ra, suy đoán nói: “Người cùng một phe với Đoan vương?”

“Người nói gì thế?” Công chúa vô tội nói: “Bản công chúa đã bị người đánh ngất xỉu.” Nói đoạn lập tức nằm xuống đất.

“Ôi chao, công chúa!” Tiểu cung nữ thấy thế cũng vội vàng nói: “Trên mặt đất lạnh, khoác áo choàng vào đã.”

“À đúng, còn áo choàng.” Công chúa ngồi dậy mặc áo choàng cung nữ đưa tới, sau còn thấy nàng mang theo một tay nải nữa.

Công chúa ném tay nải qua cho Lâm Tử Nghiên, “Quần áo của các người.”

Lâm Tử Nghiên không hiểu ra sao: “Đây là...”

“Bây giờ bên ngoài đều là hộ vệ của Kế phủ và vương phủ.” Giang Phong Lâm nói: “Các người mặc quần áo của hộ vệ vương phủ trước đi, đợi lát nữa thừa dịp hỗn loạn theo ta ra ngoài.”

“Triệu Phụng thì sao?” Giang Tự Hành nói: “Hắn vẫn đang bị nhốt trong địa lao.”

Giang Phong Lâm: “Người của vương phủ qua đó rồi, bọn họ sẽ dẫn hắn ra ngoài.”

Giang Tự Hành gật đầu, thấy trên tay áo Giang Phong Lâm dính máu thì không khỏi nhíu mày: “Huynh bị thương?”

Giang Phong Lâm cúi đầu nhìn, ngón tay giật giật, nói: “Là máu của Đoan vương.”

“Đoan vương bị thương?” Giang Tự hành không ngờ tới, “Có thích khách thật hả?” Tưởng đâu nói mò gạt người chứ.

Giang Phong Lâm im lặng một lát rồi mới nói: “Hắn tự đâm.”

Giang Tự Hành: “...”

-----oOo-----

Chương 52: Người cướp quần áo của ta

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Tiền sảnh Kế phủ, Đoan vương một tay chống đầu, mặt mày suy yếu ngồi trên ghế làm bằng gỗ đàn hương, tùy ý để đại phu băng bó vết thương ở bụng.

Kế Vô Chước đứng trước cửa nhìn hộ vệ vương phủ chạy loạn khắp phủ, sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Kính xin Kế đại nhân thứ lỗi.” Đoan vương giả bộ nói: “Thích khách này âm hiểm xảo trá, bản vương cũng là lo cho an nguy của đại nhân, lục soát cẩn thận vẫn tốt hơn.”

Kế Vô Chước lạnh lùng nói: “Đa tạ vương gia quan tâm. Chẳng qua lục soát lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy tung tích, vương gia không hoa mắt đấy chứ?”

“Là sao?” Đoan vương miễn cưỡng nói: “Kế đại nhân cho rằng bản vương ăn nói bừa bãi?”

“Kế mỗ không dám.” Kế Vô Chước không nghĩ ra Đoan vương bày trò này để làm gì. Cứ cho là tìm được thích khách ở phủ ông ta thì thế nào? Chẳng lẽ còn muốn mượn vụ này vu oan cho ông ta?

Dùng cách này thì ngu quá đấy, dựa vào mối hiềm khích giữa bệ hạ và Đoan vương thì thật sự ước gì có thích khách một đao chém chết hẳn luôn cho xong chuyện, ai rảnh mà quản thích khách ở chỗ nào?

Càng khởi nói đến chuyện vì Đoan vương mà giáng tội cho người khác.

Nhưng nếu không phải thế thì sao hần lại giống trống khua chiêng đến diễn một màn này? Trong phủ này có gì...

Lâm Tử Nghiên? Kế Vô Chước đột nhiên bừng tỉnh, chẳng lẽ là Lâm Tử Nghiên sao?

Hần quay người đi tới nội viện chỗ Lâm Tử Nghiên.

“Kế đại nhân...” Đoan vương lại gọi một tiếng, Kế Vô Chước không rảnh để ý tới. Ông ta không rõ, Lâm Tử Nghiên sao lại dính líu đến Đoan vương? Hai người này dường như chưa từng gặp mặt, Lâm Tử Viễn ở Đại Diên xa xôi kia lại càng không thể có quan hệ gì với Đoan vương được.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ lại là tên họ Giang khốn kiếp kia?!

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung thì ông ta đã đi tới ngoài viện của Lâm Tử Nghiên, vừa vào cửa đã thấy lão Trương toàn thân đầy máu nằm bất động...

Trong hẻm nhỏ gần cổng thành, Giang Phong Lâm nhét tay nải vào ngực Giang Tự Hành, nhìn thân xe ngựa bên cạnh, nói: “Phía sau buồng xe là một gian ngầm, các người trốn trong đó, theo xe ra khỏi thành.”

Y lại lấy lệnh bài trong ngực ra giao cho người đánh xe rồi nói với đám người Giang Tự Hành: “Xe ngựa của vương phủ, thủ vệ không dám kiểm tra kỹ đâu. Các người đi nhanh đi, sợ là Kế Vô Chước sẽ phát hiện ra sớm thôi.”

Giang Tự Hành gật đầu, nắm chặt tay nải trong ngực, nói khẽ: “Đại ca, bảo trọng.”

Giang Phong Lâm đưa tay vỗ vai hắn: “Đi đường cẩn thận, sớm về

nhà đi.”

Giang Tự Hành kéo Lâm Tử Nghiên lên xe ngựa, thấy Triệu Phụng đang ngăn người cạnh xe thì không khỏi hô: “Lão Triệu, đi thôi.”

“À, được.” Triệu Phụng sực tỉnh, cũng ngồi lên xe nhưng có chút không yên lòng. .

Không biết tên đàn Ninh Mạt kia thế nào rồi... Hắn nhớ lại chuyện lúc nãy trong địa lao, Ninh mạt bám chặt vào cửa nhất quyết không chịu đi theo hắn.

“Ta không đi!” Ninh Mạt hét lên, “Ta mà đi thì không phải sẽ thành cùng phe với người thật à?”

“Dù người không đi thì lâu chủ của các người cũng chưa chắc đã tin người.” Triệu Phụng lôi kéo hắn nói: “Chẳng may lão giận lây sang người thì phải làm sao? Thế không phải càng oan hơn à?”

“Dù sao ta cũng không đi.” Ninh Mạt nói: “Người nhanh đánh ta ngất xỉu đi, thế là ta sẽ trong sạch.”

Triệu Phụng: “...”

Cuối cùng Triệu Phụng cũng không còn cách nào ngoài đánh ngất y.

Ài, cái tên này không chỉ ngốc mà còn bướng.

Giang Phong Lâm đứng trong hẻm nhìn xe ngựa chậm rãi rời khỏi cổng thành, sắc trời dần muộn.

Thật lâu sau đó y mới quay người định đi thì thấy Đoan vương đang đứng dựa vào bức tường sau lưng mình, sắc mặt tái nhợt.

“Đừng lo.” Đoan vương che miệng vết thương, chậm rãi đi tới, “Ta sai người đi theo hộ tống, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Giang Phong Lâm nhìn vết thương trên bụng hấn, ngừng một chút rồi nói: “Người sao rồi?”

“Không sao.” Đoan vương nói, “Mà miệng vết thương hơi đau, người đỡ ta về được không?”

Hấn còn chưa dứt lời thì có người hô to: “Vương gia, đại nhân...”

Hấn quay đầu nhìn thì thấy đại nương đang chạy tới, phía sau bà còn có một cỗ kiệu màu đỏ thẫm.

“Lão thân vừa rồi thấy vương gia bị thương, lo ngại đi lại bất tiện nên đi tìm một cỗ kiệu tới.” Đại nương hiền lành nói: “Vương gia đừng ghét bỏ nha.”

Đoan Vương: “...”

Giang Phong Lâm cố nén cười, đi qua vén rèm lên, nói với Đoan vương: “Vương gia, mời.”

Đoan vương bỗng thấy vết thương không còn đau nữa, nhưng đầu lại hơi đau.

Đường nhỏ ngoài thành, xe ngựa dè lên tuyết đọng vang lên tiếng kèn kẹt.

Triệu Phụng ngồi ở đầu xe với người đánh xe, xe ngựa lắc lư đi trong vệt vàng.

“Triệu đại ca.” Hứa Nhị nói: “Bên ngoài gió lớn, người vào trong đi.”

Triệu Phụng vẫy tay nói: “Bên ngoài tốt hơn, ít nhất sẽ không bị mù mắt.”

Hứa Nhị vẻ mặt mù mịt, “Hả?” Sao lại bị mù mắt?

Triệu Phụng nhỏ giọng nói: “Nếu ở bên trong thấy cái gì không nên

thấy thì sẽ bị mù mắt đó... Á...”

Hắn còn chưa nói hết câu đã bị Giang Tụ Hành vỗ đầu một phát, “Nói xàm gì đấy?”

Triệu Phụng quay đầu lại, thấy Giang Tụ hành vén rèm xe lên thò người ra.

“Người làm gì đấy?” Triệu Phụng bất mãn nói, “Mau vào trong đi.” Không phải người nên ngồi trong xe ôm Lâm công tử ân ân ái ái à? Chẳng lẽ này giờ ta uống gió Tây Bắc phí công rồi ư?

Giang Tụ Hành không để ý đến hắn, ngược mắt nhìn núi non bị khuất lại ở phía xa xa, trong lòng ần ần chút bất an.

Dọc đường bọn họ đề phòng Kế Vô Chước đuổi theo nên không đi đường chính mà đổi sang đường nhỏ, vòng qua vòng lại, cũng không biết có tránh được lão già đó hay không...

“Hắt xì!” Trong xe, Lâm Tử Nghiên bỗng hắt hơi một cái.

Giang Tụ Hành vội vàng buông màn xe xuống, quay người quần chặt áo choàng của y hơn chút, “Lạnh à?”

Lâm Tử Nghiên chớp mũi hồng hồng, khẽ gật đầu.

Giang Tụ Hành cởi áo choàng của mình xuống phủ thêm cho y, lại nắm tay y mà vẫn thấy lạnh ngắt.

Hắn nhú mào, lại cởi thêm một lớp áo nữa phủ thêm cho y, “Còn lạnh không?”

Lâm Tử Nghiên kinh ngạc nhìn hắn, cảm thấy cảnh tượng này hình như đã từng diễn ra.

“Sao vậy?” Giang Tụ Hành thấy y ngơ ra, sợ y bị lạnh đến choáng váng nên định cởi thêm áo choàng lên cho y.

“Hình như...” Lâm Tử Nghiên túm quần áo, để sát vào một chút, “Có hơi quen thuộc...”

Giang Tự Hành sửng sờ, nhớ lại lần đầu gặp y, khi đó người này cũng bị lạnh đến nỗi mất tỉnh táo, ôm quần áo chui vào lòng hắn...

“Đương nhiên là quen.” Giang Tự Hành khoé môi hiện lên ý cười: “Lần đầu tiên thấy ta là người đã cướp quần áo của ta.”

Lâm Tử Nghiên khó hiểu: “Ta cướp quần áo của người làm chi?”

Giang Tự Hành cầm tay y nhét vào trong ngực mình ủ ấm: “Bị lạnh đến ngốc cả người chứ còn gì nữa.”

“Vậy người...” Lâm Tử Nghiên do dự nói: “Có đánh ta không?” Trời đang rất lạnh, vô duyên vô cớ bị cướp quần áo, không tức chết mới lạ.

Giang Tự Hành: “... Không đánh.”

“Sau đó thì sao?” Lâm Tử Nghiên suy nghĩ, đỏ mặt nói: “Ta... Thích người khi nào?”

Giang Tự Hành: “... Thì... Sau đó...”

-----oOo-----

Chương 53: Ăn nhiều gà nướng quá thôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

“Sau đó?” Lâm Tử Nghiên hiếu kỳ hỏi: “Sau đó là lúc nào?”

Giang Tự Hành chột dạ: “Thì là.....”

“A Tự.” Triệu Phụng ngồi ngoài chợt nói: “Phía trước có khách điểm, trời cũng sắp tối rồi, hay là chúng ta ở lại đó nghỉ ngơi một đêm nhé?”

Giang Tự Hành vội thò người ra: “Được.”

Triệu Phụng quay đầu tỏ vẻ không hiểu nhìn hắn, nói được là được rồi, còn phải ra đây làm gì? Ta có điếc đâu.

Giang Tự Hành yên lặng đẩy đầu hắn về, “Đánh xe.”

Khách điểm không lớn, chủ yếu là chỗ nghỉ chân bổ sung đồ ăn nước uống nên phòng trọ không nhiều lắm. Lúc đám người Giang Tự Hành vào cửa thì tiểu nhị đang ngủ gật bên quầy.

Triệu Phụng đi qua đánh thức hắn nói: “Tiểu nhị, còn phòng trống không?”

Tiểu nhị xoa mắt, nói còn ba phòng.

“Vậy thì tốt.” Triệu Phụng lấy ra một thỏi bạc: “Ta lấy cả ba phòng.”

Hứa Nhị tự giác mười phần hỏi tiểu nhị kho củ ở đâu để tới kho củ ngủ.

Triệu Phụng nghi ngờ nói: “Sao phải ngủ ở kho củ? Còn một phòng trống thì để ai ngủ?”

Hứa Nhị: “...” Không phải các người mỗi người một phòng ư?

Triệu Phụng thấy hấn sững sờ, giải thích: “Hai người họ một phòng, ta và người mỗi người một phòng.”

“Không cần không cần.” Hứa Nhị vội vàng nói: “Ta ngủ kho củ là được rồi.” Sao lại đi cướp phòng trọ của hai vị công tử được.

Triệu Phụng quàng cổ hấn, chỉ hận rèn sắt không thành thép nói: “Ngủ ở kho củ cái gì? Không sợ có rận à?”

Tiểu nhị: “Không có rận đâu, kho củ cũng thường có người ngủ.”

Triệu Phụng: “...Vậy cũng không được, Hứa huynh đệ một đường khổ cực, sao lại để người ngủ ở kho củ được chứ!”

Hấn quay đầu hỏi Giang Tự hành, “Đúng không, A Tự?”

Giang Tự Hành: “... Đúng.”

Hứa Nhị còn muốn nói gì đó, Triệu Phụng đã đưa tay bịt kín miệng hấn, đừng nói nữa, nếu làm trễ nải A Tự ôm vợ hấn thì sợ là kho củ cũng không được ngủ đâu.

“Hắt xì!” Lâm Tử Nghiên lại hắt xì một cái, Giang Tự Hành sợ y bị cảm lạnh nên dẫn tiểu nhị cho thêm chút than vào bếp lò.

Hứa Nhị nhìn bọn họ lên lầu, nhỏ giọng hỏi Triệu Phụng: “Hai vị công tử ngủ chung một giường không chặt chứ?”

Triệu Phụng: “Chật một chút mới không lạnh.”

Trong phòng ấm hơn nhiều, Lâm Tử Nghiên cởi áo choàng xuống, thấy bên ngoài cửa sổ có mấy cành hoa mai nở bất chấp sương tuyết thì không khỏi nhớ đến Lục công chúa Bắc Kỳ.

“Sao vậy?” Giang Tự Hành thấy y nhìn ra cửa sổ ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Tử Nghiên im lặng một lát mới nói: “Lục công chúa... Có bị đưa đi hoà thân không?”

“Chẳng phải nàng nói Đaoan vương sẽ có cách giúp nàng à?” Giang Tự Hành có chút bất mãn nói: “Người lo lắng cái gì?” Chẳng lẽ còn muốn ở lại Bắc Kỳ lấy nàng?

Lâm Tử Nghiên vắn vắn ngón tay, khó hiểu nói: “Lục công chúa là con gái của Bắc Kỳ vương, Bắc Kỳ vương muốn giết Đaoan vương, thế không phải công chúa với Đaoan vương là kẻ thù à?” Sao lại cùng một phe?

Giang Tự Hành suy nghĩ, chợt nói: “Nói không chừng Lục công chúa là con của Đaoan vương.”

Lâm Tử Nghiên: “... Thoạt nhìn bọn họ chỉ kém nhau cỡ mười tuổi thôi ấy.” Chẳng lẽ Đaoan vương sinh nàng lúc mười tuổi?

“Trêu người thôi.” Giang Tự Hành bóp bóp mặt y: “Hoàng gia vô tình, huynh đệ bất hòa, cha con bất hòa có gì lạ đâu.”

Lâm Tử Nghiên: “...” Cũng có lý.

“Đói bụng không?” Giang Tự Hành nói: “Ta đi gọi chút thức ăn đến.”

Lâm Tử Nghiên gật đầu nói: “Có gà nướng không?”

Giang Tự Hành vô thức cong khoé môi, “Chắc là có.” Không có thì ta

tự nướng cho người.

Thế nên tối hôm đó, khi Giang Tự hành rửa mặt xong về phòng thì thấy Lâm Tử Nghiên đang ngồi cạnh giường u sầu vuốt bụng.

Giang Tự Hành: "... Mấy tháng rồi?"

Lâm Tử Nghiên đỏ mặt mặt đỏ: "Nói khùng nói điên!" Ăn nhiều gà nướng quá thôi.

Giang Tự Hành đi qua xoa bụng y, "Hay là ra ngoài đi dạo một chút?"

Lâm Tử Nghiên nghe tiếng gió thổi vù vù ngoài cửa, lắc đầu nói: "Bên ngoài lạnh lắm."

Giang Tự Hành nghĩ, cũng phải, gió lớn như vậy lỡ bị cảm lạnh sẽ không tốt.

Hắn xoa bụng cho Lâm Tử Nghiên, lòng bàn tay cách lớp y phục mỏng cận kề. Hắn xoa một lúc thì nhin không được ẩn một cái.

Lâm Tử Nghiên cười lui vào trong trốn, "Nhột..."

Giang Tự Hành không khỏi dựa vào gần hơn, nói khẽ: "Mềm."

Lâm Tử Nghiên hơi ngượng ngùng, ngẩng mặt nói: "Không phải..."
Lời còn chưa dứt đã bị Giang Tự Hành chặn môi, "Ừm..."

Hơi thở ấm áp quen thuộc quán quýt, Giang Tự Hành hôn người trong ngực, bàn tay đang đặt trên bụng Lâm Tử Nghiên lần ra sau eo, không ngừng hướng xuống dưới, cơn nóng dần dần xông lên...

Lâm Tử Nghiên bị hôn đến chóng mặt, nhiệt ý bên hông tràn ra khắp cơ thể, không khỏi nắm chặt cánh tay Giang Tự Hành.

Đang lúc nồng nàn thì Giang Tự Hành bỗng nhiên buông y ra, đứng

dậy nói: “Ta, ta ra ngoài một chút.” Nói xong thì vội vã chạy ra ngoài, nào ngờ vừa mở cửa đã thấy Triệu Phụng ngã ngồi dưới đất.

Giang Tự Hành: “... Người ngồi xồm ngoài cửa làm gì?”

“Ờ thì...” Triệu Phụng cười gượng nói: “Ta, ta tới hỏi, hỏi các người bên này có rận không? Đừng để bị rận cắn, ha ha ha...”

Giang Tự Hành lôi hẳn ra bên ngoài, “Không có.”

“Ấy ấy, người đi đâu vậy?” Lâm Tử Nghiên nghe thấy Triệu Phụng nói: “Sao lại ra ngoài vào lúc này? Người không được à? A Tự, A Tự...”

Lâm Tử Nghiên đưa tay sờ lên cổ nóng bừng, vùi mặt vào trong chăn.

Đêm này, Triệu Phụng bị Giang Tự Hành kéo đi vòng quanh khách điểm vài vòng trong gió rét, lạnh đến mức suýt nữa đánh nhau với hẳn.

Nghỉ chơi thôi, Triệu Phụng nghĩ, anh em quái gì mà hơn nửa đêm không đi ôm vợ lại chạy ra ngoài hít gió lạnh Tây Bắc chứ!

Tự người hít thôi đi còn kéo ta hít chung làm gì? Ta không cần ngủ ư?

Giang Tự Hành hóng gió lạnh xong, trở lại trong phòng thì thấy Lâm Tử Nghiên đã ôm chăn ngủ rồi.

Hắn ngồi bên giường, vươn tay chạm nhẹ khuôn mặt trắng mềm của Lâm Tử Nghiên, nổi lòng phức tạp.

Ta lừa người như vậy, ngày sau người nhớ lại có oán hận ta không?

Hôm sau, Triệu Phụng một đêm ngủ không ngon vừa ngáp vừa đi ra khỏi phòng, đang định xuống lầu dưới thì thoáng thấy bóng người

quen thuộc ngoài cửa sổ đang lấy cỏ khô cho ngựa ăn.

Hắn nhìn kỹ lại thì lập tức hoảng sợ, kia không phải là Kế Vô Chúc ư?

Hắn vội vàng quay lại gõ cửa phòng Giang Tụ Hành, “A Tụ, A Tụ...”

Giang Tụ Hành còn ngái ngủ mở cửa, “Mới sáng sớm, gọi gì thế?”

“Suyt!” Triệu Phụng chỉ chỉ ngoài cửa, nói nhỏ: “Lão Kế kia đuổi đến rồi.”

Giang Tụ Hành lập tức tỉnh táo, “Đi gọi Hứa Nhị, lập tức rời khỏi đây.”

Triệu Phụng gật đầu, lén lút đi đến phòng Hứa Nhị.

Giang Tụ Hành về phòng đánh thức Lâm Tử Nghiên, mấy người lén lút đi ra cửa sau khách điểm, nghĩ Kế Vô Chúc ở đằng trước cho ngựa ăn hẳn sẽ không nhìn thấy.

Nào ngờ bọn họ vừa ra khỏi cửa đã thấy Kế Vô Chúc dắt ngựa đi đến trước mặt.

Giang Tụ Hành, Lâm Tử Nghiên: “...”

“Ơ kìa Kế đại nhân.” Triệu Phụng cười khan nói: “Ngài cho ngựa ăn xong rồi à? Thế ngài đã ăn chưa?”

-----oOo-----

Chương 54: Xông tới đêm ông ta

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Kế Vô Chước sắc mặt âm trầm nhìn bọn họ: “Muốn chạy?”

“Không có, không có.” Triệu Phụng vội vàng nói: “Là... Đi ra ngoài một chút.”

Kế Vô Chước hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, trên nóc nhà bỗng có bảy tám bóng đen bay xuống.

Giang Tự Hành bảo vệ Lâm Tử Nghiên sau lưng, mắt lạnh đảo qua, chưa kịp làm ra động tác gì thì thấy trước mặt lại bay xuống mấy kẻ mặc đồ đen.

Giang Tự Hành: “...” Sao lại đến nữa?

Hứa Nhị đứng một bên giải thích: “Công tử đừng lo, bọn họ là ám vệ của vương phủ.”

Kế Vô Chước cười lạnh nói: “Đoan vương đúng là có giao tình sâu sắc với các người.”

Giang Tự Hành: “Không có, không biết.” Không nên nói mò.

Kế Vô Chước cũng chẳng muốn nhiều lời với hắn, hạ lệnh: “Mang người về.”

Người của hai bên lập tức rút kiếm, binh khí chạm nhau vang lên tiếng leng keng, lưỡi kiếm xẹt qua tuyết đọng bay lả tả.

Kế Vô Chước rút trường kiếm trong tay ra, gió tuyết lay động, kiếm quang làm chói mắt Lâm Tử Nghiên.

Y vô thức lùi ra sau tóm chặt ống tay áo Giang Tự Hành, y nhớ rõ Kế Vô Chước từng nói đó là kiếm của Kế Nhược Bạch.

“Đừng sợ.” Giang Tự Hành cầm chặt tay y nói: “Dao găm ta đưa người đâu?”

“Dao găm?” Lâm Tử Nghiên nghĩ nghĩ, lấy dao găm khắc chữ “Tự” trong ngực ra: “Là cái này à?”

Giang Tự Hành gật đầu, “Đúng, nếu ông ta dám tới đây thì người cứ đâm chết ông ta.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

Chỉ trong giây lát, kiếm của Kế Vô Chước đã lao đến trước mặt.

Hứa Nhị vội vàng tiên phong xông ra ngăn cản. Triệu Phụng thấy mà không khỏi cảm thán, nhìn không ra tiểu Hứa này còn rất có bản lĩnh.

Hắn chưa cảm thán xong thì Hứa Nhị đã bị Kế Vô Chước một cước đạp bay, nằm trên đất không dậy nổi.

Triệu Phụng: “...” Được rồi, ít nhất thì đánh xe không tồi.

Kế Vô Chước tiếp tục đánh tới, hắn và Giang Tự Hành vội vàng tiến lên ngăn cản.

Sắc trời mù mịt, chỉ chốc lát sau những bông tuyết nhỏ đã thi nhau rơi xuống.

Giang Tự Hành và Triệu Phụng hợp sức tấn công Kế Vô Chước, đánh qua lại hồi lâu vẫn không phân thắng bại.

Lâm Tử Nghiên nắm chặt dao găm trong tay, thấy kiếm quang lần lượt xuyên thủng trời cao, cuốn bay gió tuyết. Y cắn môi, bỗng nhiên nhìn ra sau lưng Kế Vô Chước hô to: “Cha!”

Kế Vô Chước giật mình, quay đầu nhìn lại thì không thấy gì cả.

Giang Tự Hành chớp lấy sơ hở lập tức đánh một chưởng.

“Khụ...” Kế Vô Chước trúng chưởng, phun một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả một mảng tuyết lớn.

Ngực đau đớn từng đợt, ông ta nâng mắt nhìn Lâm Tử Nghiên, giữa tuyết trắng mênh mông dường như ông ta lại trông thấy Kế Nhược Bạch dẫn vợ con chạy trốn hơn hai mươi năm trước.

Vì sao? Vì sao đều muốn đi? Ông ta không hiểu, vì sao bọn họ ai cũng không muốn ở lại Túc Bắc Lâu? Đó là tâm huyết cả đời của ông ta, càng là thành tựu nổi danh của Kế gia, sao có thể nói bỏ là bỏ được chứ?

“Mau theo ta về!” Ông ta bật thốt xong mới giật mình nhớ ra, hình như hơn hai mươi năm trước ông ta cũng đã nói như thế.

Khi đó Kế Nhược Bạch quỳ gối trong gió tuyết ôm thê tử cả người toàn máu, tuyết rơi đầy đầu như tóc bạc.

Đại ca, hần nói khế, ta không muốn làm lâu chủ.

Đó giờ ta không có tiền đồ gì, chỉ muốn uống rượu hoa điêu chôn trong viện, muốn nhìn mưa tháng sáu rơi trong ao, muốn ngắm rừng hoa mơ trắng ngoài thành...

Nàng cũng rất thích hoa mơ, chỉ vì ta làm gãy cành hoa mà tức giận đến nổi quăng cả rượu của ta.

Nàng nói xuân sắp đến rồi, hoa mơ ở Đại Diên rất đẹp... Ta muốn cùng nàng trở về ngắm hoa...

Máu đỏ chảy dọc khoé miệng, khi Kế Vô Chước tỉnh táo lại thì Kế Nhược Bạch đã cầm kiếm tự đâm vào ngực mình.

Ta sẽ không về, ông ta nghe thấy Kế Nhược Bạch nói, sẽ không bao giờ trở về nữa.

“Ta sẽ không về.” Bên tai bỗng nhiên vang lên lời nói giống hệt hai mươi năm trước, Kế Vô Chước ngẩng đầu, nghe thấy Lâm Tử Nghiên nói: “Ta không thích nơi ấy.”

À, không thích...

“Ha ha ha ha...” Kế Vô Chước bỗng cười như điên, “Các người ai cũng không thích, các người đều muốn đi, chỉ có ta, ha ha ha...”

Ánh mắt ông ta bỗng nhiên trở nên mãnh liệt, nhìn chăm chăm vào Lâm Tử Nghiên nói: “Là ta giết mẹ người! Nếu không phải tại ả thì sao Kế Nhược Bạch lại muốn rời khỏi Túc Bắc Lâu, rời khỏi Bắc Kỳ chứ?! Là ả hại chết Kế Nhược Bạch! Là do ả!”

“Người hận ta không? Hận ta giết ả không?”

Lâm Tử Nghiên nắm dao găm, tay hơi run rẩy. Y thấy dường như Kế Vô Chước đang thông qua y để hỏi một người khác, một người đã sớm chết rồi.

“Người nên hận ta, hận không thể giết ta! Sao người không giết ta? Người giết ta đi!”

Giang Tự Hành nhìn ông ta, nghĩ thầm, lão già này điên rồi à?

Hắn vừa ngây người thì Kế Vô Chước đột nhiên bổ nhào về phía Lâm Tử Nghiên.

“Lâm Tử Nghiên!”

Triệu Phụng cũng hoảng sợ, chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy Kế Vô Chúc bắt lấy bàn tay cầm dao găm của Lâm tử Nghiên đâm vào bụng mình.

Dòng máu nóng chảy vào kẽ tay Lâm Tử Nghiên, đổ đến chói mắt. Y sợ tới mức đứng không nổi, ngã ngồi xuống nền tuyết.

“Lâm Tử Nghiên.” Giang Tự Hành vội vàng ôm y, “Đừng sợ.”

Kế Vô Chúc nhắm mắt, khẽ cười, lẩm bẩm: “Ta không nợ người nữa.”

Ông ta rút dao găm trên bụng ra ném vào trong tuyết, tay bịt miệng vết thương lao đảo bỏ đi: “Để bọn họ đi.”

Hai bên lập tức ngừng đánh nhau, dường như tiếng gió cũng chậm lại.

Kế Vô Chúc quay đầu liếc nhìn Lâm Tử Nghiên một lát rồi quay người dẫn theo thuộc hạ chậm rãi biến mất trong gió tuyết.

“Ông ta sao thế?” Triệu Phụng nhìn bọn họ rời đi, chẳng hiểu ra làm sao: “Phát điên cái gì không biết, rồi còn tự đâm mình bị thương?”

Giang Tự Hành không có tâm tư quan tâm lão già kia nổi điên cái gì, hắn xoa đôi tay lạnh buốt của Lâm Tử Nghiên, dịu giọng nói: “Không sao, ông ta đi rồi.”

Lâm Tử Nghiên chôn mặt trong ngực hắn, giọng run run: “Ông ta... Ông ta không chết chứ? Ta... Ta không giết người đúng không?”

“Ông ta tự đâm.” Giang Tự Hành ôm chặt y, “Chuyện không liên quan đến người.”

Thời tiết ngày càng lạnh, Triệu Phụng thấy Hứa Nhị bị thương thì lập tức quay lại khách điểm hỏi tiểu nhị đang sợ tới mức trốn dưới tủ rằng chỗ nào có đại phu.

“Cứ đi tiếp là tới Lâm thành.” Tiểu nhị run sợ nói: “Chỗ đó có y quán.”

Triệu Phụng nói cảm ơn, đi ra đã không thấy ám vệ của vương phủ đầu nữa, không biết lại trốn chỗ nào rồi. Mà cách đó không xa, Lâm Tử Nghiên sắc mặt tái nhợt ngồi trên xe ngựa, còn Giang Tự Hành đang vuốt mặt y, nhẹ giọng nói gì đó.

Hứa Nhị vẫn ngồi trong đồng tuyết ngơ ngác nhìn bọn họ.

“Vừa rồi Lâm công tử bị kinh hãi.” Triệu Phụng đi qua vỗ vỗ vai hắn, nói: “Huynh đệ ta khá là xót vợ, đừng lạ.”

“Vợ, vợ á?” Hứa Nhị ngẩn người, đoạn giống như ngộ ra chân lý nói: “Thì ra là thế, chẳng trách vương gia hơn nửa đêm...”

Triệu Phụng: “Hơn nửa đêm làm gì?”

Hứa Nhị: “... Không có, không làm gì.”

-----oOo-----

Chương 55: Là người quyền rũ ta

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Khi bọn họ đến Lâm thành thì trời đã sắp tối rồi.

Triệu Phụng đánh xe đi vòng vèo khắp phố mới dừng trước cửa một y quán.

“Triệu đại ca.” Hứa Nhị xoa ngực nói: “Ta không sao đâu, không cần...”

“Không được.” Triệu Phụng chen lời hấn, “Một chưởng kia đâu phải chơi, kiểu gì cũng phải để đại phu nhìn xem.”

Hứa Nhị không lay chuyển được hấn đành gật đầu.

Bọn họ xuống xe tiến vào y quán, Lâm Tử Nghiên vẫn còn sợ hãi như cũ, trong đầu toàn là dáng vẻ Kế Vô Chước toàn thân đầy máu, nhìn còn suy yếu hơn Hứa Nhị.

“Không sao đâu.” Giang Tự Hành nắm bàn tay lạnh ngắt của y nói: “Sắc mặt này của ngươi, để đại phu nhìn thấy thế nào cũng châm cho hai châm.”

Lão đại phu đang châm cứu cho Hứa Nhị nghe thế thì ngẩng đầu nói: “Còn ai muốn châm nữa?”

Lâm Tử Nghiên: “Không, không có.”

Giang Tự Hành nhìn cười kéo y ngồi xuống: “Chắc cũng đói bụng rồi, ta đi mua chút thức ăn nhé?”

Lâm Tử Nghiên gật đầu, dừng một chút nói: “Không ăn gà nướng.” Ăn nhiều quá rồi.

“Được.” Giang Tự hành cười chọc mặt y một cái, nói một tiếng với Triệu Phụng rồi đi ra ngoài.

Triệu Phụng thấy hai người không có gì đáng lo, nhớ ra chưa cho ngựa ăn nên đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau lão đại phu đã châm cứu xong cho Hứa Nhị rồi đi đến tủ thuốc bốc thuốc cho hắn, dặn ngày uống hai lần.

Hứa Nhị vươn tay xoa ngực, cảm giác khá hơn rất nhiều liền thẳng thắn khen lão đại phu y thuật cao minh.

Lâm Tử Nghiên ngồi nghe một lát, chợt nhớ ra tối hôm qua khi Triệu Phụng bị Giang Tự Hành kéo ra ngoài có nói người không được gì đó.

Y nghĩ một hồi, đi qua hỏi lão đại phu: “Tiên sinh, bệnh gì ngài cũng trị được hả?”

Lão đại phu vuốt râu: “Mấy bệnh lật vật thông thường không làm khó được lão phu.”

Lâm Tử Nghiên: “Thế... Không được thì nên uống thuốc gì?”

“Khụ khụ khụ...” Hứa Nhị đứng một bên uống nước suýt bị sặc chết, ho đến kinh thiên động địa.

Lão đại phu và Lâm Tử Nghiên quay đầu lại nhìn hắn.

“Không, không có gì.” Hứa Nhị lúng túng nói, “Không cẩn thận... Bị

sắc.”

Lão đại phu nhìn Lâm Tử Nghiên, thăm thở dài, tuổi còn trẻ thế này sao lại không được.

“Ta kê tạm mấy thang thuốc cho người trước.” Lão đại phu nói: “Nếu sau khi uống xong mà vẫn không cải thiện thì hãy đến tìm ta.”

Vì vậy khi Giang Tự Hành đi mua đồ ăn về thì thấy cả Hứa Nhị lẫn Lâm Tử Nghiên đều xách mấy gói thuốc.

Hắn nhú mày, đưa tay sờ trán Lâm Tử Nghiên, “Cơ thể không thoải mái sao?”

“Không phải.” Lâm Tử Nghiên nhét gói thuốc vào trong ngực hắn, “Thuốc này cho người.”

“Cho ta?” Giang Tự Hành không hiểu gì, ta có bệnh tật gì đâu mà uống thuốc?

Thì ra là Giang công tử không được à... Hứa Nhị bưng tỉnh, vội vàng nói: “Thuốc này đại bổ, cường thân kiện thể.”

Giang Tự Hành nghe thế thì nghĩ chắc là thuốc bổ thông thường nên không hỏi nhiều nữa, còn định cho Lâm Tử Nghiên uống cùng.

Ăn cơm tối xong, thấy mặt trời sắp xuống núi bèn tìm một khách điểm gần đó nghỉ ngơi.

Giang Tự Hành nghĩ lúc sáng Lâm Tử Nghiên bị dọa sợ, e là không uống thuốc bổ thì sẽ khó ngủ nên hỏi mượn dùng nhà bếp của khách điểm sắc thuốc.

Lâm Tử Nghiên tắm rửa xong không thấy Giang Tự Hành trong phòng, còn định đi tìm thì chợt nghe cửa phòng két một cái, Giang Tự Hành bưng một bát thuốc đi đến.

“Nhân lúc còn nóng thì uống đi.” Giang Tự Hành đưa thuốc cho y, “Đừng để nguội.”

Lâm Tử Nghiên trừng mắt nhìn, hỏi: “Đây là... Thuốc ta đưa cho người à?”

Giang Tự Hành gật đầu.

Lâm Tử Nghiên yên lặng đẩy thuốc trở về, “Là cho người uống.”

“Ta không cần.” Giang Tự Hành nói: “Cơ thể người yếu đuối, uống nhiều chút mới không sợ lạnh.”

Lâm Tử Nghiên dừng một chút nói: “Có đắng không?”

Giang Tự Hành ném thử: “Không đắng.”

“Thật không?” Lâm Tử Nghiên dường như không tin, “Người ném lại đi.”

Giang Tự Hành vẻ mặt bất đắc dĩ, “Không đắng thật mà.” Ném tiếp thì khác gì ta uống hết.

Lâm Tử Nghiên: “Nhưng mà Hứa Nhị nói đắng.” Vừa rồi Hứa Nhị uống thuốc xong thì mặt mày nhăn nhó, đắng đến độ muốn nhổ ra.

“Thuốc kia là trị nội thương.” Giang Tự Hành nói: “Không giống thuốc này của người, cái này không đắng.”

Lâm Tử Nghiên nhìn chằm chằm chén thuốc nói: “Ta không uống nhiều như vậy.”

Giang Tự Hành lại uống thêm một ngụm, “Giờ không nhiều lắm.” Còn chưa đến nửa bát.

“Ta...” Lâm Tử Nghiên còn muốn nói gì đó, Giang Tự Hành bỗng uống sạch thuốc rồi ôm chầm lấy y, đôi môi quần quýt.

“A...” Nước thuốc ấm áp chui vào miệng, tràn qua đầu lưỡi, hàng mi Lâm Tử Nghiên run run, mơ mơ màng màng nghĩ hình như ngọt thật...

“Không lừa người.” Giang Tự Hành hơi buông y ra, người thấy hơi thở ướt át của y, nói: “Không đáng đúng không?”

Lâm Tử Nghiên ngây ngất gật gật đầu.

Giang Tự Hành nhìn môi y dính ít vệt nước, toàn thân dường như càng thêm khô nóng.

Hắn nghĩ, có lẽ do trong phòng đốt lò sưởi, vừa rồi hắn còn sợ Lâm Tử Nghiên lạnh nên bỏ thêm chút than.

Nhưng cái nóng kia dường như theo máu lan ra khắp cơ thể, từ cổ họng xuống ngực, đi đến những nơi khác...

Lâm Tử Nghiên nghe tiếng thở dồn dập của Giang Tự Hành thì bối rối nắm vạt áo hắn: “Trên người người... Nóng quá... A...”

Dục vọng trong đáy lòng cháy hừng hực, mà mỗi một hơi thở của người trong lòng như dòng nước dập tắt lửa. Khi Giang Tự Hành tỉnh táo lại thì Lâm Tử Nghiên đã bị hắn đè lên tường, quần áo trên người cũng lột ra phân nửa.

Chiếc cổ trắng nõn chuyển sang màu hồng, lan từ xương quai xanh tới tận bờ ngực mỏng manh, Giang Tự Hành không nhìn được mà hôn cắn, dọc từ xương quai xanh sang tận bả vai...

Không được, Giang Tự Hành ôm người, trong lòng rối như tơ vò, nếu sau này y khôi phục trí nhớ chắc chắn sẽ đâm chết hắn.

Hắn thở hổn hển lui ra một chút, lắp bắp: “Ta...”

Đầu ngón tay ấm áp cọ lên gò má, Giang Tự Hành sửng sò, tầm

mắt va phải ánh nhìn ướt át của Lâm Tử Nghiên.

“A Tự...” Lâm Tử Nghiên vuốt mặt hắn, ngửa đầu hôn lên.

Đâm thì đâm thôi, Giang Tự Hành mơ màng nghĩ, là người quyến rũ ta...

-----oOo-----

Chương 56: Biết đập đá trên ngực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Bên trong phòng, ngọn đèn nhỏ như hạt đậu vẫn cháy lập lòe.

Lâm Tử Nghiên cúi trong chăn đệm, nhin không được ngẩng đầu lên, ngón tay cào sống lưng đầy mồ hôi của Giang Tự Hành, không ngừng thở dốc, “A...”

Hơi thở Giang Tự Hành nóng bỏng, tay siết chặt vòng eo thon trắng của người trong ngực, hấn như đắm chìm trong giấc mộng hoang đường, vừa mãnh liệt vừa triền miên.

Lâm Tử Nghiên...

Trong thoáng chốc, hấn nhớ lại thuở đầu gặp gỡ, y mặc áo choàng lông cừu trắng muốt yếu ớt ngồi dựa trong xe ngựa, tay siết chặt áo choàng, giữa trời đông tuyết phủ mờ mịt nhìn hấn.

Trời đất mênh mông, tuyết phủ trắng xóa. Có lẽ cái nhìn ấy đã in sâu vào tận đáy lòng.

“A Tự...” Hấn nghe người dưới thân nhẹ giọng nỉ non, pha lẫn tiếng thở dốc dồn dập và tiếng rên rỉ vụn vặt.

Màn giường thần nhiên rơi xuống, sau tấm màn là tiếng khóc càng thêm rung động...

Hôm sau, chân trời hơi sáng tỏ, ánh nắng ban mai yếu ớt len lỏi vào trong phòng.

Giang Tụ Hành buồn ngủ mở mắt ra, còn chưa tỉnh hẳn đã mò phải cái eo trần trụi của người trong ngực, ấm áp mịn màng

Hắn giật mình, kí ức đêm qua ùn ùn kéo tới. Hơi thở nóng bỏng, tay chân quẩn quýt, tiếng rên rỉ không kìm nén được...

Lòng Giang Tụ Hành run lên, hận không thể tát mình hai phát.

Giang Tụ Hành, người mất não rồi à?! Đâm cái gì mà đâm, chẳng lẽ đâm mấy dao là xong chuyện sao?! Người điên rồi hả?!

Người trong ngực cử động, hình như thấy hơi lạnh nên nhích người cọ vào ngực hắn.

Giang Tụ Hành cúi đầu nhìn khuôn mặt ôn hòa của y, trên cổ còn hiện dấu đỏ mập mờ đêm qua như hoa đào kiều diễm trong tuyết.

Cổ họng Giang Tụ Hành khô khốc, dường như có gì đó gãi trong lòng hắn, vừa thoải mái vừa ngứa ngáy.

Hắn yên lặng hồi lâu, cuối cùng khẽ thở dài, cúi đầu hôn cổ Lâm Tử Nghiên một cái rồi ôm người chặt hơn.

Mặt trời dần leo lên mái hiên, Lâm Tử Nghiên tỉnh dậy, mơ màng đưa tay lần mò lại không sờ được gì.

Y lờ mờ mở mắt, thấy bên giường trống trơn, không biết Giang Tụ Hành đã chạy đi đâu, y vẫn mặc đồ lót như ngày thường vậy.

Chẳng lẽ... Lâm Tử Nghiên ngơ ngác nghĩ, đêm qua... Là mơ thôi sao?

Y vén chăn lên tính ngồi dậy nhưng vừa cử động thì cơn đau chột kéo đến từ nơi nào đó phía sau, eo mềm nhũn nên lại nằm trở về,

“A...”

Hình như... Không phải là mơ?

Lúc này, cửa phòng “két” một tiếng mở ra, Giang Tự Hành bưng cháo nóng đi vào, “Tỉnh rồi à?”

Hắn đặt cháo lên bàn, đi tới cạnh giường, đặt tay lên eo Lâm Tử Nghiên nhẹ nhàng xoa bóp, thấp giọng hỏi: “Còn đau phải không?”

Mặt Lâm Tử Nghiên nóng lên, không nói gì.

“Ta thoa thuốc cho ngươi.” Giang Tự Hành nói, “Nếu còn đau...”

Thuốc? Lâm Tử Nghiên chợt nhớ ra đêm qua Giang Tự Hành mò một bình sứ ra từ trong tay nải ở đầu giường rồi đổ vào lòng bàn tay, lạnh buốt...

Y lấy tay nải qua xem thì thấy bên trong còn có mấy bình sứ nữa.

“Ngươi...” Hai bên tai Lâm Tử Nghiên đều đỏ lên, buồn bực nói, “Không phải ngươi nói đây là thuốc trị thương à?”

Giang Tự Hành có chút lúng túng, “Thì... Nếu không bôi thuốc thì sẽ bị thương.” Gọi tắt là thuốc trị thương.

Lâm Tử Nghiên: “...”

“Có đói bụng không?” Giang Tự Hành vội nói sang chuyện khác, “Ta nấu cháo này.”

Lâm Tử Nghiên hơi đói. Tối qua y ăn ít, còn bị Giang Tự Hành giày vò tới hơn nửa đêm, giờ bụng đói đến nỗi sắp kêu lên.

Giang Tự Hành lấy nước cho y rửa mặt rồi cẩn thận ôm y tới ngồi cạnh bàn, có vẻ muốn nói rồi thôi.

“Sao vậy?” Lâm Tử Nghiên ăn cháo, kỳ quái nói, “Có chuyện gì thế?”

“Ta...” Giang Tự Hành ôm y, cắn răng nói, “Ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Lâm Tử Nghiên: “Chuyện gì?”

“Thật ra thì, ta không phải...”

“A Tự.” Lúc này ngoài cửa bỗng truyền tới giọng nói của Triệu Phụng, “Nghe nói hôm nay trong thành có hoa khô ném tú cầu đó, chúng ta đi xem đi!”

“Không đi.” Giang Tự Hành nói, “Ngươi tự đi đi.” Có gì để coi đâu.

“Nhiều người náo nhiệt mà.” Triệu Phụng vỗ vỗ cửa, “Hoa khô người ta chưa chắc đã nhìn trúng ngươi, ngươi sợ gì hả?”

“Không...” Giang Tự Hành chưa nói hết thì Lâm Tử Nghiên kéo tay áo hắn, nói: “Ta muốn đi.” Còn chưa thấy hoa khô bao giờ.

Giang Tự Hành: “... Được.”

Trong thành có một chốn trăng hoa gọi là Xuân Vũ Lâu. Ngày mười lăm mỗi tháng hoa khô trong lầu sẽ đứng trên lầu ném tú cầu xuống, người nào bắt được tú cầu sẽ có thể qua đêm với hoa khô.

Đám người Giang Tự Hành tìm một chỗ trong quán trà đối diện Xuân Vũ Lâu, vừa thấy được hoa khô vừa không cần chen lấn với đám người dưới lầu.

Nhưng mà hoa khô còn chưa ra thì dưới lầu đã chật ních người chen lấn ồn ào.

“Nhiều người như vậy sao?” Triệu Phụng nhìn xuống dưới lầu, vô cùng hưng phấn nói, “Tí nữa có đánh nhau không nhỉ?”

Giang Tụ Hành: "... Người tới chỉ để coi đánh nhau thôi à?"

Lâm Tử Nghiên ở bên cạnh đột nhiên nói, "Ta nghe nói hoa khôi sẽ đội một chồng bát sứ lớn đứng một chân trên cái bàn cao cỡ mấy người phải không?"

Giang Tụ Hành: "... Đó là gánh xiếc, người nghe ai nói hử?"

Lâm Tử Nghiên suy nghĩ một chút, nói: "Không nhớ."

"A Tụ." Triệu Phụng vuốt cằm nói, "Vừa nãy hình như có người dưới lầu nhìn chăm chăm bên này."

"Ừ." Giang Tụ Hành cũng nhận ra, chỉ là nhiều người hỗn loạn, nhất thời không tìm được là ai.

Lúc này đám người bỗng nhiên ồn ào náo động, bọn họ quay đầu nhìn lại thì thấy trên ban công có một cô gái mắt ngọc mày ngài chậm rãi bước ra.

Giang Tụ Hành chỉ nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt, thấy Lâm Tử Nghiên hãy còn nhìn chăm chú thì không vui nắm cằm y kéo lại: "Trà sắp nguội rồi, uống đi." Không được nhìn lâu như vậy.

Lâm Tử Nghiên nhấp một hớp trà rồi quay đầu nhìn tiếp, sắc mặt Giang Tụ Hành sa sầm, "Đẹp không?"

Lâm Tử Nghiên gật đầu. Chỉ là không thấy đội chồng bát sứ, thật đáng tiếc.

Triệu Phụng thấy cái dáng ấy của Giang Tụ Hành thì cố ý nói: "Lâm công tử, hay là ta với người đi cướp tú cầu đi?"

Giang Tụ Hành sầm mặt, "Người dám?!"

"Sao lại không dám?" Triệu Phụng nói, "Không lẽ kêu người đi

cướp?”

Lâm Tử Nghiên chưa từng nghe quy định của tú cầu, hiếu kỳ nói:
“Cướp tú cầu để làm gì?”

Triệu Phụng: “Có thể nhìn nàng đội chồng bát sứ.”

Giang Tụ Hành: “...”

Lâm Tử Nghiên quay đầu nhìn Giang Tụ Hành, hai mắt sáng rực:
“Muốn đi cướp không?”

Giang Tụ Hành bắt đắc dĩ sờ mặt y, “Đừng nghe hắn nói bậy, hắn gạt người đó.”

Lâm Tử Nghiên rất là thất vọng. Muốn nhìn lăm lăm, đội bát sứ hoặc ly trà cũng được.

Lúc bọn họ đang nói chuyện thì hoa khôi đã ném tú cầu xuống.
Trong đám người đông nghịt chỉ thấy một ông lão nhanh tay lẹ mắt cướp tú cầu rồi bỏ chạy.

“Này này, vị này...” Máy nha hoàn Xuân Vũ Lâu thấy lão ăn mặc rách rưới như ăn mày thì nhất thời không biết nên gọi lão là gì, “Này, vị lão gia này, xin đừng bước.”

Thế nhưng lão già kia lại như không nghe thấy, ôm tú cầu chạy lên lầu.

Triệu Phụng lại vuốt cằm, trầm ngâm nói: “Lão già kia... Sao lại chạy qua đây?”

Sau đó, bọn họ thấy lão già kia chạy tới, đặt tú cầu xuống trước mặt Lâm Tử Nghiên, chỉ chỉ hoa khôi đối diện vui vẻ nói: “Tiểu Nghiên ơi, nàng biết đội bát thiệt đó, còn biết đập đá trên ngực nữa!”

Lão chưa nói hết câu thì sau gáy chột đau, hai mắt trợn ngược, hôn

mê bất tỉnh.

Giang Tự Hành và Lâm Tử Nghiên chẳng hiểu gì nhìn Triệu Phụng vừa đánh người bất tỉnh.

Triệu Phụng: “Bị lão dọa sợ, nhất thời nhanh tay.”

-----oOo-----

Chương 57: Người tốt cuộc là ai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Giang Tự Hành đau đầu nhìn lão già nằm dưới đất, hỏi Lâm Tử Nghiên: “Người biết lão không?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ trước kia có quen.” Bây giờ không còn nhớ gì nữa.

Triệu Phụng lúng túng nói: “Hay là cứ đem lão về trước đã?” Để một ông già nằm như vậy hình như không tốt lắm.

Giang Tự Hành gật đầu: “Người cố về.” Người là do người đánh ngất.

Triệu Phụng không thể không đỡ lão dậy, còn chưa kịp cố lên thì nha hoàn Xuân Vũ Lâu đã đuổi tới.

“Chuyện này...” Nha hoàn khó hiểu nói, “Vị gia này... Làm sao vậy?”

Triệu Phụng cười gượng: “Lão... Lão bất cẩn vấp ngã ngất xỉu.”

Nha hoàn nhìn bọn họ, giải thích: “Vị gia này vừa giành được tú cầu, là khách của Xuân Vũ Lâu, có thể mang tú cầu tới tìm cô nương nhà ta.”

“Được được.” Triệu Phụng thuận miệng nói, “Chờ lão tỉnh lại sẽ tới.”

Vì vậy bọn họ cũng lão già trở về khách sạn. Dọc theo đường đi, Lâm Tử Nghiên tò mò cầm tú cầu nhìn trái nhìn phải. Giang Tự Hành đen mặt ghen tuông nói: “Không thì người cầm nó đi tìm hoa khô đi?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, nói: “Tú cầu của ông lão này cướp được mà.”

Sắc mặt Giang Tự Hành hơi bứt giận thì lại nghe Lâm Tử Nghiên nói: “Ta đi chung với lão được không?” Muốn xem đập đá trên ngực.

Giang Tự Hành không nói gì, mặt buồn rầu tự mình đi.

Lâm Tử Nghiên đầy mờ mịt nhìn bóng lưng của hắn, hỏi Triệu Phụng: “Hắn bị sao vậy?”

“Không sao.” Triệu Phụng nói, “Máu ghen nổi lên thôi.”

Lâm Tử Nghiên sửng sốt, hắn... Ghen à?

Y suy nghĩ một chút, ôm tú cầu đuổi theo.

“A Tự...” Giang Tự Hành đang đi bình thường, nghe tiếng gọi thì hoảng hốt mém tí trật chân.

Đêm qua Lâm Tử Nghiên cũng gọi hắn như vậy, chỉ là giọng nhẹ hơn, mềm hơn, còn thở dốc nữa.

“A Tự.” Lâm Tử Nghiên đuổi theo, nhìn hắn nói, “Người giận hả?”

Giang Tự Hành căng mặt, “Không có.”

Lâm Tử Nghiên nói: “Ta không muốn đi xem hoa khô đâu.” Chỉ muốn xem đập đá trên ngực thôi.

Giang Tự Hành bất đắc dĩ nói: “Người đi thanh lâu mà còn muốn xem thứ khác à?”

Lâm Tử Nghiên: “Nhưng mà vừa nãy lão nói...”

“Điên điên khùng khùng, có khi nói bậy thôi.” Giang Tự Hành nói, “Làm gì có hoa khô nào như gánh xiếc vậy chứ.”

“Tại sao không có?” Bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng của lão già, bọn họ quay đầu lại thì thấy lão đầu tóc rối bời trợn mắt nói, “Ta nhìn thấy tận mắt!”

Sau đó Triệu Phụng cũng chạy tới, thở hổn hển nói: “Lão đột nhiên tỉnh lại.”

Lão già xoa xoa cái cổ bị đau nhức, hỏi: “Có người đánh ta hả?”

Triệu Phụng nhanh chóng xua tay, “Không, không có.”

Lão thấy Lâm Tử Nghiên chỉ ngơ ngác nhìn mà không chào hỏi thì bất mãn nói: “Tại sao không nói gì? Ta chịu thiệt cướp tú cầu cho người đó.”

Lâm Tử Nghiên ngẩn người, yên lặng nhét tú cầu cho lão, “Vay trả cho người.”

“Trả cái gì mà trả?” Lão nói, “Vốn là cho người, tại sao càng ngày càng ngốc vậy?”

Lão vươn tay kéo Lâm Tử Nghiên đi, “Đi, chúng ta đi xem hoa khô.”

Giang Tự Hành chặn lão lại, nói: “Y không đi.”

“Tại sao không đi?” Lão hỏi Lâm Tử Nghiên, “Không đi xem hoa khô à?”

Giang Tự Hành: “Không xem.”

“Ta hỏi nó, không phải hỏi người.” Lão tức giận, “Người là ai?”

Giang Tự Hành hỏi ngược lại: “Vậy người là ai?”

“Ta là...” Lão nói một nửa, thấy Lâm Tử Nghiên vẫn một mực im lặng thì không khỏi cau mày nói, “Lâm Tiểu Nghiên, người sao thế?” Sao không nói chuyện vậy?

Lâm Tử Nghiên do dự nói: “Lão nhân gia, ngài... Quen ta à?”

Lão ngẩn người, đưa tay lên sờ trán y, “Ngốc thật hả?”

Giang Tự Hành đẩy tay lão ra: “Y không nhớ rõ một số chuyện.”

“Không nhớ rõ?” Lão giật mình, “Bị đập đầu nên mất trí nhớ hả?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, “Hình như không phải.”

“Vậy thì tại sao lại biết là không nhớ?” Lão nói, “Nhất định là bị đập đầu nên mất trí nhớ, nhanh, đập lại lần nữa là nhớ ra liền.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

Nói linh tinh gì thế không biết! Giang Tự Hành kéo Lâm Tử Nghiên ra che sau lưng, hỏi: “Người rót cuộc là ai?”

“Ta...” Lão dừng một chút, đảo mắt nói, “Ta là cha y!”

Triệu Phụng cười đến là ôn hòa: “Xin lỗi, ngài tới trễ, y có cha rồi.” Có hai người lận.

“Vậy sao?” Lão sờ râu, lại nói, “Vậy ta chính là anh em của cha y.” Là bác của y.

Triệu Phụng: “Anh em của cha y mới vừa đi hôm qua.”

Lão gãi đầu, nói: “Vậy còn thiếu ai?” Cậu à?

Giang Tự Hành: “Thiếu con trai.”

Lão giơ tay lên vỗ đầu hắn, “Không biết lớn nhỏ!”

Giang Tự Hành không nhịn được nói: “Vậy người rót cuộc là ai?”

“Tại sao ta phải nói với người?” Lão quan sát hắn từ trên xuống dưới, nheo mắt nói: “Người từ đâu lò ra? Có phải thừa dịp Tiểu Nghiên nhà ta mất trí nhớ để lừa gạt y không?”

“Ta không...” Giang Tự Hành há miệng muốn cãi nhưng sức nhớ tới hôm ở Kế phủ hắn nói với Lâm Tử Nghiên: Ta là... Người trong lòng người.

Đúng vậy, sự yêu thích của y, là hắn lừa gạt mà có được...

“Tại sao không nói gì?” Lão nói, “Chột dạ hả?”

Lão kéo Lâm Tử Nghiên qua, giọng thành khẩn, “Tiểu Nghiên à, người đừng để người khác lừa, biết người biết mặt nhưng không biết lòng đâu!”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu đáp: “Hắn sẽ không lừa ta, ta tin hắn.”

Giang Tự Hành nghe xong thì càng thấy tội lỗi, trong lòng ngũ vị tạp trần.

“Thôi bỏ đi.” Lão già sờ bụng, “Ta đói, đi ăn cơm trước đã.”

Tuy Lâm Tử Nghiên không nhận ra lão nhưng vẫn cảm thấy thân thiết, mặc lão kéo mình vào một quán rượu.

Giang Tự Hành và Triệu Phụng không thể không vào theo.

Bên trong quán rất náo nhiệt. Lão già giống như mấy ngày rồi không ăn cơm, gọi một bàn đầy thức ăn, ăn đến hít hà không thôi.

Triệu Phụng rót cho lão ly rượu, cười hỏi: “Lão nhân gia, không biết ngài tên gì?”

Lão gặm gà, trả lời: “Chu Đại Phong.”

Triệu Phụng: “...” Ừ, người cũng như tên.

Lão già ăn một lúc lâu, cuối cùng cũng ăn no, ngồi phịch trên ghế nói với Lâm Tử Nghiên: “Ngoan, đi tính tiền.”

Lâm Tử Nghiên quay đầu nhìn Giang Tự Hành: Ta không có tiền.

Giang Tự Hành không thể làm gì khác hơn là đi tính tiền. Nhưng mà lúc hắn tính tiền xong quay trở lại thì đã không còn ai trên bàn.

Trong lòng hắn hoảng hốt, nhưng lại nghĩ, dựa vào thân thủ của Triệu Phụng hắn là không đến nỗi chưa kịp la lên đã bị người mang đi.

Vậy là bọn họ tự đi? Đi đâu?

Chẳng lẽ là... Xuân Vũ Lâu?

Thế nên khi hắn vội vã chạy tới trước khuê phòng của hoa khôi thì chỉ nghe bên trong truyền tới giọng của một cô gái: “Để ta biểu diễn đập đá trên ngực cho mấy vị đại gia xem nhé!”

Giang Tự Hành: “...”

-----oOo-----

Chương 58: Năm nay còn chưa có động tĩnh gì

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Tú bà Xuân Vũ Lâu đuổi theo, thấy Giang Tự Hành còn đứng trước cửa thì thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy vị công tử này vô cùng lo lắng chạy vào tóm gã sai vặt hỏi hoa khôi ở đâu làm gã sai vặt sợ hết hồn, cuống quýt giơ tay lên chỉ hướng tới khuê phòng, sau đó công tử này không nói gì thêm đã chạy đi.

Tú bà sợ hấn hù dọa những vị khách khác nên vội vàng đuổi theo.

“Công tử ơ!” Tú bà khuyên nhủ, “Liễu Vũ cô nương đang có khách, hay là ta kêu Tiểu Thúy...”

Giang Tự Hành giơ tay đẩy cửa ra.

Mấy người trong phòng đồng loạt nhìn về phía hắn. Quả nhiên là đám người Lâm Tử Nghiên.

“Ôi chao, mấy vị thứ lỗi cho.” Tú bà vội vàng nói, “Vị công tử này đi nhầm chỗ, ta...”

“Không nhầm.” Triệu Phụng vội vàng nói, “A Tự, mau vào đi.”

Tú bà thấy bọn họ quen nhau thì không nói nhiều nữa, mặt mày vui vẻ đóng cửa đi ra ngoài.

Giang Tự Hành quét mắt nhìn mấy người trong phòng, lạnh lùng nói: “Xem vui không?”

Triệu Phụng cười gượng, còn chưa lên tiếng đã nghe Lâm Tử Nghiên nắc cụt một cái.

Giang Tự Hành nhướng mày, đi qua sờ gương mặt bị ửng đỏ của y, “Người uống rượu?”

Lâm Tử Nghiên ngơ ngác gật đầu, mi mắt cong cong nói: “Ngon lắm.”

Lão già bên cạnh rót rượu cho y, “Này, uống thêm một chén đi.”

“Không uống.” Giang Tự Hành nói, “Y sắp say rồi.”

“Say mới vui.” Lão hưng phấn nói, “Lâm Tiểu Nghiên say chơi vui lắm.”

Mặt Giang Tự Hành đầy khó hiểu.

Lão xoa xoa tay, đứng lên nói: “Để ta biểu diễn cho người xem.”

Lão đạp một chân lên ghế, khua chân múa tay như diễn tuồng: “Tặc nhân kia, người chạy đi đâu?!”

Lâm Tử Nghiên trừng mắt nhìn, cũng học theo đạp một chân lên ghế rồi khua tay múa chân: “Tặc nhân kia, người chạy đi đâu?!”

Giang Tự Hành: “...”

Lão già đánh một chưởng: “Gió cuốn mây tan!”

Lâm Tử Nghiên cũng đánh một chưởng: “Gió cuốn mây tan!”

“Gà đứng một chân!”

“Gà đứng một chân!”

Hoa khô đứng một bên nhìn hai người họ người múa ta hát, vẻ mặt mờ mịt.

Còn muốn xem đập đá trên ngực nữa không đây?

Triệu Phụng đập bàn cười ha hả, kích động nói: “Ta cũng chơi, khi vót mặt trăng...” Còn chưa nói hết câu đã bị Giang Tự Hành đập cho một đập, “Người góp vui làm gì?!”

Hắn đỡ Lâm Tử Nghiên còn đang múa may, khuyên nhủ: “Đi về, có được không?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, trở người ôm hắn, cọ cọ trong ngực hắn: “Xem đập đá trên ngực đã.”

“Đúng đúng đúng.” Lão già tiếp lời: “Còn đội bát nữa!”

Giang Tự Hành đỡ trán nói: “Đừng quậy, nàng không biết...”

Sau đó, hắn thấy hoa khô bưng một cái bát lớn ra, đội lên đầu.

Giang Tự Hành: “... Người thật sự là hoa khô à?”

Hoa khô hình như hơi lúng túng, cười cười nói: “Nhiều nghề không thiệt người mà, nếu công tử muốn xem cái khác thì ta còn biết múa kiếm, đi thăng bằng trên dây nữa đó.”

Bỗng nhiên trong lòng Giang Tự Hành trống trơ, chỉ thấy Lâm Tử Nghiên chạy ra cầm bình trà trên bàn ngay ngốc để lên đầu.

Hắn vội vàng đi tới lấy bình trà lại, nói với hoa khô: “Người đừng cử động, đừng làm thêm gì khác.” Nếu không quỷ say này sẽ học theo người đòi đập đá trên ngực luôn.

Lâm Tử Nghiên bị cướp bình trà thì không vui, y nắm tay áo Giang Tụ Hành cầu nhàu: “Trả lại cho ta, ta cũng biết...”

Giang Tụ Hành bế người lên, nhấc chân đi ra ngoài.

“Này này.” Lão già gọi với theo: “Sao lại đi thế? Còn chưa uống rượu xong mà?”

Triệu Phụng kéo lão lại: “Tới tới, tiền bối, chúng ta uống...”

Giang Tụ Hành ôm Lâm Tử Nghiên về khách điểm. Người trong ngực mơ màng buồn ngủ nhưng vẫn ôm cổ hắn cảm râm: “Muốn xem... Đập đá...”

Giang Tụ Hành đặt y lên giường, kéo chăn đắp cho y: “Lần sau đưa người đi xem, được không?”

Lâm Tử Nghiên nghiêng đầu nhìn hắn, cũng học theo nói: “Lần sau đưa người đi xem, được không?”

Giang Tụ Hành không nhịn được cười ra tiếng, “Người như này là sao thế hả?”

Lâm Tử Nghiên: “Người như này là sao thế hả?”

Giang Tụ Hành im lặng, đoạn nhích lại gần y, nói: “Lâm Tử Nghiên...”

Lâm Tử Nghiên: “Lâm Tử Nghiên...”

Giang Tụ Hành: “Thích A Tụ.”

Lâm Tử Nghiên cười cong mắt, “Ừ, thích A Tụ.”

Giang Tụ Hành đụng trán y, khế cười.

Cho dù chỉ là lừa gạt, hắn cũng tự thấy vui.

“Ta nói sai rồi.” Hấn thấp giọng nói, “Thật ra hôm đó, ta nên nói với người, người là... Người trong lòng của ta.”

Hôm sau lúc Lâm Tử Nghiên đang nửa tỉnh nửa mê thì nghe một trận ồn ào.

“Y vẫn chưa tỉnh, đừng quấy rầy y.”

“Mặt trời mọc cao tới ngọn tre rồi mà còn chưa tỉnh à?”

“Cũng không biết là ai cho y uống rượu.”

“Ha ha... Uống có mấy chén, ta uống mấy vò còn dậy rồi đây thôi.”

Lâm Tử Nghiên vén chăn lên, hơi chóng mặt lão đảo xuống giường, mở cửa phòng nhìn ra thì thấy Giang Tự Hành và lão già đang đứng trước cửa.

“Tiểu Nghiên, người tỉnh rồi.” Lão cười híp mắt nói, “Có đau đầu không?”

Lâm Tử Nghiên xoa xoa trán. Hình như là có.

Y nghi ngờ nói: “Tại sao ta lại đau đầu?”

Giang Tự Hành thấy y ăn mặc phong phanh thì kéo y vào phòng, “Hôm qua người uống rượu.”

Lâm Tử Nghiên suy nghĩ một chút. Hình như là có uống mấy chén.

Vậy sau đó thì sao? Đường như... Không nhớ ra gì.

“Không nhớ nổi hả?” Lão già bỗng nhiên giơ một chân lên, “Gà đứng một chân!”

Lâm Tử Nghiên sợ hết hồn, “... Cái gì thế?”

“Không có gì.” Giang Tự Hành phủ thêm áo khoác cho y, “Lão bị động kinh.”

“Giang đại ca!” Lúc này Hứa Nhị đột nhiên cầm một tờ giấy chạy vào, “Không thấy Triệu đại ca đâu, trong phòng chỉ để lại tờ giấy này.”

Giang Tự Hành nhận lấy tờ giấy, thấy bên trên chỉ viết hai chữ: Đi trước.

Là chữ của Triệu Phụng, Giang Tự Hành nghĩ, có lẽ hẳn có chuyện muốn làm.

“Tại sao lại đi bất ngờ thế?” Lão già vô cùng tiếc nuối nói, “Tửu lượng của Tiểu Triệu không tệ, hôm qua uống mấy vò vẫn không say.” Chỉ là hình như hơi mất hồn mất vía.

“Chúng ta cũng nên đi thôi.” Giang Tự Hành nói với Hứa Nhị, “Thu dọn một chút, sau giữa trưa lên đường.”

Hứa Nhị gật đầu, đi cho ngựa ăn.

Lão già sờ râu, hỏi Lâm Tử Nghiên: “Tiểu Nghiên, trên xe các người có rượu không?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, “Không có.”

Lão kéo Lâm Tử Nghiên đi ra ngoài, “Thế thì nhanh đi mua đi, nếu không trên đường ta uống gì?”

Giang Tự Hành: “...” Ai nói bọn ta muốn đi với người?

Lâm Tử Nghiên chưa ăn điểm tâm, Giang Tự Hành sợ y đói nên mua mấy cái bánh bao bên đường trước.

Bọn họ ăn bánh bao, thấy có người đang bán tranh. .

||||| Truyện đề cử: |||||

“Đây là bút tích thật sự của họa thánh Chu Di, bức ‘Chùa Vân Sơn’.”
Người nọ cầm một bức họa, nói với mấy vị công tử đứng trước sạp:
“Có thể gặp không thể cầu, nghìn vàng khó mua.”

Lão già cắn bánh bao, lắc đầu nói: “Nói bậy nói bạ.”

Lâm Tử Nghiên cũng lắc đầu nói: “Tiếc cho tờ giấy tốt.”

Giang Tự Hành thấy lão nói đến chắc nịch, tò mò hỏi: “Tại sao người biết hán nói bậy?” Người cũng hiểu về tranh?

“Nói thừa.” Lão nói, “Bức tranh thật kia nằm trong tay Tiểu Nghiên.”

Lâm Tử Nghiên sửng sốt, “Ta?”

Lão gật đầu, lẩm bẩm: “Cũng không biết mấy lão ngốc ở chùa Vân Sơn đó chết chưa. Năm nào cũng kêu ta đi quét sân, sao năm nay còn chưa có động tĩnh gì nhỉ?”

-----oOo-----

Chương 59: Dùng chân vẽ còn đẹp hơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Lão còn chưa lắm bắm xong thì nghe người bán tranh nói: “Sau khi Chu tiên sinh qua đời, bức ‘Chùa Vân Sơn’...”

Lão sững sốt quay đầu hỏi Lâm Tử Nghiên: “Hắn mới nói gì thế?”

Giang Tự Hành trả lời thay y: “Hắn nói Chu Di mất rồi.”

“Người mới chết!” Lão già tiến lên mắng, “Cơm có thể ăn lung tung nhưng lời không thể nói bậy bạ!”

Người nọ nhìn lão, không phục nói: “Ta không nói bậy bạ, Chu tiên sinh qua đời hồi đầu năm rồi, mọi người đều biết.”

Mấy người trước sạp tranh cũng gật đầu, có phần đau lòng.

“Nói bậy!” Lão tức giận, “Vậy tại sao ta không biết?!”

“Do kiến thức người nông cạn, còn trách ai?” Người nọ mặt kiên nhẫn phát phát tay, đuổi lão đi, “Không mua thì đi đi, đừng làm ảnh hưởng chuyện làm ăn của ta.”

Lão trợn mắt, há mồm nói: “Tranh của người là giả!”

Người kia nhất thời nóng nảy, “Nói bậy gì đó?! Đây chính là bút tích của Chu tiên sinh!”

“Vớ vẩn!” Lão già nói, “Tiểu Nghiên nhà ta dùng chân vẽ còn đẹp hơn.”

Giang Tự Hành quay sang hỏi Lâm Tử Nghiên: “Người biết vẽ bằng chân luôn à?”

Lâm Tử Nghiên: “...” Ta không biết gì hết.

“Lão già này, cố ý phá đám phải không?!” Người bán tranh vén tay áo lên, tức giận nói, “Nếu còn không đi thì đừng trách ta không khách khí!”

Lão già im lặng một lát rồi bỗng nhiên lật đổ quầy tranh, đoạn kéo Lâm Tử Nghiên chạy, “Tiểu Nghiên, đi mau!”

Giang Tự Hành: “...”

“Đứng lại!” Người nọ bị hất quầy tranh, giận đến xanh mặt, thấy lão già kéo Lâm Tử Nghiên chạy thì quay đầu nhìn Giang Tự Hành, “Người cùng một phe với bọn họ đúng không?!”

“Không phải.” Giang Tự Hành lập tức nhấc chân đi, “Ta chỉ vô tình đi ngang qua.”

“Bớt làm bộ!” Người nọ không tin, đuổi theo cản hấn, Giang Tự Hành không nói hai lời co giò chạy thẳng.

“Đứng lại! Không được đi!”

Lão già kéo Lâm Tử Nghiên, thấy người nọ không đuổi theo, đang định nghỉ lấy hơi thì nghe sau lưng lại truyền tới một tiếng hô to, “Đứng lại!”

Lão quay đầu lại nhìn thì thấy mấy tên to con cầm cây gậy đuổi tới.

Lão hoảng sợ: Tìm côn đồ luôn à?!

“Không biết xấu hổ.” Lão vừa chạy vừa mắng, “Bán tranh giả còn khùng như vậy!”

Lâm Tử Nghiên chạy đến nỗi thở không ra hơi, vịn tường dừng lại thở gấp nói: “Chạy... Chạy hết nỗi rồi.”

“Không được.” Lão kéo y, “Bọn họ sắp đuổi tới rồi.”

Lâm Tử Nghiên thở hổn hển lắc đầu, “Mệt quá...”

Thấy mấy tên to con đã đuổi tới sau lưng, lão vén tay áo lên định liều mạng với bọn họ: “Ai sợ ai, ta đánh chết các người...”

Lão còn chưa nói hết thì mấy tên to con kia vội vã chạy qua người lão.

Lão già: “...” Không phải đuổi bọn ta à?

Lúc này, trên tường đột nhiên xuất hiện một người, người nọ nhìn mấy tên to con chạy đi xa thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lão ngẩng đầu lên thì bất ngờ nhìn thấy hoa khôi ở Xuân Vũ Lâu hôm qua.

“Người...” Lão già bừng tỉnh hiểu ra, “Bọn họ đuổi theo người hả?”

“Suyt.” Hoa khôi đeo tay nải leo xuống, nhỏ giọng nói, “Hai vị, ta đi trước, cáo từ.”

Nàng vừa quay người thì đụng phải người khác: “Ây da...”

Giang Tự Hành nhìn nàng, đi tới đỡ Lâm Tử Nghiên dậy, “Không sao chứ?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, vẫn còn thở gấp.

“A!” Hoa khôì chột kêu lên rồi quay đầu tránh sau lưng lão già.

Lão già ngẩng đầu lên thì thấy mấy tên to con cách đó không xa đang quay lại đây, vừa đi vừa nhìn xung quanh như đang tìm người.

Lão nhìn tay nải của hoa khôì: “Cô nương à, người trộm đồ của người ta đúng không?” Không thì mấy người này tìm người làm gì?

“Ta không có.” Hoa khôì đáp: “Chuyện này nói ra rất dài dòng, đại gia, ngài giúp ta một tay được không?”

Lão già: “Không được.”

Hoa khôì: “Ta biết đập đá trên ngực!”

Lão già: “Được!”

Giang Tự Hành: “...” Tóm lại vẫn chỉ muốn nhìn đập đá trên ngực đúng không?

Sau đó, hắn thấy Lâm Tử Nghiên không còn thờ gấp nữa, ngẩng đầu nhìn hắn: “Ta cũng muốn xem.”

Giang Tự Hành cam chịu số phận chắn trước người hoa khôì. Được rồi, xem thì xem.

Mấy tên to con kia chạy tới thấy mấy người Giang Tự Hành, hỏi: “Có nhìn thấy một cô nương xinh đẹp không?”

Lão già: “Có á, cô nương nào trên đường cũng đẹp mắt.”

Tên to con thấy bọn họ không biết thì cũng không nghĩ nhiều, quay người đi nơi khác tìm.

“Đa tạ.” Hoa khôì vỗ ngực nói, “Dọa chết ta mất.”

“Người rút cuộc là ai?” Giang Tự Hành nhéo mi nói, “Người là hoa

khôi Xuân Vũ Lâu thật à?”

Trong lòng hoa khôi vẫn còn sợ hãi, đáng thương nói: “Có thể vừa đi vừa nói không? Ta sợ bọn họ đuổi theo.”

“Có thể có thể.” Lão già hưng phấn nói, “Đúng lúc trở về rồi xem đập đá trên ngực.”

Vì vậy, bọn họ trốn tránh mấy tên to con đi tới bến tàu.

Lão già kỳ quái nói: “Đi tới chỗ đó làm gì?”

“Cha ta ở bên kia chờ ta.” Hoa khôi nói, “Thật ra ta là A Ngâm, không phải hoa khôi gì cả.”

Lâm Tử Nghiên hiếu kỳ nói: “Vậy tại sao ngươi lại ở Xuân Vũ Lâu?”

A Ngâm trầm mặc một hồi mới nói: “Hoa khôi trong đó là tỷ tỷ của ta, chúng ta là tỷ muội sinh đôi.”

Lão già thấy cô nương dường như không muốn nói nhiều nên cũng không hỏi nữa. Dù sao mục đích của bọn họ chỉ là xem đập đá trên ngực thôi.

Lúc bọn họ đi tới bờ sông lại gặp phải mấy tên to con.

“Là các người!” Tên to con thấy bọn họ đi chung với hoa khôi, tức giận nói, “Các người cùng một phe!”

Lão già lui ra sau mấy bước, vỗ bả vai Giang Tự Hành nói: “Giao cho người.”

Giang Tự Hành nheo mắt. Cần đánh nhau mới nhớ đến ta à?

Lâm Tử Nghiên nắm tay áo hắn nói: “Cẩn thận chút.”

Mí mắt Giang Tự Hành không chớp, gật đầu rồi tiến về phía mấy tên

to con đang đi tới, bàn tay nắm chặt đến mức phát ra tiếng.

Sau đó chỉ nghe vài tiếng kêu thảm thiết, mấy người kia ngay tức khắc bị đạp ra ngoài.

Đúng lúc này một chiếc xe ngựa đi ngang qua. Con ngựa kia bị mấy người đột nhiên văng ra làm giật mình, hí lên rồi chạy loạn khắp nơi.

Lâm Tử Nghiên đứng ở bờ sông, thấy con ngựa chạy tới thì vội vàng lách người né tránh nhưng lại bước hụt chân té xuống sông.

Nước sông tràn vào miệng khiến y bị sặc, cảm giác quen thuộc như có người bóp cầm đồ thuốc vào miệng y.

“Lâm Tử Nghiên!” Giang Tự Hành hoảng sợ, vội vàng nhảy xuống.

Nước sông lạnh như băng, Lâm Tử Nghiên lạnh đến thấu xương, vùng vẫy cố bám lấy gì đó.

“Lâm Tử Nghiên...”

Không biết qua bao lâu, Lâm Tử Nghiên mơ màng mở mắt ra thì thấy Giang Tự Hành mặt đầy lo lắng ngồi ở mép giường, sờ trán y nói: “ Tỉnh rồi à? Có khó chịu chỗ nào không?”

Lâm Tử Nghiên nhìn hẩn, chậm rãi lắc đầu.

“Không sao thì tốt.” Lão già bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, “Dọa chết ta.”

Giang Tự Hành thấy sắc mặt Lâm Tử Nghiên tái nhợt, đau lòng nói: “Ta đi xem thuốc đã sắc xong chưa, người chờ chút, uống thuốc rồi hẵng ngủ tiếp.”

Bọn họ đã trở về khách điểm, Hứa Nhị đang ở dưới bếp sắc thuốc cho Lâm Tử Nghiên.

Giang Tụ Hành mở cửa đi ra ngoài, lão già thấy Lâm Tử Nghiên ngồi trên giường ngơ ngác nhìn cửa phòng thì nói: “Thấy khó chịu hả? Ta đi mở cửa nha?”

“Không phải.” Lâm Tử Nghiên kéo chăn, nhẹ giọng nói, “Thầy ơi...”

-----oOo-----

Chương 60: Đêm nay ngủ ở đó

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Aki

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Lão già hơi sững sốt, vui vẻ nói: “Tiểu Nghiên, người nhớ ra ta rồi hả?”

Lâm Tử Nghiên gật đầu.

“Ôi chào, nhớ ra rồi thì tốt.” Lão vui vẻ nói, “Cũng coi như trong họa có phúc.”

Lâm Tử Nghiên chống tay xuống giường ngồi dậy, xoa xoa thái dương hơi đau nhức, hỏi: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Một ngày một đêm.” Trong lòng lão già vẫn còn sợ hãi: “Hôm qua sau khi người rơi xuống nước thì bị cảm lạnh tím tái cả mặt mày, tiểu tử họ Giang kia sợ chết khiếp, mắt cũng hồng hồng.”

Lâm Tử Nghiên ngẩn ra, rũ mắt: “Hắn... Rất lo lắng sao?”

“Đúng vậy, hắn cứ ôm người mãi, nói sao cũng không chịu buông tay.” Lão già vuốt râu, “Tiểu tử này đối xử với người không tệ, hình như thức cả đêm không ngủ để trông nom người đó.”

Lâm Tử Nghiên nắm chần, không lên tiếng.

Lão già nhìn dáng vẻ ấy của y thì thấy là lạ, “Tiểu Nghiên, người sao vậy?” Hình như có tâm sự?

Đầu ngón tay Lâm Tử Nghiên giật giật, yên lặng hồi lâu rồi nhẹ

giọng nói: “Thầy, nếu như... Hấn nói...”

Lão già đợi hồi lâu không thấy nửa câu sau, ngó điệu bộ muốn nói lại thôi của Lâm Tử Nghiên thì không khỏi hỏi: “Hấn nói gì?”

Hai bên tai Lâm Tử Nghiên đổ lên, “Hấn nói, hấn là...”

Lão già: “Hấn là cái gì?”

Lâm Tử Nghiên mấp máy môi, nhưng vẫn không nói gì.

“Ờ kìa!” Lão già sốt ruột nói, “Hấn thế nào? Hấn có bắt nạt người không?”

Lão già thấy Lâm Tử Nghiên không nói, nhấc chân đi ra ngoài, “Được rồi, vậy để ta đi hỏi tiểu tử họ Giang kia một chút.”

“Thầy!” Lâm Tử Nghiên vội vàng gọi lão lại: “Thầy, thầy đừng nói với hấn là... Là ta nhớ ra rồi.”

Lão già khó hiểu nói: “Tại sao?”

Lâm Tử Nghiên không biết phải kể từ đâu, “Ta...”

“Được rồi được rồi.” Lão thở dài nói, “Không nói thì không nói, cơ thể người còn chưa khỏe mà, đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ nghỉ ngơi cho khỏe trước đã.”

Khi hai người đang nói chuyện thì cửa phòng vang lên một tiếng “két”, bọn họ quay đầu nhìn, là Giang Tự Hành bưng thuốc đi vào.

“Thuốc còn nóng.” Giang Tự Hành đặt thuốc lên bàn, “Để tí nữa rồi uống.”

Lão già nhìn chén thuốc, cầm muống lên khuấy khuấy, hỏi: “Thuốc này có đắng không? Tiểu Nghiên nhà ta sợ đắng.”

Hắn vừa nói dứt câu, Giang Tự Hành và Lâm Tử Nghiên không hẹn mà cùng nhớ lại buổi tối hai người cùng uống chén thuốc kia. Hôm ấy cũng là do Lâm Tử Nghiên nói sợ đắng, lừa gạt Giang Tự Hành uống hơn nửa chén thuốc, uống đến nỗi miệng đắng lưỡi khô.

“Sao thế?” Lão già nghi ngờ nói, “Tại sao không ai nói gì cả?”

Giang Tự Hành ho khan một tiếng lắng đi, mắt tự nhiên nói: “Mới nãy ta xuống lầu, có nghe... Nghe cô nương A Ngâm nói chuẩn bị biểu diễn đập đá trên ngực.”

“Cái gì?” Lão già thả muống xuống chạy ra ngoài, “Tại sao không kêu ta đi xem?!”

Giang Tự Hành thở phào nhẹ nhõm, vừa quay đầu lại thì thấy Lâm Tử Nghiên vén chăn lên xuống giường, còn hỏi lại: “Ở dưới lầu à?”

Giang Tự Hành: “...” Không cần gấp vậy đâu.

“Không phải.” Giang Tự Hành ôm y về giường, “Vừa nãy nàng nói muốn biểu diễn nhưng không có đá lớn nên đi tìm với Hứa Nhị rồi.”

Lâm Tử Nghiên nằm trong lòng hắn cứng đờ cả người, tay chân không biết nên để ở đâu.

Giang Tự Hành cho rằng y không thoải mái nên cũng không để ý, quay người đi tới cạnh bàn bưng thuốc qua, thổi thổi rồi ném thử một ngụm, nói: “Vừa rồi đấy.”

Hắn vốn định dứt cho Lâm Tử Nghiên luôn nhưng mới cầm muống lên thì Lâm Tử Nghiên đã cướp lấy chén thuốc ngửa đầu uống.

Giang Tự Hành: “...”

“Khụ... Khụ...” Lâm Tử Nghiên uống thuốc vội quá không cẩn thận bị sặc, Giang Tự Hành vỗ lưng y, “Uống chậm thôi.”

Lâm Tử Nghiên uống mấy hớp hết thuốc, trả chén lại cho hắn rồi kéo chăn nói: “Ta muốn ngủ một lát nữa.”

“Được.” Giang Tự Hành xoa tay y nói, “Có gì thì gọi ta.”

Lâm Tử Nghiên kéo chăn nằm xuống.

Giang Tự Hành luôn cảm thấy có gì đó là lạ, thế nhưng cũng không biết lạ ở đâu nên không thể làm gì khác hơn là dèm chăn cho y rồi rón rén khép cửa phòng lại.

Đúng lúc này dưới lầu chợt truyền tới động tĩnh, A Ngâm và Hứa Nhị bưng một tảng đá hào hứng chạy vào, hô: “Tìm được rồi, có thể biểu diễn đập đá trên ngực được rồi!”

Giang Tự Hành định nói bọn họ nhỏ tiếng một chút, đừng làm ồn để Lâm Tử Nghiên ngủ thì thấy cửa phòng mở ra, Lâm Tử Nghiên thò đầu ra nói: “Có thể xem rồi à?”

“Có thể có thể.” Lão già ở dưới lầu hô, “Tiểu Nghiên, mau xuống đây.”

Giang Tự Hành không biết làm sao, kéo y trở về phòng mặc quần áo, “Bên ngoài lạnh, không thể mặc như vậy được.”

Vì vậy nên chốc lát sau, Lâm Tử Nghiên mặc áo choàng, tay cầm lò sưởi ngồi với lão già ở dưới lầu, hài lòng xem đập đá trên ngực trong truyền thuyết.

“Hay!” Lão già hưng phấn vỗ tay cho cô nương, “Nha đầu, không tệ!”

Cô nương vui vẻ mở lòng, buột miệng nói ra: “Có tiền cho tiền, không có tiền thì xin một tràng pháo tay ạ...”

Giang Tự Hành cau mày, “Quả nhiên là gánh xiếc.”

Cô nương có chút lúng túng, nghĩ bọn họ không phải người xấu nên

quyết định thẳng thắn luôn.

“Thật ra ta với cha ta đi khắp nơi múa võ để kiếm sống.” Nàng nói, “Ta còn có một tỷ tỷ, hai chúng ta là tỷ muội sinh đôi.”

Nàng nói, nhưng mà tỷ tỷ đã bị bắt cóc từ khi còn bé, tìm nhiều năm rồi vẫn không thấy.

Tuy nhiên mấy ngày trước khi bọn họ đi ngang qua nơi này thì trông thấy tỷ tỷ đứng trên lầu của Xuân Vũ Lâu.

“Ta và tỷ tỷ giống nhau như đúc, cha ta liếc mắt một cái đã nhận ra tỷ ấy.”

“Cha ta muốn chuộc tỷ tỷ về, tỷ tỷ cũng không muốn ở đó nên lấy chút bạc tích góp mấy năm qua đưa cho cha ta.”

“Nhưng mà tú bà Xuân Vũ Lâu không chịu thả tỷ tỷ của ta đi!” A Ngâm tức giận nói, “Lấy tiền của cha ta xong lại trở mặt đuổi chúng ta ra ngoài!”

Lão già nghe được thì tức giận, “Làm người ai làm thế! Có còn vương pháp hay không hả?!”

“Sau đó ta lén vào Xuân Vũ Lâu đổi thân phận với tỷ tỷ.” A Ngâm nói, “Hôm qua tìm được cơ hội nên lén chạy ra ngoài, ai ngờ vẫn bị bọn họ phát hiện.”

Hôm qua sau khi Lâm Tử Nghiên rơi xuống nước, A Ngâm nghĩ vẫn còn nợ bọn họ một màn đập đá trên ngực nên theo bọn họ về khách điểm, trả xong món nợ này rồi mới đi tìm cha và tỷ tỷ.

“Thật là quá đáng!” Lão già tức tối nói, “Nhiều người như vậy lại bắt nạt một tiểu cô nương!”

Lão quay đầu nói với Giang Tự Hành: “Tiểu Giang, người đưa nha đầu này đến chỗ cha nàng đi.” Lỡ đâu nửa đường lại gặp phải mấy

tên to con kia thì sao?

Lâm Tử Nghiên cũng nhìn Giang Tự Hành.

Giang Tự Hành giúp y khép áo lại, nói: “Về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ về nhanh.”

Lâm Tử Nghiên gật đầu.

Giang Tự Hành đưa cô nương đến bến tàu, nhìn cả nhà bọn họ ngồi thuyền rời đi rồi mới quay trở về khách điểm.

Lúc Giang Tự Hành trở lại khách điểm thì đã hơi muộn.

Hắn đẩy cửa phòng ra nhưng không thấy Lâm Tử Nghiên đâu.

Người đâu rồi? Hắn đi xuống lầu tìm, ra đến hành lang thì gặp được Hứa Nhị, hỏi: “Lâm Tử Nghiên đâu?”

“Lâm công tử...” Hứa Nhị gãi đầu nói, “Lâm công tử ôm chần nệm đi qua phòng Chu lão tiên bối, nói đêm nay ngủ ở đó.”

Giang Tự Hành: “...”

-----oOo-----

Chương 61: Kề gối thủ thi tâm tình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Ngủ ở chỗ lão già đó? Giang Tụ Hành có chút buồn bực, đang yên đang lành tại sao phải qua đó ngủ, thân thiết với lão già đó lắm sao?

Hắn không hiểu gì đi tới trước cửa phòng lão già, giơ tay gõ cửa.

“Ai đấy?” Trong phòng truyền ra tiếng lão già, “Vào đi.”

Giang Tụ Hành vừa đẩy cửa thì thấy Lâm Tử Nghiên đang trải chăn đệm xuống sàn với lão già.

Giang Tụ Hành: “...”

Lâm Tử Nghiên nghe được tiếng động quay đầu lại, thấy là Giang Tụ Hành thì như ngây ra, “Người... Người về rồi à?”

“Tiểu Giang đấy hả?” Lão già hỏi, “Cả nhà cô nương kia không sao chứ?”

“Không sao.” Giang Tụ Hành đi qua, nhìn chăn đệm dưới đất, “Các người đang làm gì thế?”

Đầu ngón tay Lâm Tử Nghiên nắm lấy vạt áo, hơi mất tự nhiên, “Ta...”

“Tiểu Nghiên nói hôm nay muốn kề gối thủ thi tâm tình với ta.” Lão

già vỗ chần đệm, cười tủm tỉm nói, “Ồi chao, mấy tháng không gặp mà vẫn cứ quẩn ta vậy đó.”

Giang Tụ Hành nhú mày, “Không được, thân thể y vẫn chưa khỏe.” Đêm hôm khuya khoắt, tâm cái gì mà tình chứ, có gì không thể để ngày mai nói à?

“Ta khỏe rồi.” Lâm Tử Nghiên nhỏ giọng nói, “Không sao mà.”

“Không được, lỡ cảm lạnh thì sao?” Giang Tụ Hành nói, giờ tay muốn kéo Lâm Tử Nghiên lại thấy y tránh đi, nói: “Không sao, có lò sưởi.”

Giang Tụ Hành nhìn y, im lặng một lát mới nói: “Vậy được, ta cũng đi lấy chần qua.”

Lâm Tử Nghiên không hiểu nói: “Lấy chần làm gì?” Ở đây có mà.

Giang Tụ Hành: “Cùng các người kể gổỉ thủ thỉ tâm tình.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

Thế là tối đó ba người trải đệm chen chúc trong phòng lão già, có xu thế tâm tình thâu đêm.

Lão già rất vui vẻ, kể hết chuyện này chuyện nọ lão nghe được nhìn được trên đường với Lâm Tử Nghiên, càng nói càng hăng.

“Còn nữa, ba tháng trước ta đi ngang qua Nam Ương...”

Lâm Tử Nghiên lắng nghe, bả vai đột nhiên nằng nặng. Y quay đầu thì thấy Giang Tụ Hành dựa vào vai y, dường như đã ngủ rồi.

Y nhớ hồi sáng thầy có nói đêm qua Giang Tụ Hành thức chăm y cả một đêm...

“Sao Tiểu Giang lại ngủ rồi?” Lão già bất mãn nói, “Ta còn chưa nói

xong nữa.”

Lâm Tử Nghiên nghe tiếng hô hấp gần trong gang tấc, nhẹ giọng nói: “Có lẽ hần mệt rồi.”

“Thế thì thôi vậy.” Lão già kéo chăn nói, “Không nói nữa, đi ngủ.”

Chăn đệm ba người bọn họ trải cùng một chỗ. Giang Tụ Hành và lão già mỗi người chiếm một bên.

Lâm Tử Nghiên lặng im thở dài, cẩn thận đỡ Giang Tụ Hành nằm xuống.

Giang Tụ Hành dường như ngủ rất say, ngực phập phồng, hít thở sâu.

Lâm Tử Nghiên nhìn hần, từ từ giơ tay vuốt ve tóc mai của hần, nhớ tới ngày đó ở Kế phủ, Giang Tụ Hành nói với y, ta là... người trong lòng người.

Vậy người thì sao? Y thầm hỏi, Giang Tụ Hành, người... có thích ta không?

Sáng hôm sau, Giang Tụ Hành còn đang buồn ngủ, vừa vươn tay đã ôm được một vòng eo nóng hằm hập.

Hần mơ màng nghĩ, hình như eo Lâm Tử Nghiên đâu có thô như vậy...

Lúc này đột nhiên có cánh tay sờ đầu hần, lẩm bẩm: “Tiểu Nghiên, vì sư muốn ăn hoành thánh...”

Giang Tụ Hành đột nhiên mở mắt, thấy thứ mình đang ôm là eo của lão già.

Giang Tụ Hành: “...”

Dưới đất chỉ còn hai người là hấn và lão già, Lâm Tử Nghiên không biết đã đi đâu.

Còn sớm vậy mà đã tỉnh rồi ư? Giang Tự Hành đắp chăn cho lão già đang ngủ lộn quay, mở cửa phòng đi xuống lầu.

Hấn đi ra ngoài khách điểm thì thấy Lâm Tử Nghiên đứng bên ngoài đang cho ngựa ăn. Y thêm một nắm cỏ vào chuồng ngựa, lăm bằm một câu “thích”, lại thêm một nắm cỏ, lăm bằm một câu “không thích”...

Y cứ vừa thêm cỏ vừa lăm bằm, nói đến “không thích” thì dường như con ngựa đã ăn no, lắc đầu không ăn nữa.

Lâm Tử Nghiên: “...”

Y vội vàng lại bỏ thêm một nắm cỏ nữa, vuốt ve con ngựa nói: “Người ăn thêm chút nữa đi được không?”

Con ngựa phì mũi hai tiếng, lại cúi đầu ăn.

Đáy mắt Lâm Tử Nghiên xuất hiện ý cười, vuốt ve cổ ngựa.

“Cũng không biết mặc thêm nhiều chút.” Một chiếc áo choàng phủ lên người, y nghe thấy Giang Tự Hành nói, “Sáng sớm lạnh, đừng ở ngoài quá lâu.”

Lâm Tử Nghiên khựng lại, nắm lấy áo khoác gật đầu.

“Bữa sáng muốn ăn gì?” Giang Tự Hành nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của y, thuận miệng nói. “Vừa nãy lão già Chu nói mớ, bảo muốn ăn hoành thánh.”

Lâm Tử Nghiên không nhịn được cười cười: “Vậy thì ăn hoành thánh đi.”

“Được, ta đi mua.” Giang Tự Hành nói, “Người trở về trước đi, đừng

để bị lạnh.”

Lâm Tử Nghiên gật đầu: “Đừng thêm hành, lão... Lão tiên bối không ăn.”

Giang Tự Hành kì quái nói: “Sao ngươi biết?” Lão từng nói sao?

Lâm Tử Nghiên: “Ta... Hôm qua lão nói với ta.”

Giang Tự Hành “ừm” một tiếng, kéo Lâm Tử Nghiên về khách điểm xong mới rửa mặt rồi ra ngoài mua hoành thánh.

Lúc hần cầm hoành thánh về tới cửa thì nghe thấy lão già nói: “Tiểu Giang đi mua hoành thánh rồi à?”

Lâm Tử Nghiên trả lời: “Vâng, có lẽ cũng sắp về rồi.”

“Được được được.” Lão già vui vẻ nói. “Ta đang muốn ăn đây!”

Lâm Tử Nghiên cười nói: “Hần nghe thấy thầy nói mới rồi.”

“Thế à, tiểu tử này khá thật đấy.” Lão già tâm viên ý mãn nói, “Tiểu Nghiên, ngươi tìm đâu ra đứa trẻ được việc như này thế?”

Lâm Tử Nghiên tựa như trầm mặc một lúc, nhẹ giọng nói: “Mấy tháng trước, trên đường về kinh con đột nhiên gặp phải bão tuyết, là hần cứu con, còn vì thế mà khiến cho bản thân cảm lạnh.”

Giang Tự Hành đứng ngoài cửa, đầu kêu ong ong...

Trong phòng, Lâm Tử Nghiên đang nói chuyện với lão già thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Giang Tự Hành đẩy cửa bước vào.

“Tiểu Giang trở về rồi.” Lão già vui vẻ tiến lên cầm hoành thánh, mở ra ngửi ngửi rồi khen ngợi, “Thơm quá! Tới nào, qua đây ăn cả đi.”

Lâm Tử Nghiên thấy Giang Tự Hành vẫn cứ đứng ngoài cửa không

bước vào bèn đi qua hỏi: “Người không ăn à?”

Giang Tự Hành ngẩng đầu nhìn y, đột nhiên kéo y đi ra ngoài, “Ta có chuyện muốn nói với người.”

“Này này.” Lão già ở đằng sau hô, “Ăn hoành thánh trước đã!” Có chuyện gì mà không thể vừa ăn vừa nói à?

Giang Tự Hành kéo Lâm Tử Nghiên về phòng của bọn họ, quay người đóng cửa lại.

Lâm Tử Nghiên nhìn bóng lưng rắn chắc của hắn, hỏi: “Sao vậy?”

Giang Tự Hành không quay người lại, thật lâu sau mới nói: “Có phải người đã... Nhớ lại rồi không?”

Lòng Lâm Tử Nghiên căng thẳng, “Ta...”

Giang Tự Hành đột nhiên quay người, nắm lấy cổ tay y đè lên trên tường, cắn răng nói: “Ta không quan tâm người nhớ ra cái gì, nếu người đã là người của ta thì đừng hòng mong ta buông tay!”

Trái tim Lâm Tử Nghiên đập thành thịch, cổ tay phấm hồng giật giật, nhẹ giọng nói: “Người... Run cái gì?”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Giang: Sợ hãi, chân run.

-----oOo-----

Chương 62: Thả công tử nhà ta ra

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Bàn tay nắm lấy cổ tay chặt như vậy lại run nhè nhẹ, giống như hơi thở hỗn loạn của Giang Tự Hành. Lâm Tử Nghiên dán sát vào lồng ngực hắn, giữa tiếng tim đập như tiếng trống, nghe thấy hắn đè giọng nói: “Ta sợ...”

Lâm Tử Nghiên ngẩng đầu nhìn hắn, “Sợ cái gì?”

Giang Tự Hành há miệng, khó khăn nói: “Xin lỗi, ta không nên lừa người.”

Đáy mắt Lâm Tử Nghiên khẽ động, “Người lừa ta cái gì?”

“Hôm đó ở Kế phủ...” Giang Tự Hành không dám nhìn y, rũ mắt nói, “Ta nói, ta là... Người...” Người trong lòng người.

“Nhưng người... Không nói sai mà.” Lâm Tử Nghiên ngại ngùng đỏ mặt, “Người chính là... Người trong lòng ta.”

Giang Tự Hành đột nhiên ngẩng đầu, “Người nói cái gì?!”

Lâm Tử Nghiên mặt đỏ đến mang tai, “Ta... Người nghe thấy rồi...”

Trong tim giống như có dòng suối mùa xuân chảy qua, từ từ tràn ra khắp lồng ngực. Giang Tự Hành ngậy người hồi lâu, đột nhiên ôm chặt lấy Lâm Tử Nghiên, chôn mặt vào cổ y, nhin không được cười ngốc nghếch.

“Lâm Tử Nghiên...” Hắn nhẹ giọng gọi, không giấu được ý cười, “Hôm nay ở cạnh chuồng ngựa, người hoi thích hay không thích, là đang hoi ta à?”

Lâm Tử Nghiên có chút ngại ngùng, “Ta... Đó là...”

“Thích.” Giang Tự Hành ngẩng đầu, vươn tay vuốt ve gương mặt phiểm hồng của y, hơi thở quần quýt phủ lên bờ môi y.

“Lâm Tử Nghiên, ta thích người.”

Lão già ăn hoành thánh xong rồi mà vẫn chưa thấy hai người Lâm Tử Nghiên vẫn trở lại, không nhin được buồn bực nói: “Sao còn chưa về thế? Hoành thánh nguội lạnh hết trơn rồi.” Có chuyện gì mà nói lâu như vậy.

Lão muốn ra ngoài gọi người về ăn hoành thánh, lúc đi tới đầu cầu thang thì thấy một nam tử cao to lực lưỡng cầm một bức vẽ, sau lưng còn dẫn theo mấy người.

Nam tử giơ bức hoạ hoi chường quỹ, “Có nhin thấy vị công tử này không?”

Chường quỹ tuổi tác đã cao, già cả mờ mắt, nhin mãi mà vẫn không nhin rõ.

Lão già cẩn thận nhin, ầy, sao tranh này vẽ giống Tiểu Nghiên thế?

Người này là ai? Tìm Tiểu Nghiên làm gì?

“Đây... Đây hình như là...” Chường quỹ nhin hồi lâu, rốt cuộc nhận ra vài phần nhưng chưa nói xong thì bức hoạ đã bị người đoạt mất.

“Ồi chao, vị công tử này đẹp thật.” Lão già cướp lấy tranh, giả vờ nói, “Hình như ta đã từng gặp ở đâu đó rồi.”

“Thật sao?!” Lâm Đại Ngưu vui mừng nói, “Ở đâu vậy?!”

Hắn nhận lệnh ra ngoài tìm công tử nhà mình, nhưng tìm gần hai tháng mà một chút tin tức cũng không có, gấp đến nỗi mỗi bữa cơm đều ăn ít đi hai bát.

Lão già liếc nhìn Lâm Đại Ngưu, thấy hắn có vẻ khờ khờ thì nói: “Ta ngẫm lại đã... Đúng rồi, hôm qua hình như ta thấy y ra khỏi thành!”

“Ra khỏi thành?!” Lâm Đại Ngưu vội vã nói, “Đi đâu?!”

“Cái này sao ta biết được.” Lão già nói, “Người mau chạy ra ngoài thành đi, không chừng vẫn có thể đuổi kịp đấy.”

“Ồ ồ, được.” Lâm Đại Ngưu đang muốn dẫn người đi thì chưởng quầy chợt vỗ trán nói: “Ta nhớ ra rồi, đây không phải vị công tử trọ ở lầu trên sao?”

Lão già: “...”

“Lầu trên?” Lâm Đại Ngưu vẻ mặt mờ mịt, “Không phải ra khỏi thành rồi sao?”

“Này này, chưởng quỹ, người nhận nhầm người ấy.” Lão già vội vàng nói, “Vị công tử này hôm qua đã rời thành rồi.”

Lão lại quay đầu nói với Lâm Đại Ngưu, “Mau đi đi, muộn rồi là không đuổi kịp đâu.”

“Không đúng.” Chưởng quỹ không phục, “Đây chính là công tử lầu trên, buổi sáng còn ra ngoài cửa cho ngựa ăn nữa.”

Lão già: “Không phải!”

Chưởng quỹ: “Phải!”

Lâm Đại Ngưu nhìn lão già rồi lại nhìn chưởng quỹ, đột nhiên ngừng đầu hô lớn về phía trên lầu: “Công tử!”

Trên lầu lập tức có mấy cánh cửa “lạch cạch” mở ra, mắng: “Sáng sớm tinh mơ, ồn ào cái gì thế hả?!”

Lâm Đại Ngưu rút cổ, cười xòa nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Trong phòng, Lâm Tử Nghiên đang bị Giang Tự Hành đè lên tường hôn đến nỗi quần áo xộc xệch, thở dốc nói: “Hình như ta... Nghe thấy tiếng của Lâm Đại Ngưu.”

“Lâm Đại Ngưu?” Giang Tự Hành hôn lên khoé mắt ửng hồng của y, “Không phải hấn ở kinh thành sao?”

Lâm Tử Nghiên túm lấy vạt áo hấn, sắc môi đỏ thắm, “Nhưng vừa nãy... Ừm...”

Bên eo chột nhột, lòng bàn tay ấm áp xoa nhẹ sau eo, Giang Tự Hành hôn lên mặt y, lại cười nói: “Có phải người nhớ nhà rồi không?”

Lâm Tử Nghiên cũng không biết mình có nghe nhầm hay không, đúng là y thấy hơi nhớ nhà thật.

Giang Tự Hành càng ôm người chặt hơn, “Hôm nay chúng ta sẽ khởi hành trở về.”

Đáy mắt Lâm Tử Nghiên hiện ý cười, “Được.”

Dưới lầu, lão già thấy Lâm Đại Ngưu hô “công tử”, thầm nghĩ tên gốc này có lẽ không phải người xấu gì, nói: “Người tìm vị công tử này làm gì?”

Lâm Đại Ngưu vội vàng lên lầu tìm người, lão già này vừa nãy còn lừa hắn, cũng không biết có mưu đồ gì nên thuận miệng nói: “Không liên quan đến ông.”

“Sao lại không liên quan đến ta?” Lão già bất mãn nói, “Người có biết ta là ai không?”

Lâm Đại Ngưu nhắc chân đi lên lầu, “Người là ai?”

Lão già: “Ta... Ta là cha của vị công tử này!”

Lâm Đại Ngưu dừng chân, quay đầu lại.

Lão già chống hông nói: “Sao nào? Liên quan đến ta chứ?!”

Lâm Đại Ngưu lại nói với mấy người đằng sau: “Đánh lão!” Lão già điên chui ở đâu ra?! Dám mạo danh lão gia nhà chúng ta!

“Ấy ấy.” Lão già lùi về sau nói, “Các người làm gì đấy? Quân tử động khẩu không động thủ.”

Vừa hay đúng lúc Hứa Nhị đi từ trên lầu xuống, lão vội vàng nói: “Tiểu Hứa, bọn họ đánh ta.”

Hứa Nhị cả kinh quay người chạy lên lầu, vừa chạy vừa hô: “Giang đại ca, không hay rồi, có người muốn đánh Chu lão tiên bối!”

Trên lầu lại có mấy cánh cửa “lạch cạch” mở ra, “Mẹ nó, lại ồn ào gì đó?!”

Lúc này Giang Tự Hành cũng nghe thấy, đau đầu nghĩ, lão già này lại gây họa gì vậy?

“Có người muốn đánh thầy ư?” Lâm Tự Nghiên vội đến nỗi quần áo còn chưa mặc đàng hoàng đã định chạy ra ngoài.

“Đợi chút.” Giang Tự Hành vội vàng giữ chặt y, sửa sang lại quần áo

y cho chỉnh tề, “Đừng lo lắng, lão già kia ranh lăm, không dễ dàng chịu thiệt đâu.”

Lâm Tử Nghiên: “Ông ấy là thầy ta.” Không được gọi lão già này lão già nọ.

Lời còn chưa dứt thì “lão già kia” đã đẩy cửa vọt vào, ôm chặt Lâm Tử Nghiên nói: “Tiểu Nghiên, bọn họ muốn đánh ta!”

Đám người Lâm Đại Ngưu đuổi tới cửa phòng, vừa thấy Lâm Tử Nghiên thì vui mừng nói: “Công tử!”

Nhưng nhìn kỹ lại thì lại thấy Giang Tự Hành cũng ở đó, nhớ ra người này từng dùng bao tải trùm công tử nhà hắn mang đi thì tức khắc bừng tỉnh, “Là người bắt công tử nhà ta đi!”

“Không phải...” Lâm Tử Nghiên còn chưa kịp giải thích đã thấy Lâm Đại Ngưu rút hai con dao phóng lộn giắt bên hông ra, tức giận nói: “Thả công tử nhà ta ra, nhằm vào ta đây này!”

Giang Tự Hành: “...” Sao lại mang theo dao phóng lộn, người bị Vương Phú Quý nhập à?

Minh họa Lâm Đại Ngưu:

-----oOo-----

Chương 63: Vậy thì nói chúng ta bỏ trốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

“Đại Ngưu.” Lâm Tử Nghiên vội vàng nói, “Người hiểu lắm rồi, ta không sao.”

“Công tử đừng sợ, ta đến cứu...” Lâm Đại Ngưu vung dao phóng lộn, vừa định xông tới thì dừng lại, “Không, không sao?”

Lâm Tử Nghiên gật đầu nói: “Người cắt dao đi đã.” Dọa người quá.

Lâm Đại Ngưu nhìn dao trong tay rồi lại nhìn lão già, cảm giận nói: “Nhưng vừa rồi lão gạt ta, lão nói công tử đã ra khỏi thành!” Thiếu chút nữa thì ta không tìm được công tử!

“Còn không phải ta sợ người hại Tiểu Nghiên sao?” Lão vội vàng biện minh: “Ta nào có biết người từ đâu tới, nếu là người xấu thì làm sao bây giờ?”

Lâm Đại Ngưu: “Vậy cũng không thể giả mạo lão gia nhà ta!”

Lão hơi xấu hổ, “Ta chỉ thuận miệng nói...”

Giang Tự Hành kéo lão ra khỏi người Lâm Tử Nghiên, quay đầu nói với Lâm Đại Ngưu: “Vậy người chém lão đi.” Ta không cần đâu.

Lão già: “...” Còn miếng lương tâm nào không?!

“Đừng quậy nữa.” Lâm Tử Nghiên bắt đắ dĩ nói, “Đại Ngưu, thu dao lại đi.”

Lâm Đại Ngưu chỉ đành không tình không nguyện mà giắt dao về lại bên hông.

“Sao người lại ở đây?” Lâm Tử Nghiên hỏi, “Không phải người ở kinh thành à?”

“Công tử.” Lâm Đại Ngưu nói, “Mấy tháng này người đã đi đâu? Hoàn toàn không có chút tin tức nào, lão gia lo lắng lắm nên sai ta dẫn người đi tìm.”

Lâm Tử Nghiên áy náy không thôi, “Là ta bất hiếu, làm cha lo lắng.”

Giang Tự Hành nắm chặt bàn tay y trong tay áo, nhẹ giọng nói: “Không phải lỗi của người.”

“Công tử không sao là tốt rồi.” Lâm Đại Ngưu nói, “Ta lập tức dùng bồ câu gửi thư về báo bình an cho lão gia.”

Lâm Tử Nghiên gật đầu, nói ăn sáng xong sẽ khởi hành trở về.

“Thưa thầy.” Y quay người lại nói với lão già, “Người về kinh thành cùng chúng ta đi, cha ta vẫn luôn rất muốn được gặp người.”

“Cũng được.” Lão suy nghĩ rồi nói, “Dù sao ta cũng không có việc gì.”

Thế là lúc mặt trời lên đến đỉnh, bọn họ chuẩn bị xe ngựa rời khỏi Ngộ Lâm thành.

Hứa Nhị đứng ở cửa thành chia tay bọn họ, nói hấn phải trở về phục mệnh.

“Bảo trọng.” Giang Tự Hành vỗ vai hấn, nói, “Đa tạ.”

Hứa Nhị cười gãi đầu, “Các người cũng bảo trọng, đi đường cẩn thận.”

Tiếng vó ngựa kêu vang, bụi đất cuốn lên, núi non ngoài thành chạy lướt qua.

Lão già và Lâm Đại Ngưu ngồi bên ngoài xe ngựa, thấy Lâm Tử Nghiên lại bị Giang Tự Hành lừa đi cưới ngựa, song song lắc đầu.

“Chạy nhanh như vậy làm gì chứ?” Lão già bất mãn nói, “Chó đuổi hay gì?”

“Đúng vậy.” Lâm Đại Ngưu cũng nói, “Lỡ công tử nhà ta ngã ra thì làm sao đây?”

Lão già lại nói: “Tiểu Nghiên không biết cưới ngựa à?”

“Biết.” Lâm Đại Ngưu nói, “Công tử tuy là thư sinh nhưng vẫn biết cưới ngựa.”

Lão già: “Vậy là Tiểu Giang không biết cưới ngựa?”

Lâm Đại Ngưu: “Hắn ngược lại cưới rất tốt.”

Lão già: “...” Vậy tại sao hai người phải cưới chung một con ngựa, còn ôm chặt như vậy?!

Ở nơi xa, Giang Tự Hành một tay nắm dây cương, một tay ôm Lâm Tử Nghiên trong lòng, thúc ngựa tăng tốc.

“A Tự.” Lâm Tử Nghiên quay đầu nhìn, cười nói, “Người chậm một chút, bọn họ không đuổi kịp rồi.”

“Không đuổi kịp mới tốt.” Giang Tự Hành nói, “Lão già này nói nhiều quá, nói cả một đường vẫn chưa dừng, vậy mà cũng không thấy mệt.” Ta nghe còn mệt thay.

Lâm Tử Nghiên vỗ cánh tay trên eo mình, nói: “Không được ghét bỏ thầy.” Do ông ấy thích có người nghe mình nói thôi.

Giang Tự Hành cắn nhẹ lên cổ y, “Ta cứ ghét bỏ đây.” Chuyện đâu ra mà nói mãi như vậy, còn quần lầy người suốt!

“Nhột...” Lâm Tử Nghiên cười tránh né, lại bị Giang Tự Hành ôm càng chặt.

Tiếng cười lẫn với tiếng vó ngựa, hoà vào trong cơn gió se lạnh...

Bởi vì đường xá tương đối xa nên lúc bọn họ về tới kinh thành đã là cỏ mọc chim bay, ý xuân tràn trề.

Lúc vào thành, lão già nhìn đầu đường rộn ràng náo nhiệt, đột nhiên mắt sáng lên, hô một tiếng: “Khuyển tử!”

Trong đám người, một thiếu niên đang cắn bánh bao quay đầu lại, vừa trông thấy lão thì lập tức co giò chạy thẳng.

“Này này, người chạy cái gì?!” Lão già nhảy xuống xe ngựa, nói với Lâm Tử Nghiên trên xe, “Người đi về trước đi, vì sự làm xong việc sẽ tìm người.”

“Thầy...” Lâm Tử Nghiên còn chưa kịp nói gì thì lão đã chạy nhanh như chớp.

“Có lẽ là lão thấy người quen.” Giang Tự Hành nói, “Đừng lo lắng, lão cũng nói là xong chuyện sẽ đi tìm người rồi đó.”

Lâm Tử Nghiên gật đầu, hơi buồn phiền nói: “Vốn dĩ ta còn muốn nói với cha là cùng thầy ra ngoài. Hiện tại thầy không ở đây, sợ là cha ta không tin.”

Giang Tự Hành nắm lấy tay y, nói: “Không nói với cha người chuyện Bắc Kỳ sao?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, “Ta không muốn ông ấy lo lắng.”

“Ừ.” Giang Tự Hành nói, “Vậy thì nói chúng ta bỏ trốn.”

Lâm Tử Nghiên: “...” Người không sợ bị cha ta đánh à?

Giang Tự Hành xuống xe trước đầu hẻm Lâm phủ

“Buổi tối ta sẽ tới tìm người.” Trước khi xuống xe, hắn thì thầm bên tai Lâm Tử Nghiên, “Đợi ta.”

Mặt Lâm Tử Nghiên đỏ lên, còn chưa kịp nói gì thì bên má lại bị hôn một cái, sau đó Giang Tự Hành lập tức nhảy xuống xe chạy đi.

Lâm Đại Ngưu đánh xe ngựa dừng trước cửa Lâm phủ, vui vẻ hô to: “Lão gia, công tử trở về rồi!”

Lâm Tử Nghiên xuống xe, vừa bước vào cửa thì thấy quản gia đỡ cha y vợ vội đi tới.

“Cha...” Hốc mắt Lâm Tử Nghiên lập tức đỏ lên.

Lâm Tu Viễn kéo con trai nhìn trái ngó phải, thấy không bị thương gì mới mắng: “Người chạy đi đâu hả?! Cũng không biết gửi thư về! Ta...” Lời còn chưa dứt, Lâm Tử Nghiên đột nhiên ôm chặt ông, vùi mặt vào vai ông như một đứa trẻ.

“Sao, sao lại thế này?” Lâm Tu Viễn hơi lúng túng, “Được rồi được rồi, cha không mắng con, bình an trở về là tốt rồi.”

Lâm Tử Nghiên khẽ lắc đầu, “Là con trai bất hiếu, cha, thực xin lỗi...”

“Không sao là tốt rồi.” Lâm Tu Viễn vỗ lưng y nói, “Có đói bụng không? Cha đi hầm cháo cho con nhé?”

Lâm Tử Nghiên ngẩng đầu, hốc mắt ửng hồng cười nói: “Con muốn

ăn bánh nướng.”

“Được.” Lâm Tu Viễn cũng cười nói, “Cha đi làm bây giờ đây, đi, con nhóm lửa cho cha.”

Lâm Đại Ngưu nhìn lão gia và công tử đi xuống nhà bếp, không nhịn được hỏi quản gia: “Không phải lão gia toàn nướng khét bánh hả?”

Quản gia vội vàng lấy một xâu tiền từ trong lòng ngực ra, đưa cho hắn nói: “Người mau đi ra đường mua mấy cái bánh nướng, lát nữa lén lút đổi bánh với lão gia.”

Lâm Đại Ngưu: “...”

Ở Giang phủ, Giang Thành Nhạc đang luyện võ ở trong viện, một nhát đao chém nổi gió rung cây, lá cây “ào ào” rơi xuống, đột nhiên ông nghe thấy gã sai vặt chạy vào nói: “Lão gia, nhị thiếu gia đã về rồi!”

Tay ông run lên, suýt nữa trật eo.

Giang Tự Hành bước vào từ ngoài viện, hai người bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc không nói gì.

Sau một lúc lâu, Giang Tự Hành ngẩng đầu nhìn thoáng qua đại thụ trong viện, mở miệng nói, “Trụi rồi.”

Gã sai vặt ở một bên: “...” Thiếu gia à, người còn quản cây có trụ hay không hả, đầu lão gia cũng sắp hói rồi kìa!

-----oOo-----

Chương 64: Thích kiểu người như thế nào?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

Giang Thành Nhạc thu đao, đi đến cạnh bàn đá ngồi xuống, lau mồ hôi nói: “Tòng quân về rồi đấy à?”

Giang Tụ Hành ngượng ngùng nhìn trời, “Cha biết con không đi...”

“Thiếu gia.” Tên sai vặt nơm nớp lo sợ nói, “Người trong kinh thành này đều biết ngài đi tòng quân rồi.”

Giang Tụ Hành không hiểu, “Gì cơ?”

Tên sai vặt quỳ xuống, nước mắt chảy đầy mặt nói: “Thiếu gia, ta... Ta cho rằng ngài đi Bắc Cảnh tòng quân nên nói cho mẹ ta, mẹ ta lại nói cho thím Trương cách vách, thím Trương nói cho bác Vương, bác Vương nói cho bác Lưu, bác Lưu...”

Giang Tụ Hành: “...”

“Thiếu gia!” Tên sai vặt ôm chặt đùi hắn, “Ta thật sự không có ý đầu, ngài tha thứ cho ta đi!”

Giang Tụ Hành bó tay toàn tập... Sớm biết vậy lúc đầu đã không để lại giấy nói mình đi tòng quân, một giây ám đầu đã thêm bao nhiêu chuyện như vậy.

“Thôi vậy.” Giang Tụ Hành bất đắc dĩ nói, “Nói thì nói, cũng không

quản được.”

Tên sai vật lập tức đứng dậy, “Thiếu gia, chắc ngài mệt rồi nhỉ, ta đi nấu nước trái đẽm!” Nói xong lập tức chạy vội đi, sợ chậm chút nữa sẽ bị thiếu gia trối lại đánh.

Giang Thành Nhạc đặt khăn lau mồ hôi xuống, hỏi: “Gặp đại ca người rồi à?”

Giang Tự Hành gật đầu, hơi mắt mát nói: “Nhưng con không thể dẫn huynh ấy cùng về.”

“Khi nào nên về thì nó sẽ tự về.” Giang Thành Nhạc nói, “Tính tình nó người cũng không khuyên được.”

Giang Tự Hành vẫn còn hơi lo lắng, “Nhưng huynh ấy đơn độc ở Bắc Kỳ...”

Giang Thành Nhạc im lặng một lát rồi trả lời: “Nó nói nó tin Đoan vương.”

Dựa vào cái gì mà tin hần? Giang Tự Hành nghĩ, nếu hần qua cầu rút ván thì làm sao bây giờ?

Giang Thành Nhạc đi đến cạnh hần, vỗ vai hần nói, “Người bôn ba một đường, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Cha.” Giang Tự Hành dừng một chút, nói, “Con... Con không nên không nói một lời với người đã rời đi.”

Mặt Giang Thành Nhạc hiện ý cười, “Được rồi, trở về là tốt rồi.”

Ánh xuân dừng trên cành cây tơ trụi, ấm áp mà rạng rỡ.

Lão già đuổi theo thiếu niên kia, càng đuổi càng xa, mắt thấy hần đã sắp chạy mất dấu, lão vội vàng nằm xuống đất kêu rên: “Ôi ôi, đau bụng, đau chết mất...”

Bước chân thiếu niên dừng lại, quay đầu hoài nghi nói: “Có phải người đang giả vờ không?”

“Đau quá.” Lão già tiếp tục kêu rên, “Cầu Tử, bụng ta đau quá...”

Khuyển Tị do dự đi tới, “Người không...” Lời còn chưa nói xong đã bị lão già kéo xuống đất.

“Người chạy cái gì?!” Lão già bất mãn nói, “Gặp cha nuôi không vui à?”

Khuyển Tị tức chết: “Người lại lừa ta!”

Cha mẹ hắn mất sớm, lão già này là bạn cũ của cha hắn, lừa hắn nhận lão làm cha nuôi rồi còn thích đùa cợt hắn, đáng sợ hơn cả Thái tử nữa.

“Sao người lại chạy đến đây?” Lão già kỳ quái nói, “Không phải người ở chùa Vân Sơn với mấy lão trọc khờ quét sân à?”

Viên mắt Khuyển Tị phiếm hồng, “Bọn họ nói người chết rồi, bảo ta đến nhặt xác cho người!” Nhưng lại không biết đi đâu nhặt, đi mãi đi mãi thì tới kinh thành.

Về mặt lão già mờ mịt, “Sao lại nói ta đã chết?”

“Ta biết ngay là người gạt người!” Khuyển Tị căm giận nói, “Người không muốn dạy ta vẽ tranh!” Không dạy thì không dạy, sao lại giả chết chứ?!

Lão già cực kỳ oan uổng, lão thật sự không biết tại sao bản thân lại chết mà.

Đứa con nuôi này của lão tuy thích vẽ tranh, nhưng vẽ thì... Thật chẳng ra gì. Lúc trước lão dạy hơn nửa năm, thế nhưng Cầu Tử này ngay cả hoa cỏ cũng không vẽ ra được, ngược lại lúc đi theo lão

đến chùa Vân Sơn quét dọn vài ngày đã học được bảy tám phần chiêu thức công phu của mấy lão trọc khờ.

Lão già bưng tỉnh đại ngộ. Thiên phú của Cầu Tử nhà lão là ở chỗ này đó!

Thế là lão để người ở lại chùa Vân Sơn, thầm nghĩ chờ thêm vài năm nữa thì Cầu Tử nhà lão sẽ là đại hiệp một phương rồi.

“Ta không giả chết.” Lão già oan uổng nói, “Sao lại chết ta cũng không biết đây này.”

“Ta không tin ngươi.” Khuyển Tị đẩy lão ra, nói, “Ngươi tránh ra, ta còn có nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ?” Lão già không hiểu, “Ngươi làm gì vậy?”

Khuyển Tị ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Bây giờ ta là ám vệ của Thái tử.”

Lúc trước sau khi hấn đến kinh thành thì tiêu hết lộ phí nên đành phải ở lại nơi này. Sau đó hấn thấy tranh của tú tài cách vách bán không tẻ, nhìn vật nhớ người, nhớ tới lão già nên muốn đi học vẽ, trời xui đất khiến gặp được Thái Tử.

Thái tử nói nếu hấn đồng ý làm ám vệ năm năm thì không chỉ dạy hấn vẽ tranh mà sau khi nghỉ làm ám vệ còn mua cho hấn một cái sạp bán tranh nữa.

Hấn hỏi Thái tử, ám vệ là làm gì?

Thái tử nói, có chuyện thì ra ngoài một chút, không có chuyện thì ngủ.

Hấn vui vẻ lập tức đồng ý. Sau này mới phát hiện miệng của Thái tử là quỷ lừa người, đánh nhau, cứu người, dò la tin tức, gần như cái gì cũng phải làm.

“Chà, Cầu Tử người có tiền đồ rồi đó!” Lão già xoa đầu hắn nói, “Còn làm quen được với cả hoàng thân quốc thích!”

Lão lại nghĩ, nghi hoặc nói: “Nhưng không phải Thái tử cả ngày ở Đông Cung tu tiên sao? Người đi theo hắn là cùng nhau luyện đan à?” Nhóm lửa cho hắn hả?

“Không nói với người.” Khuyển Tị nói, “Điện hạ dặn không được nói với người khác.”

Lão già không phục nói: “Ta là người khác à?! Ta là cha nuôi của người đó!”

Khuyển Tị: “Điện hạ nói cha ruột cũng không thể nói.”

Lão già: “...” Lục thân không nhận như vậy sao?

*Lục thân: Bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con.

Sau bếp Lâm phủ, Lâm Tu Viễn nhào bột, nện xuống bàn kê “bịch bịch” làm bột bay lên phủ một lớp trên mặt Lâm Tử Nghiên.

Lâm Tử Nghiên nâng tay áo xoa mặt rồi mà vẫn trắng phớ.

Lâm Tu Viễn nhin không được cười nói: “Khi còn nhỏ con cũng đứng một bên nhìn cha nhào bột như thế này, bị bột phủ như mèo hoa nhỏ.”

Lâm Tử Nghiên cũng cười lau mặt cho cha, lúc đó y cũng nói cha là mèo hoa lớn.

“Chớp mắt đã nhiều năm trôi qua như vậy.” Lâm Tu Viễn cảm khái nói, “Con cũng lớn thế này rồi, còn cao hơn cả cha nữa.”

Lâm Tử Nghiên nhìn hai bên tóc mai cha y đã phớt bạc, nhất thời lòng chua xót ê ẩm.

“Con trai lão Hà bằng tuổi con cũng đã lấy vợ rồi.” Lâm Tu Viễn đột nhiên nói, “Nghiên Nhi, con có vừa ý cô nương nào không? Cha tìm người làm mai.”

Lâm Tử Nghiên: “... Không, không có.”

“Vậy cha làm chủ, tìm cho con một mối hôn sự nhé.” Lâm Tu Viễn nói, “Con thích cô nương như thế nào?”

Lâm Tử Nghiên căng thẳng túm tay áo, “Cha, thật ra... Con...”

“Con thích đọc sách như vậy...” Lâm Tu Viễn tự mình phỏng đoán nói, “Hay là thích cô nương dòng dõi thư hương?”

Lâm Tử Nghiên: “... Không phải.” Hắn không biết ngâm thơ, cũng không biết vẽ tranh.

Lâm Tu Viễn: “Vậy con thích dịu dàng nhã nhặn à?”

Lâm Tử Nghiên: “Không phải...”

Lâm Tu Viễn: “Hoạt bát chút hả?”

Lâm Tử Nghiên: “Không phải.”

Lâm Tu Viễn nghĩ không ra, “Vậy con thích kiểu người như thế nào?”

Lâm Tử Nghiên: “... Biết nướng gà.”

-----oOo-----

Chương 65: Sao vẫn chưa quay lại?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sashimi

Chỉnh sửa: Mọt, Diên

“Nướng gà?” Lâm Tu Viễn mờ mịt nói, “Con thích ăn gà nướng à?”

Lâm Tử Nghiên gật đầu.

Sao đột nhiên lại thích ăn gà nướng? Lâm Tu Viễn nghĩ, đây không phải là tìm đầu bếp sao?

Nhưng ông lại nghĩ, Nghiên nhi nhà mình gầy như vậy, có thể ăn gà nướng nuôi béo chút cũng tốt.

“Vậy cha sẽ để ý cho con.” Lâm Tu Viễn nói, “Đợi chút nữa đi tìm bà mối Trương hỏi thăm.”

“Không cần.” Lâm Tử Nghiên vội vàng nói, “Không... Không cần vội đâu.”

Lâm Tu Viễn chỉ cho rằng y ngại ngùng, cười nói: “Được, vậy mai cha lại đi hỏi.”

Lâm Tu Viễn: “...” Sao vẫn gấp gáp như vậy chứ?

Đêm hôm đó, Lâm Tử Nghiên ăn quá nhiều bánh nướng nên mang ghế bập bênh ra sân ngồi hóng gió đêm, suy nghĩ xem phải làm sao để ngày mai cha y không đi tìm bà mối Trương nữa.

Có lẽ ban ngày đi đường mệt mỏi, Lâm Tử Nghiên suy nghĩ một lúc thì bất tri bất giác ngủ quên trên ghế.

Thế nên lúc Giang Tự Hành leo tường nhảy vào trong viện thì thấy người trong lòng đang nằm trên ghế, an tĩnh mà ngủ.

Sao lại ngủ bên ngoài? Giang Tự Hành bất đắc dĩ nghĩ, cũng không sợ cảm lạnh à.

Hắn đi qua, nhẹ chân nhẹ tay ôm người lên.

Lâm Tử Nghiên ở trong lòng hắn cọ cọ, cũng không biết đã tỉnh lại chưa, chỉ lẩm bẩm nói: “A Tự...”

Giang Tự Hành cười cười, ôm người trở về phòng.

Ánh trăng sáng mờ mờ hắt lên chiếc ghế bập bênh trong viện, bóng đổ ra thật dài.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tử Nghiên chậm rãi mở mắt ra thì nhìn thấy Giang Tự Hành một tay ôm mình, cười hỏi: “Tỉnh rồi hả?”

Lâm Tử Nghiên mơ mơ màng màng vui mặt vào trong lòng ngực hắn, còn muốn ngủ tiếp nhưng chỉ chốc lát sau lại đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: “Sao người lại ở đây?” Không phải người về nhà rồi ư?

“Nếu ta không ở đây thì người đã ngủ bên ngoài cả đêm rồi.” Giang Tự Hành nhéo mắt y một cái, “Lỡ bị cảm lạnh thì sao hả?”

Lâm Tử Nghiên nghĩ một hồi mới nhớ ra tối qua hình như mình ngủ quên ngoài sân, cũng chưa nghĩ ra phải nói với cha y thế nào để cha không đi tìm bà mối Trương nữa.

“Sao vậy?” Giang Tự Hành thấy y nhú mày, dường như hơi ử rử.

Lâm Tử Nghiên nói: “Cha ta nói hôm nay muốn đi tìm bà mối Trương.”

Giang Tụ Hành không hiểu nói: “Tìm bà mối Trương làm gì?”

Lâm Tử Nghiên: “Làm mối cho ta.”

Giang Tụ Hành ngậy ra, đột nhiên lật người đè y xuống, cười nói: “Đây là muốn tới nhà ta cầu hôn hả?”

Lâm Tử Nghiên: “...” Vậy thì sợ là phải cầm theo cái chổi.

“Được rồi, không đùa người nữa.” Giang Tụ Hành xoa xoa giữa mày y, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Hôm qua cha ta hỏi ta thích cô nương như thế nào.” Hai tai Lâm Tử Nghiên ửng đỏ, “Ta nói, biết nướng gà...”

Giang Tụ Hành cười càng vui vẻ, “Ai biết nướng gà người cũng thích hả?”

“Tất nhiên là không phải...” Lâm Tử Nghiên bực bội nói, “Người còn cười, cha ta nói hôm nay sẽ đi tìm bà mối đấy.”

“Không sao.” Giang Tụ Hành nói, “Lát nữa đi tìm bà mối Trương gì đó trước, dặn bà ấy nói tìm không ra cô nương nào biết nướng gà là được.”

Lâm Tử Nghiên: “Thật à?”

Giang Tụ Hành gật gật đầu. Cho bà ấy nhiều bạc một chút là được.

Thế nên khi Lâm Tử Viễn hạ triều đi tìm bà mối Trương nhờ bà để ý xem có cô nương nào trong thành chưa xuất giá mà biết nướng gà không thì bà mối Trương mặt mày vui vẻ, vượt ngân phiếu Giang Tụ Hành đưa cho trong ngực, nói rằng sợ là không dễ tìm, cô nương phú quý nhà người ta chẳng mấy ai biết nướng gà cả, mong Lâm thượng thư cho chút thời gian.

Cô nương nhà bình thường cũng được, Lâm Tu Viễn nói, chỉ cần gia thế trong sạch.

Ông nghĩ, chỉ cần Nghiên nhi nhà ông thích là được.

Được được được, bà mối Trương đáp ứng, nhất định sẽ tìm cho công tử một cô nương thông minh xinh đẹp, dịu dàng độ lượng.

Lâm Tu Viễn yên tâm về phủ, lại thấy Lâm Mặc tủi thân ngồi xổm trước cửa nhà.

“Làm sao thế?” Lâm Tu Viễn hỏi, “Ai bắt nạt ngươi à?”

“Lão gia.” Lâm Mặc thương tâm nói, “Công tử đi ra ngoài mà không cho ta đi theo.”

Hôm qua cậu nghe nói công tử đã trở lại, vui đến nỗi cả đêm không ngủ. Ấy vậy mà hôm nay công tử ăn sáng xong thì nói muốn đi ra ngoài nhưng lại không cho cậu đi theo.

“Lão gia.” Lâm Mặc nước mắt lưng tròng nói, “Có phải công tử chán ghét ta rồi không?”

“Đừng suy nghĩ vớ vẩn, có lẽ là nó có việc gì đó thôi.” Lâm Tu Viễn an ủi, thế nhưng lòng cũng thấy lạ. Trước đây lần nào Lâm Tử Nghiên cũng dẫn Lâm Mặc theo, sao lần này trước đã ra ngoài một mình rồi giờ về cũng không cho nó đi theo nhỉ?

Ở bờ sông ngoài thành, Lâm Tử Nghiên ngồi trên bờ nhìn Giang Tự Hành dưới sông.

Nửa người trên Giang Tự Hành để trần, dòng nước chảy qua giữa đầu gối. Hắn nhìn chăm chăm mặt nước, bỗng nhiên vồ một cái làm nước bắn lên tung tóe.

Lâm Tử Nghiên quay đầu nhìn thì thấy bọt nước bắn lên bờ, theo đó là hai con cá vừa to vừa béo đang vùng vẫy.

Y kinh ngạc: “Có cá thiệt hả?”

Hôm nay lúc ăn sáng, khẩu vị Lâm Tử Nghiên không tốt nên không ăn được mấy. Giang Tự Hành thấy vậy thì nói hắn không chỉ biết nướng gà mà còn biết nướng cá.

Lâm Tử Nghiên thuận miệng trả lời, có ngon không?

Sau đó, Giang Tự Hành dẫn y đi bắt cá.

Lâm Tử Nghiên nhìn hai con cá giãy giụa trên mặt đất, muốn bắt lại không dám bắt.

Giang Tự Hành cười cười lội lên bờ, treo cá phía trên đồng lửa.

Ngày xuân ấm áp, nước sông chậm rãi trôi.

Chiều muộn Lâm Tu Viễn xử lý xong việc trong cung quay về phủ lại nghe quản gia nói Lâm Tử Nghiên vẫn chưa về.

Ông thấy hơi lo. Nếu là trước kia thì ông cũng sẽ không nghĩ nhiều, nhưng đợt này Lâm Tử Nghiên vừa mới đi biên biệt mấy tháng bật vô âm tín, tuy nói là ra ngoài cầu học nhưng lòng ông vẫn còn nghi ngờ như cũ. Với tính tình của Lâm Tử Nghiên thì làm gì có chuyện đi lâu như thế mà không gửi lấy một bức thư báo bình an, làm ông phí công lo lắng được.

Ông càng nghĩ càng không yên tâm, vội vàng sai người ra ngoài tìm, sợ vừa bắt cần một chút là con trai ông lại mất tích nữa.

Bên đồng lửa cạnh bờ sông, dây cột tóc của Lâm Tử Nghiên rơi xuống, giữa rừng môi tràn đầy hơi thở quen thuộc quần lầy làm y không thở nổi, toàn thân càng thêm nóng rực.

“A Tự...” Y túm vạt áo rơi xuống của người bên trên, thở nhẹ nói, “Muộn rồi...” Phải về nhà.

“Ừ.” Giang Tụ Hành kéo quần áo trên vai y xuống, hôn lên cần cổ đang ưỡn lên của y, “Chốc nữa ta ôm người về.”

Ánh lửa hắt trên mặt nước đang chậm chậm chảy, tựa như ánh nến tầng tầng lay động...

Lúc Giang Tụ Hành ôm người trở lại Lâm phủ thì Lâm Tử Nghiên đã mệt đến nỗi ngủ thiếp đi trong ngực hắn.

Hắn leo qua bờ tường, ôm người vào trong phòng, vừa đắp chăn đang hoảng cho y thì nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Giang Tụ Hành giật mình, vội vàng nhảy lên xà nhà.

“Nghiên nhi?” Lâm Tu Viễn nhìn cửa phòng đóng chặt, thầm nghĩ có lẽ Lâm Tử Nghiên đã về rồi, thế nhưng sao không ai nói cho ông nhỉ?

Ông đi vào phòng, thấy Lâm Tử Nghiên đã ngủ trên giường, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sao lại không đóng cửa sổ? Lớn vậy rồi mà vẫn lơ mơ hoài.

Ông cười lắc đầu, đang định đi đóng cửa sổ thì thấy Lâm Tử Nghiên trên giường ôm chăn cọ cọ, lầm bầm nói: “A Tụ, không muốn nữa...”

Giang Tụ Hành trên xà nhà: “...”

-----oOo-----

Chương 66: Tiểu Giang nào?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Diên

Giang Tụ Hành nắm chặt xà nhà, tim nhảy lên cổ, mồ hôi túa ra như tắm. Hắn nghe Lâm Tu Viễn nghi hoặc nói: “Cá? Cá gì?”

**Tụ (yũ), cá (yú), phát âm gần giống nhau.*

Giang Tụ Hành: “...”

Lâm Tu Viễn không nghe rõ, cho rằng hôm nay Lâm Tử Nghiên ăn nhiều cá, “Đi ăn cá với ai à? Sao mà khàn cả giọng thế kia?” Trẻ tuổi cứ hay làm vậy.

Ông cũng không nghĩ nhiều, đóng kỹ cửa sổ rồi đi đến nhà bếp dặn người làm ngày mai nấu nhiều canh chút.

Giang Tụ Hành lòng còn sợ hãi, nhảy từ trên xà nhà xuống, sợ tới mức tí đứng không nổi.

Hắn đi đến mép giường, Lâm Tử Nghiên vẫn ngủ rất say, chần trên ngực phập phồng theo từng lần hít thở.

Giang Tụ Hành vuốt ve đuôi mắt ửng đỏ của y, nhẹ giọng cười nói: “Suýt thì bị phát hiện.”

Lâm Tử Nghiên không hề biết gì, chìm vào giấc mộng trong ánh lửa chập chờn...

Trong quán ăn ở đầu đường, lão già nhìn Khuyển Tị cầm cúi ăn sủi

cảo, khó chịu nói: “Không mang ta đi gặp Thái Tử à?” Người không lừa ta đấy chứ?

Khuyển Tị lắc đầu, “Điện hạ không tùy tiện gặp người.”

“Ta là người ‘tùy tiện’ hả?” Lão già cá giận nói, “Bao nhiêu người muốn gặp ta cũng không gặp được đâu!”

Khuyển Tị: “Dù sao điện hạ cũng không gặp.”

“Người... Hừ, không gặp thì không gặp.” Lão già nói, “Vậy ngày mai người theo ta đi gặp đồ đệ ta.”

Khuyển Tị nghi hoặc ngẩng đầu, “Đồ đệ người?”

Lão già cười tủm tỉm nói: “Nhặt được trên đường, cũng ngoan như người vậy.”

Khuyển Tị ghen một miệng sủi cảo, mồm miệng lúng búng nói: “Sao lại muốn đưa ta đi gặp đồ đệ người?”

Lão già nói, “Thì người đã ở lại kinh thành rồi, vừa lúc y cũng ở chỗ này, ngày sau các người có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Không cần.” Khuyển Tị lắc đầu nói, “Ta không biết chăm sóc người khác.”

Lão già giơ tay lên vỗ đầu hắn, “Là muốn y chăm sóc người.” Người ngốc như vậy, lỡ bị người ta lừa thì làm sao bây giờ?

“Ta không đi.” Khuyển Tị nói, “Ngày mai ta còn có việc.”

Lão già: “Việc gì?”

Khuyển Tị: “Ngủ.”

Lão già: “...”

Thế mà sáng hôm sau Khuyển Tị vẫn bị lão già gọi dậy.

“Con không đi.” Khuyển Tị nhắm mắt nói, “Con muốn đi ngủ.”

“Mặt trời lên cao rồi còn ngủ.” Lão già kéo hắn đi đến Lâm phủ, “Gặp Tiểu Nghiên rồi ngủ tiếp.”

“Con không đi...”

Hai người lôi lôi kéo kéo đi đến trước cửa Lâm phủ, vừa lơ đãng một chút đã đụng phải một cỗ kiệu ở chỗ ngoặt đang đi đến.

Kiệu phu lão đảo, cỗ kiệu rung lắc. Lâm Tu Viễn trong kiệu đang xem tranh tước khắc bị mất thăng bằng té ngã, lỡ tay xé mất bức tranh.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Lão già vội vàng nói, “Không sao chứ?”

Lâm Tu Viễn nhìn bức tranh bị xé rách, cảm giác như bị sét đánh, “Tranh của ta!”

Hôm qua Lại bộ Thượng thư nghe nói bức ‘Chùa Vân Sơn’ của Chu Di ở trong tay ông thì đòi xem cho bằng được, dặn ông hôm nay tới chơi cờ nhất định phải đem theo.

Nhưng không ngờ mới vừa mang ra cửa đã bị rách hỏng rồi.

Lão già nhìn bức tranh trong tay Lâm Tu Viễn, buồn bực nghĩ đây không phải bức ta cho Tiểu Nghiên sao?

Lão thấy Lâm Tu Viễn vẻ mặt đau lòng, lập tức nói: “Nếu không ta đền người bức khác ha?”

“Cái này nói đền là đền được à?!” Trái tim Lâm Tu Viễn tan nát, “Đây là bút tích của Chu Di tiên sinh đấy!”

Lão già: “Ta chính là Chu Di.”

Lâm Tu Viễn bùng lửa giận, “Ăn nói bừa bãi!”

Lão già không vui, “Ai lại nói lời vô căn cứ chứ?! Ta chính là Chu Di!”

“Chu tiên sinh tạ thế gần hai năm rồi.” Lâm Tu Viễn căm giận nói, “Người bò ra từ trong quan tài à?!”

Khuyển Tị giống như bừng tỉnh đại ngộ, “Hóa ra là người bò trong quan tài ra.”

Lão già: “...” Đồ ăn hại này, có gốc không cơ chứ?!

“Chu tiên sinh?” Lâm Mặc chuẩn bị đi mua bánh hoa quế, vừa ra khỏi cửa thì thấy lão già cùng thầy của công tử đứng cãi nhau gần đó.

“Tiểu Mặc à.” Lão già vui vẻ nói, “Ta đang muốn đi tìm các người.”
Hỏi đường mãi hỏi đến nỗi chó thấy cũng phải chạy.

Vẻ mặt Lâm Tu Viễn mờ mịt, hỏi Lâm Mặc nói: “Chu tiên sinh? Chu tiên sinh nào?”

“Chu Di tiên sinh đó lão già.” Lâm Mặc nói, “Đây là thầy của công tử.”

Lão già ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Giờ tin chưa?”

Lâm Tu Viễn kinh ngạc nhìn lão, trong lòng “ầm” một tiếng, họa thánh râu dài tóc bạc tiên tư hạc cốt trong tưởng tượng chột vớ thành một lão già quần áo rách nát, đầu bù tóc rối.

“Nhưng ngài ấy...” Lâm Tu Viễn ngơ ngác nói, “Không phải đã chết sao?”

“Rốt cuộc là ai nói ta đã chết?!” Lão già vén tay áo, cả giận, “Nói cho

ta biết, ta phải cho hắn một bài học!”

Lâm Mặc vò đầu nói: “Không phải chính tiên sinh nói ạ?”

“Ta?” Lão già khiếp sợ nói, “Sao ta lại nói chính mình đã chết?”

Lâm Mặc: “Lần trước ở Vũ Châu...”

Lần đó bọn họ đi ngang qua Vũ Châu, có một thư sinh nhận ra Chu Di, làm loạn lên khiến cả thành đều biết, không ít người ngưỡng mộ thanh danh mà đến, thậm chí còn dùng số tiền lớn cầu tranh vẽ, làm lão ngay cả cửa cũng không ra được.

Lão bị làm phiền không chịu nổi, thuận miệng nói với Lâm Mặc: “Nói cho bọn họ biết, ta đã chết rồi.”

Lâm Mặc gật đầu lập tức ra ngoài nói, Chu tiên sinh chết rồi.

Sau đó không bao lâu, cả thành đều biết danh họa Chu Di đã chết.

Lão già nghe xong thì trợn mắt há mồm: Thế là tự ta làm sao?!

Giang Tự Hành và Lâm Tử Nghiên ở trong phòng đọc sách, nghe ngoài cửa truyền đến tiếng Lâm Mặc: “Công tử, Chu tiên sinh tới!”

Lâm Tử Nghiên vui vẻ: “Thầy tới ư?”

Giang Tự Hành chống đầu nói: “Lão không lạc đường à?” Trên đường trở về suýt nữa thì đi lạc rất nhiều lần.

Lâm Tử Nghiên bất đắc dĩ nói: “Còn không phải người lừa thầy là có rượu uống à?” Làm thầy chạy xa mới không biết đường đi.

Giang Tự Hành ôm y, cười cười thì thầm bên tai y: “Lão không chạy xa chút thì người lại không cho ta ôm.”

Lâm Tử Nghiên: “...”

Lâm Mặc đứng ngoài đợi một lát mới thấy công tử nhà mình ra mở cửa. Chỉ là, mặt hơi hồng.

“Thầy đâu rồi?”

“Ở sảnh trước.” Lâm Mặc nói, “Đang uống trà cùng lão gia.”

Bọn họ đi đến sảnh trước, thấy trong sảnh bày một cái bàn, lão già đang vẽ tranh còn Lâm Tu Viễn thì đứng một bên mài mực giúp lão, còn có một thiếu niên ngủ gà ngủ gật trên ghế.

Lâm Tử Nghiên đi vào trong phòng, “Cha, thầy...”

“Tiểu Nghiên tới rồi.” Lão già vừa lúc thu bút, “Người đến đây xem thử xem có giống bức trước không?”

Lâm Tử Nghiên đến gần thì thấy ông vẽ lại bức Chùa Vân Sơn, “Sao lại...”

“Ta không cẩn thận làm hỏng tranh của cha người.” Lão già nói, “Bèn vẽ một bức đền cho ông ấy.”

Lâm Tu Viễn rất là cảm kích, “Đa tạ tiên sinh!”

“Không cần không cần.” Lão già gỡ một cái hồ lô từ trên người xuống, “Cho ta bầu rượu là được rồi.”

Lâm Tu Viễn liên tục nói được, sai Lâm Mặc đi lấy rượu.

“Lại nói, hình như Tiểu Giang còn nợ ta mấy vò rượu.” Lão già quay đầu hỏi Lâm Tử Nghiên nói, “Tiểu Giang đâu?”

Lâm Tử Nghiên giật thót. Y dặn dò bọn Lâm Đại Ngưu không được nói cho cha y là Giang Tự Hành trở về cùng bọn họ, thế nhưng hình như lại quên nói với thầy mình.

“Tiểu Giang?” Lâm Tu Viễn nghi ngờ nói, “Tiểu Giang nào?”

Lâm Tử Nghiên còn chưa tới kịp nói chuyện đã nghe lão già nói:
“Giang Tự Hành đó, nghe nói là con trai của Hình bộ Giang thượng thư, đối xử với Tiểu Nghiên tốt lắm...”

-----oOo-----

Chương 67: Thái tử phi là nam

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Diên

Lâm Tu Viễn nghiêm mặt, quay đầu nhìn Lâm Tử Nghiên, “Con quen nó khi nào?”

Lâm Tử Nghiên: “Gặp... Gặp được trên đường.”

Lâm Tu Viễn: “Nó đối xử với con tốt lắm à?”

Lâm Tử Nghiên căng thẳng gật đầu.

“Nghiên nhi à.” Lâm Tu Viễn ôm bả vai con trai nói, “Nghe nói lần trước nó ném mấy trăm lượng vào thanh lâu chỉ để mua một đêm của một tiểu quan trong đó, kiểu người tính tình xốc nổi như thế nhất định không thể làm bạn!”

Lão già hơi kinh ngạc, “Tiểu Giang đã làm việc này ư? Nhìn cũng đâu giống dân làng chơi lắm nhỉ?”

“Không phải.” Lâm Tử Nghiên giải thích nói, “Là hiểu làm...”

“Hiểu làm cái gì.” Lâm Tu Viễn nói, “Tất nhiên là nó phải phải sạch quan hệ để lừa gạt con chứ!” Còn có thể có người ép nó đi câu lan viện mua tiểu quan chắc?!

“Hắn không có...” Lâm Tử Nghiên còn chưa nói xong đã nghe Lâm Tu Viễn cả giận nói: “Giống hệt như cha nó!”

Lâm Tử Nghiên: “...”

“Nghiên nhi.” Lâm Tu Viễn nghiêm túc nói, “Ở cùng kẻ ác như vào tiệm cá muối*...”

**Câu đầy đủ: Ở cùng kẻ ác như vào tiệm cá muối, ở lâu sẽ không ngửi thấy mùi hôi nữa.*

“Cá?” Khuyển Tị đang ngủ gà ngủ gật một bên bỗng nhiên bừng tỉnh, mơ màng nói, “Cá gì? Được ăn cơm rồi à?”

Lâm Tu Viễn: “...”

Lão già: “...” Đứa nhỏ ngốc này, chỉ biết ăn thôi.

Lâm Tử Nghiên vội vàng nói sang chuyện khác: “Người này là...?”

“Đây là con nuôi ta.” Lão già đưa tay xoa đầu Khuyển Tị, cười nói, “Là Cầu Tử lúc trước nói với người đó.”

Lâm Tử Nghiên thấy Khuyển Tị có vẻ đói bụng, dẫn nhà bếp chuẩn bị rượu và thức ăn. Lại nhân lúc cha không chú ý lén lút dặn dò thầy mình đừng nhắc tới Giang Tự Hành trước mặt cha y.

“Vì sao?” Lão già khó hiểu nói, “Tiểu Giang không đứng đắn thật à?” Chạy tới câu lan viện mua tiểu quan hả?

“Việc này nói ra thì rất dài.” Lâm Tử Nghiên nói, “Chỉ là cha con không tin, đợi ông ấy hết giận thì con lại nói kỹ với ông ấy sau.”

Lão cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhớ Giang Tự Hành còn nợ mình mấy vò rượu, đừng hòng quên nợ.

Lâm Tu Viễn vẫn sợ Nghiên nhi nhà ông học thói hư của tiểu tử họ Giang kia nên tận tình khuyên bảo Lâm Tử Nghiên chớ có qua lại cùng Giang Tự Hành, tránh càng xa càng tốt.

Lâm Tử Nghiên bất đắc dĩ, cõi lòng cất giấu đầy tâm sự lại không

dám nói, cũng chỉ có thể lén lút gặp người trong lòng, sợ không cẩn thận bị cha phát hiện.

Lão già tạm thời ở lại Lâm phủ, khi rảnh thì cùng Lâm Tu Viễn chơi cờ vẽ tranh, không thì chơi đùa cùng đồ đệ và Cầu Tử, ngày qua ngày trôi qua thật thích ý.

Chỉ là, lão thường xuyên thấy Lâm Tu Viễn sau khi vào triều trở về nhà sẽ tức giận mắng hai người: Thái tử đương triều và Hình bộ Giang thượng thư.

Nghe nói Thái tử thường thường tuyên dương tiên đạo trên triều, khuyên đủ loại quan lại cùng hần phi thăng, mà Giang thượng thư cũng không phản đối, thậm chí còn phụ họa theo điện hạ nói có lý các kiểu.

Lâm Tu Viễn giận đến mức đuổi theo đánh Giang Thành Nhạc rất nhiều lần.

Nhưng mà mấy tháng sau, thống lĩnh cấm quân Trịnh Vu Phi thông đồng với địch, mưu phản dẫn quân bao vây kinh thành, lại thấy Trấn Bắc quân ở phía bắc xa xôi bỗng nhiên chạy đến kinh đô ngàn dặm cần vương.

Từ ngày hôm đó, Thái tử điện hạ tránh ở Đông Cung cầu tiên vắn đạo nhiều năm đã thay đổi đáng vẻ suy yếu ngày xưa, đứng ra giám quốc lý chính.

Lâm Tu Viễn vô cùng vui mừng, rất lâu sau đó cũng không mắng Thái tử nữa.

Thế nhưng không được bao lâu, sáng sớm một ngày nọ Lâm Tu Viễn lại hùng hùng hổ hổ vào cửa, sắc mặt còn khó coi hơn cả lúc trước.

Lão già đang đi dạo trong viện thấy dáng vẻ ấy của ông thì tò mò hỏi: “Sao vậy?”

“Hoang đường!” Lâm Tu Viễn nổi giận đùng đùng nói, “Hôm nay lâm triều, Thái tử thế mà đứng giữa đại điện nói muốn cưới một nam tử làm phi!”

Lão sửng sốt, bưng tỉnh nói: “Ồ, hóa ra tin đồn Thái tử thích long dương là thật.”

“Dù vậy cũng không thể phong phi cho một nam tử!” Lâm Tu Viễn cả giận, “Này... Này còn ra thể thống gì!”

Ông càng nghĩ càng giận, về thư phòng lưu loát viết một tấu chương thật dài, chỉ mong có thể khuyên Thái tử sớm ngày quay đầu.

Nhưng Thái tử có vẻ không để ý lắm, mặc kệ triều thần dâng bao nhiêu tấu chương cũng không biết hồi cải, ngược lại còn khen Lâm thượng thư bút pháp vững vàng, văn chương lỗi lạc.

Hôm nay, Lâm Tử Nghiên ngồi một mình trong đình hóng gió đọc sách, thế nhưng lại có chút thất thần.

Cha y lại đang viết tấu chương trong thư phòng, là về việc Thái tử khẳng khẳng muốn thành thân với một nam tử.

Vốn dĩ mấy ngày trước y thấy cha đã lâu không mắng Thái tử, cũng không mắng Giang thượng thư, thầm nghĩ có lẽ qua một thời gian nữa có thể nói với cha chuyện của y và Giang Tự Hành.

Nhưng không ngờ cha y vừa nghe Thái tử phi là nam thì tức đến nổi ngủ không ngon mấy ngày liền, cả ngày lo lắng sốt ruột.

Lâm Tử Nghiên không khỏi thở dài. Nếu để cha biết người trong lòng y cũng là nam thì sợ là cha sẽ giận đến hộc máu mất.

“Sao thế?” Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng Giang Tự Hành, Lâm Tử Nghiên quay đầu lại, thấy Giang Tự Hành đang đi tới. Hắn là lại lén lút trèo tường vào đây.

Lâm Tử Nghiên vui vẻ trong lòng, lại nghi hoặc nói: “Hôm nay người không phải đi làm việc à?”

Vì Trịnh Vu Phi bị bắt vì tội mưu phản nên cấm quân được điều chỉnh lại, Giang Tự Hành cũng đã gia nhập cấm quân không lâu trước đây.

“Có người thay ta rồi.” Giang Tự Hành ngồi xuống bên cạnh y, “Ban nãy thở dài gì vậy?”

Lâm Tử Nghiên lại nghĩ tới hình ảnh cha y tức giận, rầu rĩ nói: “Ta không muốn người cứ phải trèo tường mãi, lại sợ cha ta tức giận...” Lần trước vì trốn cha y nên trèo vọt quá suýt thì trẹo chân.

“VẬY sau này ta không leo tường nữa.” Giang Tự Hành nói, “Leo nóc nhà nha?”

Lâm Tử Nghiên: “...” Có gì khác nhau sao?

“Được rồi, đừng buồn.” Giang Tự Hành vuốt mặt y nói, “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nói không chừng ngày nào đó cha người sẽ không giận nữa.”

Lâm Tử Nghiên suy nghĩ, hỏi: “VẬY cha người thì sao?” Có phải ông ấy cũng tức giận đến hộc máu không?

Giang Tự Hành: “Cha ta sẽ không tức giận.”

Lâm Tử Nghiên hơi hoài nghi, “Thật hả?”

Giang Tự Hành gật đầu, “Thái tử phi là nam ông ấy cũng không ý kiến gì.” Vậy con dâu tất nhiên cũng có thể là nam.

Lâm Tử Nghiên: “...” Nói thế mà cũng nói được à?

Lâm Tử Viễn viết xong tấu chương, gọi người chuẩn bị xe ngựa để

vào cung, lại nghe quản gia báo bà mối Trương tới.

Suốt mấy tháng qua bà mối Trương có tìm được vài cô nương biết nướng gà, nhưng mà không phải nhà bán thịt heo thì cũng là phường bán cá, nhìn có hơi... Tục tăng thô kệch.

Lâm Tu Viễn sợ con trai bị bắt nạt nên đành nhờ bà mối Trương tìm tiếp, nhưng cần cô nương dịu dàng chút.

Vì thế hôm nay bà mối Trương lại tới nữa, nói nữ nhi nhà ông chủ bán dầu ở thành Nam dịu dàng rộng lượng, huệ chất lan tâm*, nướng gà rất ngon.

**Huệ chất lan tâm: Người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết.*

Lâm Tu Viễn nghe xong cảm thấy cũng không tệ lắm, lập tức muốn đi hỏi Lâm Tử Nghiên xem có muốn đi gặp cô nương này một lần không.

“Nghiên nhi đâu?” Lâm Tu Viễn hỏi quản gia, “Vẫn ở trong phủ chứ?”

Quản gia nói công tử ở đình hóng gió đọc sách.

Lâm Tu Viễn gật đầu, cầm tấu chương đi đến đình viện, định nói đôi câu với Lâm Tử Nghiên rồi mới vào cung dâng tấu chương.

Nhưng ông vừa mới đi đến con đường nhỏ cạnh đình thì từ xa đã trông thấy tiểu tử họ Giang kia ôm con của ông ngồi trong đình, còn cúi người hôn con ông.

“Bịch” một tiếng, tấu chương trong tay Lâm Tu Viễn rơi xuống đất.

-----oOo-----

Chương 68: Quỷ hơn nửa ngày

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Sắc

Ngày hôm nay, Lâm phủ gà bay chó sủa.

Lâm Tu Viễn cầm chổi đuổi theo Giang Tự Hành chạy quanh sân, “Nhãi ranh, ta đánh chết ngươi!”

“Cha.” Lâm Tử Nghiên đuổi theo hai người, giữ chặt cha mình nói, “Cha, đừng đánh...”

“Nghiên nhi.” Lâm Tu Viễn thở phì phò hỏi, “Có phải nó cọt nhả với con không?!”

“Không phải.” Lâm Tử Nghiên cắn cắn môi, “Cha, con... Con thích hấn.”

Lâm Tu Viễn cho rằng mình nghe lầm, sững sốt hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo lại, “Cái gì?”

Lâm Tử Nghiên quỷ phịch xuống nói: “Cha, con không nên giấu người, hấn... Hấn là người trong lòng con.”

Đầu óc Lâm Tu Viễn kêu “ong ong”, giờ chổi đánh y, “Nói bậy gì đó?! Con là cái đồ bất hiếu!”

Giang Tự Hành vội vàng bảo vệ Lâm Tử Nghiên, “Không phải lỗi của y!”

Lâm Tu Viễn trực tiếp đánh cả hai người, “Là người lừa con trai ta?!”

Đúng không hả?!”

“Ta thật lòng.” Giang Tự Hành bắt lấy cái chổi nói, “Nếu ngài không tin thì bây giờ ta bảo cha ta tới cầu hôn.”

“Cầu cái đầu người!” Lâm Tu Viễn giận không chịu nổi, “Si tâm vọng tưởng! Buông tay!”

Giang Tự Hành đành phải buông chổi ra.

Lâm Tu Viễn vung chổi lên lại muốn đánh Giang Tự Hành, Lâm Tử Nghiên vội vàng bắt lấy tay áo ông, hốc mắt ửng đỏ, “Cha, đừng mà...”

Râu Lâm Tu Viễn cũng vểnh lên, “Người...”

Ngực ông phập phồng, sau một lúc lâu cuối cùng cũng ném cái chổi đi, vung tay áo, khuôn mặt sa sầm bỏ đi mất.

“Cha...” Lâm Tử Nghiên muốn đuổi theo lại nghe Lâm Tu Viễn cả giận nói: “Đừng gọi ta!”

Y lại sợ hãi quỳ xuống.

“Con có bản lĩnh lắm.” Lâm Tu Viễn không quay đầu lại, “Biết lừa gạt ta, được lắm, được lắm...”

“Không phải.” Lâm Tử Nghiên áy náy không thôi, “Cha...”

Lâm Tu Viễn bước đi không quay đầu lại.

“Là ta không tốt.” Giang Tự Hành xoa lưng Lâm Tử Nghiên vừa bị đánh, “Có đau không?”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Làm sao bây giờ?”

“Không sao.” Giang Tự Hành nói, “Nếu cha người không nguôi giận

vậy ta cứ quỳ ở đây, quỳ đến khi ông ấy thấy phiền thì có lẽ sẽ không tức giận nữa.”

Lâm Tử Nghiên: “...” Đây là cách gì chứ hả?

“Ông ấy chỉ sợ người bị ta lừa thôi.” Giang Tự Hành búng trán y, “Người có sợ không?”

Lâm Tử Nghiên nhìn hắn, duỗi tay cùng hắn đan mười ngón tay vào nhau, chỉ nhẹ giọng nói: “Ta cùng người.”

Khóe môi Giang Tự Hành hơi giương, “Được.”

Trong viện ở Giang phủ, Giang Thành Nhạc đang lau kiếm chợt thấy tên sai vặt vội vã chạy vào nói: “Lão gia, không xong rồi!”

Giang Thành Nhạc: “Chuyện gì mà hoảng hốt vậy?”

Tên sai vặt: “Nghe nói nhị thiếu gia bị Lâm thượng thư đuổi đánh ở Lâm phủ!”

Giang Thành Nhạc: “... Vì sao?”

Tên sai vặt lắc đầu, “Nghe nói Lâm thượng thư tức giận lắm.” Đánh đến nỗi cái chổi cũng trụi lông rồi.

A Tự tới Lâm phủ làm gì? Giang Thành Nhạc nhíu mày nghĩ, tuy tính tình Lâm Tu Viễn kém nhưng cũng không đến mức vô duyên vô cớ đánh người.

Ông suy nghĩ, đứng dậy ra ngoài.

Sau đó, lúc ông mới leo lên tường viện Lâm phủ thì nghe thấy Giang Tự Hành nói: “Nếu ngài không tin thì bây giờ ta bảo cha ta tới cầu hôn.”

Giang Thành Nhạc: “...”

Ông yên lặng leo xuống. Đáng đánh! Nghịch tử!

Lão già vừa ra ngoài ăn chén hoành thánh, lúc trở về đã thấy Lâm Tử Nghiên và Giang Tự Hành cùng nhau quỳ gối trong viện.

“Đây là sao vậy?” Về mặt lão mờ mịt. Lâu rồi không gặp lại Tiểu Giang, sao vừa trở về đã hành lễ lớn như vậy?

“Thầy...” Lâm Tử Nghiên dừng một chút, thấp thòm nói, “Người có thể khuyên nhủ cha con không?”

Lão khó hiểu, “Khuyên cái gì?”

Giang Tự Hành nâng hai bàn tay đang nắm chặt lên.

Lão ngăn người, hồi lâu sau mới hiểu ra, lẩm bẩm: “Chẳng trách dọc đường đi các người cưới chung một con ngựa, ở chung một gian phòng...”

Lão đột nhiên sực tỉnh, giơ tay vỗ đầu Giang Tự Hành, “Ta còn nói sao tiểu tử ngươi lại đối tốt với Tiểu Nghiên như vậy, hoá ra là mưu đồ quỷ rối?!”

Khóe miệng Giang Tự Hành giật giật, “Từ này... Khó nghe quá đi.”

Lão lại vỗ đầu hấn một cái, “Người còn muốn ta khen ngươi ư?!”

Giang Tự Hành ôm đầu né tránh. Còn vỗ nữa thì ngốc luôn đấy.

“Thầy.” Lâm Tử Nghiên rầu rĩ nói, “Người khuyên nhủ cha con đi...”

“Ài...” Lão già thở dài nói, “Các người cũng thật là, sao lại bị bắt ngay lúc này chứ? Chuyện của Thái tử còn chưa xong đâu, cha ngươi phỏng chừng phải tức chết ấy?”

Giang Tự Hành cũng hơi hồi hận. Sớm biết vậy thì buổi tối mới đến.

Lão già lắc đầu thở dài một hồi lâu rồi đi tìm Lâm Tu Viễn.

Trong thư phòng, Lâm Tu Viễn đang viết tấu chương, vô cùng đau lòng.

Sao lại thích họ Giang đó chứ?! Nhãi ranh đó có cái gì tốt?! Còn mua tiểu quan ở câu lan viện!

Lão già đi vào, đứng ở cửa cẩn thận nói: “Tiểu Nghiên quỳ cả ngày rồi...”

“Đề nó quỳ!” Lâm Tu Viễn cá giận, “Đồ bất hiếu, mặt già này cũng bị nó ném đi hết!”

Lão già: “Thật ra Tiểu Giang cũng không...”

Lâm Tu Viễn đột nhiên quay đầu lại, mặt đen xì xì, rất dọa người.

Lão lập tức sửa miệng, “Không thể tưởng tượng nổi, đúng là không ra gì!”

Lúc này sắc mặt Lâm Tu Viễn mới khá hơn, lại quay đầu viết tấu chương tiếp.

“Chỉ là cơ thể của Tiểu Nghiên yếu ớt.” Lão chần chừ nói, “Cứ quỳ như vậy sợ là không chịu nổi.”

Lâm Tu Viễn nhìn chằm chằm ánh nến bập bùng, không nói chuyện.

“Lão già!” Lúc này, Lâm Đại Ngưu đột nhiên chạy vào, sốt ruột nói, “Công tử...”

Sắc mặt Lâm Tu Viễn thay đổi, “Sao vậy?!”

Lâm Đại Ngưu: “Công tử được Giang thiếu gia ôm trở về phòng rồi.”

Lâm Tu Viễn: “...”

Chỉ nghe trong thư phòng truyền đến gầm giận dữ, “Đuổi nhãi ranh kia đi cho ta!”

Giang Tự Hành ôm Lâm Tử Nghiên trở về phòng, đặt người lên trên giường, “Người nghỉ một lát đi.”

Lâm Tử Nghiên lắc đầu, “Không được, ta...”

“Chân đã tê rần còn làm loạn.” Giang Tự Hành xoa chân y nói, “Để cha người biết chẳng phải lại tức giận với ta nữa hay sao?”

Mới vừa rồi Lâm Tử Nghiên quỳ lâu nên có hơi không chịu nổi, cơ thể lung lay. Giang Tự Hành thấy sắc mặt y không ổn, vội vàng ôm người trở về.

Hắn định xoa chân cho Lâm Tử Nghiên rồi lại trở về quỳ tiếp, còn chưa xoa xong thì Lâm Đại Ngưu đã cầm chổi hùng hổ đuổi hắn ra ngoài, rất hung hãn.

Giang Tự Hành đành phải về nhà, vừa vào cửa đã thấy cha mình ngồi trước bàn, sắc mặt sa sầm.

Giang Thành Nhạc: “Quỳ xuống!”

Giang Tự Hành không chịu, “Con không sai, vì sao phải quỳ?”

Giang Thành Nhạc đột nhiên vỗ bàn, “Người trêu chọc con trai Lâm Tu Viễn làm gì?!”

Giang Tự Hành: “Con thích y.”

Giang Thành Nhạc: “Y là nam tử!”

Giang Tự Hành: “Nam tử thì sao? Không phải Thái tử phi cũng là nam à?”

Giang Thành Nhạc ngẩn ra, “Thái tử phi?”

Vẻ mặt Giang Thành Nhạc như bị sét đánh, một chưởng đập nát cái bàn, “Người với Thái tử phi cũng có gì mờ ám sao?!”

Giang Tự Hành: “...”

-----oOo-----

Chương 69: Bảo nó ở rể Lâm gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Sắc

Thái dương Giang Tự Hành giật giật, “Cha nghĩ đi đâu vậy?”

Giang Thành Nhạc: “Là người nói Thái tử phi...”

Giang Tự Hành: “Thái tử phi là nam, sao vợ con không thể là nam?”

Giang Thành Nhạc: “...”

Giang Thành Nhạc suýt nữa bị hấn làm cho tức chết, “Chuyện này có thể giống nhau sao?!”

Giang Tự Hành: “Sao lại không giống?”

Giang Thành Nhạc: “Thái tử là Thái tử, người là người!”

Giang Tự Hành: “Chỉ mình Thái tử có thể thích đàn ông sao?”

Giang Thành Nhạc: “Người... Già mồm át lẽ phải!”

Giang Tự Hành ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẫm: “Dù sao gạo cũng đã nấu thành cơm.”

Giang Thành Nhạc: “...” Nghịch tử! Không biết xấu hổ!

Kể từ ngày này, Lâm Tu Viễn không còn mặt mũi nào viết tấu

chương khuyên nhủ Thái tử nữa.

Ông tức giận đến mức nhiều lần lên triều thấy Giang Thành Nhạc là giận dữ, hạ triều lập tức đuổi theo đánh người.

Mọi người đi ngang qua cảm thấy rất khó hiểu. Hình như hôm nay khi lên triều Giang thượng thư không nói chuyện, sao lại đắc tội Lâm thượng thư nhỉ?

Lâm Tu Viễn đuổi đến nỗi thở hồng hộc, trở về phủ lại thấy nhãi ranh Giang gia kia trộm treo tường tới tìm con trai mình, tức giận đuổi đánh Giang Tự Hành vòng quanh sân.

Cứ thế lặp lại vài lần, Lâm Tu Viễn tức không chịu nổi, sai người canh giữ ở trước viện của Lâm Tử Nghiên, thấy Giang Tự Hành thì đánh.

“Không được để hấn gặp công tử.” Lâm Tu Viễn dặn dò hộ vệ, “Thấy thì hung hăng mà đuổi đánh!”

Hộ vệ vẻ mặt đau khổ gật đầu. Sợ là đánh không lại.

Nhưng mà không lâu sau, sau khi phúc thẩm bản án của Trần Bắc tướng quân mười một năm trước, hàm oan nhiều năm nay của Cố gia cuối cùng cũng có thể giải.

Lão hoàng đế cảm niệm Cố gia còn có một đứa con may mắn sống sót nên muốn ban hôn cho hấn, thế nhưng không nghĩ tới, Cố Lang quý một gói trên đại điện, cất cao giọng nói, thần ái mộ Thái tử điện hạ, nguyện đời này họa phúc cùng gánh, sinh tử không bỏ.

Lúc này mọi người mới biết, người mà Thái tử sống chết muốn cưới lại là hậu duệ trung liệt.

Lại bộ Thượng thư rất đau lòng, muốn khuyên nhưng không khuyên nổi, đành phải lôi kéo Lâm Tu Viễn đi uống rượu.

Ông vừa uống say khướt vừa mắng Thái tử hoang đường, sợ việc này truyền đi khiến người ta chê cười, lại thấy Thái tử ngồi xuống bên cạnh bọn họ.

Hai người hoảng sợ, còn chưa kịp phục hồi tinh thần đã nghe Thái tử nhận sai nói: “Hà thượng thư nói có lý, bản cung suy đi nghĩ lại, quả thật không nên phong phi cho một nam tử, sẽ phá bỏ lễ chế.”

Lại bộ Thượng thư cho rằng Thái tử rút cuộc cũng suy nghĩ cẩn thận, tức khắc lệ nóng doanh tròng, “Điện hạ hiểu rõ là được, lão thần...”

“Trước đây là bản cung không hiểu chuyện.” Thái Tử nói, “Nếu có chỗ đắc tội, mong hai vị đại nhân thứ lỗi.”

Hai người vội vàng chấp tay nói: “Điện hạ nói quá lời...”

Ai ngờ Thái tử lại rót rượu cho Lâm Tu Viễn, nói: “VẬY ĐÀNH PHẢI Ở RẼ THÔI, LÀM PHIỀN LÂM THƯỢNG THƯ NHỌC LÒNG RỒI.”

Lâm Tu Viễn say rượu, mặt cũng đỏ, ngờ ngác nói: “Cái... Cái gì ở rẻ?”

Thái Tử nói: “Nếu nam tử không thể phong phi, vậy bản cung chỉ có thể đến ở rẻ Cố gia.”

Tay Lại bộ Thượng thư run lên, chén rượu “choang” một tiếng rót trên mặt đất.

Lâm Tu Viễn nắc một cái, chợt nhớ tới ngày ấy Giang Tự Hành nói, nếu ngài không tin thì bây giờ ta bảo cha ta tới cầu hôn.

Cầu cái gì mà hôn?! Dựa vào đâu lại là lão già kia tới cầu hôn?! Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Ở rẻ? Ông vỗ bàn một cái, bừng tỉnh nói: “Đúng vậy, nên bắt nhãi ranh kia đến ở rẻ Lâm gia chúng ta!”

Sau đó ông vội vội vàng vàng đứng dậy, lão đảo bỏ đi.

Trong viện ở Lâm phủ, Giang Tự Hành nhảy qua tường viện, mấy hộ vệ mắt nhìn thẳng tự giác đi ra ngoài.

Xin lỗi lão gia, chúng ta thật sự đánh không lại hắn!

Huống hồ công tử không gặp được hắn sẽ đau lòng! Nếu như đau lòng lại không ăn cơm thì làm sao bây giờ? Đã nhịn đói nhiều ngày rồi!

Giang Tự Hành đẩy cửa phòng ra, thấy Lâm Tử Nghiên ngồi cạnh bàn cầm đũa chọc cơm thờ dài.

Y nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên, vui mừng nói: “A Tự?”

Giang Tự Hành đi qua, thấy bát cơm của y cũng chưa ăn nhiều lắm, không khỏi nhú mày nói: “Ăn ít như vậy?”

Lâm Tử Nghiên rầu rĩ nói: “Không nuốt nổi.”

Giang Tự Hành ngồi xuống bên cạnh, khẽ bóp mặt y nói: “Lại suy nghĩ lung tung hả?”

Lâm Tử Nghiên dừng một chút, nói: “Cha ta và Hà thượng thư đi uống rượu.”

Giang Tự Hành khó hiểu, “Uống rượu thì sao?”

Lâm Tử Nghiên nhìn hắn, “Cha ta không vui mới uống rượu.”

Giang Tự Hành: “... Ta lại đi quỳ một lát vậy?”

“Công tử.” Lúc này ngoài cửa bỗng nhiên có hộ vệ nói, “Lão gia tới!”

Giang Tự Hành cả kinh, vội vàng trốn ra sau cửa.

Lâm Tu Viễn toàn thân đầy mùi rượu đi đến, “Nghien nhi...”

“Cha.” Lâm Tử Nghiên vội vàng đỡ lấy ông, “Sao người lại uống nhiều rượu như vậy chứ?”

Lâm Tu Viễn say khướt nói: “Bảo... Bảo nhãi ranh kia đến ở rể Lâm gia chúng ta!”

Giang Tự Hành trốn sau cửa: “...”

Lâm Tử Nghiên nhất thời không hiểu, “Gì ạ?”

“Dựa vào cái gì lại là nhà bọn họ tới cầu hôn?!” Lâm Tu Viễn choáng váng nói, “Ở rể! Bắt nó ở rể!”

Lâm Tử Nghiên sửng sốt, sau đó vui mừng nói: “Cha, người đồng ý sao?”

Lâm Tu Viễn mông lung nói: “Đồng ý cái gì?”

Lâm Tử Nghiên: “Là... Con với Giang Tự Hành...”

Lâm Tu Viễn híp mắt suy nghĩ, bỗng nhiên lại tức giận nói: “Không đồng ý! Nó vọng tưởng!”

Lâm Tử Nghiên: “Nhưng người mới vừa nói... Muốn hấn ở rể?”

Lâm Tu Viễn vỗ đầu một cái, “Đúng vậy, sao lại muốn nó ở rể?! Nó đừng mơ tưởng tiến vào cửa Lâm gia ta!”

Lâm Tử Nghiên: “...”

“Nghien nhi à.” Lâm Tu Viễn lôi kéo Lâm Tử Nghiên nói, “Nhãi ranh kia không phải người tốt gì, con đừng nghe nó nói dối!”

“Không đâu.” Lâm Tử Nghiên nói, “Cha, hấn sẽ không...”

“Sao lại không?!” Lâm Tu Viễn nổi giận đùng đùng nói, “Cha nó cũng quen thói gạt người!”

Giang Tự Hành: “...” Phải không vậy?

“Cha.” Lâm Tử Nghiên thận trọng nói, “Có phải người... Bị ông ấy lừa gạt không?”

Lâm Tu Viễn dường như nhớ tới chuyện gì đó, cả giận nói: “Lão già kia lật lọng, thất tín bội nghĩa!”

Lâm Tử Nghiên: “... Giang thượng thư không phải là người như vậy mà?”

“Sao lại không phải?!” Lâm Tu Viễn căm giận nói, “Năm đó đã nói không cầu hòa với Bắc Kỳ, kết quả vừa quay đầu đã trở mặt! Vô sỉ!”

“Cầu hòa?” Lâm Tử Nghiên suy nghĩ, bưng tỉnh nói, “Là mười một năm trước...”

Y còn chưa nói xong thì Lâm Tu Viễn đã nghiêng đầu, ghé vào vai y ngủ thiếp đi.

Giang Tự Hành đi ra từ sau cửa, giúp y đỡ Lâm Tu Viễn lên giường.

“Cho nên...” Giang Tự Hành nhìn Lâm Tu Viễn còn đang lằm bằm mắng chửi người, “Người ông ấy chán ghét là cha ta chứ không phải ta?”

Lâm Tử Nghiên: “... Nhưng cha ta nói người bồng bột xốc nổi.”

Giang Tự Hành nheo mắt, “Bồng bột xốc nổi?”

Lâm Tử Nghiên gật đầu, “Người mua tiểu quan ở câu lan viện.”

“Cái gì?!” Lâm Tu Viễn trên giường chột ngồi dậy, ngay cả mắt cũng

chưa mở đã nói, “Mua tiểu quan gì?! Không biết xấu hổ!” Sau đó “bích” một tiếng lại nằm trở về.

Giang Tụ Hành: “...” Ta không phải, ta không có!

-----oOo-----

Chương 70: Kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Siesta

Chỉnh sửa: Sắc

Đang mơ mơ màng màng, Lâm Tu Viễn lại mơ thấy năm ông mới vào triều kia, cũng là khi đó, ông gặp lại Giang Thành Nhạc.

Ông hoàn toàn không biết bản thân từng không từ mà biệt, lén lút chạy ra khỏi Giang gia, chỉ coi như có duyên gặp lại, giống như là gặp lại bạn cũ.

Ông vô cùng vui vẻ, vài ngày sau đã chuẩn bị lễ mọn tới cửa báỉ phòng, vừa đến đã ngăn người, đây không phải nhà của kẻ lúc trước muốn giết người kia sao?

Vì thế, chờ khi Giang Thành Nhạc ra cửa đón lại thấy Lâm Tu Viễn chạy như thỏ.

Giang Thành Nhạc: "... " Sao chạy nhanh như vậy? Cháy nhà à?

Sau đó nhiều lần va chạm, Lâm Tu Viễn mới phát hiện hóa ra là hiểu nhầm.

Ông xấu hổ tặng Giang Thành Nhạc mấy con gà, không bao lâu đã quen cửa quen nẻo, thường tới Giang phủ cợ cơm.

Nhưng mà ngày vui ngắn ngủi chẳng kéo dài bao lâu, một năm sau tướng quân Đại Diên là Nhiếp Trạm tử trận, Bắc Kỳ lợi dụng sơ hở tấn công biên giới phía Bắc, giang sơn Đại Diên rối loạn.

Lúc đó lòng người trong triều hoảng sợ, phần lớn chủ trương muốn

cầu hòa với Bắc Kỳ, đổi lấy an bình.

Thế nhưng Lâm Tu Viễn và Giang Thành Nhạc không tán đồng, chỉ cần còn một đường sống thì nên dốc sức chiến đấu bảo vệ biên giới.

Trong triều âm ỉ vài ngày, Lâm Tu Viễn nói nhiều đến nỗi khàn cả giọng, lại chưa từng nghĩ Giang Thành Nhạc đứng cùng chiến tuyến với mình nhiều ngày chột phản chiến, còn đứng ra làm sứ thần cầu hòa.

Lâm Tu Viễn tức đến mức suýt nữa đánh nhau cùng ông ta.

Nhưng ông không biết rằng lão hoàng đế đã lôi kéo Giang Thành Nhạc uống rượu đến nửa đêm, khóc cạn nước mắt.

Giang Khanh, lão hoàng đế nức nở nói, thua, Đại Diên đã sớm thua rồi...

Lục Bình Sơn và Trịnh Vu Phi thông đồng với địch, tàn hại trung lương, tướng sĩ Bắc Cảnh hy sinh vô ích...

Là trăm vô dụng, trăm thẹn với dân chúng, thẹn với tổ tiên...

Giang Thành Nhạc ôm vò rượu, một đêm không ngủ.

Sau đó, Thái tử một lòng tu tiên thường nói năng linh tinh trên triều, Giang Thành Nhạc lại còn nghiêm mặt phụ họa, làm Lâm Tu Viễn tức đến nỗi mười ngày nửa tháng phải mắng to một trận....

Hôm sau, Lâm Tu Viễn say rượu tỉnh lại, đầu óc choáng váng.

Ông xoa thái dương, thấy mình ở trong phòng Lâm Tử Nghiên thì không khỏi hơi hoang mang.

Sao ta lại ở trong phòng ngủ của Nghiên nhi? Ông suy nghĩ, hình như tối qua nghe thấy đến ở rể gì đó?

"Cha." Lâm Tử Nghiên đẩy cửa tiến vào, "Người tỉnh rồi?"

"Nghiên nhi." Lâm Tu Viễn hỏi, "Sao cha lại ở chỗ này?"

Lâm Tử Nghiên nói: "Hôm qua người uống say, nói..."

Lâm Tu Viễn: "Nói cái gì?"

"Nói..." Lâm Tử Nghiên nhỏ giọng nói, "Muốn cho Giang Tự Hành ở rể."

Lâm Tu Viễn sửng sốt, cả giận nói: "Hắn tưởng bỏ!"

Lâm Tử Nghiên: "..."

Lâm Tu Viễn lại khuyên nhủ con trai hồi lâu, đang khuyên tới khuyên lui lại nghe Lâm Đại Ngưu chạy vào nói: "Lão gia, nghe nói Thái tử quý gồi ở cửa Ngự Thư Phòng, sống chết muốn ở rể Cố gia."

Lâm Tu Viễn: "...". Thời buổi này, ai cũng muốn ở rể sao?

Thái tử quý trước cửa Ngự Thư Phòng đã hơn nửa ngày, kinh sợ tới mức đủ loại quan lại liên tục dâng tấu, nói vẫn nên phong Thái tử phi đi.

Dẫu sao thì đường đường là Thái tử Đại Diên mà lại đi ở rể, như thế còn mất mặt hơn nhiều so với chuyện nam Thái tử phi.

Thái tử ngược lại từ chối bằng mọi cách, thế nhưng nói không lại triều thần nên mới miễn cưỡng đồng ý.

Vì thế Lâm Tu Viễn bận rộn chuyện Thái tử thành thân, thường thức đêm túc trực trong cung.

Ngày hôm nay, khi trời tối muộn ông mới về phủ.

Quản gia chờ ở ngoài cửa thư phòng, dường như có hơi muốn nói lại thôi, "Lão gia..."

Lâm Tu Viễn đẩy cửa vào trong phòng, hỏi: "Chuyện gì?"

Quản gia lấy từ trong tay áo ra một phong thư, "Lão gia, đây là chuyện gần đây nghe ngóng được."

Sau khi Lâm Tử Nghiên trở về nhà, tuy rằng y chưa từng nhắc đến mấy tháng kia y đi đâu làm gì, thế nhưng Lâm Tu Viễn vẫn thấp thỏm, cảm thấy chuyện này có điểm kỳ lạ, vậy nên đã gạt Lâm Tử Nghiên, sai người âm thầm đi điều tra.

"Lão gia." Quản gia có chút nghĩ mà sợ, nói, "Mấy tháng qua công tử bị người Bắc Kỳ bắt đi!"

Lâm Tu Viễn nhìn phong thư trong tay, càng đọc càng kinh hãi, Nghiên nhi của ông, thời gian này đã chịu không ít khổ cực, suýt nữa thì không về được...

"Cũng may công tử Giang gia kiên trì đuổi theo." Quản gia thở dài nói, "Bằng không... Công tử lẻ loi một mình thì phải làm sao đây?"

Lâm Tu Viễn đỡ ghế dựa, chậm rãi ngồi xuống, thật lâu sau không nói gì.

"Lão gia..."

Lâm Tu Viễn phát tay, bảo quản gia lui xuống trước.

Ông nắm phong thư trong tay, một mình ngồi trong thư phòng hồi lâu mới đứng dậy đi đến viện của Lâm Tử Nghiên.

Trong phòng Lâm Tử Nghiên thấp đèn, hình như vẫn chưa ngủ.

Lâm Tu Viễn gõ cửa, không có người trả lời.

Ông thấy cửa phòng hình như không chốt, giơ tay nhẹ nhàng đẩy ra.

Lâm Tử Nghiên nằm úp mặt trên bàn, dường như đang ngủ.

Trên bàn bày giấy vẽ, vết mực còn chưa khô.

Lâm Tu Viễn tiến lại nhìn, trông thấy hình vẽ trên giấy là Giang Tự Hành.

Đầu ngón tay Lâm Tử Nghiên giật giật, lẩm bẩm nói: "A Tự..."

Lâm Tu Viễn: "..."

Không có tiền đồ! Lâm Tu Viễn cảm giận nghĩ, chỉ biết tâm tâm niệm niệm tiểu tử kia!

Ông lắc đầu, định đi tìm áo phủ thêm cho Lâm Tử Nghiên lại nghe thấy ngoài cửa sổ vang lên tiếng động. Ông quay đầu nhìn thì thấy Giang Tự Hành đột nhiên leo vào.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Giang Tự Hành: "..."

Lâm Tu Viễn lạnh mặt nhìn hắn trong chốc lát, không nói gì quay người rời đi.

Giang Tự Hành: "... Hả, thị lực có vấn đề à?"

Kể từ ngày đó, dường như thị lực Lâm Tu Viễn thường xuyên 'có vấn đề', thấy Giang Tự Hành cũng không cảm chỗi đuổi theo mà chỉ coi như không nhìn thấy.

Lâm Tử Nghiên vô cùng vui vẻ, cũng không cần lén lút gặp Giang Tự Hành nữa, thậm chí còn theo hắn đi gặp Giang Thành Nhạc.

Giang Thành Nhạc vẻ mặt nghiêm nghị đang uống trà trong đình,

Lâm Tử Nghiên nhẹ giọng chào hỏi, "Bá phụ..."

Giang Tự Hành duỗi tay ôm y nói: "Gọi cha."

Lâm Tử Nghiên đỏ mặt.

"Khụ khụ..." Giang Thành Nhạc mắt tự nhiên ho khan vài tiếng, nói: "Sắc trời cũng tối rồi, ở lại dùng cơm đi."

Khóe môi Lâm Tử Nghiên khẽ cười, "Vâng."

Không lâu sau đó, lão già sợ rằng lão hòa thượng ở chùa Vân Sơn thật sự cho rằng mình đã chết, bèn thu dọn tay nải nói muốn tới chùa một chuyến.

Giang Tự Hành và Lâm Tử Nghiên tiễn ông ấy ra khỏi thành, khi bọn họ vừa trở lại trong viện thì bầu trời đổ tuyết nhỏ.

"Tuyết rơi rồi..." Lâm Tử Nghiên còn chưa nói xong, trên người đã được khoác một chiếc áo khoác.

"Trời lạnh." Giang Tự Hành khép kín cổ áo giúp y, "Đừng để bị nhiễm lạnh."

Lâm Tử Nghiên nhìn hắn, không khỏi nhớ lại ngày đó giữa trời tuyết mênh mông, Giang Tự Hành cũng giống như lúc này, khoác áo khoác lên người y...

"Sao vậy?" Giang Tự Hành thấy Lâm Tử Nghiên cười cong mắt, "Sao lại vui vẻ thế hả?"

Lâm Tử Nghiên nói: "Khi đó người có thấy lạnh không? Quần áo đều cho ta hết cả."

Giang Tự Hành nghĩ một hồi mới biết y đang nói đến chuyện gì.

"Không lạnh." Hắn nói, "Vài món quần áo đổi được vợ, đáng giá."

"Người mới là vợ." Lâm Tử Nghiên cười nói, "Cha ta nói muốn người ở rể."

Giang Tự Hành không nói hai lời, duỗi tay khiêng người lên, "Ta cho người nhìn lại xem ai mới là vợ."

"Chờ đã, A Tự, ưm..."

Âm thanh vui đùa ồn ào dần biến mất sau cánh cửa phòng, chỉ còn lại tuyết rơi đầy sân viện.

Hoàn.

-----oOo-----

Chương 71: Phiên ngoại 01: ĐOÀN VƯƠNG X ĐẠI CA (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Diên

(Tuyến thời gian là khi đại ca vừa khôi phục trí nhớ, trước lúc gặp lại Giang Tự Hành 3 tháng.)

Bóng đêm thăm thẳm ngoài cửa sổ, mưa như trút nước xuống mái hiên.

Giang Phong Lâm đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng, ngồi trên giường thở hổn hển, mồ hôi túa ra trên trán. Cảnh tượng trong quá khứ xuất hiện đứt quãng liên tục, cuộn cuộn tuôn ra như thủy triều trong tiếng sấm giữa đêm mưa...

Giang phủ Đại Diên ngói xanh tường trắng, trong nội viện có vài cây ngô đồng, hai cha con đang luận bàn tỉ thí dưới gốc cây...

Cha, A Tự...

Giang Phong Lâm nắm chặt chân trên giường, lồng ngực phập phồng, hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo lại

Sấm vang ùng oàng, mưa ngày càng to.

Giang Phong Lâm đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, thấy sắp xếp trong phòng có chút lạ lẫm, sững sờ một lúc mới nhớ ra mình đang ở khách điểm.

Vì trốn Đoan vương mà đã hai ngày y không về vương phủ rồi.

Vương phủ... Những kí ức về đêm hoang đường đó ùa vào đầu y nườm nượp: mùi rượu đậm đặc quanh quần trong cổ họng, quần áo rơi đầy đất, tiếng thở dốc, bóng dáng quần quýt sau màn che...

Hồ đồ! Giang Lâm Phong đưa tay che mắt, thở dài, hần say, sao người lại... Hồ đồ!

Đêm hôm đó, y đang định đi ngủ lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào, hình như là Hứa Nhị trong phủ.

“Vương gia.” Hứa Nhị đỡ Đoan vương đang lảo đảo, sợ hấn không cẩn thận bị ngã, “Ngài chậm một chút...”

Đoan vương say khướt tiến lên gõ cửa: “A Kiểm...”

Giang Phong Lâm vừa mở cửa phòng thì Đoan vương mới rồi còn không có sức lực đột nhiên nhào vào người y, khắp người toàn là mùi rượu.

“Sao vậy?” Giang Phong Lâm nhíu mày hỏi: “Sao lại uống nhiều rượu như thế?”

Hứa Nhị buột miệng nói: “Vương gia đi uống hoa tửu.” Sau đó vừa trở về phủ đã chạy đến đến chỗ của Trưởng sử đại nhân, chạy nhanh lắm.

Giang Phong Lâm: “...”

*Hoa tửu: Uống rượu có kỹ nữ hầu.

Giang Phong Lâm yên lặng đẩy người nọ ra: “VẬY ĐI UỐNG CANH GIẢI RƯỢU ĐI.” Đến chỗ ta làm gì?

Nhưng đẩy mấy lần mà Đoan vương không những không tránh ra mà còn ôm chặt hơn, lăm bắm: “A Kiểm, đau đầu...”

Giang Phong Lâm hết cách, đành phải nói với Hứa Nhị: “Tới nhà bếp mang bát canh giải rượu đến đây.”

Hứa Nhị còn chưa kịp trả lời thì Đoan vương đã lên tiếng: “Bản vương không say, không uống.”

Hứa Nhị gật đầu nói: “Ai uống say cũng nói vậy cả.”

Đoan vương lập tức quay đầu lườm hắn, hung ác nói: “Vậy người uống đi!”

Hứa Nhị: “...” Ta có uống rượu đâu.

“A Kiềm.” Đoan vương dúi đầu vào cổ Giang Phong Lâm, “Ta không uống, khó uống lắm.”

Giang Phong Lâm không khuyên nổi, lại thấy trời đã muộn nên đành để Hứa Nhị về ngủ trước.

Y dìu Đoan vương vào phòng, muốn để người nằm lên giường thì lại bị Đoan vương kéo một cái hụt chân ngã vào lòng ngực hắn.

“Vương gia.” Giang Lâm Phong giãy ra nhưng không thoát được, nói: “Người buông ra trước đã.”

Đoan vương dường như không nghe thấy, đưa tay vuốt ve khuôn mặt ôn hoà của y, khóe môi hiện ý cười, sau đó bỗng nhiên nghiêng người hôn lên.

Toàn thân Giang Phong Lâm cứng đờ, mãi một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần đẩy hắn ra.

Đoan vương cười khế một tiếng, nhìn y nói: “Người đỏ mặt.”

Giang Phong Lâm luống cuống, vội vàng tránh né muốn xuống giường, “Người... Người say rồi.”

Đoan vương bỗng nhiên trở mình đặt y dưới thân, “Ta không say.”

Giang Phong Lâm chỉ cho là hấn say quá rồi, giống như Hứa Nhị nói vậy, người say đều nói mình không say.

“Vương gia.” Giang Phong Lâm giật giật cổ tay bị đè bên gối, “Có lẽ người nhận nhầm người rồi, ta...”

“Không nhận nhầm.” Đoan vương tiếp tục vuốt ve mặt y, hơi thở ấm áp gần trong gang tấc: “Người là... A Kiềm của ta.”

Giang Phong Lâm kinh ngạc nhìn hấn, thoáng chốc như có mùi rượu triền miên chui vào trong cổ họng, răng môi gấn bó quẩn quýt.

Màn lụa trắng thuần chậm rãi rơi xuống, cổ tay đặt bên gối nổi lên một mảng màu hồng, nắm lấy đệm giường giữa tiếng rên rỉ vụn vặt, bàn tay lúc nắm chặt khi lại buông lỏng...

“A Kiềm...”

Cổ Giang Phong Lâm chảy đầy mồ hôi, hô hấp nóng hổi trong từng tiếng nỉ non, tựa như đang tỉnh táo, lại giống như đang mê man...

Y không biết mình ngủ từ lúc nào, chỉ biết sau khi tỉnh dậy thì sắc trời đã sáng.

Y ngẩn ngơ nhìn người đang ngủ say bên gối, cũng không biết phải làm gì nên đành vác cái eo đau nhức bỏ chạy.

Y không dám ở lại vương phủ nữa nên tìm đại một khách điểm ở tạm.

Thật sự là điên rồi, y hối hận nghĩ, sao mình lại... Không đẩy ra chứ.

Hừng đông, mưa tạnh.

Giang Phong Lâm ngồi suốt một đêm, mờ mịt nhìn nắng sớm xuyên vào phòng.

Thật lâu sau y mới vén chăn xuống giường, đi qua mở cửa sổ ra.

Ngoài cửa sổ vẫn ướt nước mưa, nước mưa rơi tí tách bên mái hiên.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, tiếp đó là tiếng đập cửa.

Giang Phong Lâm im lặng chốc lát, cuối cùng vẫn đi ra mở cửa.

Đoan vương đứng ngoài cửa, đầu vai ướt sũng.

“A Kiểm.” Hấn nói, “Ở khách điểm đủ rồi nhỉ? Về thôi.”

Hấn đưa tay ra muốn kéo cổ tay Giang Phong Lâm nhưng lại bị tránh ra.

“Quay về đâu cơ?” Giang Phong Lâm buông mắt, nói khẽ: “Đại Diên sao?”

Đoan vương tay khựng lại, “Người... Người nói gì vậy?”

Giang Phong Lâm lướt qua hấn muốn đi, Đoan vương vội vàng kéo y lại, “A Kiểm...”

“Quần áo vương gia ướt hết rồi.” Giang Phong Lâm rút tay ra, không quay đầu lại nói: “Trở về thay đồ đi.”

Đoan vương nhìn y đi ra khỏi khách điểm, bàn tay giấu trong tay áo nắm, chậm rãi nhắm mắt lại. Gần ba năm rồi mà người vẫn nhớ lại kí ức.

Vài ngày sau đó, Giang Phong Lâm một mình chuyển vào biệt viện.

Đây là biệt viện y mua hồi năm trước. Khi đó y vừa thấy nơi này ngồi xanh tường trắng đã cảm thấy hết sức thân thuộc, lập tức mua luôn không nghĩ nhiều.

Cha, A Tự...

Giang Phong Lâm chạm lên bờ tường trắng như tuyết, khẽ thì thầm, thực xin lỗi...

Đại nương ở nhà bếp vương phủ nghe tin Giang Phong Lâm một mình dọn tới biệt viện thì không yên tâm, nhất định đòi theo qua đó, muốn ngăn cũng không ngăn được.

“Có phải đại nhân ghét bỏ bà già này không?” Đại nương thở dài, “Ta già rồi, ta vô dụng.”

Giang Phong Lâm vội vàng nói: “Không có, chỉ là...”

“Không có là được rồi.” Đại nương cười tủm tỉm, “Đại nhân yên tâm, ta vẫn còn nấu cơm được.”

Giang Phong Lâm đành phải giữ bà lại.

Trong vương phủ, Đoan vương ngồi trong gian phòng Giang Phong Lâm ở trước kia, uống một ngụm trà đắng, nghe Hứa Nhị nói đại nương đi theo Trưởng sử đại nhân đến biệt viện, không về phủ nấu cơm nữa.

Đoan vương gật đầu, vậy cũng tốt, A Kiểm không biết làm cơm.

“Đại nương đối xử với Trưởng sử đại nhân thật tốt.” Hứa Nhị nói, “Trước kia ở trong phủ cũng chỉ nấu cho đại nhân ăn, hiếm lắm ta mới ăn ké được vài miếng điểm tâm.”

Đáy mắt Đoan vương hiện lên chút ý cười, A Kiểm của hắn đó giờ vẫn rất được lòng mọi người.

Hứa Nhị lại nói: “Ta nghe Tiểu Thúy nói đại nương muốn Trưởng sử đại nhân làm con rể bà.”

Đoan vương phun hết nước trà trong miệng ra: “...”

-----oOo-----

Chương 72: Phiên ngoại 02: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Diên

Hứa Nhị hoảng sợ, suýt nữa bị nước trà bắn tới, "Vương... Vương gia sao vậy?"

Đoan vương không nói gì, thả chén trà trong tay xuống, ngồi thêm một chút rồi đứng lên rời đi.

Hứa Nhị gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu. Sao trông vương gia như đang tức giận vậy? Chẳng lẽ là... Vương gia cũng muốn làm con rể của đại nương?

Đoan vương đang đi ra cửa bỗng nhiên hắt xì một cái.

Hắn đứng ngoài cửa biệt viện, nhìn sân nhỏ lặng yên trước mặt. Thật lâu sau hắn giơ tay lên, lại dừng lại, do dự một lúc rồi vẫn gõ cửa. .

||||| Truyện đề cử: |||||

Chỉ chốc lát sau, cánh cửa "két" một tiếng mở ra.

Đoan vương đang căng thẳng thì thấy đại nương thò người ra, trong tay còn cầm cái chày cán bột: "Vương gia?"

Đoan vương: "..."

Đại nương nghiêng người mời hấn vào, nói: "Vương gia tìm đại nhân à? Y ra ngoài..."

"Bản vương đi ngang qua." Đoan vương nhấc chân vào cửa, "Thuận đường đến xem."

Hấn dừng một chút, lại hỏi: "Y ở nơi này có quen không?"

Đại nương thở dài, có chút buồn rầu nói: "Hình như đại nhân ngủ không ngon giấc, nửa đêm hôm qua ta còn thấy y lật tung đồ đạc, đứng thẩn thờ ngoài sân không biết đang nghĩ gì, trông cứ kì kì nhưng lại khiến người ta thấy xót xa."

Đoan vương dừng chân, giương mắt nhìn về căn phòng Giang Phong Lâm ở.

Người... Nhớ nhà ư?

Ba năm rồi, hấn cũng biết Giang Phong Lâm xa xứ tha hương, có lẽ ngày y nhớ lại cũng là ngày y muốn trở về Đại Diên.

Thế nhưng hấn không nở, từ ba năm trước, từ cái lần Giang Phong Lâm cầm kiếm chắn trước người hấn ở hồ Bình Ba của Đại Diên, hấn đã không thể buông tay y rồi.

Là tư tâm của hấn dâng trào, lúc Giang Phong Lâm mờ mịt tỉnh lại hấn đã giả vờ như không biết, chỉ nói hấn thấy y ở bên đường nên nhặt về, gọi y là A Kiểm.

Thậm chí hấn còn hy vọng A Kiểm cũng chỉ là A Kiểm của hấn, không phải con trai của Thượng thư Đại Diên...

"Vương gia?" Đại nương thấy Đoan vương im lặng thì nghi hoặc nói: "Ngài sao vậy?"

Đoan vương sực tỉnh lại, thấy trong tay bà cầm chày cán bột thì không khỏi nhìn nhiều thêm một lần.

Đại nương giải thích: "Sáng nay đại nhân nói muốn ăn sủi cảo, ta còn đang nhào bột đây."

Đoan vương suy nghĩ, nói: "Làm sủi cảo khó không?"

Đại nương: "..."

Vì vậy khi Giang Phong Lâm từ bên ngoài trở về thì thấy Đoan vương cũng ở trong phòng bếp, bột mì dính khắp người, trên mặt cũng trắng tinh.

"Đại nhân?" Đại nương thấy y trở về thì cười nói: "Vương gia nói muốn gói sủi cảo..."

"Khụ khụ khụ..." Đoan vương lặng lẽ giấu mấy cái nhìn không giống sủi cảo gì kia đi, nói: "Bản vương cũng muốn ăn sủi cảo nên đến xem."

Giang Phong Lâm: "...". Xem thành bộ dạng này à? Khác gì bị rơi vào trong đồng bột mì không?

Đoan vương hơi xấu hổ, vô thức đi qua: "A Kiểm..."

Giang Phong Lâm vội vàng lùi về sau, người không được qua đây.

Đoan vương lập tức mất hứng, nâng hai tay vuốt lên mặt y, ngoài cười trong không cười nói: "A Kiểm, sủi cảo phần ta mấy cái được không?"

Giang Phong Lâm mặt dính bột mì: "...". Muốn đánh người.

Cuối cùng hai người đành phải đi ra giếng múc nước rửa mặt.

Giang Phong Lâm rửa mặt xong thì thấy Đoan vương cời đồng đồ bị dính bột mì ra rồi yên lặng nhìn y.

Giang Phong Lâm bắt đắ dĩ, quay vào phòng tìm một bộ quần áo khác cho hắ thay.

Đoan vương thay quần áo xong, đi ra từ sau tấm bình phong lại không thấy Giang Phong Lâm đâu. Hắ mở cửa phòng thì thấy y đứng trong sân đưa một phong thư cho một người mặc đồ đen.

Hắ biết kẻ đó là hộ vệ được Giang Thành Nhạc phái đến Bắc Kỳ để tìm con trai.

Những năm này hắ âm thầm động tay chân khiến hộ vệ Giang phủ lật khắp kinh thành vẫn không thể tìm được tung tích thiếu gia nhà bọn họ.

Nhưng hôm nay Giang Phong Lâm đã nhớ lại hết thảy, rốt cuộc hắ cũng không thể giấu A Kiểm của hắ được nữa.

Cuối cùng, người... Vẫn phải trở về sao?

Giang Phong Lâm nghe thấy tiếng động, dấn dò hộ vệ hai câu rồi để hắ đi trước.

Đoan vương đứng cạnh cửa, Giang Phong Lâm quay người lại, xa cách nói: "Vương gia, muộn rồi, nên trở về phủ thôi."

Đoan vương cười tự giễu, "Thì ra ngay cả sủi cảo bản vương cũng không kịp ăn."

Giang Phong Lâm cúi đầu: "Nếu vương gia muốn ăn thì ta sẽ cho người mang đến vương phủ."

Đoan vương nhìn y, không nói một lời.

Lúc này đại nương mang sủi cảo ra, nói: "Vương gia, đại nhân, sủi cảo nấu xong rồi, nhân lúc còn nóng ăn đi thôi."

Đoan vương lắc đầu, nhắc chân đi ra cổng, nói: "Không ăn nữa."

Hắn đi đến bên cạnh Giang Phong Lâm, thì thầm bên tai y: "Là bản vương đáng đời..."

Đầu ngón tay Giang Phong Lâm run lên, khoé miệng mấp máy nhưng rồi cũng không nói gì.

"Vương gia?" Đại nương không hiểu ra làm sao, không phải nói muốn ăn sủi cỏ ư? Tại sao lại không ăn nữa?

"Đại nhân." Đại nương đặt sủi cỏ lên bàn, hỏi: "Người cãi nhau với vương gia ạ?"

Giang Phong Lâm cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ lắc đầu.

"Không cãi nhau là tốt rồi" Đại nương đưa đĩa cho y, "Chỗ sủi cỏ này đều là vương gia gói."

Giang Phong Lâm sững sờ, nhìn về phía bàn thì thấy đồng sủi cỏ dè lên nhau trong đĩa.

Giang Phong Lâm: "..."

"Nhìn hơi xấu chút." Đại nương cười nói, "Có lẽ là lần đầu tiên vương gia làm sủi cỏ."

Giang Phong Lâm nhận đĩa từ đại nương, gấp lên cắn một cái. Cũng rất ngon, y nghĩ, ngon hơn sủi cỏ A Tụ làm.

Giang Tụ Hành đang cưỡi ngựa đuổi về phương Bắc tìm Lâm Tử Nghiên bỗng hất hơi một cái, "Hất xì!"

Triệu Phụng bên cạnh vỗ vai hắn nói: "Lâm công tử nhớ người đấy."

Giang Tụ Hành mặc kệ hắn, vung dây cương lên chạy tiếp.

Giang Phong Lâm mới ăn được vài miếng sủi cỏ thì thấy Hứa Nhị

vội vã chạy vào, nói Đao vương đi uống rượu một mình, ngăn cũng ngăn không nổi.

"Đại nhân." Hứa Nhị thở hồng hộc, "Làm sao bây giờ? Vương gia uống rượu ghê lắm." Ta sợ hấn uống rượu xong lại bày trò khủng khiếp.

Giang Phong Lâm nghe đến uống rượu, lập tức nghĩ tới đêm Đao vương say rượu kia, hơi thở nóng rực quần quýt...

Tai y không khỏi đỏ lên. mắt tự nhiên nói: "Đưa hấn về phủ sớm đi." Đừng uống say nữa.

"Vương gia làm gì nghe ta đâu." Hứa Nhị vẻ mặt đau khổ nói: "Đại nhân đi khuyên nhủ thử xem?"

Giang Phong Lâm hơi do dự, "Ta..."

"Ăn sủi cỏ xong hãy đi." Đại nương nghĩ đến cả ngày nay Giang Phong Lâm chưa ăn gì, lập tức nói, "Vương gia không uống say nhanh vậy đâu, không cần vội."

Hứa Nhị nói: "Nhưng lần trước vương gia uống nửa vò đã say rồi." Say nhanh lắm.

"Không đâu." Đại nương chắc chắn nói: "Tửu lượng của vương gia tốt lắm, uống chín mươi vò cũng chưa say."

Giang Phong Lâm: "..."

Sau đó đại nương và Hứa Nhị thấy Giang Phong Lâm yên lặng đĩa cầm sủi cỏ trên bàn mang ra ngoài đổ.

Đại nương: "...". Ở kia sao lại đổ?

-----oOo-----

Chương 73: Phiên ngoại 03: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Diên

Hứa Nhị thấy Giang Phong Lâm đổ hết sủi cỏ xong rồi đi ra ngoài, còn tưởng rằng y định đi tìm Đoan vương, vội vàng nói: "Đại nhân, vương gia ở..."

"Cứ mặc hấn uống." Giang Phong Lâm không thèm quay đầu lại, "Say thì kéo về!"

Hứa Nhị: "...". Sao Trượng sử đại nhân lại căng như dây đàn thế này?

Trong tửu lâu, Đoan vương dựa vào cửa sổ lầu hai uống hết chén này tới chén khác.

Đột nhiên từ cầu thang truyền đến tiếng bước chân, Đoan vương giương mắt nhìn lên lại chỉ thấy mỗi Hứa Nhị chạy tới.

"Vương gia." Hứa Nhị thấy Đoan vương nhìn hấn một cái, dường như có chút thất vọng rồi lại quay đầu uống rượu tiếp thì không khỏi khuyên nhủ: "Vương gia, khuya lắm rồi, về thôi?"

Đoan vương buồn buồn uống rượu không tiếp lời.

Hứa Nhị phát sầu, chẳng lẽ thật sự để vương gia uống say bí tỉ rồi kéo về ư?

Sau cùng vẫn chẳng cần kéo về, không biết Đoan vương uống bao nhiêu rượu, tự mình đứng dậy lão đà lão đảo rồi đi.

Hứa Nhị đi theo phía sau hần, nhìn hần một đường về phủ rồi quẹo qua tiểu viện Giang Lâm Phong từng ở, vô thức gõ cửa phòng gọi: "A Kiểm..."

Trong phòng không có người, không ai đáp lại.

"Vương gia." Hứa Nhị đỡ hần, "Trưởng sử đại nhân không ở đây." Say đến hồ đồ thiệt rồi à?

Đoan vương sững sờ, chán nản tựa vào cửa nói: "Đúng vậy, y không ở đây, y không trở lại nữa..."

"Vương gia." Hứa Nhị nói: "Trưởng sử đại nhân ở biệt viện mà, ngài muốn qua đó không?" Không phải là chỉ đổi chỗ ở thôi à, sao vương gia lại đau lòng đến thế? Cứ như vợ bỏ trốn không bằng.

Đoan vương lắc đầu, mát mát nói: "Không đi, y không muốn thấy ta..."

Hứa Nhị nghe cũng chả hiểu sao, sao Trưởng sử đại nhân lại không muốn gặp vương gia?

"Y đuổi ta đi." Đoan vương khổ sở nói: "Sủi cảo cũng không cho ta ăn."

Hứa Nhị: "..."

Thế nhưng vừa qua một chốc, Hứa Nhị nhìn Đoan vương lão đảo chạy đến biệt viện gõ cửa thì khoé miệng giật giật, không phải bảo là không đến à?

Trong biệt viện, đại nương nghe thấy tiếng gõ cửa, quay đầu nhìn Giang Lâm Phong, "Đại nhân..."

Giang Phong Lâm vô tình, nói vọng ra cửa: "Vương gia đi nhằm chỗ rồi, mời về phủ cho."

Y nghĩ, không chừng lại đang giả say.

Đoan vương ở lì ngoài cửa sổ chết không chịu đi.

"Vương gia." Hứa Nhị lồi kéo hẳn, cũng không biết nên làm gì, "Không thì chúng ta về trước đã?"

"Không về..." Đoan vương đẩy hẳn ra, toàn thân nồng nặc mùi rượu.

"A Kiềm." Hắn cụng trán vào cửa, lẩm bẩm, "Đừng đi, được không?"

Giang Phong Lâm đứng bên trong, khép hờ mắt không nói chuyện.

"Đại nhân." Đại nương lên tiếng khuyên nhủ, "Hình như vương gia say lắm rồi, hay là... Cứ để ngài ấy vào trong trước đã?" Còn nói không cãi nhau, giận đến mức không cho người ta vào cửa đây thôi.

Giang Phong Lâm vẫn chẳng nói chẳng rằng, đại nương cho rằng y ngầm đồng ý, cẩn thận từng tí đi lên mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Đoan vương suýt nữa ngã sập xuống người bà, "Vương gia cẩn thận!"

Hứa Nhị vội vàng đỡ lấy hắn, đáng thương nhìn Giang Phong Lâm, Trưởng sử đại nhân ơi, ngài cứu ta đi!

"A Kiềm..." Đoan vương vừa thấy Giang Phong Lâm đứng cạnh cửa thì lập tức nhào tới.

Giang Phong Lâm: "... " Đây là say hay không say?

"A Kiềm." Đoan vương ôm y nỉ non, "Đừng đi..."

Giang Phong Lâm khẽ thở dài, nói với đại nương: "Nấu cho hắn

chén canh giải rượu đi."

Đại nương gật đầu, vội vàng chạy xuống nhà bếp.

Bà nghĩ thầm, cũng không biết vương gia uống bao nhiêu rượu mà mùi nồng nặc thế kia, phải uống bao nhiêu chén canh giải rượu mới được đây?

Mà khi bà bưng một chén canh giải rượu lớn quay lại thì chỉ thấy Giang Phong Lâm bất đắc dĩ ngồi dưới đất, còn Đoan vương ôm eo y ngủ ngon lành.

Hứa Nhị bên cạnh dụi dụi mắt, hắn cũng buồn ngủ lắm rồi, về sau không thể để vương gia uống rượu nữa, hơn nửa đêm rồi, giày vò chết mất!

Hôm sau, Đoan vương chậm chậm tỉnh dậy trong nắng sớm, đầu đau nhức từng cơn.

"Ui..." Hắn giơ tay xoa bóp thái dương, còn chưa tỉnh hẳn đã nghe loáng thoáng có tiếng gì đó ngoài cửa, hình như có người nói chuyện bên ngoài.

Người nọ nói: "Đêm qua vương gia say bí tỉ, sợ là không tỉnh nhanh vậy đâu."

Tên còn lại kinh ngạc nói: "Vương gia cũng say bí tỉ được á?"

"Sao lại không, ta thấy hai lần rồi."

"Vương gia say bí tỉ sẽ như thế nào vậy?"

"Thì là... Hình như là ôm chặt Trưởng sử đại nhân không buông."

Đoan vương: "..."

"Khụ." Hắn dùng sức ho một tiếng, ngoài cửa rồi loạn một lúc rồi

Hứa Nhị nơm nớp lo sợ mở cửa phòng, cười gượng nói: "Vương, vương gia, ngài tỉnh rồi ạ? Có muốn dùng bữa sáng không?"

Một tên ám vệ đứng phía sau hắn, không biết có nên té lệ hay không, dù sao thì việc vương gia say đến mức không biết đất trời này cũng không phải việc có thể tùy tiện hóng hớt.

Đoan vương ngồi trên giường nhìn ám vệ ngoài cửa, mở miệng nói: "Chuyện gì?"

Ám vệ vội vàng trả lời: "Vương gia, Kế Vô Chước đang trên đường về kinh."

Mấy tháng trước, không biết vì lý do gì mà Kế Vô Chước chợt rời kinh xuôi nam tới Đại Diên. Đoan vương sợ ông ta phát hiện chuyện mình có lui tới với Thái tử Đại Diên nên phái người âm thầm theo dõi.

Có vẻ lần này Kế Vô Chước xuôi nam không liên quan gì đến hắn.

"Vương gia." Ám vệ nói, "Kế Vô Chước còn mang theo một người từ Đại Diên về."

Đoan vương giương mắt, "Người nào?"

Ám vệ: "Con trai của Lễ bộ Thượng thư Đại Diên."

Đoan vương hơi buồn bực, Kế Vô Chước và Thượng thư Đại Diên có quan hệ gì?

Cơn nhức đầu do say rượu lại xông tới, Đoan vương phát tay cho ám vệ lui xuống trước rồi mới nhìn Hứa Nhị đứng một bên.

Hứa Nhị: "... Vương, vương gia, ngài không nên nhìn ta như vậy, ta sợ lắm!"

"Đêm qua bản vương..." Ánh mắt Đoan vương thâm trầm, đang định

mở miệng thì phát hiện quần áo của mình đã được thay, "Y phục này... Ai thay cho ta?"

Hứa Nhị há miệng định nói ta với đại nương thay chứ ai. Vốn là Trưởng sử đại nhân thay giúp Vương gia, sau đó không hiểu tại sao lại đột nhiên xấu hổ đỏ mặt rồi buông quần áo bỏ đi.

Thế nhưng lời sắp thoát khỏi đầu lưỡi thì hần bỗng nhiên phúc chí tâm linh* bật thốt lên: "Trưởng sử đại nhân thay giúp ngài."

**Phúc chí tâm linh: Khi vận may đến thì trong lòng cũng sáng ra.*

Sau đó hần thấy sắc mặt Vương gia không còn đen thui nữa, khoe miệng tựa hồ còn phảng phát ý cười, hỏi: "Y đâu rồi?"

Hứa Nhị vội vàng nói: "Đại nhân đang ở trong thư phòng."

Đoan vương ngẫm nghĩ, đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng hần còn chưa đi đến thư phòng đã bắt gặp đại nương đang quét sân.

Đại nương thấy Đoan vương, nhìn quần áo của hần nói: "Ôi chao, đêm qua ta đã nói với Hứa Nhị là mặc ngược quần áo rồi mà hần cứ khẳng khẳng không tin, nhìn xem, đây chẳng phải là mặc ngược ư?"

Thái dương Đoan vương giật giật: "... Hứa Nhị?"

"Ừ, Hứa Nhị đó." Đại nương cười nói, "Vương gia chớ trách, có lẽ tối qua hần buồn ngủ đến hồ đồ, nhất thời không thấy rõ."

Tay Đoan vương nắm chặt thành nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đúng là hồ đồ thật, dám nói hươu nói vượn."

-----oOo-----

Chương 74: Phiên ngoại 04: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Sắc

Ngoài cửa thư phòng, Giang Phong Lâm cuộn tờ giấy cột vào chân bồ câu đưa thư, sau đó sờ lên cánh chim trắng như tuyết của nó, buông tay để nó bay đi.

Vài ngày trước y đã gửi thư về Giang phủ báo bình an, cha y hồi âm nói Giang Tự Hành cũng đang tới Bắc Kỳ, nếu gặp được thì phải mang thẳng ranh con đó cùng về Đại Diên.

Cha y còn hỏi, khi nào thì về?

Giang Phong Lâm nhìn bồ câu đưa thư đã bay xa, trong lòng hơi rối rắm.

Y cũng biết mình đã rời nhà ba năm rồi, nên nhanh chóng trở về mới phải, không nên khiến cha y lo lắng.

Thế nhưng...

"A a a..." Bên ngoài tường viện bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu la, chỉ nghe Hứa Nhị gào khóc nói, "Vương gia, ta sai rồi, a a a!"

Giang Phong Lâm bị quấy rầy suy nghĩ: "...." Lại phá cái gì không biết?

Trong nội viện bên kia, Đoan vương ngồi cạnh bàn đá, một tay

chống đầu, sắc mặt không thay đổi nhìn chăm chăm chén trà nóng hổi trước mắt, nghe tiếng Hứa Nhị gào thét bên ngoài tường viện vì bị ngựa kéo.

Bỗng nhiên trên không bay qua một con bồ câu tuyết trắng, Đoan vương giương mắt nhìn một chốc, sau đó lại thu hồi ánh mắt.

Đầu ngón tay hắn gõ bàn đá, dừng lại một lúc thế nhưng vẫn nhin không được, mở miệng nói: "Thập Thất."

Trên nóc nhà bỗng nhiên có một ám vệ nhảy xuống, quỳ dưới đất nói: "Vương gia."

Đoan vương: "Mang con bồ câu kia về."

Thập Thất ngơ ngác, "A?" Hình như là bồ câu của Trưởng sử đại nhân.

Đoan vương nhìn hắn ta.

Thập Thất vội vàng nhảy lên đuổi theo bồ câu, chỉ sợ đuổi theo không kịp sẽ bị ngựa kéo giống như Hứa Nhị ở bên ngoài kia.

Chỉ chốc lát sau Thập Thất đã bắt được bồ câu trở về.

Đoan vương tháo cuộn giấy trên chân nó xuống, vuốt phẳng rồi từ từ mở ra.

Đó là thư của Giang Phong Lâm gửi cho cha y. Trong thư cũng chỉ hỏi thăm việc nhà, duy có một câu giống như dội nước lạnh xuống đầu hắn, dội đến nỗi lòng Đoan vương lạnh đi một nửa.

Chỉ thấy bên trên viết, đợi khi mọi chuyện ở Bắc Kỳ hoàn tất sẽ lập tức trở về.

Lập tức trở về... Đoan vương cười khở một tiếng. Hắn vốn cho rằng những ngày này Giang Phong Lâm vẫn ở lại trong kinh là vì ít nhiều

nghĩ đến hắn, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là vì Giang Phong Lâm nhớ đến lời hứa lúc trước, giúp hắn loại bỏ Kế Vô Chước, bảo vệ hắn chu toàn.

Đợi khi mọi chuyện trong kinh hoàn tất, A Kiểm của hắn, cũng sẽ không ở lại đây nữa.

"Vương, vương gia..." Thập Thất thấy Đoan vương nắm chặt bức thư, nắm tới mức sắp nát luôn thì vội vàng gọi hắn một tiếng.

Đoan vương buông lỏng bức thư, đứng lên đi ra ngoài, chật vật nói: "Thả lại cho nó bay đi."

Hắn sợ để nếu còn để thêm lâu chút nữa thì sẽ không nhận được xé nát bức thư này, thậm chí là khóa A Kiểm của hắn lại, khiến y không thể đi đâu hết.

Giang Phong Lâm đi men theo tiếng quát tháo, ở tường ngoài biệt viện, hai tay Hứa Nhị bị trói bằng dây thừng, đầu bên kia buộc vào con ngựa đang chạy lung tung cả lên, hét to: "Vương gia, ta sai rồi, ta không dám nữa, hu hu hu... Aaaaa..."

Giang Phong Lâm nhảy lên, đuổi theo con ngựa đang phát rồ kia, kéo dây cương ngăn nó lại.

"Trưởng... Trưởng sử đại nhân?" Hứa Nhị thở hồng hộc, lệ nóng doanh tròng nói: "Đa, đa tạ!"

Giang Phong Lâm cởi dây thừng trên tay hắn, hỏi: "Người làm vương gia tức giận à?"

Hứa Nhị vô cùng hối hận, "Là ta nói sai." Sau này ta không dám lừa gạt vương gia nữa, hu hu hu...

Bên trên tường, Thập Thất vừa mới thả bò câu đang muốn hóng hớt chỗ Hứa Nhị thì thấy Giang Phong Lâm đã ngăn con ngựa lại, không khỏi cảm thán nói, đúng là Trưởng sử đại nhân gan lớn, dám ngăn

cản ngựa của vương gia.

Giang Phong Lâm sờ lên cổ ngựa, hỏi: "Vương gia đâu?"

Thập Thất vội vàng nhảy xuống từ trên tường, trả lời: "Vương gia hồi phủ rồi."

Giang Phong Lâm dừng tay, đưa dây cương giao cho hắn, lại nói: "Các người cũng trở về đi."

Thập Thất liếc nhìn Hứa Nhị. Làm sao đây? Vương gia nói phải chạy hai mươi vòng, giờ người mới chạy được tám vòng, liệu khi trở về có bị vương gia treo ngược lên đánh không?

Hứa Nhị ngồi phịch dưới đất thở phì phò, nghĩ thầm, không sợ, là Trương sử đại nhân cản ngựa lại. Vương gia sẽ không tức giận Trương sử đại nhân đâu, chỉ biết say bí tỉ với y thôi.

Kể từ hôm đó, dường như Đoan vương rất ít khi đến biệt viện, chỉ thỉnh thoảng "đi ngang qua" một lần, liếc nhìn từ xa.

Thế nhưng Thập Thất vẫn thường phải đuổi theo bò câu, đuổi đến nổi lông bò câu cũng sắp rụng mất.

Thẳng đến hai tháng sau, Giang Tự Hành công Lâm Tử Nghiên bắt gặp Giang Phong Lâm ở trên đường phố.

Vì vậy Thập Thất canh giữ ngoài cửa biệt viện chờ bắt bò câu đã trông thấy Trương sử đại nhân lén lút đưa hai nam tử rất đẹp về viện.

Hắn cũng không biết hai người kia là ai, lập tức quay về vương phủ báo việc này cho Đoan vương.

Đoan vương vốn cũng để ý, thầm nghĩ có lẽ là hộ vệ Giang gia ở Bắc Kỳ, sau lại nghe Thập Thất nói: "Lúc ở trong ngõ hẻm, hình như Trương sử đại nhân còn ôm người kia."

Đoan vương: "..."

Sau đó Thập Thất thấy vương gia nhà hần vẻ mặt buồn rầu, chẳng nói chẳng rằng đã đi mất.

Trong biệt viện, Giang Phong Lâm đã thu xếp ổn thỏa cho Giang tự hành và Lâm Tử Nghiên, mới vừa quay lại phòng đã bị một người đè lên cửa.

Trong phòng vẫn chưa đốt đèn, tối om, Giang Phong Lâm cảm nhận được hơi thở quen thuộc, "Vương gia?"

Đoan vương nắm cổ tay y, im lặng không nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở nặng nề rơi vào tai y.

Hai tháng không gặp, Giang Phong Lâm nhất thời rối rắm. Y dừng lại một chút, hỏi: "Vương gia có chuyện gì sao?"

Đoan vương hận nhất là bộ dạng không nóng không lạnh này của y, cắn răng nói: "Hai người kia là ai?"

Giang Phong Lâm giương mắt, bình tĩnh nói: "Vương gia theo dõi ta?"

Đoan vương nhất thời ghen hòng. Thật ra cũng không muốn theo dõi, chỉ là muốn bắt bớ câu thôi, xem xem khi nào thì người trong lòng hần muốn chạy.

Hai tháng này đã bao nhiêu lần hần muốn mặc kệ tất cả để đến gặp y, thế nhưng lại sợ nhìn nhiều thì cũng sẽ càng không nở hơn.

Nhưng hôm nay sau khi nghe tin y ôm người khác, xúc động muốn giết người cũng có.

Buông tay hay không buông gì chứ, chó má!

Hắn muốn người này!

"Phải thì sao?" Đoan vương vò mề chẳng sợ nứt nói: "Trưởng sử của bản vương, có chuyện gì mà bản vương không nên biết ư?"

Giang Phong Lâm thuận miệng trả lời: "VẬY hôm nay Giang mỗ sẽ từ chức Trưởng sử."

Đoan vương càng tức hơn, chỉ vì hai người kia mà ngay cả Trưởng sử của vương phủ cũng không muốn làm?

"Không làm trưởng sử cũng được." Đoan vương ghé sát vào mặt y, nói: "VẬY thì làm vương phi của bản vương."

Giang Phong Lâm: "..."

"Ồ... Ừm..." Y còn chưa dứt lời thì trên môi chợt ẩm áp, hơi thở quen thuộc xông vào.

Đoan vương ôm chặt eo người trong ngực, giống như phát khùng mà cắn mút môi y, răng môi quăn quýt, hơi thở dần nóng lên.

"Giang Phong Lâm." Hắn buông tha đôi môi người trước mặt, thế nhưng bàn tay đang nắm lấy cổ tay y lại siết chặt hơn, "Ta thích..."

"Đại ca." Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một chuỗi tiếng gõ cửa, chỉ nghe Giang Tự Hành ở ngoài nói vào, "Chỗ này của huynh còn chặn không? Lâm Tử Nghiên nói lạnh."

Đoan vương: "... Đại ca?"

-----oOo-----

Chương 75: Phiên ngoại 05: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Chanh

Chỉnh sửa: Sắc

Đoan vương ngăn người, bỗng nhiên nhớ ra Giang gia còn một vị thiếu gia nữa, tên là Giang Tự Hành.

Lúc này hắn mới muộn màng nhận ra: “Hắn là....”

Giang Phong Lâm vội che miệng hắn lại, nói với Giang Tự Hành ngoài cửa: “Để ta tìm xem.”

Y kéo Đoan vương, nhìn trái nhìn phải nhưng hình như không có chỗ để núp, chỉ đành vén chăn lên giấu người trên giường.

Đoan vương kéo chăn, cố ý nói: “Bản vương không thể gặp người à?”

Giang Phong lâm yên lặng kéo chăn bông che kín hắn.

Giang Tự Hành đứng ngoài cửa đợi một lát mới thấy đại ca ôm chăn ra mở cửa.

Hắn nhìn căn phòng tối om, khó hiểu nói: “Sao không đốt đèn lên?”
Tối như vậy cũng nhìn thấy được à?

Ánh mắt Giang Phong Lâm hơi né tránh, “Ta đang định đi ngủ nên không muốn đốt đèn.”

Y đưa chăn cho Giang Tự Hành, nói: “Đệ cũng ngủ sớm đi.”

Giang Tự Hành không để tâm lắm, nghĩ đến Lâm Tử Nghiên còn đang bị lạnh thì gật đầu, ôm chăn rồi đi.

Giang Phong Lâm quay vào phòng, nhìn người đang nằm trốn trong chăn, dừng một chút rồi nói: “Vương gia cũng nên về nghỉ ngơi sớm đi.”

Người trên giường vẫn không nhúc nhích.

“Vương gia?” Giang Phong Lâm đưa tay định lật chăn lại bị Đoan vương bắt chợt kéo một cái, ngã nhào vào trong chăn.

“Bản vương cũng lạnh.” Đoan vương đè trên người y, chậm rãi nói: “A Kiêm có nguyện chia nửa chăn giường cho bản vương không?”

Giang Phong Lâm nhìn đi nơi khác, “Vương phủ có nhiều chăn lắm.”

“Nhưng mà vương phủ không có người.” Đoan vương đưa tay sờ mặt y, “Chắc đầu óc ta ngớ ngẩn rồi nên mới kìm nén hai tháng không đến gặp người.”

Đầu ngón tay Giang Phong Lâm run rẩy, đẩy hắn ra muốn xuống giường, “Vương gia công việc bề bộn, hiển nhiên...”

“A Kiêm.” Đoan vương ôm lấy y từ phía sau, nói khẽ: “Ta rất nhớ người.”

Giang Phong Lâm khựng lại, hơi hé môi, “Vương...”

“Để ta ôm một lát được không?” Đoan vương vùi mặt vào cổ y, cơn mệt mỏi kéo đến.

Đã lâu rồi hắn chưa được ngủ ngon. Hai tháng này mặc dù ngủ ở tiểu viện trước kia Giang Phong Lâm ở thế nhưng trong lòng hắn vẫn rất trống rỗng, sợ rằng ngày nào đó tỉnh lại thì người nọ đã đi

mất.

Giang Phong Lâm nghe tiếng hít thở đều đều sau lưng, cuối cùng chậm rãi quay người lại.

Người trước mặt đã ngủ thật say, cánh tay vẫn vòng qua hông ôm y thật chặt.

Giang Phong Lâm nhìn hắn, một lúc lâu sau mới cúi đầu tựa vào ngực hắn, thì thầm, người không còn lời nào khác... muốn nói với ta ư?

Hôm sau khi Đoan vương mơ mơ màng màng tỉnh dậy thì bên cạnh đã không còn bóng dáng Giang Phong Lâm.

Hắn vén chăn xuống giường, đi tới cửa lại nghe thấy Hứa Nhị ở bên ngoài nói: “Đại nhân, cửa thành đã đóng rồi, sợ là khó mà đi ra ngoài.”

Giọng Giang Phong Lâm như có chút phiền não, “Còn cách nào khác không?”

Đoan vương mở cửa, thấy Giang Phong Lâm và Hứa Nhị đang đứng ở nội viện nói gì đó.

“Vương gia?” Hứa Nhị thấy Đoan vương đi ra thì hơi kinh ngạc, sáng sớm ngày ra sao Vương gia lại ở trong phòng Trưởng sử đại nhân?

Đoan vương bước tới hỏi: “Sao vậy?”

“Kế Vô Chước đã đóng cửa thành.” Hứa Nhị nói, “Tìm người khắp nơi.”

“Ông ta đang tìm A Tự và Lâm công tử.” Giang Phong Lâm nhíu mày, “Phải mau chóng đưa bọn họ ra khỏi thành.”

Hứa Nhị lo lắng: “Nhưng mà cửa thành dán đầy tranh truy nã bọn họ, ra vào đều có người kiểm tra, đi ra thế nào được?”

Lông mày Giang Phong Lâm càng nhíu chặt hơn.

“Đừng lo lắng.” Đoan vương nắm chặt bàn tay dưới ống tay áo y, “Mấy ngày nữa có tiệc bách quan, Kế Vô Chước cũng sẽ vào cung, ta sẽ có cách đưa bọn họ ra khỏi thành.”

Giang Phong Lâm giương mắt nhìn hắn, đôi môi mấp máy, lại chỉ nói: “Cảm ơn.”

Đoan Vương bồng kè sát y, hỏi: “Vậy A Kiêm cảm ơn ta thế nào đây?”

Giang Phong Lâm sửng sốt, “Ta...”

“Bản vương đói bụng.” Đoan vương lôi kéo y ra ngoài viện, “Dùng bữa sáng cùng bản vương đi.”

Hứa Nhị bị bỏ rơi trong viện, gãi gãi đầu. Ta cũng đói bụng, có thể ăn cũng không?

Cùng nhau sợ là không được rồi, cuối cùng chỉ có một mình hắn ngồi xồm trong nhà bếp gặm bánh bao, lắc đầu thở dài.

Đoan vương vốn dự định thừa dịp tiệc bách quan đưa đám người Giang Tự Hành ra khỏi thành, thế nhưng không ngờ thời gian còn chưa tới thì đã không thấy tăm hơi Giang Tự Hành và Lâm Tử Nghiên đâu.

“Sáng nay người Kế phủ xông vào.” Đại nương thấy Giang Phong Lâm và Đoan vương trở về, sốt ruột nói: “Sau đó không thấy tung tích hai vị công tử đâu cả.”

Giang Phong Lâm nghe xong thì lạnh cả lòng, “Không lẽ bọn họ...”
Bị Kế Vô Chước bắt đi rồi?

“Đừng tự doạ chính mình.” Đoan vương an ủi y, “Có lẽ chờ thêm một lát là bọn họ sẽ trở về thôi.”

Thế nhưng đợi đến khi hoàng hôn buông xuống cũng không thấy người đâu, ngược lại ám vệ đi ra ngoài điều tra đã trở về báo rằng hai người họ bị nhốt ở Kế phủ.

“A Tự...” Giang Phong Lâm gấp đến độ muốn cầm kiếm đi cứu người, bị Đoan vương ngăn lại.

“Người một thân một mình đi cứu thế nào hả?” Đoan vương nhìn y, “Đến để bị nhốt chung một chỗ à?”

“Ta...” Giang Phong Lâm thều thào nói: “Cha ta có để lại hộ vệ....”

“Vậy những người kia, dù cho xông vào Kế phủ được thì có chắc sẽ đi ra được không?” Đoan vương giữ kiếm trong tay y, “Người tin ta, sẽ không sao đâu.”

Giang Phong Lâm do dự chốc lát, cuối cùng khẽ gật đầu.

Mấy ngày sau Đoan vương dẫn theo một đội hộ vệ, nói rằng muốn ra khỏi thành đi săn.

Giang Phong Lâm cưỡi ngựa đi theo bên cạnh hắn, cảm thấy hơi khó hiểu.

Mấy ngày nay lòng y nóng như lửa đốt, nhắm mắt lại là thấy cảnh Giang Tự Hành bị đánh máu me toàn thân, sợ tới mức thường xuyên tỉnh lại lúc nửa đêm, cả người chảy đầy mồ hôi lạnh.

Tuy rằng có mật thám đến báo cáo, nói Giang Tự Hành ở Kế phủ không có gì đáng ngại, thế nhưng y vẫn không nhịn được mà lo lắng, sợ Kế Vô Chước đột nhiên mất hứng sẽ dùng hình tra tấn A Tự nhà mình.

Đoan vương nhìn dáng vẻ này của y thì vô cùng đau lòng, dứt khoát chuyển vào một chiếc giường nhỏ, ở lì trong phòng y không đi.

Nhưng đêm nào cũng trước khi ngủ thì ở trên giường nhỏ, sáng hôm sau tỉnh lại đã chen chúc trên giường ôm cứng lấy người ta.

Đêm qua người lại mơ thấy ác mộng, Đoan vương ôm người thở dài nói, nhất định cứ phải ôm ta ngủ.

Giang Phong Lâm không nói lại hấn nên đành thôi.

Hôm nay trước khi ra ngoài, Đoan vương nói với y rằng mọi chuyện đã sắp xếp thoả đáng, nếu thuận lợi thì có thể đưa đám người Giang Tự Hành ra khỏi thành.

Giang Phong Lâm nghi ngờ nhìn đám hộ vệ vương phủ. Trắng trợn thế này là muốn đến Kế phủ cướp người à?

Khi bọn y đi đến gần Kế phủ thì Đoan vương bỗng nhiên ghìm cương ngựa dừng lại.

Giang Phong Lâm thấy hấn xuống ngựa cũng xuống theo, “Sao lại...”

Sau đó y thấy Đoan vương rút dao găm ra tự đâm vào bụng mình.

“Người làm gì thế?!” Giang Phong Lâm giật thót, vội vàng che miệng vết thương của hấn, “Người điên rồi à?!”

Đoan vương cong môi mỉm cười, “Không sao.”

Lúc này Thập Thất sau lưng vội vàng hét lớn: “Có thích khách! Nhanh bắt lấy thích khách!” Rồi sau đó dẫn theo một đám hộ vệ nhanh chóng xông vào Kế phủ.

“Không sâu.” Đoan vương thấy hốc mắt Giang Phong Lâm đỏ lên, tay cũng run rẩy, đành nói, “Nhìn đáng sợ thế thôi, không...”

“Thịnh Trường Uyên!” Giang Phong Lâm bỗng nhiên nâng tay cho hấn một cái tát.

Đoan vương: “...”

-----oOo-----

Chương 76: Phiên ngoại 06: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA (6)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sắc

Chỉnh sửa: Sắc

Trước giờ Đoan vương chưa từng trông thấy dáng vẻ này của Giang Phong Lâm, trong chốc lát có phần bối rối: “A Kiểm...”

Tay Giang Phong Lâm đỏ tươi, đánh đến nổi mặt Đoan vương dính đầy máu. Y rũ mắt, tay lại run rẩy vô cùng, “Đại phu đâu?!”

“Ở phía sau.” Đoan vương quên cả đau, “Người đừng vội...”

“Vương gia!” Lúc này phía sau truyền đến một tiếng kêu, chỉ thấy cách đó không xa có một đại phu lưng đeo hòm thuốc vội vã chạy tới, thở không ra hơi.

“Vương, vương gia....” Ông ta thở hồng hộc ngẩng đầu, thấy máu dính trên mặt Đoan vương thì không khỏi càng thêm hoảng sợ, “Vương gia, mặt của ngài...”

Đoan vương: “... Không sao.”

Đại phu mở hòm thuốc bằng bó cho hắn, lại nghe hắn nói rằng: “Vào Kế phủ trước đã.”

“Không được!” Giang Phong Lâm tức giận nói: “Vết thương của người...”

“Chung quy là để Kế Vô Chước nhìn.” Đoan vương che vết thương

nói, “Bằng không tùy tiện xông vào như vậy, ông ta sẽ không dễ yên.”

Giang Phong Lâm: “Nhưng người...”

“A Kiềm.” Khóe môi Đoan vương khẽ nhếch, “Người lo lắng cho ta hả?”

Giang Phong Lâm trừng mắt lườm hắn. Đã là lúc nào rồi mà còn giỡn!

Đoan vương cười cười, hơn nửa người trên dựa vào người y, chậm rãi đi về phía Kế phủ, “Không sao, không chết được.”

Hốc mắt Giang Phong Lâm đau nhức, khẽ trách mắng: “Không được nói lung tung!”

“Được.” Đoan vương cũng không đùa y nữa, ngược mắt nhìn Kế phủ gần trong gang tấc, thu lại ý cười.

Bỗng nhiên bên mặt dường như có thứ gì đó cọ vào, hắn đưa mắt nhìn qua thì thấy Giang Phong Lâm nâng tay áo lau máu trên mặt cho hắn.

“A Kiềm...”

Giang Phong Lâm lau máu xong lại im lặng.

Đại phu sau lưng nhìn bọn họ, sờ cằm suy nghĩ, máu trên mặt Vương gia lúc nãy, sao lại... giống như hình một bàn tay?

Kế Vô Chước vốn đang trong thư phòng bỗng nhiên nghe bên ngoài hò hét ầm ĩ, sau đó một gã sai vặt vội vã chạy vào, hoảng sợ nói: “Lão gia, không ổn rồi, người của vương phủ xông vào!”

Kế Vô Chước nghi ngờ nói: “Vương phủ?”

“Bọn họ nói Đao vương bị đâm ở bên ngoài phủ chúng ta.” Gã sai vật nói, “Thích khách chạy vào trong phủ nên bọn họ đuổi theo.”

Kế Vô Chước vỗ bàn: “Hoang đường!”

Ông ta sầm mặt đi ra bên ngoài, gặp được Đao vương sắc mặt hư nhược đang che vết thương ở sảnh trước.

“Vương gia có ý gì đây?” Kế Vô Chước nhìn hắn chăm chăm, “Quý phủ của ta có thích khách.”

“Kế đại nhân thứ lỗi.” Đao vương nói, “Cũng không biết là kẻ cấp từ đâu ra, sau khi đâm bản vương một đao thì hoảng hốt chạy vào quý phủ.”

Kế Vô Chước lạnh giọng, “Dù vậy thì vương gia cũng không nên...”

“Ừm...” Đao vương che vết thương rên một tiếng, đại phu đứng một bên vội vàng xé băng gạc hô: “Vương gia, ngài kiên nhẫn một chút! Vương gia, ngài không sao chứ?! Vương gia, vương gia!”

Kế Vô Chước: “...” Ôn chết đi được!

Giang Phong Lâm vòng ra tường sau, trèo vào bên trong viện Kế phủ. Mới vừa rồi lúc ở ngoài cửa Đao vương đã nói kế hoạch cho y, bảo y tới hậu viện tiếp ứng Lục công chúa, thừa dịp hỗn loạn dẫn Giang Tự Hành và Lâm Tử Nghiên ra ngoài.

Y tránh né hộ vệ Kế phủ, khi tìm được Giang Tự Hành thì người của vương phủ cũng đã cứu Triệu Phụng trong địa lao ra.

Bọn họ gặp mặt trong hẻm nhỏ ở cửa thành, Hứa Nhị đánh xe ngựa lén lút hộ tống đám người Giang Tự Hành ra khỏi thành.

Hai ngày sau, Giang Phong Lâm nhìn Đao vương dựa vào đầu giường không muốn uống thuốc, không thể nhịn thêm nói: “Vương gia, thuốc này không đáng.”

Ngày ấy sau khi Đao vương bị thương, sống chết không chịu trở về vương phủ, Giang Phong Lâm chỉ đành để hắn ở lại biệt viện cùng mình.

Nhưng người này ngày nào cũng không chịu uống thuốc, nói đáng quá.

Đã lớn như thế còn sợ thuốc đắng? Giang Phong Lâm nheo mắt, vô cùng muốn xách người lên đổ thuốc vào.

Thế nhưng sau cùng vẫn nhớ rằng hắn đang bị thương, nghĩ tới nghĩ lui nên mua cho hắn ít mút hoa quả ở trên đường.

Nhưng Đao vương nhìn mút hoa quả lại càng mất hứng, “Bản vương không ăn.”

Giang Phong Lâm: “...” Vậy người muốn ăn gì?

Đao vương thấy y một tay cầm mút hoa quả một tay bưng chén thuốc, còn trưng ra vẻ mặt mờ mịt thì thở dài nói: “Người lại đây.”

Giang Phong Lâm khó hiểu bước tới.

Đao vương nhận chén thuốc trong tay y, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Giang Phong Lâm thấy hắn uống thuốc, đáy mắt xuất hiện chút ý cười, bên hông bỗng nhiên căng chặt, cả người nghiêng về phía trước, ngã vào lòng Đao vương.

Môi lưỡi ấm áp lập tức áp tới, “Ừm...”

Đao vương khẽ cắn môi y, thấp giọng nói: “Như vậy thì không đáng nữa.”

Mặt Giang Phong Lâm ửng đỏ, giơ tay lên đẩy hắn, “Người...”

“Ui...” Đoan vương hít sâu một hơi, “A Kiểm, đau...”

Giang Phong Lâm nhất thời không dám cử động, tức giận: “Giờ mới biết đau hả, ngày ấy đâm vào thì không đau?”

“Không đau bằng cái tát kia của ngươi.” Đoan vương ôm chặt y, ghé lại gần nói: “Ngày ấy, vì sao ngươi lại giận như vậy?”

Hai tai Giang Phong Lâm đỏ lên, đánh trống lảng nói: “Mạo phạm vương gia rồi, là ta hồ đồ trong chốc lát.”

“A Kiểm.” Đoan vương nói, “Ta lớn như vậy, đây là lần đầu tiên có người dám tát ta.”

Giang Phong Lâm: “Ta...”

Đoan vương lại nói: “Nhưng mà chuyện vợ đánh chồng thì đã từng thấy không ít lần.”

Giang Phong Lâm: “...”

“Ngươi thật sự chỉ là hồ đồ trong chốc lát sao?” Đoan vương đưa tay sờ bên tai hơi nóng lên của y, “A Kiểm, đừng giả ngu với ta.”

“Nếu không phải trong lòng ngươi có ta thì tại sao khi thấy ta tự làm mình bị thương lại tức giận như vậy?”

Đầu ngón tay Giang Phong Lâm nắm chặt, im lặng không nói.

“Ta biết ngươi trách ta.” Đoan vương chậm rãi nói, “Ta lừa gạt ngươi ba năm, khiến ngươi lẻ loi một mình, có nhà mà không thể về.”

“Nhưng ta sợ.” Đoan vương khẽ nói, “Sợ nếu một ngày ngươi biết được sẽ muốn trở về Đại Diên, trở về Giang gia.”

“Ta thà rằng ngươi không phải Giang Phong Lâm, không phải là con

traí Thượng thư, chỉ là A Kiểm của ta thôi.”

Miệng Giang Phong Lâm khẽ mấp máy, lại không biết nên nói gì.

“Là ta không đúng, ta không nên không nên dối gạt người.” Đao vương vui mặt vào cổ y, “Đừng đi, có được không?”

Giang Phong Lâm trầm mặc một lát, nói: “Ta muốn trở về thăm cha ta.”

Đao vương nghe xong lập tức nghĩ tới con chim bồ câu hẩn bắt được. Trong thư Giang Phong Lâm viết cho cha y nói, đợi chuyện ở Bắc Kỳ kết thúc, y sẽ lập tức trở về.

Người vẫn cứ muốn đi... Trong lòng Đao vương khổ sở, cắn một miếng trên cổ Giang Phong Lâm, “Chi bằng như vậy, cứ mặc kệ chuyện trong kinh.” Chỉ cần triều cục chưa định, có phải người sẽ không rời đi không?

Giang Phong Lâm nhú mày, “Người và Thái tử điện hạ đã bày mưu nhiều năm, sao có thể...”

“Nhưng ta muốn người!” Đao vương nắm lấy cổ tay y, trầm giọng nói: “Giang Phong Lâm, ở trong lòng người ta không quan trọng đến vậy sao? Người nói đi là đi, có từng nghĩ tới ta chưa?”

Giang Phong Lâm sửng sốt, “Ta...”

Y dừng một lát, nói: “Ta chưa nói, sẽ không trở lại.”

Đao vương đau lòng hơn nửa ngày: “...”

-----oOo-----

Chương 77: Phiên ngoại 07: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA (7)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sắc

Chỉnh sửa: Sắc

Ta chưa nói sẽ không trở lại...

Bên tai Đoan vương một lần lại một lần quanh quẩn lời của Giang Phong Lâm, không chắc chắn nói: “Người nói...”

Giang Phong Lâm nhìn hắn, “Ta xa nhà lâu như vậy, không nên trở về thăm cha sao?”

Đoan vương sững sốt hồi lâu, bỗng nhiên đưa tay ôm chặt người trong ngực, ghé vào vai y cười ra tiếng.

Giang Phong Lâm: “...”

“Có phải người cố tình không hả?” Đoan vương véo eo y nói, “Cười nhạo ta à?”

Giang Phong Lâm lẩm bẩm: “Người đâu có hỏi.”

“Bây giờ ta hỏi đây.” Đoan vương ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau với y, “Giang Phong Lâm, trong lòng người có ta không?”

Giang Phong Lâm không trả lời, chỉ nhẹ giọng đáp: “Chờ vết thương của người khỏi thì cùng nhau trở về đi.”

Đáy mắt Đoan vương hiện ý cười, ôm người càng chặt hơn, “Được.”

Bên ngoài viện ánh nắng trải dài, tuyết đông tan chảy.

Đoan vương ở biệt viện dưỡng thương hơn một tháng, ngay cả công vụ của vương phủ cũng gần như đều mang hết sang đó.

Vì vậy người của vương phủ luôn chạy tới chạy lui trong biệt viện.

Một ngày nọ Giang Phong Lâm bưng thuốc đi tới cửa viện, trông thấy Thập Thất đứng ở trong viện nói chuyện vương phủ mấy ngày gần đây.

Hắn nói xong lại vội vã rời đi, có lẽ là còn có chuyện khác cần làm.

Giang Phong Lâm đặt thuốc trên bàn đá trong viện, dừng một chút, nói: “Người vẫn nên quay về vương phủ đi.”

Đoan vương đi tới lắc đầu nói: “Không về, ở đây thanh tịnh hơn nhiều.”

“Vết thương của người gần như khỏi hẳn rồi.” Giang Phong Lâm nói, “Cũng không thể cứ ở chỗ này được.”

“Vì sao không thể?” Đoan vương ôm y nói, “Phá bỏ vương phủ là được chứ gì?”

Giang Phong Lâm: “...”

“Trở về cũng được.” Đoan vương nói, “Nhưng người phải đi cùng ta.”

Giang Phong Lâm suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu.

Ngày đó khi trở về vương phủ, Giang Phong Lâm đứng ở ngoài cửa phòng trước kia, trong chốc lát có hơi ngẩn ngơ.

Không nghĩ tới quanh đi quẩn lại, rốt cuộc y vẫn cứ trở về.

Đoan vương lôi kéo y đẩy cửa phòng ra, nói rằng đã phân phó người quét dọn rồi.

Bên trong phòng không có gì thay đổi, vẫn như ban đầu, chỉ là, hình như thêm vài bộ quần áo.

Giang Phong Lâm nhìn đồng quần áo trên giường, buồn bực nghĩ, cái này hình như... Là quần áo của vương gia?

“Cái này...”

“Là quần áo của ta.” Đoan vương ôm y từ phía sau, “Sau khi người dọn đi thì ta ở chỗ này.”

“Ta quá nhớ người.” Đoan vương nói, “Chỉ ở chỗ này mới có thể ngủ được.”

Giang Phong Lâm ngẩn ra, trong lòng càng thêm chua xót. Y nắm lấy bàn tay bên hông mình, khẽ nói: “Ta cũng... Rất nhớ người.”

Đoan vương đột nhiên duỗi tay bế y lên, nhanh chóng đi về phía giường.

Giang Phong Lâm bị dọa sợ, “Người...”

Đoan vương đề người xuống giường, khàn giọng cười nói: “Nhớ ta cái gì?”

Hai tai Giang Phong Lâm nóng lên, “Không có... Không có gì.”

“Thật không?” Đoan vương chậm rãi rút thắt lưng y ra, ghét sát vào tai y, thì thầm nói gì đó.

Lập tức cả cổ Giang Phong Lâm cũng đỏ, lại nhớ ra còn sổ sách chưa xử lý, buồn bực nói: “Khi đó người không say, có đúng không?”

“Ta nói ta say khi nào?” Đoan vương nói, “Ta nói ta không say, là người không tin.”

Giang Phong Lâm nhất thời nghẹn lời, “Ta...”

“A Kiềm...” Đoan vương cố ý nói, “Không lẽ là người tự mượn cớ cho mình?”

Giang Phong Lâm: “Không phải... Ừm...” Môi chợt ảm áp, người bên trên đề xuống.

Giang Phong Lâm bị hôn đến mơ mơ màng màng, khi tỉnh táo lại thì quần áo đã bị cởi tới eo, lòng bàn tay ảm áp sờ soạng phía sau y.

“Không được.” Y đỏ mặt bắt bàn tay đang sờ lung tung kia lại, “Ban ngày...”

“A Kiềm, không phải còn có một câu là...” Đoan vương duỗi tay kéo chặn, phủ kín người, “Tuyên dâm giữa ban ngày?”

“Thịnh Trường Uyên, người... Ừm...”

Đệm chặn trong màn rung động, tiếng thở dốc xen lẫn rên rỉ, vương trong ánh nắng sáng ngời.

Khi Giang Phong Lâm tỉnh lại thì trời đã tối.

Toàn thân y bủn rủn, dường như hoàn toàn không có chút sức lực nào.

“Tỉnh rồi à?” Đoan vương ôm y, cúi đầu hôn, lại bị người trong ngực đưa tay đẩy đầu.

Giang Phong Lâm yên lặng đẩy đầu hấn ra xa một chút.

“Giận hả?” Đoan vương lại ghét sát vào, thấp giọng nói: “Nhưng mà

người vừa gọi ta thì ta đã không nhận được...”

Giang Phong Lâm giương mắt lườm hắn, lại nhận không được mà nóng cả má.

Y nhớ mang máng giữa lúc khó kiềm chế nổi, bản thân đã rì rầm gọi: “Trường Uyên...”

“A Kiềm.” Đoan vương vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ của y, ghé vào lỗ tai y nói: “Mặt người nóng thật đấy.”

Giang Phong Lâm tức giận đến nổi đập hắn một cái trong chần, lại bị người nọ giữ lại, lòng bàn tay sờ dọc theo bắp đùi đi lên...

“Trường sử đại nhân.” Đúng lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến một loạt tiếng gõ cửa, Thập Thất đứng ngoài nói, “Ngài có đó không? Đại nương gói sủi cỏ, bảo ta đưa cho ngài một đĩa.”

Đoan vương đang đè người trên giường: “...”

Giang Phong Lâm nín cười, vỗ vỗ ngực hắn nói: “Ăn sủi cỏ thôi.”

Ngoài phòng, Thập Thất vẫn còn đang gõ cửa: “Trường sử đại nhân, ngài có trong đó không?”

Đoan vương phẫn nộ: “Không ở.”

Thập Thất ngoài cửa: “...” Sao, sao lại là Vương gia? Không phải Trường sử đại nhân đã dọn về rồi sao?

Sau đó trong phòng sột sột soạt soạt một hồi, chỉ chốc lát sau thì thấy vương gia nhà hắn đen mặt, quần áo xốc xếch mở cửa phòng.

Thập Thất ngây cả người, “Vương, vương gia?”

Đoan vương nhận sủi cỏ trong tay hắn, liếc mắt nhìn hắn lạnh lẽo nói: “Hôm nay dắt ngựa đi dạo rồi à?”

Chân Thập Thất mềm nhũn, không khỏi nghĩ tới bộ dạng Hứa Nhị gào khóc chạy theo ngựa lúc trước. Nào có phải dắt ngựa đi dạo đâu, rõ ràng là ngựa dắt người mà!

Hắn sợ mất mật: “Vương, vương gia...”

Lúc này Giang Phong Lâm cũng đã đi tới, hỏi: “Phòng bếp có cháo không?”

Thập Thất như được đại xá, vội vàng nói: “Ta đi xem!” Nói xong thì vội vàng chạy mất, giống như có ma quỷ đuổi theo vậy.

Đoan vương duỗi tay kéo Giang Phong Lâm đứng bên cạnh: “Người muốn ăn cháo à?”

Giang Phong Lâm cố ý nói: “Người biết nấu hả?”

Đoan vương: “... Biết.” Chắc là không khó hơn gói sủi cảo đâu nhỉ?

Về mặt Giang Phong Lâm không tin, “Thực sự biết?”

Đoan vương đưa sủi cảo trong tay cho y, “Người ăn sủi cảo trước đã, ta sẽ quay lại ngay.” Nói xong thì sửa sang lại quần áo rồi đi mất.

Khóe môi Giang Phong Lâm giương lên, bưng sủi cảo vào phòng.

Y bị Đoan vương giày vò hơn nửa ngày, bây giờ cũng thấy hơi đói bụng, lúc đang ăn sủi cảo thì chợt nghe bên ngoài viện đột nhiên có người hét lớn: “Không xong! Phòng bếp bốc cháy rồi!”

Giang Phong Lâm: “...”

Bên ngoài phòng bếp, đại nương vội vội vàng vàng xách một thùng nước đi tới, thấy Đoan vương đứng gần ánh lửa, tay áo cũng đã bị đốt hơn phân nửa.

Bà giật mình nói: “Vương gia, sao ngài lại ở đây? Mau tránh xa một chút.”

Đoan vương: “... Đi ngang qua.”

-----oOo-----

Chương 78: Phiên ngoại 08: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA (8)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sắc

Chỉnh sửa: Sắc

Lúc Giang Phong Lâm vội vã chạy tới phòng bếp thì thấy người trong phủ đang bận rộn xách nước dập lửa, Đoan vương đứng ở một bên chấp tay sau lưng nhìn ánh lửa, vốc người rần rỗi... Mà nơi ống tay áo lại rách rưới, có lẽ là bị lửa cháy.

Đoan vương nghe tiếng động, quay đầu lại, “A Kiểm...”

Giang Phong Lâm bước lại gần, kéo tay áo của hắn nhìn một chút, “Người không sao chứ?”

“Không sao.” Đoan vương hơi xấu hổ, “Khụ, không biết sao... Tự nhiên lại cháy.”

Giang Phong Lâm nín cười, giơ tay lên lau sạch chút bụi dính trên mặt hắn, hùa theo nói: “Ừm.”

Đoan vương: “...” Thoạt nhìn như người chẳng hề tin tí nào.

Đại nương lại xách thêm một thùng nước tới, thấy bộ dạng này của hai người thì bỗng nhiên phúc chí tâm linh*.

(*) Khi vận may tới tới thì đầu óc cũng sáng suốt lạnh lợi hơn.

Bà rất là ưa thích Giang Phong Lâm, vốn nghĩ nếu như y để ý Lăng Nhi nhà bà thì bà sẽ giao phó nữ nhi cho y.

Thế nhưng mấy tháng trước bà từng hỏi khéo Giang Phong Lâm, hỏi xem y có ý với Lăng Nhi nhà bà không?

Khi đó hình như Giang Phong Lâm hơi mất tự nhiên, lại thản nhiên nói, ta... có người trong lòng rồi.

Thì ra... Đại nương xách nước nghĩ, người trong lòng Trương sử đại nhân, chính là vương gia?

Bà nhìn hai người đứng nhìn cách đó không xa, cười híp cả mắt. Cũng rất là xứng đôi.

Lúc này Đoan vương không nấu được cháo nhưng không từ bỏ ý định, lặng lẽ nhìn đại nương nấu mấy lần, sau nhiều hồi suýt nữa đốt phòng bếp thì rốt cuộc cũng nấu được một nồi cháo không cháy.

Thập Thất xách thùng nước canh giữ ở bên ngoài phòng bếp lệ nóng doanh tròng. Không cần sợ bốc cháy nữa rồi.

Giang Phong Lâm cũng mặt mày vui vẻ, người một miếng ta một miếng cùng Đoan vương, ăn hết cháo.

Vì vậy bắt đầu từ ngày này, người trong vương phủ thường thấy vương gia của bọn họ tới phòng bếp nấu cháo.

Người trong phủ khó hiểu, sao gần đây vương gia thích ăn cháo thế nhỉ?

Đại nương cười híp mắt nói, là Trương sử đại nhân thích.

Trong phòng ngủ, Giang Phong Lâm eo mỗi chân mềm nằm lì trên giường, rất là muốn ăn cháo.

Mấy tháng sau Đoan vương dẫn theo Giang Phong Lâm đi đường thủy xuôi về phía Nam.

Lúc Giang Phong Lâm lên thuyền mới biết là trở về Đại Diên, không khỏi có chút lo lắng, “Hiện nay triều cục chưa ổn, người đi như vậy...”

Y vốn muốn đợi chuyện ở đây xong hết mới quay về thăm cha cùng Đoan vương.

“Không sao.” Đoan vương nắm bàn tay giấu trong ống tay áo của y, “Đại Diên đã hạ chiến thư, Kế Vô Chước cũng chỉ đang cầm cự hơi tàn thôi, bọn họ không để ý đến ta đâu.”

Sau lần Kế Vô Chước bị thương trong tuyết thì bệnh không dậy nổi, dường như không còn sức sống, già đi rất nhiều.

Nhưng Giang Phong Lâm vẫn không yên lòng, “Vậy chuyện người và bệ hạ bày mưu...”

Lần này xuôi Nam chính là muốn bàn bạc chuyện này cũng hẩn.” Đoan vương nói, “Nghe nói hẩn muốn thành thân, cũng tiện đi nói tiếng chúc mừng.”

Giang Phong Lâm thấy hẩn đã sắp xếp xong xuôi thì gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Mấy ngày trước y nhận được tin tức nói cha y nhiễm phong hàn, ho khan rất nhiều.

Mặc dù y đã gửi thư về Giang phủ, căn dặn Giang Tự Hành chăm sóc cha kỹ càng, thế nhưng lòng vẫn còn lo lắng.

Có lẽ là Đoan vương trông thấy bộ dạng này của y nên mới tìm lý do trở về cùng y.

Giang Phong Lâm cười cười, nắm chặt bàn tay trong tay áo.

Bởi vì đường xá xa xôi, bọn họ lãng phí không ít thời gian ở trên đường. Đợi khi bọn họ về đến Đại Diên thì bệnh phong hàn của

Giang Thành Nhạc đã khỏi lâu rồi, khỏe mạnh đến nỗi bị Lâm Tu Viễn đuổi cả ba con phố cũng không thở dốc.

Từ sau khi Thái tử giám sát quản lý chuyện triều chính, Lâm Tu Viễn đã lâu không đuổi đánh Giang Thành Nhạc.

Nhưng mà hôm nay ở ngự thư phòng, lão hoàng đế nhớ lại chuyện cũ, nhắc tới chuyện cầu hòa với Bắc Kỳ mười một năm trước.

Lâm Tu Viễn ngăn người nghe, ký ức xưa cũ cuồn cuộn trong đầu...

Ông hốt hoảng ra khỏi cung, bắt gặp Giang Thành Nhạc ở cửa cung.

Giang Thành Nhạc thấy ông mắt hồn mất vía, còn chưa kịp lên tiếng đã thấy Lâm Tu Viễn bỗng nhiên nổi trận lôi đình cởi giày đập về phía mình.

“Cái lão già nhà ngươi!” Lâm Tu Viễn tức giận, “Đã là ý chỉ hoàng thượng thì tại sao ngươi không nói?!”

Giang Thành Nhạc tránh được chiếc giày đập tới, khó hiểu nói: “Gì cơ?”

“Lừa ta vui lắm có phải không?” Lâm Tu Viễn lại cởi nốt chiếc giày khác, đuổi đánh Giang Thành Nhạc, “Chỉ mỗi ngươi là chịu nhục chịu khổ, còn ta ngang ngược không biết lý lẽ đúng không?”

Giang Thành Nhạc chẳng hiểu ra làm sao, không chút suy nghĩ nhanh chân chạy trốn.

Ông vốn cho rằng lần này cũng chỉ như những lần trước, Lâm Tu Viễn đuổi mệt rồi là thôi. Thế nhưng không biết hôm nay cái lão kia bị làm sao, đứt quãng đuổi cả ba con phố cũng không chịu từ bỏ, thở không ra hơi.

Giang Thành Nhạc sợ Lâm Tu Viễn mệt mỗi sinh bệnh, chỉ đành trốn

tránh đi.

Hồi lâu sau ông về đến phủ thì thấy tên sai vặt vội vã chạy tới nói: “Lão gia, đại, đại thiếu gia về rồi!”

Giang Thành Nhạc ngẩn ra, nhất thời chưa kịp hoàn hồn.

“Cha...” Phía sau truyền đến một tiếng gọi khẽ, Giang Thành Nhạc quay phắt đầu lại, thấy Giang Phong Lâm mắt đỏ hoe đứng cách đó không xa, bên cạnh còn có thêm một nam tử xa lạ.

“Phong nhi...”

Giang Phong Lâm đi tới, quỳ xuống trước mặt ông, nói: “Cha, con trai bất hiếu, khiến người lo lắng.”

Giang Thành Nhạc nhìn đứa con trai ba năm không gặp, ánh mắt nhìn không rõ

Đã trở về rồi... Bàn tay đầy nốt chai của ông run rẩy, nâng Giang Phong Lâm quỳ dưới đất dậy.

“Phong nhi...” Ông há miệng, lại nói không ra lời, chỉ vỗ bả vai con trai, giọng nói khàn khàn, “Không sao là tốt rồi.”

Bình an trở về là tốt rồi.

Đoan vương yên lặng đứng ở một bên, không đợi hai người ôn chuyện cũ đã nghe ngoài cửa truyền tới một loạt tiếng bước chân, tiếp đó Giang Tự Hành bước vào.

“Đại ca?” Giang Tự Hành vui vẻ nói, “Huynh về rồi à?!”

Hắn vừa nhìn lại thấy thấy cũng ở đó, nhất thời sa sầm cả mặt: “Người tới đây làm gì?”

Lúc này Giang Thành Nhạc mới nhớ ra còn có một người khác, hỏi:

“Vị này là...?”

“Hắn...” Giang Phong Lâm còn chưa nói hết thì Giang Tự Hành đã cướp lời: “Hắn là Đoan vương của Bắc Kỳ.” Chính hắn đã lừa đại ca ba năm, còn giấu người trong vương phủ, thế nên hộ vệ Giang gia mới lâu như vậy mà vẫn không tìm được người.

Chân mày Giang Thành Nhạc nhíu chặt: “Đoan vương?”

Đoan vương cười cười, “Nhạc...” Giang Phong Lâm chợt đập hắn một đập.

Hắn chỉ đành sửa lời nói: “Giang đại nhân.”

Chuyện Thái tử và Đoan vương âm thầm qua lại Giang Thành Nhạc cũng biết, rất nhiều tin tức cũng do ông thay mặt thông truyền.

Thế nhưng sao đột nhiên Đoan vương lại đến Đại Diên? Còn âm thầm lặng lẽ như vậy.

Giang Thành Nhạc cân nhắc, sợ là có chuyện muốn thương lượng với thái tử.

Ông vội vã mời người vào trong phủ, hỏi: “Vương gia đến tìm điện hạ sao?”

Đoan vương: “Đúng vậy...”

Giang Thành Nhạc không dám trì hoãn phút nào, dắt hai con ngựa từ chuồng ngựa ra, nói sẽ dẫn Đoan vương tiến cung.

Đoan vương: “...” Cũng không cần phải vội vã như thế.

Giang Phong Lâm đứng ở một bên, nhin cười đến nỗi bả vai run rẩy.

Giang Tự Hành nâng khuỷu tay lên đụng y, “Đại ca, người cười cái gì?”

Giang Phong Lâm lắc đầu, nói với Giang Thành Nhạc: “Cha, không còn sớm nữa, ngày mai rồi đi.”

Giang Thành Nhạc suy nghĩ một lát rồi lại dắt ngựa về chuồng, thế nhưng vẫn sai người đưa tin vào trong cung.

Vì vậy, thái tử ở Đông cung xa xa bỗng nhiên nhận được hai phong thư, một phong thư là do Giang Thành Nhạc đưa tới, nói chuyện Đao vương tới kinh thành.

Một phong thư khác là Đao vương đưa tới, bên trên chỉ ghi hai chữ: Vô sự.

-----oOo-----

Chương 79: Phiên ngoại 09: ĐOAN VƯƠNG X ĐẠI CA (9)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sắc

Chỉnh sửa: Sắc

Tối hôm đó, Doan vương tạm thời ở lại Giang phủ.

Giang Thành Nhạc sắp xếp cho hắn một sương phòng, cách viện Giang Phong Lâm hơi xa.

Doan vương không nói gì, khi trời tối lập tức đi tới chỗ Giang Phong Lâm.

Nhưng hắn vừa đi tới cửa viện thì thấy Giang Tự Hành xách theo hai vò rượu, cũng đang lại gần.

Giang Tự Hành nhướn mày, hỏi: “Có việc?”

Doan vương nhìn rượu trong tay hắn, mặt dày nói: “Uống rượu.”

Giang Tự Hành: “...” Ai nói cho ngươi uống?

Trong phòng ngủ, Giang Phong Lâm nghe thấy tiếng nói chuyện, mở cửa ra nhìn đã thấy hai người đứng trước cửa viện, giống như hai vị thần giữ cửa.

“Các ngươi...”

“A Kiêm.” Doan vương cười nói, “Uống rượu không?”

Thái dương Giang Tụ Hành giật giật. Người có biết xấu hổ không vậy? Đây là rượu của ta!

Vì vậy ba người ở trong viện uống đến khi trăng lên giữa trời, và rượu đã trống rỗng mà vẫn chưa giải tán.

Giang Tụ Hành hơi say, thấy Đoan vương còn chưa đi thì không nhịn được nói: “Sao người còn chưa về đi?” Đã bao khuya rồi hả, còn không đi mau?

Đoan vương tỉnh rụi nói: “Người về trước đi.”

Mặc dù Hấn đoạt hơn phân nửa rượu Giang Phong Lâm uống thế nhưng vẻ mặt vẫn tỉnh táo, dường như không hề có chút men say nào.

Giang Tụ Hành bất mãn, “Người đi trước.”

Đoan vương: “Người đi trước.”

Giang Tụ Hành: “Người đi trước.”

Giang Phong Lâm ngồi một bên: “...” Hai người các người đang làm trò gì đây?

Y thấy hai người không ngừng lại, chỉ đành khuyên nhủ Giang Tụ Hành: “A Tụ, đệ say rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Giang Tụ Hành giơ tay lên chỉ Đoan vương, hỏi: “Vậy hấn thì sao?” Tại sao hấn vẫn chưa đi?

Đoan vương thản nhiên nói: “Bản vương còn có chuyện muốn nói cùng A Kiềm.”

Giang Tụ Hành: “...” Hơn nửa đêm nói cái gì mà nói, không thể chờ đến ngày mai được à?

Giang Tự Hành không chịu đi, lưng la lung lay vào phòng Giang Phong Lâm, lấy một tấm chăn từ trong ngăn tủ ra trải trên mặt đất, nói đêm nay sẽ ngủ lại đây.

Hắn vốn muốn nhìn chằm chằm Đoan vương để xem rốt cuộc khi nào thì người này rời đi, thế nhưng men say dần dâng lên, bất tri bất giác ngủ thiếp mất.

Khi Giang Tự Hành tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Hắn mơ mơ màng màng mở mắt, thấy trong phòng vắng vẻ, đại ca không biết đã đi đâu.

Đệm chăn trên giường vẫn được gấp ngay ngắn chỉnh tề như cũ, không giống như đã có người ngủ qua.

Giang Tự Hành càng nghĩ càng thấy sai.

Hắn mở cửa phòng, thấy vò rượu đêm qua nằm rải rác trên bàn đá ngoài cửa, vẫn chưa có ai thu dọn.

Đại ca đi đâu vậy?

Hắn nhấc chân đi ra ngoài viện, chưa đi được mấy bước lại vô thức nhìn về phía sương phòng hôm qua được sắp xếp cho Đoan vương.

Không phải đâu, hắn nghĩ, chắc sáng sớm đại ca ra ngoài hay là ở chỗ cha gì đó.

Vì vậy hắn trở về viện mình rửa mặt, lại hơi đói bụng nên tới phòng bếp xem có gì ăn không.

Nhưng hắn vừa đến bên ngoài phòng bếp thì nghe thấy nha hoàn đứng vây ở cửa, thì thầm gì đó.

Giang Tự Hành đi tới hỏi: “Sao vậy?”

“Nhị thiếu gia.” Nha hoàn nói, “Vị công tử này nói muốn nấu cháo.”

Công tử? Giang Tụ Hành buồn bực nghĩ, công tử cái gì?

Hắn vừa nhìn vào trong bếp thì thấy Đoan vương xắn tay áo, đang vo gạo.

Giang Tụ Hành: “...”

Ngoại trừ đám người Giang Phong Lâm, những người khác trong phủ đều không biết thân phận của Đoan vương, chỉ biết đó là

khách trở về cùng đại thiếu gia.

Nhưng vị khách này sáng sớm đã tới phòng bếp hỏi có gạo không, hẳn muốn nấu cháo.

Giang Tụ Hành nhìn Đoan vương đổ gạo vào trong nồi, hỏi: “Người làm gì vậy?” Đường đường là vương gia của Bắc Kỳ lại đường xá xa xôi chạy tới nhà ta nấu cháo ăn?

Đoan vương bỏ thêm ít nước vào trong nồi, lại cười nói: “A Kiềm muốn ăn cháo.”

Giang Tụ Hành nheo mắt: “Đại ca của ta đâu?”

Đoan vương: “Y còn chưa dậy.”

Giang Tụ Hành: “...”

Một ngày này, Giang Thành Nhạc thấy Giang Tụ Hành cứ dùng vẻ mặt đen xì nhìn nhìn chằm chằm Đoan vương, rất một vẻ muốn tìm bao tải trùm hắn lại đánh cho một trận.

Giang Thành Nhạc chẳng hiểu ra làm sao, cho rằng Đoan vương đắc tội Giang Tụ Hành gì đó, hỏi, có chuyện gì vậy?

Giang Tự Hành suýt nữa buột miệng, hấn có mưu đồ gây rối đại ca!

Thế nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, ghen hơn nửa ngày mới nói: “Hấn uống rượu của con.”

Chỉ vài vò rượu? Giang Thành Nhạc lắc đầu, chỉ cho rằng Giang Tự Hành lại cẩu kính.

Tuy Đoan vương không có chuyện gì muốn tìm Thái tử, thế nhưng hôm qua đã nói vậy trước mặt Giang Thành Nhạc nên đành phải làm bộ làm tịch vào cung đi gặp Thái tử.

Giang Phong Lâm cùng hấn tới Đông cung, Giang Thành Nhạc nghĩ Giang Tự Hành vì vài vò rượu mà tức giận Đoan vương nên tiện ghé tửu lâu mua vài vò.

Ông đang ngồi bên trong tửu lâu chờ rượu thì thấy Lâm Tu Viễn bỗng nhiên đi đến, nhìn mặt bàn trống rỗng rồi lẩm bẩm: “Nghèo thành như vậy, ngay cả rượu và thức ăn cũng không mua nổi?”

Sau đó gọi tiểu nhị nói: “Hâm nóng một bầu rượu, lại thêm vài món ăn nữa.”

Giang Thành Nhạc: “...” Lần này không không phải đánh ta à?

Sau khi rượu và thức ăn được đưa lên, Lâm Tu Viễn tự mình uống rượu dùng bữa, một ly lại một ly.

Giang Thành Nhạc nhìn ông, thầm nghĩ có nên xách rượu chạy hay không, miễn cho một hồi lại bị đuổi theo đánh.

Lâm Tu Viễn thấy Giang Thành Nhạc không nhúc nhích, nhất thời vỗ bàn nói: “Có ăn không hả?”

Giang Thành Nhạc: “... Ăn.”

Vì vậy, bên ngoài tửu lâu người đến kẻ đi, bên trong hai người xa

cách mười mấy năm lại uống rượu hoa điều năm xưa, thoáng chốc như trở lại quá khứ.

Trong Đông cung, thái tử một tay chống đầu nhìn Đao vương chia điểm tâm với Giang Phong Lâm, khóe miệng giật giật nói: “Ngon không?”

Đao vương gật đầu, “Cũng tạm được.”

Giang Phong Lâm hơi ngượng ngùng, “Điện hạ...” Lời còn chưa dứt thì Đao vương lại đưa qua một miếng điểm tâm, “Cái này ngon.”

“Đương nhiên ngon.” Thái tử lạnh nhạt nói, “Thái tử phi của bản vương tự tay làm.”

Ngoài cửa, Cố Lang cho ngựa ăn xong thì tới tìm Thái tử, nghe xong câu này lại yên lặng rời đi.

Ta không phải, ta không có, không biết làm.

Vài ngày sau Đao vương nhận được tin tức, Trấn Bắc Quân của Đại Diên đã đến Bắc Kỳ, chiến sự vô cùng cấp bách.

Mặc dù Giang Phong Lâm không nỡ xa cha mình và Giang Tự Hành nhưng hai ngày sau vẫn cùng Đao vương khởi hành trở về Bắc Kỳ.

Trước khi đi, Giang Thành Nhạc muôn vàn ưu tư nghẽn trong ngực, lại chỉ vỗ bả vai y nói: “Cẩn thận mọi chuyện, sớm trở về.”

Giang Phong Lâm gật đầu, vành mắt ửng đỏ.

Cách đó không xa, Đao vương đứng trên thuyền nhìn hai người cáo biệt bên bờ, chợt nghe phía sau có một tiếng vang nhỏ.

Hắn xoay người, thấy Giang Tự Hành cũng lên thuyền, mặt không biểu cảm nhìn hắn.

Đoan vương cười cười, bỗng nhiên nói: “Thịnh Trường Uyên ta, đời này nhất định không phụ y.”

Giang Tự Hành không nói gì, dừng một chút rồi rời khỏi thuyền.

Mặt sông nhấp nhô gợn sóng, Giang Phong Lâm đứng ở đầu thuyền nhìn kinh thành ngày càng cách xa, một lúc lâu sau không nói gì.

Đoan vương đưa tay nắm tay y, nhẹ giọng nói: “Rất nhanh sẽ trở lại thôi.”

Giang Phong Lâm quay mặt qua nhìn hắn, nói: “Lần sau trở về... Thì nói với cha ta đi.”

“Được.” Đoan vương nói, “Lần sau ta tới đưa sính lễ.”

Mặt Giang Phong Lâm đỏ ửng, đập hắn một đập, “Nói xằng nói xiên.”

Đoan vương cười kéo y vào ngực hôn.

Hai bên bờ sông, núi xanh bóng cây trùng điệp chậm rãi lướt qua...

-----oOo-----

Chương 80: Phiên ngoại 10: TRIỆU PHỤNG X NINH MẠT

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển ngữ: Sắc

Chỉnh sửa: Sắc

Triệu Phụng cưới ngựa, khi về đến kinh đô Bắc Kỳ thì do dự dừng ở cửa thành một hồi lâu.

Quay lại làm gì chứ? Hắn nghĩ, nói không chừng người nọ cũng chẳng muốn gặp mình nữa?

Thế nhưng lúc trước khi uống rượu cùng lão đầu kia ở Xuân Vũ Lâu, hắn đột nhiên nhớ tới người nọ.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt cũng là ở câu lan viện, người nọ còn gạt hắn, nói bản thân bị lừa vào đó.

Miệng đầy lời mê sảng... Hắn ngà ngà say mông lung nghĩ, không biết y thế nào rồi nhỉ? Họ Kế kia hung dữ như vậy, liệu có treo ngược y lên cây mà đánh không?

Triệu Phụng bỗng nhiên rất muốn quay lại để nhìn y một chút, suy nghĩ đó lặng lẽ xuất hiện trong đầu, điên cuồng nảy nở giữa men say, bộc phát mãnh liệt trong đêm khuya mất ngủ.

Vì vậy, ngày hôm sau Triệu Phụng để lại một tờ giấy cho Giang Tự Hành, đơn độc quay lại Bắc Kỳ.

Mà hiện tại khi đến ngoại thành hắn lại thấy hơi chán chường.

Nếu như Ninh Mạt không muốn gặp hắn thì sao? Nói không chừng còn muốn đánh hắn nữa?

Nhưng mà...

Thôi vậy thôi vậy, hắn buồn bực nghĩ, ta chỉ nhìn một lát rồi đi.

Chỉ nhìn một lát thôi.

Hắn dắt ngựa vào, cảm thấy hơi đói bụng nên gọi một tô mì ở sạp hàng ven đường ăn.

Cách sạp hàng không xa có một tòa nhà, bên trong truyền ra từng đợt tiếng lắc chuông, tựa như tiếng người huyên náo, Triệu Phụng không quay đầu nhìn thoáng qua.

Chủ sạp bưng mì tới, thấy Triệu Phụng nhìn về phía tòa nhà kia thì nhỏ giọng giải thích: “Nghe nói tòa nhà kia có ma quỷ lộng hành, đang tổ chức bắt quỷ đó!”

Triệu Phụng: “...” Ban ngày ban mặt, quỷ gì mà lợi hại như vậy?

Từ trước đến nay hắn không tin những thứ này, lắc đầu, cũng không để ý nhiều, cầm đũa lên “xì xụp” ăn mì.

Bỗng nhiên tiếng chuông lắc ngày càng dữ dội, xen lẫn tiếng bước chân dồn dập, một người cầm kiếm gỗ đào trong tay vọt từ trong tòa nhà ra, lảo đảo nói: “Hung uế tiêu tán, đạo khí trường tồn, lập tức tuân lệnh!”

Chỉ thấy Ninh Mạt hóa trang thành đạo sĩ, tay cầm kiếm gỗ tay rung chuông, sau khi lảo đảo vài vòng ở ngoài cửa xong lại chạy vào trong tòa nhà.

Triệu Phụng: “...” Người làm gì thế hả?

Ninh Mạt làm bộ làm tịch ầm ĩ hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng “đuổi hết

quỷ”, nhận bạc bước ra khỏi tòa nhà.

Y đếm tiền, lúc đi qua đầu hẻm bỗng nhiên bị người kéo sau cổ.

“Làm gì?!” Y căm giận quay đầu lại, “Tiên sư...”

Giọng y hơi khựng lại, ngây ngốc mà nhìn người trước mặt.

Triệu Phụng thuận tay tháo chuông lắc bên hông y, nhìn nói: “Người còn biết bắt quỷ à?”

Ninh Mạt dừng một chút, duỗi tay đoạt lấy chuông lắc, lại tiếp tục bước đi.

“Này.” Triệu Phụng đi theo hỏi, “Sao người tại sao lại chạy đi bắt quỷ rồi? Túc Bắc Lâu các người còn phụ trách cả cái này à?”

Ninh Mạt nghe thấy lời này thì đột nhiên bùng nổ: “Người còn dám nói nữa?! Nếu không phải tại người nói bậy thì sao ta lại bị lâu chủ đuổi đi chứ?!”

Sau khi Kế Vô Chước bị thương trong tuyết lớn trở về, dường như ông ta không còn quá mức để ý tới rất nhiều chuyện, cũng không có ý truy cứu xem rốt cuộc Ninh Mạt có dây dưa không rõ với người Đại Diên hay không, chỉ đuổi y ra khỏi Túc Bắc Lâu.

Vì vậy Ninh Mạt cả ngày không có chuyện gì làm, không kiếm được tiền cũng không biết nên làm gì trông thấy đại trạch nhà Phương lão gia nghi thần nghi quỷ, khắp nơi mời đạo sĩ, bèn mặc đạo bào đi “bắt quỷ”.

“Đuổi đi không tốt à?” Triệu Phụng nói, “Cái lâu rách kia thì có gì tốt đâu, Kế lão đầu lại hỉ nộ vô thường, bao dọa người chứ!”

Ninh Mạt mặc kệ hấn, lại thở phì phò thẳng bước mà đi.

“Nhưng mà người cũng không thể đi gạt người ta được.” Triệu

Phụng đuổi theo nói, “Cái trò lừa gạt tiền của này...”

“Ai cần người lo?” Ninh Mạt tức giận, “Phương lão gia làm giàu bất chính, trong lòng tự có quỷ, ta bận rộn làm cho lão cả nửa ngày trời, không cần tiền hả?!”

Triệu Phụng sửng sốt, lại hơi lo lắng nói: “Vậy nếu như bị ông ta phát hiện...”

“Mắc mớ gì tới người?” Ninh Mạt nói, “Không phải người đã đi rồi sao? Quay lại làm gì?”

“Ta...” Triệu Phụng hơi mất tự nhiên, “Ta chính là...”

Đầu óc hần bống nhiên nhảy số, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Hay là người cũng mở một sạp mì đi?!” Như vậy thì không cần đi gạt người, có thể kiếm tiền, ta thấy sạp mì ban nãy làm ăn tốt lắm đó.

Ninh Mạt: “...”

Ninh Mạt liếc hần một cái, cạn lời.

“Hoặc là bán hoành thánh cũng được.” Triệu Phụng tiếp tục nói, “Còn có sủi cảo, bánh bao...”

Ninh Mạt không thể nhịn được nữa, “Con mắt nào của người thấy ta biết nấu mì nấu hoành thánh?!” Lại còn sủi cảo với bánh bao? Bao cái đầu người á!

“Ta biết.” Ánh mắt Triệu Phụng sáng lên, nói: “Ta dạy cho người!”

Ninh Mạt: “...” Không cần!

Triệu Phụng sống chết muốn dạy Ninh Mạt nấu mì nấu hoành thánh, mặt dày mày dạn theo người ta về nhà, vén tay áo lên “lạch cạch” nhào bột ở phòng bếp.

Mặt Ninh Mạt rất một vẻ kiếp này coi như bỏ, bám vào cửa uể oải nói: “Người rảnh lắm à?” Nếu như rảnh quá có thể đi giúp mẹ ta cho gà ăn.

Triệu Phụng gật đầu, “Không có chuyện gì làm.”

Khóe miệng Ninh Mạt giật giật, lạnh nhạt nói: “Người không có chuyện gì làm? Triệu giáo úy không cản trở về Đại Diên sao?” Y nhớ rõ lúc trước gặp nhau ở kinh thành thì người này vẫn là một vị quan.

“Trước khi tới Bắc Kỳ cùng A Tụ thì từ chức rồi.” Triệu Phụng nói, “Ta muốn nghỉ lâu rồi, buồn chán lắm.”

Trước đây hẳn sợ Giang Tụ Hành cho rằng hắn vì tới phía Bắc cứu người mới từ quan nên đã nói dối Giang Tụ Hành, bảo mình xin nghỉ phép dài hạn.

“Hiện tại thì tốt rồi.” Triệu Phụng vui tươi hơn hờ nói, “Muốn đi nơi nào thì đi nơi đó.”

Ninh Mạt lẩm bẩm: “Vậy thì người đi đi, tới chỗ ta làm gì?”

Triệu Phụng nhào cục bột, đập bàn đến nỗi “lạch cạch” vang dội.

Dường như hắn đã làm gần xong, cầm cục bột lên kéo dài ra... Đứt rồi.

Triệu Phụng: “...”

Ninh Mạt hoài nghi nói: “Người thực sự biết làm à?”

Triệu Phụng: “... Chắc biết?”

Hắn thả cục bột xuống nhào rồi nhào, lại kéo dài ra... Vẫn đứt.

Ninh Mạt trừng mắt nhìn, “xì” một tiếng ôm bụng cười, “Ha ha ha... Người khoác loác hả, ha ha ha...”

Triệu Phụng cố gắng cứu vớt, “Khụ khụ... Ta chỉ thử xem bột này đã nhào đủ chưa thôi, không phải là vẫn chưa đủ sao...” Hôm nay ông chủ sạp mì kia rõ ràng là nhào như thế, sao lại không được chứ?!

Hắn chưa từ bỏ ý định thử thêm nhiều lần, cuối cùng trầm mặc nhìn từng cục từng cục bột.

Ninh Mạt đã cười đến nỗi ngồi chồm hồm dưới đất, “Hay là người nấu mì cục đi?! Ha ha ha...”

Tối hôm đó, vẫn là Ninh đại nương vào phòng bếp, nấu một nồi mì nước nóng hổi.

Sau khi Triệu Phụng ăn uống no đủ, lôi kéo Ninh Mạt ngồi trên nóc nhà, lại nói chuyện bán mì bán hoành thánh.

“Hoành thánh có đơn giản hơn không nhỉ?” Triệu Phụng vuốt cằm nói, “Nhưng vẫn phải nhào bột...”

Ánh trăng rất sáng, chiếu rọi rõ nóc nhà.

Ninh Mạt nằm ngửa gối hai tay ra sau đầu, nhìn ánh trăng vừa tròn vừa lớn nơi chân trời, im lặng không nói chuyện.

Triệu Phụng suy nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ đùi nói: “Hay là bán thịt heo đi?!” Đạo pháp của ta tốt, chặt thịt heo hẳn là không thành vấn đề.

Hắn càng nghĩ càng thấy ổn, quay đầu lại muốn hỏi Ninh Mạt, “...”

Ninh Mạt nhắm mắt, hô hấp vừa nhẹ vừa nhỏ, dường như đang ngủ.

Triệu Phụng nương theo ánh trăng nhìn y, cười cười, cũng ngửa đầu nằm xuống.

Thật ra làm cái gì cũng tốt, khoe miệng hấn giường lên, thầm nghĩ,
đều tốt cả.

Toàn văn hoàn.

-----oOo-----